

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

FOR *the*
RECORD

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

K.A. LINDE

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

Ayrıca K.A. Linde tarafından

Rekor Serisi *Kayıt*
Dış Kayıt İç

Kaçınma Serisi
Bağlılıktan Kaçınma (#1)
Kararlardan Kaçınmak (#1.5)
Sorumluluktan Kaçınma (#2)
Yakınlıktan Kaçınma (#2.5)
Günaha Girmekten Kaçınmak (#3)

Beni Al Serisi
Beni Hafife Al Beni Takip Et

OceanofPDF.com

FOR *the* RECORD

RECORD SERIES BOOK 3

K.A. LINDE

OceanofPDF.com

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır.

Metin telif hakkı© 2014 K.A.
Linde Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez.

Montlake Romance tarafından yayınlandı, Seattle

www.apub.com

Amazon, Amazon logosu ve Montlake Romance, Amazon.com, Inc. veya bağlı kuruluşlarının ticari markalarıdır.

ISBN-13: 9781477825907
ISBN-10: 1477825908

Kapak Tasarımı: Laura Klynstra

Kapak Görseli: MaeIDesign

Kongre Kütüphanesi Kontrol Numarası: 2014908877

OceanofPDF.com

Kampanyaya. En zor ve en iyi zamanlar için.

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1 SADECE BAŞLANGIÇ	
Bölüm 2 ARKA PLAN	
Bölüm 3 MANŞETLER	
Bölüm 4 SPIN	
Bölüm 5 İLETİŞİM Bölüm Bölüm	
7 ÖNLEME 6 BİR SONRAKİ	
AŞAMA	
Bölüm 8 BİR ADIM DAHA YAKIN	
Bölüm 9 İKİ YANLIŞ BİR DOĞRU YAPAR	
Bölüm 10 BİR RÜYA GİBİ Bölüm	
11 PARLAK BİR GELECEK	
Bölüm 12 ANLAM	
Bölüm 13 DEĞİŞİKLİK	
YAPMAK Bölüm Bölüm 15	
ÖNCELİKLER 14 UYGUN BİR	
YER	
Bölüm 16 MEZUNİYET	
MEZUNİYET Bölüm 17	
SONRASI STRES	
Bölüm 18 ÖDEYİN Bölüm	
20 BAŞLANGIÇ Bölüm 19	
YOLCULUK	
Bölüm 21 JEFFERSON-JACKSON GALASI 22	
DÖRT TEMMUZ	
Bölüm 23 BONFIRE Bölüm	
24 A REDO	
Bölüm 25 BİR VE AYNI ŞEY	
Bölüm 26 BİRİNCİL	

[Bölüm 27 MADEN](#)
[Bölüm 28 DOĞRU YÖN](#)
[Bölüm 29 FIANCÉ Bölüm](#)
[30 SWIFT BOAT 31](#)
[CHANGE](#)
[Bölüm 32 BRADY Sonsöz](#)
[YAZAR HAKKINDA BİLGİLER](#)

[*OceanofPDF.com*](#)

Bölüm 1

SADECE BAŞLANGIÇ

TLiz Dougherty kulis perdesinin arkasından görünen muhabir kalabalığına bakarken zaman durmuştu. Bu kadar kısa sürede Bir buçuk yıl önce ilk kez sahnenin diğer tarafında durmuştu. Brady Maxwell Kongre adaylığını açıklıyordu ve o da gazetesi için haber yapıyordu; şimdi ise üniversiteden mezuniyetine aylar ilişkilerini dünyaya duyurmak üzereyken Maxwell'in yanındaydı.

Parmakları onunkilere dolandı ve nazikçe sıktı, varlığının ona zaten getirdiği hatırlatma ve güvenceyi verdi. Liz onun yakışıklı yüzüne baktı, güçlü çene hattına, kendinden emin koyu kahverengi gözlerine, mükemmel bir şekilde toplanmış saçlarına ve onu çılgına çeviren dolgun dudaklarına hayran kaldı. Bu adamı seviyordu.

"Bunu atlatacağız," diye fısıldadı.

"Biliyorum." Ona yumuşak bir gülümseme gönderdi.

Bunu atlatacağız sözü tam olarak aradığı teselli değildi ama *her şeyin yoluna gireceğinin* bir yalan olduğunu biliyordu. Brady tutamayacağı sözler vermezdi ve ikisi de her şeyin gerçekten yoluna girip girmeyeceğini bilmiyordu.

Sahne arkasındaki işçiler işlerine devam ederken onları görmezden geliyorlardı. O ve Brady, Liz'in başı ağrıyana kadar bilgilendirilmiş ve tekrar bilgilendirilmişlerdi. Yine de her şeyi sineye çekmişti. Kendisi de bir gazeteci olduğu için gazetecilere nasıl hitap edeceğini biliyordu.

Diğer herkese göre Brady muhtemelen tamamen kontrollü görünüyordu. Her zaman öyleydi. Ama onun endişeli olduğunu biliyordu. Kendisiyle ya da bunun şu anda kariyerine ne yapacağıyla ilgili olması gerekmiyordu. O daha çok

Artık durumun kontrolünü ele geçirdiğinden ve bunu bildiği şekilde hallettiğinden emindi. Ama kahverengi gözleri Liz'in bunu nasıl karşılayacağı konusunda gergin olduğunu ele veriyordu.

Ne olacağını sadece zaman gösterecekti, tıpkı birbirlerine geri dönmek için ihtiyaç duydukları şeyin zaman olması gibi. Liz'in kesin olarak bildiği tek şey, bu işi yürütmek istediğiydi.

"Heather beni takdim edecek. Ben bir konuşma yapacağım. Soru yok. Sadece kısa bir açıklama yapacağım ve sonra sizinle birlikte döneceğim," dedi ona sadece kendisinin başarabildiği o kendinden emin rahat tavırla.

"Brady, biliyorum. Heather ve Elliott bunu kafama kazıdılar," dedi Liz. Brady'nin basın sekreteri ve avukatı Liz'le her konuda tam olarak aynı fikirde değillerdi ama Liz onlara bir basın toplantısını atlatacak kadar güveniyordu. "Konuşan ben bile değilim. Sen kendin için endişelen."

"Endişelenecek bir şey yok. Bunu her gün yapıyorum."

"Ben de onlarca kez diğer tarafta bulundum. Bir basın toplantısı için sahne arkasında durmayı kaldırabilirim." Ona küçük bir gülümseme daha verdi. İnsanların ona sürekli ne olacağını söylemesine ihtiyacı yoktu. Onu yatıştırmak için yapılan hatırlatmalar olmadan da yeterince gergindi. Derin bir nefes aldı ve boynunda asılı duran kolyeyi çekiştirdi. Brady bunu ona ilk kez birlikte olduklarında vermişti ve şimdi orada asılı olması rahatlatıcı geliyordu. Brady göreve seçildiğinden beri kolyeyi takmamıştı.

"Yapabileceğini biliyorum. Sadece tepkilere hazırlıklı olmanı istiyorum," dedi Brady, başparmağını onun elinde aşağı yukarı gezdirerek. "İnsanlar durumumuz hakkında nazik davranmayacaklar."

Liz usulca içini çekti. "Bir dakikalığına yalnız kalabilir miyiz?" diye sordu ona sert bir bakış atarak. *Yalnız. İpucu. İpucu.*

"Sahne olmam gerekiyor," diye hatırlattı ona.

"Yakında. Heather daha duyurusunu bile yapmadı. Sadece bir dakikaya ihtiyacım var."

"Genelde bir dakikadan fazlasına ihtiyacım olduğunu söyleyebilirim, Liz," dedi, yüzünde kendine özgü sırıtişıyla.

Liz kıkırdamaktan kendini alamadı. "Belki bir dakikadan fazla. Manşetlere çıkmak için iyi bir yol. 'Kongre Üyesi Maxwell'in İlişkisi Doğrulandı, Sahne Arkası Tuvaletinde Seks Yaparken Yakalandı.'"

"Beni kışkırtma," dedi. Ne kadar zamanları olduğunu hesaplarken gözleri odanın içinde gezinmeye başlamıştı bile.

Liz başını eğdi ve kalın siyah kirpiklerinin arasından ona baktı. "Lütfen, Brady."

"Yalvarmanı ne kadar sevdiğimi biliyorsun." Brady hemen küçük bir arka odaya doğru yürümeye başladı. En azından banyo yoktu. Bu içimi rahatlattı.

Odada bir bilgisayar monitörünün etrafında toplanan ve kendi aralarında konuşan birkaç kişi vardı. Brady'nin ortaya çıkması onları yerlerinden sıçrattı. "Size nasıl yardımcı olabiliriz, Kongre Üyesi Maxwell?" diye sordu ilk adam.

"Konuşmamdan önce bu odanın kullanılmasını talep ediyorum." Onlara rahat bir gülümseme verdi ama gitmek için zıpladıklarına bakılırsa onları tehdit etmiş de olabilirdi. Brady'nin bu yönünü izlemek, yalnız oldukları zamanki haliyle karşılaştırıldığında biraz garipti. Hâlâ hiç terk etmediği bir otorite havası vardı ama aşklarında eşitlerdi. Bu tamamen güçtü.

Ve gücü son derece çekici buluyordu.

Kapı kapanıp kilitlenir kilitlenmez Brady onun sırtını duvara yasladı ve dudakları ağzından kulağına, oradan da boynuna doğru ilerledi. Tanrım, ona doyamıyordu ve sadece onu öpüyordu. Bu sarhoş ediciydi. O bitmek bilmeyen arafta onsuz nasıl yaşadığına dair hiçbir fikri yoktu.

Charlotte Times'da Liz'in eski erkek arkadaşı Hayden Lane'le birlikte haberi yapan muhabir Calleigh Hollingsworth'e resmen açılmalarının üzerinden yirmi dört saatten az bir süre geçmişti ama yine de ellerini birbirlerinden uzak tutamıyorlardı. Liz kesinlikle telafi etmeleri gereken çok zamanları olduğunu düşünüyordu ve Brady'nin ellerinin Liz'in elbisesinde gezinmesinden onun da aynı fikirde olduğu anlaşıyordu.

Dikkatsiz ya da değil, Liz Brady'yi istiyordu... ve onu hemen şimdi istiyordu. Brady, "Tanrım, bebeğim, seni özledim," diye inledi.

"Bütün sabah benimleydin," diye alay etti.

"İstedğim gibi değil." Onu duvardan geri çekti ve masanın altından çıkardığı bir sandalyeye doğru götürdü. Pantolonunu çıkarmaya başlarken gözleri muziplikle doluydu. "Fazla zamanımız yok."

"Ciddi misin?" diye sordu, Brady'nin bunu hemen şimdi, burada yapmak istemesine biraz şaşırmıştı. Ama Brady istediğini inkâr edecek biri değildi. Ve yakalanma tehlikeleri de yoktu. En azından bir muhabir tarafından, ki önemli olan da buydu.

Artı . . onu geri çevirmekte hiç iyi olmamıştı ve vücudu şimdiden onun için ağrıyordu.

Brady ona sıırttı. "Bebeğim, seni istediğim konusunda asla şaka yapmam." Boxer külotundan kurtuldu ve onun karşısına oturdu. Kadın ona doğru bir adım attı ve Brady'nin elleri diz hizasındaki mütevazı eteğinin kenarına gitti. Eteği beline doğru iterek tangasını çıkardı ve onu üzerine oturacak şekilde hareket ettirdi.

Kalbi şimdiden hızla çarpmaya başlamıştı. Brady'nin göl evinde birlikte olmalarının üzerinden çok zaman geçmemişti ama şimdiden ona doyamıyordu. Onunla her birlikte olduğunda yeni ve inanılmaz bir deneyim yaşıyordu. Her seferinde bir öncekinden daha iyiydi. Her seferinde onunla birlikte olmaya değdiğini . Sonunda, onu mutlu eden şey oydu.

Brady kalçalarını onun üzerinde duracak şekilde hareket ettirdi ve elleri onun omuzlarına dayanacak şekilde öne doğru eğildi. Brady'nin saçlarını tutup kaldıraç olarak kullanmak istedi ama ayrıldıklarında bunun ipucu olabileceğini düşündü.

Onun girdiğini hissettiğinde başı geriye eğildi. Vücudunun geri kalanını aletinin üzerine iterken boğazına bir takıldı. "Oh, Tanrım," diye mırıldandı.

Başparmağı alt dudağında gezindi ve dili dışarı dudağını yaladı. Gözleri alev alev yanıyordu. Adam pelvisini yukarı doğru kaydırđı ve kadın tekrar inledi. Adamın eli kızın ağzını kapattı. "Tek kelime etme, bebeğim."

Ve sonra bunu neredeyse imkânsız hale getirmeye başladı. Kalçalarını elleriyle kavradı ve onu üzerinde aşağı yukarı hareket ettirmeye başladı. Başlattığı hızlı ve sert ritim, birileri onları aramaya gelmeden önce ne kadar zamanları olduğunun belirsizliği ile birleştğinde onu sınıra itti. Serbest bırakmak istediğı inlemeleri ve çığlıkları engellemek için dudağını sertçe ısırdı. Brady doğru noktaya tekrar tekrar vurduğunda, daha fazla kendini tutamadı ve ağzını onunkiyle kapattı.

Dudakları aynı anda hareket etti. Ateşli vücutların, kavurucu öpücüklerin ve başka hiçbir şeyin rakip olamayacağı bir tutkunun çılgınlığıydı bu. Liz doruğa hissetti ve zevkten zonklayan dudaklarına karşı nefesi kesildi. Brady onun arkasından işini bitirdi ve bir dakika boyunca orada oturup çalınan anlarının tadını çıkardılar.

Ve sonra kapının çalındığını duydular.

Liz onun üzerinden geriye doğru sıçradı ve iç çamaşırına uzandı. Brady rahatça ayağa kalktı, kendini düzeltti ve takım elbisesini düzeltti. Bakmadı.

Yüzünü kaplayan tembel gülümseme bir yana, sanki hiçbir şey olmamış gibi. İç çamaşırlarını tekrar giymek için acele ederken, Brady onları elinden kaptı ve cebine soktu.

"Ne yapıyorsun?" diye tısladı.

"Onlarsız git."

"Brady," diye inledi.

"Sahnede yine hazır olduğunu ve beni beklediğini hayal etmek istiyorum." "Sahnede kendini tamamen azdıracaksın," diye işaret etti elini kolundan aşağıya sarkıttı ve cebine ulaşmaya çalıştı.

Onu tekrar kendine çekti. "Buna değer."

Ona dikkatle baktı. Mavinin kahverengiyle buluşması benzersiz bir yoğunluktaaydı. "Sen buna değersin," diye fısıldadı.

İlişkilerini açıklamaya değer. Gazetecilerle uğraşmaya değer. Özel hayatından vazgeçmeye değerdı. O her şeye değerdı. Tam olarak ne dediğini anlamış gibi görünürken dudaklarından yumuşak bir gülümseme geçti ve sonra dudaklarına şehvetli bir öpücük bıraktı.

Bir söz. Onun haklı olduğundan emin olacaktı.

"Brady!" diye seslendiğini duydular Heather duvarın diğer tarafından.

Kilidi açıp kapıyı açmadan önce Liz'e sıırttı. "Heather, biz de seni görmeye geliyorduk," dedi kayıtsızca.

"Brady," diye inledi başını sallayarak. Onu tepeden tırnağa değerlendirdi. "Bunu şimdiden yapamazsın. Beni çıldırtacaksın."

"Bu normalden farklı mı?" diye şaka yaptı.

Sesi alçaldı ve ikisine de ters ters baktı. "Burada neler olduğunu bilmek bile istemiyorum. Sadece hayal edebiliyorum. *En azından* biz dönene kadar bekleyemez misiniz?"

Brady kollarını kavuşturarak, "Ne demek istediğini anlamıyorum, Heather," dedi. "Benim gereken bir konuşma yok mu?" Liz'in elini tuttu ve arka odadan çıkmaya başladı.

Heather kolayca onun yanına çöktü ve sanki hiçbir şey olmamış gibi konuşmanın üzerinden geçmeye başladı. Liz bunun daha sonra böyle davrandıkları için başlarına bela alacakları anlamına geldiğinden şüphelendi. Cep telefonunu kontrol ederken, çok kısa kestiklerini fark etti. Telefonunu çantasına geri koydu ve gözleri odanın içinde bir banyo aradı.

Ama Heather Liz'in dikkatini tekrar çekti. "Lütfen burada durun ve bir daha kımıldamayın."

"Ben çocuk değilim, Heather," diye tersledi Liz.

"O zaman belki de bunu daha ciddiye almalısın," diye tersledi. "Sen bir yüksün ve gizlice kaçıp her ne yapıyorsan yapmanın hiçbir şeye faydası yok."

"Heather," dedi Brady, sesi tehlikeli bir şekilde kısık.

Heather iyice doğruldu ve Brady'nin tam orada olduğunu fark etmiş gibiydi. Oh, bu eğlenceli olacaktı.

"Sadece her şeyi düzene sokuyorum," dedi soğukkanlılıkla. Evet, Heather mutlu değildi. Muhtemelen mükemmel adayının, kendisi hakkında olumsuz yazılar yazan üniversiteli bir siyaset muhabiriyle bir skandala karışmış olmasından endişeleniyordu. Brady'yle birlikte *yakalandıklarından* ve isimlerinin bütün hafta sonu gazetelerin manşetlerinde yer aldığından bahsetmeye bile gerek yoktu.

Heather'ın işi kısmen hasar kontrolüydü. Ve Liz de hasardı. Liz, Heather'ın neden böyle davrandığını anlıyordu ama bu ona katlanmak zorunda olduğu anlamına gelmiyordu. Heather, Elliott'a doğru yürümeden önce Liz'e son bir kez baktı.

Liz, "Tam bir sürtük," diye homurdandı.

"İyi niyetli ama evet, bu onun işi," dedi Brady. "Sadece birlikte olmamıza alışması gerekiyor. Sanırım bunun bir oyun olduğunu düşünüyor."

"Eğer o böyle düşünüyorsa, diğerleri de öyle düşünecektir."

"Bu tepkileri daha başlamadan niyetindeyim."

Kalmak için buradasın."

Sesi o kadar emrediciydi ki Liz'in ondan kuşkulanasına yer yoktu. Onu yanında tutmak zorunda değildi. Seçimi kazanmasını sağlamak için onu ön seçim zaferinde terk ettikten sonra, ertesi yılı Hayden'la geçirmişti. Brady'yi asla unutamamıştı ve ayrı geçirdikleri zamanın içine cinsel içerikli buluşmalar ve ruh kırıcı ayrılıklar serpiştirilmişti. Burada olmaları bile birbirlerine olan bağlılıklarının bir göstergesiydi.

Bir dakika sonra Heather sahneye çıktı. Uzun boylu, sarışın ve güzeldi; sahnedekeyken kendine güveni tavan yapmıştı. Liz onun düzgün fiziğini kıskandığını hatırlıyordu. Liz iri yarı olduğundan değil, ama o biraz daha atletik yapılıydı ve geniş bir göğsü vardı.

"Bu son dakika basın toplantısına katıldığınız için çok teşekkür ederim," diye seslendi Heather. "Ben Heather Ferrington, Temsilci Maxwell'in basın sekreteriyim. Kongre Üyesi'nin açıklamasının ardından soru sorulmayacaktır."

Kalabalık öfkeyle patladı. Liz onları gerçekten suçlamadı. Brady'nin soru istese de istemese de bombardımana tutulacağından emindi.

Hayır. O da öyle yapardı. Liz, gazetecilerin isyan etmesini önlemek için Brady'nin birkaç soruya cevap vermesini önermişti ama Heather buna kulak asmadı. Çıkan mesajı kontrol etmek istiyordu. Görünüşe göre Liz'in, Liz'in takma adı olan Sandy Carmichael olduğu konusunda Calleigh'le konuşması yeterince kötüydü.

Heather onlara sert bir bakış gönderdi. "Soru sormak yok," diye tekrarladı. "Kongre Üyesi bir dakika içinde dışarı çıkacak. Sabrınız için teşekkür ederiz."

Sert adımlarla Liz ve Brady'ye doğru yürüdü. Liz şu anda bu tepkinin yükünü çeken kişi olmadığı için memnundu. Gerçi . . . eninde sonunda bunu yapmak zorunda kalacağını biliyordu.

Heather, Brady'nin yanına döndüğünde yavaş bir nefes verdi. "Sadece senaryoya sadık kal." Brady başını salladı. Yüzü bir an için asıldı, sonra Liz'in yüzünde görmeye alışık olduğu tarafsız kampanya maskesine döndü. "Ve, Brady... iyi şanslar."

Onun kolunu usulca kavradı. Kariyerinin başlangıcından beri birlikte çalışıyorlardı ve birbirleriyle çok fazla zaman geçirmenin getirdiği bir bağları vardı. Elini bıraktıktan sonra Liz'le yüzleşmek için geri döndü. Sahne arkasında onları kimse göremezdi ama yine de adamın gözlerinin sadece Liz'in üzerinde olması Liz'i heyecanlandırıyordu.

"Hâlâ buna değer mi?" diye sordu.

Liz başıyla onayladı. "Her zaman öyle olacak."

Brady eğildi ve onu bir kez daha şefkatle dudaklarından öptü. Sonra küçük sahneyi geçip podyuma doğru sanki oranın sahibiymiş gibi adım attı. Ve öyleydi de. Her zaman öyleydi. Brady sahnede, ağzından köpükler saçan bir gazeteci kalabalığının önünde çoğu insanın günlük hayatında olduğundan daha rahattı. Kendinden emin gülümsemesini yüzünden eksik etmez, adımlarında çalım atar ve doğma büyüme bir politikacı havası verirdi.

Boynundaki mavi kravatı düzeltti. Bu onun başlamaya hazır olduğunu gösteren sözsüz işaretiydi. Liz nefesini tuttu ve muhabirler olacaklar için endişeli bir şekilde öne doğru eğilirken odada sessizlik hakim oldu.

"Bu kadar kısa sürede burada olduğunuz için hepinize teşekkür ederim. Eminim karakterime yönelik son iddiaları merak ediyorsunuzdur. Bugün buraya kayıtları düzeltmek için geldim." Brady durakladı ve Liz muhabirlerin yüzlerindeki aç ifadeleri izledi. "Halkın gözündeki politikacılar genellikle daha yüksek bir standarda tabi tutulurlar. Bizden aşılmaz olmamız beklenir. Bizden insanüstü olmamız bekleniyor. Her hata, her tökezleme, her engel

geçmemiz gereken yol halka açık ve erişilebilirdir. Bu bizim seçtiğimiz bir hayat, *ben* de yemin ederek göreve geldiğimde bunu seçtim. Hiçbir şeye değişmeyeceğim bir hayat çünkü bana değer verdiğim insanlar için, bu büyük ulusun vatandaşları için çalışma fırsatı veriyor."

Brady konuşmasını yumuşatarak karizmatik bir şekilde gülümsedi. Liz aralarındaki sinir düğümünün çözülmeye başlayana kadar bu kadar yoğun olduğunu fark etmemişti.

"Tahmin edebileceğiniz gibi bu hayat, sınırlamalarla birlikte gelir. Ve sınırlamalar politikacıların en son konuşacağı şeylerdir. Ancak bu hafta sonu manşetlerde yer alan haberlerden sonra, bu sınırlamalardan birine değinmenin bana düştüğünü hissediyorum. Açıkçası, bayanlar ve baylar, ülkeyi yönetmeye yardımcı olurken biriyle *çıkmanın* ne kadar zor olduğunu hiç düşündünüz mü?"

Brady onlara eğlenen bir bakış fırlattı. Kalabalık onun bu sözlerine kıkırdadı ve konuşmasını destekledi. Güzel.

"Cuma günü *Charlotte Times* gazetesinde, Liz Dougherty olduğunu teyit ettiğim Sandy Carmichael adlı bir üniversite muhabiriyle ilişki yaşadığımı iddia bir makale yayınlandı. Bir bekar olarak, *ilişki* kelimesiyle kendimi bağdaştırmakta zorlanıyorum. Bayan Dougherty ile aramızda yaşananlar kamuoyundan saklanmış olsa da, bu bir ilişki sayılmaz. Bu benim hayatımın bir yönünü gizli tutma girişimimdi. Aramızda yaşananların aramızda kalması gerektiğine hala *kuvvetle* inanıyorum, ancak kendimi içinde bulduğum hassas durumun da farkındayım. Bayan Dougherty ile olan ilişkiyi mahremiyet kaygıları dışında başka bir nedenle açıklamadım."

Liz onsuz olduğunu fark etmediği havayı içine çekti. En zor kısmı da buydu... sanki bir daha mahremiyete sahip olacaklarmış gibi ondan söz ettiğini duymak.

"Gizlilik meselesi artık bir endişe kaynağı olmaktan çıkmış görünüyor ve Bayan Dougherty'nin adının benimle ilişkilendirilerek lekelenmesi isteyeceğim en son şey. Bayan Dougherty ile konuştuktan sonra," dedi Brady, gözleri kısa bir süre Liz'e kayarak, "ilişkimizi saklamanın artık bir anlamı olmadığı konusunda anlaştık. Makale sadece Liz Dougherty ve benim şu anda birlikte olduğumuz gerçeğine değinmediği için yanılttı."

Tanrım... gerçekten oluyordu. Liz gözlerinin dolduğunu hissetti. İlişkilerini Calleigh'ye itiraf eden o olmuştu ama bunu duymak

Brady bunu bir oda dolusu gazeteciye söyleyince her şey çok daha gerçekçi göründü.

"Gizli başlamış olabilir, ancak bugünden itibaren bunun artık geçerli olmadığını açıkça belirtmek isteriz. Zaman ayırdığınız için çok teşekkür ederim. Birçoğunuzu tekrar görmeyi dört gözle bekliyorum."

Brady muhabirlere sıcak bir gülümseme ve başıyla onay verdikten sonra gitmek üzere döndü. Ve sonra salon patladı. Muhabirler soru sormak için küçük sahneye doğru ilerlediler.

"Peki ya yaş uyuşmazlığı?"

"Rakipleriniz sizin hakkınızda yazdığı olumsuz makaleler hakkında ne düşünecek, Kongre Üyesi Maxwell?"

"Temsilci Maxwell, sadece bir soru!"

"Sayın Kongre Üyesi, Bayan Dougherty'nin kimliğini gizlemek için sahte bir isim kullanması hakkında yorum yapabilir misiniz?"

"Başka ne saklıyorsun?"

"Tüm bunlar cinsel istismarlarınızı örtbas etmek için kampanyanızın bir oyunu mu?"

Ve devam ediyor.

Liz bunu bekliyordu. Heather onu soru yağmuruna hazırlamamış olsa bile, bunun olacağını tahmin edebilirdi. Muhabir olmak için yeterince uzun süredir hazırlanıyordu ve bunun nasıl bir şey olduğunu ilk elden biliyordu. Hangi soruları soracağını bile biliyordu. Ama bunların hiçbiri durumu kolaylaştırmıyordu. Muhabirler hakarete hakaret ekledikçe midesi bulandı ve midesi bulandı.

Arkasını döndü ve bu çılgınlığı unutmaya çalıştı. Yavaşça nefes alıp verdi ve kendini Brady'nin göl evinde, huzur ve sessizlik içinde hayal etti. Sahip oldukları tek şey birbirlerinin arkadaşlığıydı.

Brady sahne arkasına ulaştığında bir kolunu onun beline doladı ve tek kelime etmeden onu sahneden uzaklaştırmaya başladı. Onu korumaya çalışıyordu. Bu sadece bir başlangıçtı ve bunu o da en az onun kadar biliyordu.

OceanofPDF.com

Bölüm 2

BACKLASH

P "Heather, arka çıkışa doğru yürürken Brady'ye iltifat etti. Brady sanki bunlar onu hiç etkilememiş gibi, "Bunun onların endişelerini giderdiğini sanmıyorum," dedi. Ama elbette Liz etkilediğini biliyordu.

Hâlâ çözülmesi gereken çok şey vardı. Artık ilişkilerinin halka açık olması sorunlarının bittiği anlamına gelmiyordu.

Brady'nin avukatı Elliott, "Bunu yapmalarını beklemiyordunuz," diye araya girdi. "Artık her şey ortada. Buradan devam edeceğiz."

Heather, Brady'nin kampanya yöneticisinden bahsederken, "Alex tekrar aramıza katıldı ve öğlen stratejiyi tartışmak istiyor," dedi. "Sonra da konuşma yazarına, halka açık konuşmanız gereken zamanlar için bir şeyler hazırlatacağız. Her şeyin mesaja uygun olmasını istiyoruz. Personeli bilgilendirmemiz gerekecek. Kimsenin basınla konuşmasını istemiyorum. Eğer konuşurlarsa, bunun işlerini tehlikeye atacağını bilmelerini istiyorum."

Liz bu yorum karşısında yutkundu. Kimsenin işini riske atmasını istemiyordu. Gerçi çoğu siyasi personelin ne zaman konuşup ne zaman konuşmayacağını bilmesi gerekirdi. Diğer tarafta olmak ve Liz'in insanları konuşturmak için fırsatlar araması yerine, birilerinin ona basınla ne zaman *konuşmaması* gerektiğini söylemesi gerçeküstü bir durumdu.

"Sanırım bu öğleden sonraya kadar tüm bunları halledebilir ve akşam olmadan da sizi başkente geri getirebiliriz. Sekreteriniz bana bu hafta eğitimle ilgili önemli bir oylama yapılacağını ve özel hayatınızda olup bitenlere rağmen komitede olmanız gerektiğini söyledi," diye devam etti Heather.

"Bekle!" Liz, Heather'ın az önce ne söylediğini nihayet tam olarak duyarak konuştu. "*Bu gece* D.C.'ye geri mi dönüyorsun?"

İşinin, Kongre üyesi olarak hayatının Chapel Hill ve D.C. arasında bölündüğünü biliyordu. Tahmin etmesi gerekirse, bildiği kadarıyla yetmiş otuzluk bir bölünme söz konusuydu.

D.C.'de evdekinden daha fazla. Yine de adamın onu *aynı* gün terk edeceğini düşünmemişti. "Bu gece geri dönmesi gerekiyor," dedi Heather, başını bile kaldırmadan.

Elindeki kağıtları.

Brady yüzünü Liz'e döndü. Bütün bunlar yüzüne patladığından beri çok şeye katlanmıştı ve birlikte daha az zaman geçireceklerini en başından beri biliyordu. Ama erkek arkadaşından ayrılmış, Brady'yle yeniden çıkmaya başlamış ve şimdi de ilişkilerini bir gazeteci denizine resmen duyurmuştu. Kurtlara yem olmadan önce onunla biraz daha zaman geçirmeyi hak ediyordu.

"Tekrar düşünmüyorsun, değil mi?" diye sordu, bunun kabul edilemez bir seçenek olduğunu açıkça ortaya koyan bir tonda.

"Hayır, tekrar düşünmüyorum. Bu çılgınlığın ortasında neden tek başıma bırakıldığımı merak ediyorum." Sesi sakin ve kontrollüydü. Mızımız gibi görünmek istemiyordu. Neye bulaştığının farkındaydı ama bir gece daha istemenin çok fazla olmadığını düşünmüştü.

"Yalnız olmayacaksın ve tek başına uğraşmayacaksın. Ben burada olmasam bile, senin için hala müsaitim."

"Bunu bir iş anlaşması gibi söylüyorsun."

Brady'nin gözleri erimişti. "Öyle olduğunu düşünecek son kişi sensin."

Liz kendini sakinleştirmek için derin bir nefes aldı. Kendini zorluyordu ve bunun hiçbir yararı olmayacaktı. "Biliyorum. Özür dilerim. Ben sadece . . . birlikte fazla zaman geçiremedik."

"Böldüğüm için özür dilerim," dedi Heather. Özür dilemekten başka bir şey yapmıyormuş gibi görünüyordu. "Sizi hemen arabaya götürmemiz gerekiyor. Biraz gecikme bekliyoruz."

"Bunu arabada konuşuruz," dedi Brady, kızın belini sıktıktan sonra onu serbest bırakarak.

Liz, "biraz gecikmenin" tam olarak neye benzediğini merak etti.

Heather'ın tanımıyla Liz'inkinin birbirinden çok farklı olduğu anlaşılıyordu. Muhabirlerin büyük bir kısmı arka girişe doğru gelmişti,

Brady'nin gideceği belli olmuştu ve sorular sormak için bölgeye üşüşmüşlerdi. Liz gözlerini kocaman açarak bu saldırıya baktı.

Brady kapı açılır açılmaz bir kolunu koruyucu bir şekilde onun omuzlarına doladı. "Bana yakın dur," diye fısıldadı saçlarına doğru.

İki kez söylenmesine gerek yoktu. Aslında muhtemelen bir kez söylenmesine de gerek yoktu. Heather ve Elliott yürümeleri için biraz yer açtıktan sonra Brady ile birlikte dışarı çıktılar. Kasvetli bir Şubat öğleden sonrasındı ve gazetecilerin arasından geçip ileride bekleyen arabaya ulaştıklarında hava tamamen kapalıydı.

Liz onlara yöneltilen ve konferans salonunda duyduklarına benzeyen soruları duydu. Kameralar tepesinde parlıyor, insanlar ona , mikrofonlar yüzüne tutuluyordu. Liz başını eğmek ve Brady'yi takip etmek için elinden gelen her şeyi yaptı.

Elliott kapıyı açtı ve Liz koyu renk camlı arabanın arka koltuğuna çöktü. Onu içeri kadar takip etmeden önce Brady'nin kalabalığa kısa bir konuşma yaptığını duydu. Kapı kapandı ve sonra hareket ettiler.

"Peki ya Heather ve Elliott?" Liz usulca sordu.

"Onlara bir sonraki arabaya binmelerini söyledim."

Liz memnun olmuştu. Bu, Heather'ın her konuşmayı bölmediği birkaç dakika geçirebilecekleri anlamına geliyordu. Sadece ikisi vardı. Liz'in elleri kucağında titriyordu ve bunu fark etmemişti bile. "Bu... çok yoğundu," diye fısıldadı.

"İyi misin?" Brady ona doğru uzanarak sordu.

Adamın kolunun altına girdi ve omzuna yaslandı. "Evet. Bunu beklemeliydim."

"Zamanla daha kolay olacak."

Hiçbir zaman kolaylaşmayacağını ve her şeyin yok olup gideceğini umuyordu. Hiçbir zaman spot ışıklarının altında olmak istememişti. Gazetecilik onun seçtiği alandı çünkü bu sayede hiçbir zaman kamera önünde olmak zorunda kalmayacaktı. O kadar kolay kurtulacak gibi görünmüyordu.

Brady onun yüz ifadesine kıkırdadı. "Muhabirim kameraya yakalanmaktan mı korkuyor?"

Sanki onun aklını okumuş gibiydi. "Ben hayranı değilim."

"Umarım bununla uğraşmak için fazla zaman harcamazsınız."

"Anlaştık," dedi usulca. "Peki, bu gece gerçekten gitmek zorunda mısınız?"

"Bu şartlar altında hiçbir sorun yokmuş gibi işime devam etmem muhtemelen daha iyi olur. İzin almam gerekiyormuş gibi görünmek istemem."

"Bu mantıklı... ama bu hafta sonu ve Ekim ayındaki bir gece dışında bir yılı aşkın süredir görmediğin yeni kız arkadaşın olarak koşulları göz önüne aldığında, bir istisna yapabileceğini düşündüm."

"Sen benim istisnamsın Liz," dedi elini Liz'in çenesinde gezdirirken.

Gözleri dalgalanarak kapandı, az önce olanlarla ilgili tüm düşünceler aklından uçup gitti. Basit bir dokunuşla kendini ona kaptırdı. En başından beri böyleydi. Doyamamış, hayır diyememiş, uzak durmayı imkânsız bulmuştu. Kendini onun hayatından çıkmaya zorladığında bile sürekli onu düşünmüştü.

Başını ona doğru eğdi ve dudakları buluştu. Bu onun sistemi için bir doz ilaç gibiydi. Adamın eli kalçasından yukarı kayarak ona daha önceki maceralarını ve hâlâ iç çamaşırsız olduğu gerçeğini hatırlattı.

"Bunu bana nasıl yaparsın?" diye fısıldadı.

"Ne?"

"Bana her unuttur."

"Bir anlam ifade etmediğimizi mi söylüyorsun?" diye sordu, uyluğunun iç kısmında daireler çizerek ve bacaklarını yavaşça açarak.

"Çok mantıklı düşünüyoruz," dedi. "Bizi haksız çıkarmaya çalışan gazetecileri saymazsak."

"Birileri her zaman bir şeyler kanıtlamaya çalışıyor." Adamın eli kızın cinsel organına değdi ve kızın ona olan tutuşu sıkılaştı. "Sanki seni birkaç dakika sessiz tutabileceğimi kanıtlamaya gibi."

Liz kendi sırtışıyla, "Sanırım bunu daha önce yaptın," dedi. Parmağı klitorisinin etrafında döndü ve ne kadar hassas olduğunu görünce nefesi kesildi. Adam arabada onun üzerinde çalışırken sessiz kalmaya çalıştı.

Koyu renkli cam onları şoförden ayırıyordu ama yine de belli belirsiz izlendiklerini hissediyordu. Bu onun yeniden tamamen tahrik olmasını engellemeliydi ama engellemedi. Şehir arabasının arka koltuğunda adamın parmaklarının uzmanlığıyla çözülüyordu.

Patlayacak gibi hissettiğinde, sonunda onu zorladı ve iki parmağını içine soktu. Birkaç kez içine pompaladı ve onu ecstasy noktasına getirirken haykırmamak için tüm irade gücünü kullandı ve sonra kenardan uçtu. Dudaklarını ısırды ve

Orgazmdan inerken ağır ağır nefes alıp veriyordu. Başı arkaya eğikti ve gözleri kapalıydı.

Brady elini kızın üzerinden çekti. "Bak, talimatları takip edebilirsin."

"Zar zor," diye fısıldadı.

Araba yavaşlamaya başlayıp neredeyse varacakları yere geldiklerini işaret ederken onu tekrar usulca öptü.

"Brady," diye mırıldandı Liz. "Bu kalacağın anlamına mı geliyor?"

Hafifçe güldü ve kız ona baktığında başını salladı. "Evet, bebeğim. Bazı şeylerin yerini değiştireceğim."

Liz başını eğdi. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Heather planların değiştiğini duymaktan hoşlanmamıştı. Liz'in onu tanıdığı zamanların yüzde doksan beşinde Liz'e tam bir sürtük gibi davranmıştı ama bu skandalın yarattığı stres onu gerçekten çileden çıkarıyordu. Bir noktada Brady, konuşabilmeleri için Liz'in odadan çıkmasını bile istemişti. Onunla Heather'ın tartışmalarını koridorun sonuna kadar duyabiliyordu.

Brady'nin Raleigh'deki kampanya merkezindeydiler. Liz hâlâ tartıştıkları konferans salonundan çıkıp onun ofisine . Kapıyı kapattı ve büyük boy koltuğuna oturdu. Bilgisayar açıldığında Liz Google'ı açtı ve yapacağı şey için kendini hazırladı. Adını yazdı ve Enter tuşuna bastı.

Ekranın üst kısmı, Brady ile ilişkisi hakkında makaleler geldikçe güncellenen bir haber izleyiciyle doldu. Rastgele bir tanesine tıkladı ve makaleyi gözden geçirdi. Kelimeler gözüne çarptı: ilişki, üniversite öğrencisi, muhabir, skandal. Bir sonraki makaleye, ondan sonrakine ve ondan sonrakine geçti. Aynı materyalden bir avuç okuduktan sonra ana sayfaya döndü ve aramanın altında bir Wikipedia sayfası çıktığını görünce şaşırdı. Sayfayı açtı ve birinin Brady'nin sayfasının kişisel bölümüne ilişkilerini çoktan eklemiş olduğunu gördü. Harika.

Kapı açıldığında aramaktan vazgeçti. "Hey, sen," dedi Brady aynı büyüleyici gülümsemesiyle. "Burada ne yapıyorsun?"

"Kendime işkence ediyorum." Bir kaşını kaldırdı. "Sadece haber makalelerine bakıyorum."

"Bu asla iyi bir fikir değildir."

Liz gözlerini Brady'den ayırarak ekrandaki son makalelerden birine baktı. Basın toplantısından kaçarlarken birisi onların birlikte nispeten iyi bir fotoğrafını çekmeyi başarmıştı.

Brady daha ne olduğunu anlamadan onun yanındaydı. "Dur sana yardım edeyim," diyerek omzunun üzerinden uzanıp elindeki fareyi kapattı ve tüm yazıların arasından çıktı. "İşte, böylesi daha iyi."

"Bu benim hayatımdı," diye fısıldadı. "Uyanır ve derse gitmeden önce haber makalelerini okurdum. Alanlarında efsane olan favorilerimi dini olarak takip ederdim. Makaleleri okumadığım zamanlarda onları yazıyordum. Gazetede yaşıyordum. Gazetecilik Bölümü'nde ekstra seçmeli dersler aldım. Şimdi interneti bile açamıyorum."

"İnterneti kullanabilirsiniz, ancak adınızı Google'da aratmak şu an için pek akıllıca bir fikir olmayabilir."

"Evet," dedi omuz silkerek.

"Her şey geçecek. Her zaman böyle olmayacak," dedi şaşırtıcı derecede güven verici bir sesle. "Buraya gel."

Liz ayağa kalktı ve Brady onun yerine oturduğunda onu kucağına aldı. Topuklu ayakkabılarını çıkardı ve bacaklarını altına sıkıştırdı.

"Bunu yapamazsın."

"Ne?" Liz sordu.

"Yuvarlan."

"Yuvarlanıp gitmiyorum," dedi ona.

Adam kaşlarını kaldırdı. "Emin misin?"

Hızlı bir nefes verdi ve sonra omuz silkeli. "Sanırım." "Bundan daha güçlü olduğunu biliyorsun."

"Sensiz hayatta kaldım."

Gölümsedi ve onu alnından öptü. "Ve artık bunu yapmak zorunda kalmayacaksın. Bundan sonra birkaç muhabir ne olacak?"

Liz isteksizce başını salladı. "Haklısın." Doğruldu ve korkularını geride bırakmaya çalıştı. Bu noktada gerçekten yapabileceği hiçbir şey yoktu. Brady'yi seçmişti ve o hayatın getirdiği şey de buydu. Eğer her şeyi baştan yapmak zorunda kalsaydı, yine aynı şeyi yapardı.

"Genelde öyleyimdir," dedi boynuna sokularak. "Ayrıca inanılmaz derecede mütevazıyım."

"Hayır bebeğim, bunu asla iddia etmem. Bunu daha küçük erkekler için saklayabilirsin."

"Başka bir erkekle görüşeceğimi sanmıyorum. Zaten sahip olduğum egoist erkeği seviyorum."

"Egoist, hmm?" Adam kızın boynunu ısırды ve kız endişesinin kaybolduğunu hissetti.

"Evet. Egoist, kibirli, ukala ..."

Brady onun elini kavradı ve aleti boyunca gezdirdi. "Bunlardan biri hakkında haklısın."

Liz kıkırdadı ve ayağa kalktı. ", değil mi?"

Kadının basın toplantısında giydiği elbiseyle karşısında durduğunu görünce gözbebekleri büyüdü. "Belli ki bir tek ben varım."

"Oh, tabii ki," diye şaka yaptı, öne doğru eğildi ve dudaklarını birbirine bastırdı. "Seni buradan ne zaman çıkarabilirim?"

"Ne yazık ki birkaç saat daha sürecek."

"Gördün mü? Gazeteye gitmek için zamanım var," dedi ona. Basın toplantısının yapılacağı gün okula gitmemesinin en iyisi olacağına karar vermişlerdi. Ama mezun olmasına çok az kaldığı ve krediye ihtiyacı olduğu için daha fazla uzak kalamazdı. Gazetede neler olup bittiğinden emin değildi. Hayden'ın Brady'yle ilgili haberi kötü karşılaşmasından sonra geçen hafta Liz hastayken onun yerine editörlük yapan Massey'i aramak ve neler olduğunu öğrenmek istiyordu. Ama ne bulacağı konusunda biraz endişeliydi. Bütün bunlar gazetelere yansıdığından beri konuştuğu tek kişiler ailesi ve en iyi arkadaşı Victoria olmuştu.

Victoria'yla yaptığı konuşma ailesiyle yaptığından çok daha keyifliydi. Liz'e halka açılmayı ilk kabul ettiğinde yaşadığı tüm korkuları hatırlattılar. *Kariyerin ne olacak? Okulu bitirecek misin? Bu ileride nasıl görünecek? Mutlu musun? Bunu istediğinden emin misin?* Liz şimdilik soruları duymazdan geldi.

"Bence kendine biraz daha zaman tanımalısın. Seni gazeteden uzak tutmuyorum Liz, ama şu anda muhtemelen nasıl görüldüğünü bir hayal et," dedi ona bilmiş bir bakış atarak.

Kaos. Dedikodular. Yargılayıcı bakışlar. Neyle karşı karşıya olduğunu biliyordu ama gazete ona evi gibi geliyordu. Gazete her zaman onun kaçıışı olmuştu.

"Nasıl olacağını biliyorum." Basın toplantısı gibi ama daha kötüsü, çünkü söz konusu olan onun akranları, iş arkadaşları, dostlarıydı. "Yine de bundan sonsuza kadar kaçamam."

"Kimse senden bunu beklemezdi."

Liz inatla, "Victoria'nın beni almasını sağlayabilir ve bir saat kadar sonra oraya dönebilirim," dedi.

"Bunu yapacağına inanıyorum," dedi. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve kadın onu bir kitap gibi okudu. Bunu yapması ve nasıl tepki vereceğini görmesi için ona meydan okuyordu. Bir keresinde arabasına binmediği için onu hiç tereddüt etmeden omzunun üzerinden atmıştı. Bu histerik bir manşet olurdu: "Kongre Üyesi Brady Maxwell Yeni Kız Arkadaşını Mağara Adamı Tarzıyla Hizaya Getirdi." Ah, tepkiler.

Liz içini çekti ve tekrar Brady'nin kucağına sarıldı. Şu anda tartışmanın bir yararı yoktu. "Beni eve götürmeden önce seninle ne kadar zaman geçireceğim?"

"Bebeğim, artık benimsin. Bu gece eve gitmene izin vermeyeceğim." Brady yüzünü ona çevirdi ve gözlerinden ne dediğini okudu.

"Ama gazetecilerin peşimizi bırakmayacağını düşünmüştüm..."

"İstedikleri kadar peşimize düşsünler, ama toplum 'dışarıda' olursak, benimle kalacaksın," dedi ve dudaklarını hafifçe öptü. "Anahtar hâlâ sende. Ben her zaman sana aitim."

"Ben de her zaman sana aittim," diye fısıldadı.

OceanofPDF.com

Bölüm 3

BAŞLIKLAR

Bradı ertesi sabah gazeteye gitmeden önce Liz'i evine geri bıraktı. Kuzey'den ayrılmayı planlamıyordu.

O gece geç saatlere kadar Carolina'da kaldı ve gitmeden önce onu tekrar göreceğine söz verdi. Bu kadar erken ayrılacak olmaları hoşuna gitmemişti ama başka ne yapabilirdi ki? Onu zaten bütün bir gün geciktirmişti. Sadece yeni ilişkilerine alışması gerekiyordu - sadece resmi olarak üç gündür birlikteydiler ve uzun mesafeyle uğraşırken zaten halka açıktı. Hayattaki en iyi şeylerin hepsi tek bir pakette toplanmıştı.

Victoria, Liz'in sevgiyle Duke Fan diye hitap ettiği erkek arkadaşı Daniel'la birlikte kanepede oturuyordu. "Hey," dedi Liz, kapıyı kapatıp ikiliye el sallayarak.

"Hey sen," dedi Victoria. Koltuktan fırladı ve Liz'in yanına koştu. "Ee, nasıldı? Ne oldu? Sen ve Brady artık resmen dolaptan çıktınız mı?"

Liz güldü ve başını salladı. "Bununla ilgili haberleri görmedin mi?" diye sordu kuşkuyla.

Victoria sadece omuz silkti. "Psh! Ben haber izlemem ya da okumam. Bunu biliyorsun."

"Ah. Nasıl unutabilirim ki? Dün bir basın toplantısına gittik ve Brady tüm dünyaya çıktığımızı söyledi. Oradan çıkarken resmen çeteleştik. Bu biraz gerçeküstü."

"Aman Tanrım, sanki ünlü biriymişsin gibi," dedi Victoria. "Ve bir politikacıyla çıkıyorsun. Çok kıskandım." Duke Fan koltukta oflayarak Victoria'nın kıkırdamasına ve kalçalarını sallamasına neden oldu. "Peki şimdi ne olacak?"

"Sanırım hayatıma geri dönmeye çalışıyorum?" Liz kararsız bir şekilde konuştu.

"Ne? Nedense bunun daha fazla avantajı olacağını düşünmüştüm. İkinizin kaçıp D.C.'ye taşınmanız ve *Great Gatsby* tarzı milyonlarca muhteşem partiye gitmeniz gibi."

Kaçmak! Bu da nereden çıktı? Daha yeni bir araya gelmişlerdi, evlilik bekleyebilirdi.

"Edebi referansları kışından çıkarıyorsun, Vickie."

"Hayden gittiğine göre artık bu lakabı bırakabilir miyiz?" diye yalvardı.

Liz'in gülümsemesi hemen kayboldu. Hayden. Brady'yle ilişkisini ispiyonladığı için özür dilemeye kalkıştığından ve Liz de onu gönderdiğinden beri onu düşünecek fazla zamanı olmamıştı. Brady, basın ve artık bir politikacıyla çıkan bir gazeteci olduğuna göre hayatında ne halt edeceği gibi bir sürü başka şey vardı.

"Ah, özür dilerim," diye fısıldadı.

Liz, "Sorun değil," dedi. Hayden hakkında gerçekten konuşmak istemiyordu. Ayrılıktan sonra her şey çok tazeydi. Bütün bir yıl süren ilişki bir hiç uğruna boşa gitmişti.

"Olanlar için kendini suçlu hissetme. Makaleyi yazan aptalın tekiydi. Onu sen zorlamadın."

"Biliyorum. Biliyorum," dedi Liz, onun keserek. "Ben ders için hazırlanmaya gidiyorum."

". Bu konuda konuşmak istemediğine emin misin?"

"Çok eminim."

"Daniel bizi bırakacağını söyledi, böylece yürümek zorunda kalmayacağız. Değil mi?" Victoria sordu. Gülümseyerek erkek arkadaşına doğru döndü.

"Elbette, Vickie."

Victoria inledi ve ona ölümcül bir bakış attı. "Sen de mi!" Liz gülmekten kendini alamadı. Ne çift ama.

Liz, dar bir kot pantolonun içine sokulmuş bol, mavi çizgili bir düğme-up ve koyu renk topuklu ayakkabılarını sonra saçlarını dağınık bir topuz yaptı ve Victoria ile Daniel'ı arabaya kadar takip etti. Liz'in dersinden önce gazeteye gitmesi için tam zamanında kampüse vardılar. Liz, Victoria ile birlikte eve yürümek için plan yaptı ve sonra işlek caddeyi geçip Union'ın arka kapısından içeri girdi. Merdivenlerden ikinci kata çıktı ve köşeyi dönerek gazete bürosuna ulaştı.

Memnun bir iç çekişle ofise baktı. Gazete onun sığınağıydı. Bu çift kapıdan kaç kez geçtiğini sayamıyordu bile. Ofise girdiğinde eve dönmüş gibi oluyordu.

Gazeteler bugün için çoktan dağıtılmıştı ve sonuç olarak binada daha az öğrenci vardı. Ancak bu, binanın boş olduğu anlamına gelmiyordu. Öğrenciler masaların etrafında toplanmış makaleleri inceliyor, sabahki makaleleri tekrar okuyor, kahve içiyor, hatta bazıları çılgınca ödevlerini yapıyordu. Hatta geçen yıl kampanya bölümündeki iş arkadaşlarından biri olan Tristan'ın, muhtemelen bir başka inanılmaz makale üzerinde özenle çalıştığını bile gördü.

Liz her şeyin tanıdık gelmesine gülümsedi ve kalabalık odadan geçerek ofisine doğru yürüdü. Giderek daha fazla insan ona bakarken etrafındaki fısıltıları duydu. Omuz silkmeye ve yürümeye devam etmeye çalıştı.

Tam odayı geçip ofisine ulaştığı sırada Massey önüne çıktı. "Liz!" dedi her zamanki neşeli kişiliğiyle. Massey'nin üzerinde dar, yırtık bir kot pantolon, ekose düğmeli bir bluz ve diğer giysilerinin çoğunda olduğu gibi baş harflerini işlediği bir North Face yelek vardı. Liz başını kaldırdı ve onun gözleriyle karşılaştı.

"Hey, Massey."

Ofise doğru başını salladı. "Konuşabilir miyiz?"

"Elbette," dedi Liz. Önce Massey içeri girdi, sonra Liz kapıyı arkalarından kapattı.

Ofisin sınırlarına girdikleri anda Massey'nin gülümsemesi kayboldu. "Aklından ne geçiyordu? Herkesin önünde öylece çekip gitmek istemedim, ama *Brady Maxwell*?" Gözleri irileşti. "Gerçekten de Hayden'a sinsice yaklaşacak son kişinin sen olduğunu sanıyordum. Yani, bir yıl falan çıktınız. O iyi bir adam. Biraz tutucu ama birlikte iyi çalışıyor gibiydiniz. Duyduğumda şaka olduğunu düşündüm ama dünkü basın toplantısından sonra gerçekleri kabul etmek zorunda kaldım. Hayden'ı aldatmışsın. Hâlâ şoktayım!"

Liz rahatsız bir sesle, "Massey, hayır," dedi. "Gerçekleri yanlış biliyorsun." "Um . . . Sanırım Brady Maxwell herkese tam olarak ne söyledi? oldu."

"Hayır. Birlikte olduğumuzu ve şimdi de birlikte olduğumuzu söyledi. Ben Hayden'la çıkarken birlikte değildik," dedi Liz ve hemen ardından

ihmal yalanı için boktan. Boğazına düğümlenen suçluluk duygusunu yuttu.

"Bekle, yani siz ayrıldınız falan mı?"

Liz dudağını ısırđı. Sormak üzere olduğu şeyden nefret ediyordu ama bunun bir zorunluluk olduğunu da biliyordu. "Bu konuşma kayıt dışı mı?" diye fısıldadı.

"Ah!" Massey suçlu suçlu baktı. "Evet, tabii."

Yani, bunu bir tür röportaj yapmakla ilgileniyordu. Harika. Liz Massey'nin gerçekte ne kadarını yazacağından emin değildi ama ihtiyatlı davranmak istiyordu.

"Peki sonra ne oldu?"

Liz derin bir nefes aldı. "Ne duyduğunuzu bilmiyorum ama Brady ile iki yaz önce bir ilişkimiz oldu. Ondan daha fazlasını istediğimi düşündüğüm için ayrıldım. Meğer tek isteyen ben değilmişim. Hayden'a olanları anlattıktan sonra ayrıldık ve Brady ile tekrar bir araya geldik. Uzun bir hafta oldu."

"Nasıl oldu da tekrar bir araya geldiniz ... ve onu bu konuda kamuoyuna açıklama yapmaya ikna ettiniz?" Massey sordu. "Yani daha önce daha fazlasını istediysen..."

"Aslında bu onun fikriydi. Birlikte olduğumuz çoktan ortaya çıkmıştı. Bizi bir arada tutmak istiyordu ve bunun gerçekleşmesinin tek yolu da ... Bilmiyorum... bana sahip çık." Liz, Massey için güçlü bir yüz ifadesi takınmaya çalıştı. "Ayrıca, bunu gerçekten istedim. Hiç bu kadar mutlu olmamıştım."

Massey, "Ama hepsi gizliydi," diye belirtti. "Şimdi her şey açığa çıktığına göre işe yarayacağını nereden biliyorsun?"

Doğru soru buydu, değil mi? Liz'in dayanabileceğı tek şey geçmişteki örneklerdi. Brady'yi seviyordu. Onu unutamamıştı. Onu unutamayacaktı. "Bilmiyorum, sanırım. Sadece onun hakkında ne hissettiğimi ve onsuz nasıl hissettiğimi biliyorum. En azından denemeye değer."

"Ama başarısız olursa ... o zaman yine tüm haberlere konu olur."

Liz omuz silkerek, "Doğru," dedi. "Sana söylüyorum, onsuz bir hayat düşünemiyorum. Geriye dönüp ne olurdu diye düşünmektense her gün bir skandalla karşılaşmayı tercih ederim."

"Ama ..."

"Amalar olmadan devam edebilir miyiz, Massey? Stresli bir hafta sonu geçirdim. Hayatımın normale dönmesini istiyorum."

"Ama ... normale dönebileceğini düşünüyor musun?"

Bu normalin tanımına bağlıydı. Belki de Brady ile yaşadığı değişim onun yeni normali olacaktı. Bununla yaşayabilirdi.

"Normalin ne olduğunu bile bilmiyorum," diye itiraf etti sonunda. Biriyle çıkmanın ve her zaman başka birini düşünmenin normal olduğunu düşünmemişti. İlişisini ya da duygularını saklamanın normal olduğunu düşünmemişti. Değer verdiği birinden vazgeçmek için mutsuz olmanın normal olduğunu düşünmemişti. Eğer bunlar normalse, alışılmışın dışında bir şey denemek daha iyi olurdu.

Massey, sesi hâlâ şüpheli ve temkinliydi: "Farkında değilsen söyleyeyim," dedi, "yükselen bir siyasi gazeteci olarak bir kongre üyesiyle çıkmak normal *değil*."

Liz havayı yumuşatmayı umarak güldü. "*Bunu* biliyordum."

"Hayır, cidden."

"Biliyorum," dedi Liz ayılarak. "İnce bir çizgi olduğunu biliyorum. Ama Brady hakkında yazdığım olumsuz her şey biz çıkmaya başlamadan önceydi. Ve şimdi de onun hakkında yazmayacağım. Sadece denetleyebilirim."

"Liz ..." Massey yere bakarak beceriksizce konuştu. "Ne?" diye sordu.

"Um . . . bu konuda."

"Ne hakkında?"

"Gerçekten çok üzgünüm. Bunu yapmaktan nefret ediyorum. Kendinizi gazeteye çok adadığınızı biliyorum."

Liz'in kalbi küt küt atıyordu. "Ne yapmak?"

"Bence gazeteyi bırakmalısın," diye ağzından .

"Ne?" Liz'in nefesi kesildi. Yüzündeki kanın çekildiğini hissetti. Bu onun dünyasıydı.

"Editörümüzün haberlerde yer alması bizim için kötü görünüyor. Gazeteye bir bütün olarak leke sürüyor. Anlamak zorundasınız."

"Beni musun?"

"Hayır, şey, bunu yapamam," dedi Massey utangaç bir ifadeyle. "Ben sadece Yani, biz kimseyle konuşmak zorunda kalmadan istifa edeceğinizi umuyoruz. Yani mezuniyete sadece iki ayımız var. Bu sadece geçici bir izin olur."

Liz içi boş bir sesle, "Geçici bir izin," dedi. "Geçici, çünkü birkaç ay içinde mezun oluyorum ve bir daha gazeteye dönmeyeceğim."

"Herkes için en iyisi bu."

Liz hariç herkes. Bundan emindi. Onun için nasıl daha iyi olabilirdi ki? gazetede olmamak mı?

"Ciddi olamazsın." Ama Massey ciddi görünüyordu.

"Kolay bir karar değildi."

"Kim için kolay bir karar?" Liz öfkesi kabarak tersledi. "Bana kalırsa bu senin için sadece basit bir karar. Sorundan kurtulacaksın ve dur tahmin edeyim, editör mü olacaksın?"

Massey savunmaya geçerek, "Öyle bir şey değildi," dedi. "Eminim, ama soruma cevap vermediniz."

"Sen hastayken editörlük görevini bana bıraktın. İşi yapmaya devam etmek benim için kolay bir geçiş oldu."

"Yıllarca burada editör olmak için köle gibi çalışmamış olsaydım bu mantıklı *olurdu* Massey! Gelip tüm bunları benden almak mı istiyorsun?"

Massey, "Tüm bunları senden almıyorum," dedi. "Sana söylüyorum, bu olay manşetlerdeyken gazetede çalışmaya devam etmen mümkün değil." Masanın üzerinden bir gazete kaptı ve Liz'in eline tutuşturdu.

Liz yere baktı ve zorlukla yutkundu. Ön sayfada onun bir fotoğrafı vardı. Manşette, "Kongre Üyesi Maxwell'in UNC Muhabiriyle İlişkisi Doğrulandı" yazıyordu. Liz makaleyi okurken kendini tutmaya çalıştı. Hayden ve Calleigh'nin yazdıkları ve basın toplantısından elde edilen bilgiler oldukça açık ve netti. Yine de haberi kapakta bu şekilde görmek midesini bulandırmıştı. Dün gece diğer gazeteler için çok heyecanlanmıştı ama bu çok daha kötüydü. Bu *onun* gazetesiydi.

Gözleri başlığa kayd. Massey Davis. "Bunu *sen* mi yazdın?"

Liz mantıklı bilinçaltında bir yerlerde, eğer işler tersine dönseydi kendisinin de aynı şeyi yapacağını biliyordu. Makaleyi yazar ve yayınlardı. Bunu gözünü kırpmadan yapardı. Ama arkadaşının bunu kendisine yapmış olduğunu bilmek yine de canını yakıyordu.

"Özür dilerim," dedi Massey usulca. Gerçekten de sesi samimi geliyordu. "Birinin bunu yazması gerekiyordu. Kimse gerçekten istemedi. Seni seviyoruz Liz. Editör olarak hepimiz seni sevdik. Ama bunu görmezden *gelemezdik*. Gazete taraflı gibi görünebilirdi, kendini korumaya çalışıyormuş gibi."

"Evet, çünkü bu gerçekten çok kötü."

"Ne demek istediğimi biliyorsunuz. Bizim tarafsız olmamız gerekiyor. Siz haberdiniz. Kampüste de büyük haber sayılırsınız," dedi Massey ona.

Liz okumayı bitirmeden kâğıdı masaya geri fırlattı. "Sanırım artık öyleyim."

"Sen de aynı şeyi yapardın."

Liz kollarını kavuşturarak, "Konuyla ilgisi yok," dedi. "Beni gazeteden atıyorsun, Massey. Bu benim hayatım. Uğruna çalıştığım her şey bu."

Massey çaresizce, "Biliyorum," dedi. "Ortalık sakinleşirse belki yine de geri dönebilirsin."

Liz yalan söylediğini biliyordu. Brady'yle olan ilişkisinin etrafındaki medya bulanıklığı hafifleyecekti ama yine de onunla birlikte olacaktı. Gazetenin onu geri almasına imkân yoktu.

Massey'e, İdare'nin de işin içine girmesi halinde görevde kalma şansını sormayı düşündü ama üniversiteyi bu karara dahil etmek istemediğini Gazete, anonimliğini korumak için teknik olarak okuldan ayrı bir kuruluştı. Bu da çalışanlara, okulun konuşmamayı tercih edebileceği konuları tartışma özgürlüğü veriyordu.

Liz, İdare'nin ya gazetenin kararına boyun eğeceğinden ya da bir şekilde konuyu bir üst makama götürmesinin yer alacağından emindi. Her iki seçenek de uygun değildi. Muhtemelen her ikisi de onu gazetede bir pozisyondan yoksun bırakacaktı.

Bu noktada tek bildiği buradan defolup gitmesi gerektiği idi. Burası onun güvenli yeri idi ve şimdi hoş karşılanmıyordu bile.

"Sadece geçici. Doğru," dedi Liz yumuşak bir sesle. Çantasını omzunda daha yükseğe kaldırdı. "Sanırım bu benim için bir işaret, ha?"

Massey içini çekti ve bir şey söylemek ister gibi baktı ama söylemedi.

Liz artık eski olan ofisinin kapı kolunu tuttu ve iterek açtı. Dışarı çıkmadan önce Massey'e bir kez daha baktı.

Liz, Massey'e son bir veda sözü bile söylemedi.

OceanofPDF.com

Bölüm 4

SPIN

Liz günün ilk dersine giderken avluda sinsice ilerliyordu. En çok da akıl hocası Profesör Mires'le olan son dersini dört gözle bekliyordu. Liz onun yanında asistan olarak çalışmaya başlamıştı. Sonra onlar başarılı bir şekilde koy birlikte a siyasi GAZETECİLİK Profesör Mires, Liz'in *New York Times*'ta staj yapmasına yardımcı olmuş ve mezuniyet sonrası gazetede işe girmesini sağlamıştı. Liz Gazetede olanlardan çok bunu düşünmeyi tercih ederdi. New York'ta olması gereken tarihten önce iki ayı vardı, ve bu şu anda yaptığı şeyden çok daha önemli görünüyordu. Zorlu ayları ileri sarmanın bir sakıncası yoktu.

Massey ile yaptığı konuşmayı unutmaya çalışan Liz, gazetecilik binasına girdi ve ileri kurgu sınıfında bir yer buldu. Bunun arkadaşlıklarını etkileyeceği düşüncesi içini kemiriyordu. O ve Massey, Liz'in Victoria ile olduğu gibi yakın değillerdi ama son iki yıldır birlikte çalışıyorlardı. Liz bu konuda ne yapacağını bilmiyordu ve daha da kötüsü, bu konuda yapabileceği hiçbir şey olmayabileceğini düşünüyordu. Söyledikleri için gidip özür dileyecek değildi ve Massey'nin de dilemeyeceğini biliyordu.

Gerçekler gerçektir. Liz artık gazetede değildi. Massey onun yerini alıyordu. Ne söylerlerse söylesinler ya da ne yaparlarsa yapsınlar bu gerginliğe neden olacaktı.

Liz, Brady'yle olan ilişkisinin kariyerini etkileyeceğini biliyordu, çünkü bu onun tarafsızlığını sorgulamasına neden olmuştu. Sadece tüm bunların bu kadar çabuk gerçekleşeceğini ya da arkadaşlıklarını bozacağını düşünmemişti.

İç çekerek not almak için MacBook'unu çıkardı.

Sınıf boyunca bakışları üzerinde hissetti. Buna hazırlıklıydı, bu yüzden onları görmezden gelmeye çalıştı. İnsanlar kâğıtlarını sıralarının üzerine koymuşlardı ve bazıları kıkırdıyor ya da kendi aralarında fısıldaşıyorlardı. Bu sorun değildi. Ne isterlerse söyleyebilirlerdi. Bir önemi yoktu.

Ders sona erdiğinde Liz eşyalarını çantasına geri koymakta acele etmedi. Geçen haftanın bir bölümünü kaçırdığı için biraz geride kalmıştı. Telafi ödevleri konusunda profesöre danışmak istiyordu ama bunu etrafta kimse varken yapmak istemiyordu.

"Merhaba Profesör," dedi Liz dostça. "Sadece geçen hafta dışarıdayken kaçırdığım ödevleri telafi etmek için ne zaman gelebileceğimi sormak istemiştim."

"Doktor raporunuz var mı?" diye sordu profesör, elindeki bloknota bakarak.

"Oh ... hayır, efendim. Doktora gitmedim ama kendimi iyi hissetmiyordum."

"Erkek arkadaşınla dışarıda olmadığına emin misin?"

"Affedersiniz?" Liz sordu. Profesörün kendisine bunu söyleme cüretini gösterdiğine inanamıyordu.

"Sadece uygun görünüyor, Bayan Dougherty. Bir doktor ihtiyacım olacak, aksi takdirde ödevi telafi edemem," dedi kayıtsızca.

"Özür dilerim. Bu sizden aldığım ikinci ders ve daha önce hiç kaçırmamıştım. Bunu nasıl uygun bulduğunuzu anlayamıyorum." Liz kendini kontrol etmekte zorlanıyordu. Geçen hafta hastalanmıştı, çünkü Hayden'a Brady'den ettikten sonra Brady ona kendini suçlu hissettirmiş, sonra da onu kendisiyle seks yapmaya zorlamıştı. Midesi bulanmış, depresyona girmiş ve işlevini yerine getiremez hale gelmişti. Bir doktor onun için hiçbir şey yapamazdı!

"Bunu anlıyorum, ama bu benim politikam. Ders programında yazıyor."

Liz hayal kırıklığı içinde, "Geçen hafta sana e-posta gönderdiğimde bunun bir sorun olduğunu söylememiştin," diye bağırdı.

"Ders programını inceledikten sonra doktor raporunun gerekli olduğunu göreceksiniz. Geçen hafta bana e-posta gönderdiğinizde döndüğünüzde yanınızda bir doktor raporu olmayacağının farkında değildim. Özür dilerim Bayan Dougherty. Bu benim politikam. Başka bir şey var mı?" dedi umursamazca.

Liz'in çenesi gevşedi. Ne zamandan beri güvenilmez bir öğrenci olmuştu? Her zaman profesörlere ulaşmaya, ofis saatlerine gitmeye ve genel olarak notları için çok çalıştığını göstermeye özen göstermişti. Bu ona olasılık dışı görünüyordu.

"Hayır, teşekkür ederim," diye cevap verdi sonunda. *Son derece kibardı.*

Sınıftan çıkarken girmeden önceki halinden daha ağır hissediyordu. Sıfırların bu dersteki notu üzerinde yaratacağı etkiyi kavrayamıyordu bile. Dört yıl boyunca 4.0 not ortalamasını korumuştı; son dönem bunu kaybedemezdi!

Liz'in editörlük ve Dr. Mires ile ileri düzey siyasi gazetecilik dersi arasında bir öğle yemeği molası vardı. Gazetecilik binasından çıktı ve yemek yemek için Pit'e doğru yürümeye başladı. Belki de kampüsün göbeğinde, onun hakkında okuyan insanlarla çevrili olmak onun yararına değildi.

Arkasını döndü ve hızlıca bir şeyler almak için Franklin Caddesi'ne doğru yürümeye başladı ki aniden bir parıltıyla durdu. Bir adım geriye sendeledi.

"Bayan Dougherty, benimle konuşmak için bir dakikanız var mı?" diye sordu bir kadın.

"Özür dilerim. Acelem var," dedi Liz, koşarak onun yanından geçmeye çalışarak.

"Ben *Raleigh News*'ten Cynthia Redd. Bir dakikanızı rica edecektim."

Liz başını iki yana salladı. İçgüdüsel olarak muhabirle konuşmak, onun hakkında daha fazla şey öğrenmek, makalenin ne hakkında olduğunu öğrenmek istiyordu ama bunun ne hakkında olduğunu biliyordu. Bu kadın Brady hakkında bilgi istiyordu. Liz bunu sağlayamazdı. "Yorum yok," dedi Liz.

Bir flaş daha patladı ve Liz, Cynthia'nın yalnız olmadığını fark etti. Onu bekleyen üç muhabir daha vardı. "Bayan Dougherty, *Herald-Sun*'dan Carl North," dedi biri Durham gazetesinden bahsederken. "Sizinle Kongre Üyesi Maxwell'le olan ilişkiniz hakkında konuşmak istiyoruz."

Liz orada başka kimlerin olduğunu görmek için etrafta dolaşmadı. Sadece başını salladı ve kendini tekrarladı. "Yorum yok. Hiçbir şey hakkında yorum yapmayacağım."

Sonra döndü ve kaçtı. En kötüsü de peşindeki muhabirleri duyabiliyor olmasıydı. Muhtemelen arkasına takılarak onu köşeye sıkıştırabileceklerini ve konuşturabileceklerini düşünüyorlardı. Bu Liz'e çok sevdiği kariyerine tamamen farklı bir bakış açısı kazandırdı.

Arkasından ismi söylendi ve midesi bulandı. Bu nasıl olabilirdi? Bir politikacıyla ilişkisi vardı. Bu, okulda takip edilmesi gerektiği anlamına gelmiyordu!

Ders değişiminin sonu olduğu için etrafta hâlâ Liz'in kuyruğundan kaçmak için aralarından geçebileceği kadar insan vardı ama bu aynı zamanda onu tamamen gülünç duruma düşürüyordu. İnsanlar zaten kim olduklarını bilmiyorlarsa, bir basın ordusunun kampüse gelip onu takip etmesi hiçbir işe yaramıyordu. Bir an bile düşünmeden en yakın binaya daldı, kadınlar tuvaletini bulana kadar alt katta dolaştı ve ardından kabin kapısını kapatıp kilitledi.

Nefesi düzensiz çıkıyordu ve elleri titriyordu. Vay anasını! Dünyası resmen tersine dönmüştü. Ne zamandan beri muhabirlerden kaçan kişi o olmuştı?

Liz çantasını karıştırarak cep telefonunu buldu ve hiç düşünmeden Brady'nin numarasını çevirdi. Üçüncü çalışta cevap verdi.

"Hey, bebeğim," dedi hoş bir şekilde. "Sence seni sonra arayabilir miyim? D.C. ile hattayım."

"Gazeteciler," diye soluk soluğa bağırdı. "Kampüsteki muhabirler.

Her yerde." "Ne?" diye homurdandı, sesi şiddetliydi.

Titreyen elini saçlarının arasından geçirdi ve titreyerek nefes aldı. "İlk dersimden sonra beni bekleyen muhabirler vardı. *Raleigh News, Herald-Sun* ve isimlerini bilmediğim en az iki ya da üç gazete daha."

"Kahretsin! Heather'ı çağırayım. Bunu çoktan halletmiş olmalıydı." Liz, Heather'ın Brady'nin öfkesine maruz kalmaktan hoşlanmayacağından emindi. "Neredesin şimdi? Onlara bir şey söyledin mi?"

"Tabii ki hayır. Gazetecilerle nasıl başa çıkılacağını en iyi benim bilmem gerekir," dedi, sanki kendisini takip ettiklerini gördüğünde donup kalmamış gibi. "Kuzey kampüsteki bir tuvalette saklanıyorum. Sadece kaçmam gerekiyordu."

Liz onun derin derin soluduğunu duydu. "Şimdi bir araba gönderiyorum. Soföre nerede buluşacağımızı mesajla bildireceğim."

"Brady, hâlâ dersim var," dedi zayıf bir sesle, ama birden derse girecek hali kalmamıştı.

"Bence profesörle irtibata geçmeli ve gelemeyeceğinizi bildirmelisiniz. Kampüste kalmak iyi bir fikir değil. Diğer muhabirlerin gelip gelmeyeceğini bilmiyoruz" dedi. "Ayrıca, seni özledim."

Liz gülümsedi. Bugün başına gelen ilk iyi şeydi bu. Onun bu açıklaması gözlerine beklenmedik yaşlar getirdi ve gözlerini kırpıştırarak onları uzaklaştırdı. Daha önce

Bu açıklamaya kadar yanında ne kadar stres taşıdığını fark etmemişti.

"Ben de seni özledim. Seni D.C.'den uzak tuttuğum için üzgünüm."

Brady hafifçe kıkırdadı. Neredeyse onun kendisine başını salladığını görebiliyordu. "Bu benim uğraştığım şeyden çok daha önemli. Sen daha önemlisin. Gazetecilerin okula gelmesini istemiyorum. Derslerin, gazetenin ve diğer her şeyin üzerine bir de bununla uğraşmana gerek yok."

"Şey Sanırım artık gazeteyle uğraşmak zorunda değilim," dedi, kelimeler boğazında düğümlendi. "Ön sayfada göründükten sonra geçici olarak izin almamı istediler."

"Liz, özür dilerim," dedi nazikçe.

Tüm bunları onun için feda ettiğini bilmeliydi. Hayden ve Calleigh'nin makalesi yayımlandıktan sonra halka açılma konusunda tereddüt etmesinin nedeni buydu. Bunun hayatını ne kadar etkileyeceğini biliyordu. Sadece bu kadar kötü olacağını tahmin edememişti.

"Takımları için büyük bir değeri kaybediyorlar. Bunun kendileri açısından yanlış bir karar olduğuna gerçekten inanıyorum. Ama unutmayın ki onlar sadece üniversite öğrencisi."

Liz savunmacı bir tavırla, "Ben sadece bir üniversite öğrencisiyim," dedi.

"Sen bundan çok daha fazlasısın. Her zaman öyleydin. Şimdi gitmene izin vermelerindeki hatayı görmüyor olabilirler ama görecekler. Uzun vadede bu senin için daha iyi olacak. Kimsenin seni geride tutmasına ihtiyacın yok."

Liz, "Ben de sadece gazeteciler spin atar sanırdım," diyerek onun iltifatlarını geçiştirmek için bir şaka yapmaya çalıştı.

"Politikacılar spin atmaz. Bizim gerçeklerimiz var," dedi ona, soğukkanlı bir şekilde.

Liz onun iyi ruh halinin içine izin verdi. "Politikacılar ve gerçekler. Şimdi de komedyen oldun."

"İşte o güzel " dedi usulca. "Benim istediğim de buydu."

Kısa bir süre sonra bağlantıları kesildi. Hissettiği kadar yıpranmış görünmediğinden emin olmak için aynada kendini kontrol etti ve ardından ıssız banyodan dışarı çıktı. Görünürde hiç gazeteci yoktu ve bu şekilde kalmasını istiyordu.

Brady'nin şoföründen arabayı alacağı yeri öğrendikten sonra kampüs boyunca başını öne eğerek hızlı adımlarla yürüdü. Siyah şehir arabasını görür görmez kolayca arka koltuğa kayd. Araba onu kampüsten uzaklaştırırken kendini gizlenmiş hissetti.

Brady'nin Raleigh'deki ofisine gideceklerini sanıyordu ama şoför 40. Otoyol'dan erken çıkınca Liz koltuğunda biraz daha dik oturdu. Durham banliyölerine doğru gidiyorlardı ve Liz sadece Brady'nin ailesinin evine gittiklerini tahmin edebiliyordu. Neden onu oraya bıraksın ki?

Liz onun ailesinin Durham'daki evine hiç gitmemişti. Aslında anne babasıyla sadece bir kez, yaklaşık bir yıl önce, küçük kız kardeşi Savannah'yla olan arkadaşlığı sayesinde tanışmıştı. Liz'in düzenlediği siyasi gazetecilik kolokyumundan sonra Liz'i onlarla birlikte akşam yemeğine davet etmişti. O zamanlar Brady, Baltimore'da bir talk-show sunucusu olan Erin'le çıkıyordu. Yemeğin iyi geçmediğini söylemek yeterliydi.

Şimdi Brady'nin kız arkadaşı olarak onlarla tanışması mı gerekiyordu? Sadece birkaç gündür birlikteydiler ve tüm aileyle tanışacaktı. Sınıfını takip eden muhabirler yüzünden tamamen korktuğunu sanıyordu ama bu onu bir an için felç etti.

Son olaylar ışığında bunun saçma olduğunu biliyordu ama aklından milyonlarca kız gibi düşünce geçiyordu. Ailesi ondan hoşlanacak mıydı? Onu Heather'ın gördüğü gibi bir karmaşa olarak mı ? Böylesine birbirine sıkı sıkıya bağlı bir aileye nasıl uyum sağlayabilirdi? Liz dudağını ısırdı ve geçen manzaraya bakarak sıkıntısını gizlemeye çalıştı.

Bunlar üstesinden gelebileceği normal şeylerdi. Ailesi onu seviyordu. Her zaman sevmişlerdi. Hayden bir süredir ailesinin onu kendisinden daha çok sevdiğinden emindi. Bu durum kaşlarını yeniden çatmasına neden oldu. Hayden'in ailesiyle her zaman kendini evinde gibi hissetmişti. Hatta kız kardeşi Jamie'nin düğününe katılan birkaç kişiden biriydi. Bu ilişki Brady ile olan ilişkisinden çok farklıydı. Keşke bu durumun bir kısmı normal olsaydı, o zaman belki Liz olacakları düşündükçe kendini bu kadar rahatsız hissetmezdi.

Araba kısa bir süre sonra Maxwell'lerin evinin önünde durdu ve Liz'in gözleri fal taşı gibi açıldı. Büyük bir ev bekliyordu ama bu daha çok bir malikâneye ya da bir siteye benziyordu. Ağaçlar ve heybetli bir çitle ana yoldan görünmesi engellenmişti. Geniş bir çimenlik, kolonyal tarzda sütunları ve çifte sundurması olan tamamen tuğladan yapılmış binaya kadar uzanıyordu. Şoför onları evin arka tarafına ve kocaman, karanlık bir garaja götürdü, sonra da Liz'i yan kapıdan içeri soktu.

Liz bırakıldığı küçük fuayeye şöyle bir baktı ve nereye gitmesi gerektiğini ve ne halt olduğunu merak etti

yapmam gerekiyordu.

Tam etrafta dolaşmaya başlayacakken Savannah odaya daldı. "Hey! Brady aradı ve buraya geleceğini haber verdi," diyerek Liz'e çabucak sarıldı.

"Sanırım bu ikimizden biri demek oluyor." Liz Savannah'yı gördüğüne sevinmişti ama aynı zamanda yeniden bir araya gelecekleri için endişeliydi. Savannah belli ki Liz'in artık kardeşiyle çıktığını biliyordu ama bu konuda konuşma fırsatı bulamamışlardı. "Um . . . burada ne yaptığımı biliyor musun?"

"Oh, Brady birazdan ofisten ayrılacak ve seninle burada buluşmanın daha kolay olacağını düşündüm."

Brady'nin bunu ona neden telefonda konuşurlarken söylemediğini sormak ama kendini tuttu. İlişkileri çok yeniydi.

"Hadi ama. Ben de tam öğle yemeği yemek üzereydim," dedi Savannah, Liz'in hayal kırıklığını ya fark etmemiş ya da yorum yapmamayı tercih etmişti. "Bütün o tuhaf bakışlardan sonra bugün dersten erken çıktım. Gazetede adım bile yoktu ama şu anda pek çok insan kim olduğumu biliyor. Senin için eğlenceli olamazdı."

"Muhabirler ileri kurgu dersimi izliyorlardı."

Savannah başını salladı. "Evet. Bunun olmasına o kadar da şaşırmadım. Her şey geçecek."

"Keşke çoktan bitmiş olsaydı."

"Muhabirliğin bu tarafında olmak tuhaf değil mi?" Savannah sordu. "Yani, hayatımın çoğunda spot ışıklarının altında değildim ama medyanın nasıl çalıştığını ve bundan nasıl kaçınacağımı anlıyordum. Şimdi bir muhabir olarak her şeyi farklı bir perspektiften görüyorum. Sen muhtemelen bunun tam tersini yaşıyorsun."

"Evet. Bunu tanımlamak için kullanabileceğim tek kelime tuhaf olurdu." Diğer de *saçmalık* olurdu.

"Peki... kardeşimle ilgilendiğini bana ne zaman söyleyecektin?" Savannah burnunu kırıştırdı ve iğrenmiş bir yüz ifadesi takındı.

Liz gülmekten kendini alamadı. "Asla mı?"

"En azından şimdi ona oy verme konusunda fikrini neyin değiştirdiğini biliyorum," dedi kaşlarını imalı bir şekilde kaldırarak.

"Şey, daha çok onu tanımaya başladım. Dışarıdan bakan biri için görüldüğü gibi biri değildi."

"Nasıl görünüyordu?" Savannah büyük bir mutfağa girdiklerinde sordu.

Liz durup ailesinin Tampa'daki evinin iki ya da üç katı büyüklüğündeki odaya baktı. Tam granit tezgahlar, duvara gömülü çift fırın, Fransız kapılı buzdolabı, tüm paslanmaz çelik aletler, kahvaltı köşesi olarak kullanılmak üzere bar tabureleri olan devasa bir ada. Kırklı yaşlarının başında bir kadın tencerelerde bir şeyler kaynatıyordu ve oturduklarında Savannah ile Liz'in önüne birkaç gurme sandviç koydu. Liz'in bir aşçıları olduğunu anlaması bir saniye sürdü. Böyle bir şey aklının ucundan bile geçmezdi.

"Liz?" Savannah elini yüzünün önünde sallayarak sordu. "Özür dilerim. Ne oldu?"

"Brady'yi tanımadan önce nasıl görüldüğünü sordum."

"Ah." Yanakları renklendi ve yüzünü önündeki sandviçe çevirdi. "Şey, benden nefret etme ama şımarık görünüyordu, sanki istediği her şeyi elde edebilmiş gibi. Bu pozisyon için doğmuş ve yetiştirilmiş. Gerçeklerden kopuk ve para için bu işi yapıyor."

"Bana doğru gibi geldi," dedi birisi.

Liz şöyle bir baktı ve Clay'in yüzünde bir sırtışla odaya girdiğini gördü. Gamzeleri belirgindi, mavi gözleri zorlukla kontrol altına alınmış bir mizahla parlıyordu ve sarı saçları mükemmel bir şekilde şekillendirilmişti. Liz, Brady'nin kardeşiyle iki yıl önce, bir gala etkinliğinde onu Brady'ye oy vermemesi için ikna etmeye çalıştığında tanışmıştı. O zamandan beri Liz'in pantolonuna girmeye çalışıyordu. Geçen hafta çaresizlik anında neredeyse işe yaramıştı ama Liz onun yerine Brady'nin telefonunu çalmış ve onu aramıştı.

"Burada ne yapıyorsun?" Savannah şaşkınlıkla sordu. "Dün uçmadın mı sen?"

"Olağanüstü hal falan. Yüksek mahkeme aile işlerini bekleyebilir," dedi Clay ve Liz'in yanındaki tabureye kayarak oturdu.

"Clay," diye uyardı Savannah.

"Buraya oturamaz mıyım?" diye sordu, kız kardeşini çoktan görmezden gelerek. "Luisa, ben de aynısını alacağım."

"Elbette," dedi aşçı, Clay'in bakışları altında yanakları renklenmişti.

"Selam Liz. Seni görmeyeli birkaç gün oldu." Ona baktı yukarı ve aşağı. "Bu kadar ."

Liz bu ifade karşısında öksürdü ve Savannah'ya baktı. Gözleri geniş ve onaylamazdı. "Gerçekten gerekli değil," diye mırıldandı.

"Clay, neden bunu yapmak zorundasın?" Savannah sordu.

"Neyi?" diye sordu sanki hiçbir fikri yokmuş gibi. "Onu son gördüğümde üzerinde bu küçük elbise vardı." Gözleri hâlâ zihninde olan görüntüyü takip etti. "Ve sonra ..."

"Gerçekten, bu kadar yeter," diye tersledi Liz, ona aynı derecede onaylamayan bir bakış fırlatarak. "Bu bir ömür önce de olabilirdi."

"Sadece Cuma gecesi idi," dedi aynı ukala gülümseme ve omuz silkmeye.

"Bunu yapmak zorunda mısın? Normal olamaz mısın?" Savannah şikâyet etti. "Özellikle de Brady'nin söylediklerinden sonra. Öğreneceğini düşünmüştüm. Sanırım ağabeyin tarafından bez bebek gibi duvara fırlatılmak sana bir şeyler öğretmeye yetmemiş."

Clay'in yüzü sertleşti. Liz, Brady öğrendikten sonra Brady ile Clay arasında neler olduğunu sadece tahmin edebiliyordu. Gözle görülür bir morluk görmemişti, yani belki de herhangi bir şiddet yaşanmamıştı. Sadece bunu kaçırdığı için memnundu.

"Her zaman onu savunuyorsun, Savi." Lakabı bir iftiraymış gibi söyledi.

"Onu savunmak kolay. O senin gibi davranmıyor."

"Benim gibi başka kimse yok," dedi Liz'e kırparak. "Gerçek bu," dedi Savannah.

Clay sandalyesini Liz'e yaklaştırdı ve kız kardeşini tamamen görmezden geldi. Liz'e doğru eğilerek, "Evet," dedi.

"Evet?" Geriye doğru eğildi. "Son zamanlarda başka birinin telefonunu çaldın mı?"

"Oh, gerçekten!" Liz ağladı. Taburesinden kalktı ve hayal kırıklığı içinde ona baktı. Ne de olsa onun telefonunu geri getirmişti.

"Siz ikiniz neden sakinleşmiyorsunuz?" Clay sandviçini ısırarak öneride bulundu. "Savi sadece benimle uğraşmayı seviyor çünkü ben onun favorisi değilim."

"Sana sataşmak mı?" Savannah kuşkuyla sordu. "*Sana* sataşıyor muyum?"

"Sanırım bir yok. Sataşacak birine ihtiyacın var çünkü Brady bunun için fazla mükemmel."

"En azından ben sadece kıskanç değilim ..."

"Beni seviyor." Clay başparmağıyla Savannah'yı işaret etti. "Seviyorum," diye homurdandı. "Pislik gibi davrandığında bile."

"Herkesin beklentilerini karşılamak zorundasınız. Birileri güneşin gölgesinde kalmalı. Bu nasıl bir duygu?" diye sordu, anlamlı anlamlı Liz'e bakarak.

Brady'nin gölgesinde kaldığını mı söylüyordu yoksa
. Brady'nin gölgesinde miydi? Liz'in bunun için enerjisi yoktu. "Başka birini
taciz edemez misin? Zaten yeterince zor bir gün geçirdim."

"Zor olan tek şey bu değil," dedi kendi kendine gülerek.

Brady, "Eğer bu konuda söyleyecek bir şeyim varsa, hayır," dedi ve
heybetli bir şekilde odaya girdi.

OceanofPDF.com

Bölüm 5

İLETİŞİM

B rady, özel dikim üç parçalı siyah takım elbise, net mavi gömlek ve balıksırtı desenli bordo ipek kravatıyla inanılmaz görünüyordu. Onun kahverengi

Gözleri kardeşine bakarken soğuktu ama ona çevrildiğinde eriyerek sıcaklığa dönüşüyordu. Liz sadece bir bakışta o günkü kaygılarının çoğunun omuzlarından düştüğünü hissetti. Bunu nasıl yapabiliyordu?

Brady aralarındaki mesafeyi bir anda açtı ve ağzını onun dudaklarına bıraktı. Öpücük kısa ama şiddetli, sahiplenici ve talepkârdı. Aralarında tutku kıvılcımları çaktı ve Liz o anda sonsuza dek donup kalabileceğini hissetti.

Çok geçmeden ondan ayrıldı ve Liz onun yokluğunda bir boşlukla baş başa kaldı. Onun dünyadaki en bağımlılık yapıcı şey olduğundan emindi. Birlikte olduklarında, son zamanlarda hayatında ters giden her şeyin düzeleceğini hissediyordu. En azından yanında o vardı. Atlatmasına yardımcı olan şey buydu. Brady her şeyi düzeltmişti.

Clay yüksek sesle boğazını temizledi. "Hepinizin bir odaya falan ihtiyacı var mı?" Liz Brady'den bir adım daha geri çekildi, az önce birbirlerinin gözlerinin içine baktıklarını fark bile.

Brady, Clay'e anlamlı bir bakış atarak, "Hayır, senin küçümseyici yorumlarına da ihtiyacımız yok," dedi. "Pazar günü yaşadığımız tartışmanın aynısını yaşamak istemiyorum."

"Şimdi de buna tartışma mı diyoruz? Beni kandırabilirdin." Clay rahatça adaya yaslandı.

Savannah oflayıp pufladı ve ona vurdu. "Terbiyeli olamaz mısın?" "Sen kendi işine bakamaz mısın?" diye karşılık verdi.

"Savi," dedi Brady yumuşak bir sesle. Dikkatini ağabeyine çevirdi ve sanki *o başlatmış* gibi omuz silkti. Bütün bu konuşma Liz'in kıkırdamasına neden oldu.

Brady Liz'i kendine çekti ve Clay'e sert bir bakış fırlattı. Liz anlaşılmadıklarını ama onlarla aynı odada bulunana kadar ne kadar anlaşılmadıklarını fark etmemişti. Geçmişte olumsuzlukların çoğu Clay'den gelmişti ama Brady'nin tarafında da bariz bir kızgınlık vardı.

"Senin Washington'da olman gerekmiyor muydu?" Brady kesin bir dille sordu.

"Sen değil misin?" Clay karşı çıktı. "Aynı uçaktaydık. Sen kendininkini iptal ettin. Seni iki gün daha Chapel Hill'de tutmanın gerçekten korkunç olacağını düşündüm."

"Neden art niyetli olduğunuzu hissediyorum?"

"Her zaman art olmak zorunda mı?" Clay sordu. "Sadece ailemle daha fazla zaman geçirmek isteyemez miyim?"

Savannah homurdandı. "Hayır."

"Güven oyu için teşekkürler, kardeşim."

Liz başını salladı.

Brady, "Yale Hukuk Fakültesi'ni bitirmeyi ve Yüksek Mahkeme' katiplik yapmayı başardınız ama yine de berbat bir yalancısınız," dedi.

"Üzgünüm, ben politikacı değilim."

Clay ve Brady birbirlerine ters ters baktılar. Liz gerginliği kesmek için bir palaya ihtiyacı olacağından şüpheleniyordu.

"Hayır, sen bir avukatsın," diye takıldı Savannah. "Daha ne kadar kötü olabilirsin ki?"

Anla

dın Clay sırtıttı. "Bir muhabir mi?"

"mi?" Savannah baktı hançerler at Kil. Liz Normalde olur var Seçtiği mesleği hemen savundu ama artık gazetede çalışmamasının, son dersine girememesinin ve bilgi almak için kampüsün dört bir yanında kovalanmasının nedeninin muhabirler olduğunu düşününce, kendini o kadar da cömert hissetmiyordu.

Clay göz kırparak, "Belki de sadece muhabiri becerirken kötüdür," dedi.

Brady Clay'e uzandığı sırada Liz de girdi. Brady'nin tepkisini daha Clay sözlerini bitirmeden anlamıştı. Ellerini Brady'nin göğsüne koydu ve onu hafifçe geriye doğru itti. "Seni kışkırtıyor! Onu görmezden gel," dedi.

"Benimle ilgili olması umurumda değil, ama sen . ." Brady söyledi.

"Bu konuda kendi başımın çaresine bakabilirim," dedi usulca, onun bakışlarıyla buluşarak. "Hadi ama. Sadece Clay."

"Hâlâ burada duruyorum," dedi Clay.

Liz, Savannah'nın onu susturduğunu duydu. "Hadi buradan gidelim. Bugün gitmen . Seninle daha fazla zaman geçirmek istiyorum."

Brady sanki biraz önce kontrolden çıktığını fark etmiş gibi doğruldu ve tekrar kendine geldi. "Haklısın. Muhtemelen Andrea onunla evlenmek ya da onunla takılmak, daha da kötüsü onunla yatmak istediği için üzgündür."

Belden aşağı bir vuruştı ama Liz gülmekten kendini alamadı. Clay, Liz'in hâlâ tam olarak anlayamadığı garip bir açık ilişki yaşıyordu. Onunla kız arkadaşının birbirlerinden anlaştıklarından çok nefret ettiklerinden emindi ve bildiği kadarıyla ikisi de başkalarıyla yatıp kalkıyordu.

Clay ürperdi. "*M* kelimesini kullandın."

"Eninde sonunda onunla evleneceksin," dedi Savannah. "Sonunda şikayet etmeden bunu yapmana izin veren bir kadınla birlikte olmayacaksan neden bunca zamanı sürekli başkalarıyla yatarak harcıyorsun?"

Clay kardeşlerine hitaben, "Siz ikiniz bugün ender rastlanan bir formdasınız," dedi. Brady, "Ve bu sizin için her gün böyle," dedi.

"Hadi," diye fısıldadı Brady'yi hafifçe çekiştirerek. Clay hakkında söylenenlere ne kadar katılsa da, herkesin ona karşı birleşmesinden hoşlanmıyordu. Kibirli bir pislik olabilirdi ama yine de aileden biriydi. Rahatça çekip gitmeyecekti. Sürekli görüşmek zorunda olduğu insanlarla köprüleri atmanın bir anlamı yoktu.

Brady sonunda fazla çaba harcamadan pes etti ve mutfaktan çıktı. Üçünün bir arada olduğu bu deneyim biraz tuhaftı. Uzun zamandır her biri onun dünyasının ayrı bir parçasıydı. Brady ile olan gizli ilişkisi. Savannah'yla olan arkadaşlığı. Ve Clay'le olan düşmanca, hatta belki de çapkınca ilişkisi. Şimdi bu üç dünya çarpışıyordu.

Savannah ve Clay'den yeterince uzaklaştıklarında Liz, Brady'nin elini tuttu. "Brady, dayan."

"Liz, biz sadece ..."

"Beni neden buraya getirdin? Ya ailenle sensiz karşılaştıydım? Bu garip olurdu. Sonra da Savannah'ya buraya geldiğimi söyledin çünkü sen de buraya geliyordun ama

beni de bu bilgilere dahil etmeyi düşünmüyor musunuz? Her şeye yeniden başladığımızı biliyorum ama daha iyi bir iletişim kurmamız gerekecek."

"Liz," dedi sertçe, onun uzun soluklu gevezeliğini keserek. "Bu konuları daha özel bir ortamda konuşmayı tercih ederim."

Liz etrafına bakındı ve tamamen yalnız olduklarını görünce kaşlarını kaldırdı. "En azından bana burada ne yaptığımızı söyleyemez misin?"

"Ofisten çıkmadan önce bazı evrak işlerini halletmem gerekiyordu." Sesi alçaldı ve onu kendine yaklaştırırken yüzü yumuşadı. "Telefonda çok telaşlı görünüyordun. Bu senin için daha yakın olduğundan ve Savi zaten burada olduğundan, beni görmek için kırk dakika araba kullanmaktan daha iyi olabileceğini düşündüm, sadece ofisten tekrar ayrılmak için."

"Buna katılıyorum." Savannah'nın keyfi yerine gelmişti. "Sadece bana söyleyebilirdin diye düşünüyorum."

Brady başını salladı. "Bilgi verme konusunda suskun olmaya alışkın olduğumu kabul ediyorum."

"Kampanya maskenizin bir parçası."

"Hiçbir şeyi ele vermezseniz bilgiyi kontrol etmek daha kolay olur."

"Anlıyorum ama ben artık basın değilim," dedi. Adam elini Liz'in beline doladı ve Liz de onun elini boynuna doladı. "Ben sadece Liz'im."

"Bunu biliyorum," dedi, başını eğerek alnını alnına dayadı. onun.

"O zaman davran. Beni bu döngünün dışında tutma," diye mırıldandı.

"Sen

Muhabirler beni takip ettiğinde aradığım ilk kişiydi. Sizin için de öyle olmalıyım."

"Kendimi bildim bileli ilişkilerim oldukça kesik ve kuruydu. İstedığınız şey eşitlik ve bu şimdiye kadar bilinçli olarak verdiğim bir şey değil."

Geri adım attı. "Madem bu ilişkide eşit olmayacağız, o zaman neden bunu yapmam için beni zorladın?"

"Hey," diye yumuşakça nefes aldı. "İstemediğimi söylemedim. Buna alışık olmadığımı söyledim. Birlikte olmamız için en iyisini istiyorum. Benim yüzümden hayatında çok şey değişiyor. Ben de senin için değişebilirim."

"Peki, seninle bir anlaşma yapacağım," dedi ve uzanıp kravatıyla oynadı.

"Olamaz, kendimi neye bulaştırıyorum?"

"Hoşuna gidebilir." Dudaklarında beliren sırıtışa engel olamadı. Bir kaşını kaldırdı ve onun devam etmesini bekledi. "Eğer üzerinde çalışırsan

Bu iletişim işini hallettikten sonra yatak odasında kontrolü tamamen ele almana izin vereceğim."

Brady hafifçe güldü ve onu öptü. "Zaten öpüyorum."

"Her zaman değil."

"Belki de kontrolü ele alman hoşuma gidiyordur. Üstüne tırmandığın bir masa hatırlıyor gibiyim..."

Liz, o zamanlar Hayden'ın ofisi olan yerdeki masanın üstünde seks yaptıkları zamanı hatırlayınca kızardı. Artık onun masasıydı... ya da bugünden sonra Massey'e ait olduğunu düşünüyordu. Bu onun iyi ruh halini bozdu. Günün stresi üzerine çöktü ve Brady'nin kucağında biraz sarktı. Saat daha erkendi ve şimdiden bitkin düşmüştü.

Brady bunu fark etmiş gibiydi ve onunla birlikte garaja doğru yürümeye başladı. "Hadi seni evime geri götürelim. Hâlâ konuşacak çok şeyimiz var ve önerdiğin şu tam kontrol olayını kabul edebilirim."

Yaklaşık bir saat sonra Brady'nin Raleigh banliyösündeki evine vardılar. Dün gece dışında Liz oraya sadece bir kez, Brady'nin galalarından birinden sonra gitmişti. Aynı zamanda, içeri girip onları birlikte gördüklerinde Heather ve Elliott'a ilişkilerini savunduğu yerd. Brady'nin onu sevdiğini söylediğini ilk kez o zaman duymuştu ama bunu doğrudan kendisine hiç söylememişti.

Aynı zamanda her şeyin dağılmaya başladığı yerd.

Brady'nin muhteşem bir manzaraya sahip bir dönümlük arazi üzerindeki iki katlı tuğla evine baktığında tüm bunları görmek kolaydı. Ama Liz birlikte yeni anılar biriktirmeye . Dün gece kesinlikle başarmışlardı.

Brady Lexus'unu garaja park etti ve kadın da onu içeri kadar takip etti. Düzen açıldı, koyu renk mobilyalar ve güzel sanat eserleri vardı. Liz eve bir iç mimarın ayak bastığından emindi. Başka türlü evi bu kadar güzelleştirmek için nasıl zaman bulabileceğinden emin değildi. Elbette en güzel yanı, verandayı ve onun ötesindeki geniş araziye gösteren geniş pencerelerdi.

"Evet," dedi topuklu ayakkabılarını tekmeleyerek ve koltuğa gömülerek.

Brady mutfağa girdi, bir şişe şarap açtı ve onlara iki bardak getirdi. "Eee."

Liz şarabından bir yudum aldı ve onun omzuna yaslandı. "Bu konuda farklı bir şeyler var."

"O da ne?" diye sordu.

"Döneli tam on dakika oldu ve önce davranıp sonra konuşan erkek arkadaşım henüz üstüme atlamadı."

Brady şarabına uzandı ve onu sehpanın üzerine koydu. "Bunu düzeltebilirim," dedi Brady, kadının boynuna sokularak. Onu tekrar kanepeye bastırdı ve kısa süre sonra öpüşmeye başladılar. Gerginliğin büyük bir kısmı kayboldu ve kadın sadece Brady'nin dudaklarının onunkilere değmesinden, aralarında kıvılcımlanan elektrikten ve ona daha yakın olmak için duyduğu bitmek bilmeyen ihtiyaçtan keyif aldı.

Geçen yılın sınavlarından sonra, aynı odada mutlu bir şekilde oturuyor olmaları bile bir mucize gibiydi. Üzerlerindeki gerginliğin -cinsel ya da başka türlü- yuvarlanıp gittiği, birbirlerinin yanında olamadıkları, sadece duygularını uzak tutmak için acımasız şeyler söyledikleri zamanın üzerinden çok zaman geçmemişti. Şimdi onun burada olması -Brady'nin onu öpmesi, ona gülümsemesi; birbirlerinin arkadaşlığından keyif almaları- sanki tüm bunlar birbirlerine geri dönmek için katlanmak zorunda oldukları şeylermiş gibi hissettiriyordu.

Yol boyunca ikisi de aptalca kararlar vermişti. Ama ikisi de olanları inkâr edemediği için, kaçınılmaz olarak bir kez daha buraya gelmişlerdi. Onsuz olamazdı. O da onsuz olamazdı. Bu değerlendirmedeki gerçeğin derinliğini ancak zamanın göstereceğini biliyordu ama başka türlüünü de hayal edemiyordu.

Brady onun bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı ve ona tatlı bir öpücük daha verdi. "Stresli bir gün geçirdin. Bunu nasıl daha iyi hale getirebileceğimi söyle."

"Aklıma birkaç yol geliyor," diye mırıldandı.

"Olanlar hakkında konuşmalıyız."

"Aklımdaki *tam olarak* bu değildi." Sanki adam neden bahsettiğini zaten bilmiyormuş gibi ona boğucu bir bakış attı.

"Tüm bunlar senin için çok hızlı oldu. Spot ışıklarına alışkınım. Seni bu konuda daha rahat ettirmek istiyorum. Bir yere ."

"Biliyorum," dedi, daha derin bir konuyu kabul ederek. Bir elini tekrar saçlarının arasından geçirdi.

"Muhabirlerle nasıl başa çıkılacağını bildiğinize inanıyorum. Sen de çok iyi bir ." Gözlerinde, onun başarılarından bahsederken takındığı o gururlu bakış vardı. Bunu daha önce de görmüştü.

UNC kampüsündeki en yüksek burs olan Morehead bursiyeri olduğunu ve *New York Times*'daki işi kabul ettiğini öğrendi.

"Gazetecileri anlıyorum," dedi omuz silkerek. "Sadece bugün bombardımana tutuldum."

"Evet. Buna hazırlıklı değildin ama bir dahaki sefere hazırlıklı olacaksın. Bence bu savaşın yarısı."

Liz içini çekti ve başını salladı. Brady'yi istiyordu. Bu Brady ile birlikte geldi. Bununla başa çıkmayı öğrenecekti.

"Keşke bunları çözmek için her zaman burada olsaydın," diye itiraf etti. Nedenini bilmiyordu ama bunu açıklarken kendini gerçekten küçük ve savunmasız hissediyordu. Erkek arkadaşının yanında olmasına ihtiyaç duymanın ya da yeni ilişkisinin rahatlığında daha fazla zaman geçirmek istemenin ötesinde bir şeydi bu. Tehlikeli sularda rehbersiz ilerliyordu ve yüzmeyi yeni öğrenmişti.

Brady başıyla onayladı. "Bunu ben de isterim. Açıkçası hayatımda sürekli görmek istediğim başka birinin olmasına alışık değilim."

Ona parlak bir gülümseme bağısladı. "Oyun değiştirici gibi görünüyorum." "Az bile söyledin. Sen oyun değiştiriciden daha fazlasısın. Sen

Oyun, takım, lig ve tüm spor evreni tek bir küçük pakette toplanmış."

Aklının bir köşesini başka bir düşünce gıdıkladı. Her zaman cevaplara ihtiyacı vardı ve artık gazete için çalışmıyor olması bunun değiştiği anlamına gelmiyordu. "Seni ne sıklıkla göreceğim? *Bu işlerin* nasıl yürüdüğünü bilmiyorum."

Brady bir an için rahatsız görünmeyi başardı. "Sizden önce Kongre'deki zamanımın yüzde seksenini çalışarak geçirdim. Sizin kolokyumunuz gibi etkinlikler için fırsat buldukça Kuzey Carolina'ya geldim ama benim işim halkın isteklerini Kongre'ye taşımak."

"İnsanlarla vakit geçirmeden bunu tam olarak nasıl yapabiliyorsun?" Liz kuru bir sesle sordu, bu konuşmanın gittiği yeri beğenmemiştir.

Ona sert bir bakış attı. "Hayatım boyunca burada yaşadım. İnsanları tanıyorum. Bu işte toplantılarda oturmaktan başka çok şey var."

"Biliyorum," dedi çabucak. "Sadece seni görmek istiyorum."

"Beni göreceksin. Bundan emin olacağım. Hafta sonlarımız var. Eğer buraya gelemezsem, o zaman seni uçakla . Bunu . Biliyorum.

Hâlâ okulda olduğun için her zaman birlikte . Mezuniyet senin bir numaralı önceliğin olmalı" dedi.

"Okul düşünmek istediğim son şey."

Brady öne doğru eğildi ve onu öptü. "İşin bittiğinde bunun değerini daha iyi anlayacaksın. Hem ne kadar erken mezun olursan, seni o kadar erken yanımda görebilirim. Seçim yılındaki yazlar benim için Chapel Hill'de olmak için her zaman iyi bir zamandır."

Liz bacağını Brady'ninkinin üzerinden geçirerek ona sarıldı. "Bence Chapel Hill'de olman için her zaman iyi bir zaman."

Elleri koyu renk kot pantolonunun üzerinde gezindi, kalçalarını sıkıca kavradı ve sonra kışına doğru kayd. "Sana katılmaya başlıyorum."

"Şimdi mi?" diye sordu kuşkuyla. Dudakları baştan çıkarıcı bir şekilde onunkilerden birkaç santim ötede duruyordu.

"Beni ikna et," diye emretti.

Dudaklarını onunkilere değdirdi, tüy kadar hafifti, her zaman onun ulaşamayacağı bir yerdeydi. "Ben de tam kontrol isteyen kişinin sen olduğunu sanıyordum."

"Eşitlik hakkında bir şeyler öğreniyorum, bebeğim," diye homurdandı ve ellerini kışına dolayarak onu kaldırıp kanepeye geri attı.

Dudakları nadiren kontrol altına alınabilecek bir sıcaklık ve yoğunlukla birbirine karıştı. Brady'nin parmakları gömleğinin düğmeleriyle uğraşırken, Brady de onun bacaklarını saran dar kot pantolonla uğraşmak için elinden geleni yapıyordu. Brady, kızın işi bittiğinde gömleğinden sıyrıldı. Öpücüklerini Liz'in önünde gezdirdi ve sonra kot pantolonunu çekiştirerek vücudundan çıkardı. Brady gömleğinin her bir düğmesini deliğinden geçirirken Liz onun altında kıvranıyordu.

"Bebeğim," diye mırıldandı çıplak tenine karşı. Parmakları sütyeninin dış hatları boyunca ilerledi. Sütyenin altından geçerek kızın tüm vücudunu kanepeden aşağı . "Sen hayatımda gördüğüm en güzel şeysin."

İç çekti ve dudaklarına bir gülümseme dokundu.

Liz, "Sensiz nasıl bu kadar uzun zaman geçirdiğimi asla bilemeyeceğim," dedi.

Sütyeninin kancasını açtı ve meme ucunu ağzına götürdü. Onun meme ucunu emdiğini ve dikleşene kadar nazikçe ısırıldığını hissedince inledi.

"Ne zaman istersem bu güzel vücudu elime alabilmek istiyorum. yapabilirim."

Diğer meme ucuna da aynı ilgiyi gösterdikten sonra, iç çamaşırını yere sürükledi ve hassas tene bir öpücük kondurdu.

"Senin güzel sesini dinleyebilmek ve bana tüm dâhiyane düşüncelerini anlatmanı istiyorum." Onu bir kez daha öptü. "Seni istiyorum. Sadece seni. Hepinizi."

"Brady," diye mırıldandı. "Buraya gel."

O da itaat etti. Pantolonu yere düştü ve bir anda vücudu onunkini kapladı. Kendisine uyum sağlaması için bacaklarını açmaya zorladı. Sonra onun içine girdi ve ikisi bir oldu.

Tüm tutarlı düşünceler zihnini terk etti. Sadece Brady ile birlikteydi ve başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Olması gereken buydu. Sorunlarının üstesinden , istedikleri şey için çalışıyorlar, yollarındaki tüm engellere rağmen birlikte olabileceklerini kanıtlıyorlardı. Seks inanılmazdı, inanılmazdı, inanılmazdı ama ilişkilerini kuşatan tek şey bu değildi. Onları bir araya getirmişti ama bu şekilde kalmalarını sağlayacak olan şey bu değildi.

Onları bir arada tutan şey, her ikisinin de iliklerine kadar hissettikleri aşk, ayrı kalmanın ruhlarını parçaladığını bilmeleri ve istedikleri şeyi elde etmek için zorlamaya istekli olmalarıydı. Ve Liz hiçbir şeyi Brady Maxwell'i istediği kadar istememişti.

Bölüm 6

BİR SONRAKİ SEVİYE

L Seni yemeğe götüreyim," dedi Brady birkaç saat sonra. Liz ve Brady bütün öğleden sonra onun çarşaflarına dolanmışlardı. Onunla herkesin içinde yemeğe çıkma düşüncesi kulağa harika gelse de, ilişkileri her zaman gizli olduğu için, baş başa geçirecekleri zamandan da vazgeçmek istemiyordu.

"Şu anda mı?" diye mırıldandı, parmaklarını adamın çıplak göğsünde gezdirirken.

Onun elini tuttu ve kendine doğru çekti. "Evet. Seni herkesin ne kadar şanslı olduğumu görebileceği bir yere götürmek istiyorum."

Liz onun yorumu karşısında kızardı. "Sanırım sen bir avsın. Sen Kuzey Carolina'nın en gözde bekarı değil misin?"

"Artık değil." Elini ağzına götürdü ve usulca öptü. Ve gerçekten, bundan sonra onu nasıl reddedebilirdi ki?

Daha önce giydiği dar kot pantolonunu ve düğmeli bluzunu tekrar giydi. Bu noktada saçları için yapabileceği pek bir şey yoktu. Arkadaki düğümleri parmaklarıyla taradı ve doğal dalgaya yardımcı olması için biraz su sıktı. Topuklu ayakkabılarını giydikten sonra Brady'yi fuayede beklerken buldu.

"Oh, gündelik Salı," dedi Liz kıkırdayarak. "Bu anlaşmadan nasıl bir spor ceket kazandım?"

"Şanslı gününde olmalısın."

Liz bundan pek emin değildi ama Brady çok iyi görünüyordu: haki pantolon, açık mavi gömlek ve lacivert-beyaz çapraz çizgili kravat, koyu mavi blazer ceketin altında. Onun takım elbise içinde ve dışında ne kadar çekici olduğunu asla unutamayacağını düşünüyordu. Adam kelimenin tam anlamıyla ve mecazi anlamda nefesini kesmişti.

Brady onun bakışları karşısında sadece başını salladı ve onu Lexus'una bindirdi. Garaj yolundan çıkar çıkmaz kız kıpırdanmaya başladı. Neredeyse şehre girene kadar bu konuda hiçbir şey söylemedi.

"Pekala, neden gerginsin?"

"Nasıl değilsin?" diye sordu pencereden dışarı bakarak ve onun bakışlarından kaçınarak.

"Benimle görünmek için gergin olmana gerek yok." Adam onun eline uzandı ve parmaklarını birbirine geçirdi.

"Biliyorum!" Dudağını ısırdı ve gerçekten ne demek istediğini anlamaya çalıştı. "Seninle görülmek konusunda gergin değilim. Sadece benim için yeni bir şey. Sanki bilmediğim bir görgü kuralı ya da protokol varmış gibi hissediyorum."

Brady hafifçe güldü. "Benimle çıkmak herhangi biriyle çıkmaktan daha farklı olmamalı."

Bu konuda tereddüt etmesi Liz'in irkilmesine neden oldu. Onun Hayden'dan ettiğini biliyordu ama şu anda düşünmek istediği son kişi oydu. O ilişki, Brady'yle arasında olanlar yüzünden bir duman bulutu içinde yok olup gitmişti. İçine çöken tam olarak suçluluk duygusu değildi, çünkü Hayden'ın ilişkilerini basına ifşa etmesine hâlâ öfkeliydi. Sadece olayların bu şekilde sona ermiş olmasından dolayı bir ağırlık, bir üzüntü hissediyordu. Anılarını yuttu ve elindeki konuya geri döndü.

"Ve ... bu bizim ilk randevumuz sayılır," dedi ona bakarak.

"Sanırım seni bir kez kahvaltıya ve birkaç galaya götürmüştüm." Liz gözlerini devirdi. "O kahvaltı sadece ilişkimizi planlamamız içindi. *Şartları* konuştuk. Buna randevu denemez. Ve beni katıldığım iki galaya da götürmedin. İlki iş içindi."

"Çok çalışmışsın," dedi sırtarak. İkisi de Charlotte'taki Jefferson-Jackson galasından sonra ilk kez seks yaptıkları zamanı net bir şekilde hatırlıyordu.

"İkinci galada başka birini götürdün."

"Ama ben seninleydim," diye hatırlattı ona. "Ve seni Hilton Head'e ben götürdüm."

"Gerçekten Hilton Head konusunu mu açacaksın? Neredeyse tüm hafta sonu beni bir süitte yalnız bıraktığın yerden mi?" diye sordu.

"İyi. Bu ilk randevumuz mu?" diye sordu neşeyle. "Evet."

Adamın yüzünde beliren gülümseme onu şüphelendirdi. Bir saniye sonra telefonunu çıkardı ve cebine yerleştirmeden önce hızlıca bir mesaj yazdı.

"O da neydi?" diye sordu.

"Hmm?" diye sordu nazlı nazlı. "Oh, hiçbir şey, bebeğim. Sadece rezervasyonları değiştiriyorum."

"Rezervasyon mu yaptırdın?" Onun kendisini her zaman hayalini kurduğu güzel yerlere götürmesini istiyordu ama rezervasyonlar süslü yerler demekti ve bunun için pek uygun giyinmemiştir.

"Ben her zaman rezervasyon yaptırırım," dedi. "Bu konuda stres yapmayın. Ben her şeyi hallederim."

"İşte burada iletişim devreye giriyor."

Ona göz kırptı. "Sürprizler sürprizdir. Konu bu olduğunda sır saklamaya iznim var."

Tartışamazdı bile. Sadece rahatlamaya ihtiyacı vardı. Muhabirler ve gazete arasında geçen günü çok telaşlı geçmişti. Ama yine de Brady'yle vakit geçirmişti ve önemli olan da buydu. Diğer her şeyi birlikte çözeceklerdi. Şu anda erkek arkadaşının ilk randevularında ona sürpriz yapmasına izin vermeliydi.

Tanrım, ona erkek arkadaşım demeye gerçekten alışması gerekecekti. Bunu her düşündüğünde bile içinden bir heyecan geçiyordu.

Kısa bir süre sonra Brady arabasını etkileyici bir açık hava verandası olan şirin bir restoranın önüne çekti. Burayı daha önce hiç .

Arabadan inmesine yardım etmeyi teklif eden Brady'nin elini tuttu. Brady anahtarları bekleyen bir valeyeye verdi ve sonra ona odaya kadar eşlik etti. Yüzünde yumuşak bir gülümseme vardı ve başını dik tutuyordu.

Restoran küçüktü, masalar birbirine yakın yerleştirilmişti ve sadece mum ışığıyla aydınlatılıyordu. Biraz dağınık olsa da rahat görünüyordu, ancak yemekler harika olmalıydı, çünkü neredeyse her masa doluydu.

Görünümleri yakınlarda oturan insanların birkaç bakışına neden oldu ve Liz de Brady'nin izinden gitti. Bir garson onları uzak köşedeki tek açık masaya oturttu. Oturduktan sonra iki bey yanlarına geldi ve Brady'nin elini sıktı.

"Ben Jake Smith. Sizinle tanıştığıma memnun oldum Kongre Üyesi," dedi ilk adam. "Geçen yılki yarışta sizi gerçekten destekliyordum."

"Ben de seninle tanıştığıma memnun oldum Jake. Bana oy veren alışkan insanlarla tanışmaktan her zaman memnun olmuşumdur," dedi Brady. Brady ikinci adama döndü. "Senin adın ne?"

"Ben Curt, Kongre yesi. Bu yıl zorlu bir yarış olacak," dedi Curt. Bakışları Liz'e kaydı ve sonra tekrar Brady'ye döndü.

Brady, "Her yıl zorlu bir yarış oluyor," dedi. "Bu benim kız arkadaşım Liz. Yol boyunca yanımda olacak böyle harika bir kadına sahip olduğum için şanslıyım."

Liz'le el sıkıştılar, Liz gülümsedi ama pek bir şey söylemedi. "Arkanda güçlü bir kadının olması her zaman iyidir," dedi Jake.

"Sadece en iyisi," diye kabul etti Brady.

"Seni tutmayacağız," dedi Curt. "Sadece yaptığınız tüm bu sıkı çalışmalar için size teşekkür etmek istedik. Babanı Triangle bölgesinde çalışırken tanıyorduk. Harika bir adamdı."

"Bunu söylediğini ona ileteceğimden emin olabilirsin." Hepsi tekrar el sıkıştı ve sonra gittiler.

Liz ilk kez, belki de Brady'nin *tüm* hayatının gerçekten de büyük bir kampanya olduğunu fark etti. O iki adamı tanı mıyordu ama hayatları boyunca ona oy vereceklerinden emindi. Brady'nin kolunda olmanın nasıl bir şey olacağını merak etmişti ve bunun sadece bir başlangıç olduğunu biliyordu ama bu düşünce onu cesaretlendirdi.

"Farklı görünüyorsun," dedi Brady masalarına su getirildikten ve bir şişe şarap sipariş ettikten sonra.

"Farklı iyi mi, farklı kötü m?"

"İkisi de değil. Daha rahatlamış görünüyorsun."

"Sıradan insanlarla etkileşiminizi görmek güzeldi. İnsanlar sana hep böyle mi yaklaşır?"

"Duruma göre değişir. Her zaman manşetlere çıkmıyorum, bu yüzden çıkmadığım zamanlarda daha fazla mahremiyetim oluyor. Ama benimle konuşmak isteyen pek çok insanla karşılaşıyorum. Bu işin bir parçası," diye onayladı.

Garson kız şaraplarıyla döndü ve akşam yemeği sipariş ettiler. Burası bir tapas yeri ydi ve bu yüzden paylaşmak için çeşitli öğeler aldılar. Yemekler muhteşemdi ve sohbet hafifti. En son birlikte oldukları zamandan birbirleri hakkında çok şey biliyorlardı ama bürokrasi olmadan çıkmak yeni bir deneyimdi. Ayrıca, en son birlikte oldukları zamandan bu yana o kadar çok zaman geçmişti ki

Kaldıkları yerden devam ettiler, o kişisel yakınlık seviyesine geri dönmek için konuşacak çok şey vardı.

Tatlı sipariş ettiler ve oturup şimdiye kadar yaptıkları en romantik şeylerden bahsettiler.

Brady ödemeyi yaptı ve çıkışa doğru yürürlerken kolunu kızın beline doladı. "Açık bir alanda yıldız gözlemi mi?" diye sordu.

"Hiç yaptın mı?"

"Yıldızlara baktım ama hadi ama Paris'te mum ışığında, el değmemiş bir sahilde alacakaranlıkta gezinirken, dağlarda sisli bir sabahta kahvaltı ederken," diye önerdi.

"Bunlar kulağa çok romantik geliyor," diye kabul etti, ona gülümseyerek. "Ben hala açık bir alanda yıldızları seyretmeyi seviyorum. Yani dünyayla o kadar iç içesin ki. Sadece siz ve birlikte olduğunuz kişi sessizlikte, ruhunuzla temas halindesiniz. Bu tarif edilemez."

Brady'nin Lexus'u vale istasyonuna geldiğinde birbirlerinden ayrıldılar. Tam arabaya doğru ilerlerken köşeden ufak tefek bir kadın belirdi. "Affedersiniz, Kongre Üyesi Maxwell, bir dakikanız var mı?"

Brady döndü ve ona gülümsedi. Liz kadının boynunda oldukça güzel görünen bir kamera olduğunu fark etti ve hiç düşünmeden kadının cebinde bulduğu kayıt cihazını aradı. Muhabir.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?" Brady dostça sordu.

"Bayan Liz Dougherty ile ilişkinizin durumu hakkında yorum yapabilir misiniz?" diye sordu.

Liz'in içgüdüğü kadını terslemek, *yorum yapmayacağını* söylemek ve çekip gitmekti. Ama Brady kampanya maskesini olduğu yerde tuttu. "Bayan Dougherty benim kız arkadaşım," dedi basitçe. "İlişkimiz yok. Başkente dönmeden önce birlikte yemeğe çıkacağımızı söyleyebilirim."

"Bayan Dougherty ile ilişkinizin daha fazla dikkat çekmek için bir kampanya taktiği olduğunu söyleyenler için herhangi bir yorumunuz var mı?"

Liz gülümsemesine rağmen dişlerini sıktı. Bu kadına kişisel sorularını nereye sokacağını söylemek istiyordu. Diğer bir yanı da ona, bu davayla ilgili haber yapıyor olsaydı kendisinin de aynı şeyi yapacağını söylemeye çalışıyordu ama söz konusu olan kendi hayatı olunca bu çok zordu.

"Sizi temin ederim ki Bayan Dougherty bir kampanya taktiğinden çok uzak." "Bayan Dougherty, seçim kampanyanızın durumu hakkında herhangi bir yorumunuz var mı?"

Kongre Üyesi Maxwell'le ilişki mi? Biriyle çıkmak bunaltıcı olmalı.

Bir önceki ilişkini bitirdikten sonra böylesine yüksek rütbeli bir memur olmak," dedi Liz'e bakarak.

Liz, Brady'ye sorgulayan bir bakış fırlattı. Bu durumda ne söylemesi gerektiğinden emin değildi. Yorum yapmamak en iyisi gibi görünüyordu ama Brady ona cevap veriyordu. Belki de onun yolundan gittiği ve basını idare etme şeklini taklit ettiği sürece sorun olmayacaktı. Adam usulca başını salladı ve kadın bunu devam et anlamına aldı.

"Kongre Üyesi ve ben birlikte çok mutluyuz. İlişkimizi kamuoyuyla paylaşabildiğimiz için mutluyuz," dedi Liz başını dik tutarak. İnsanların kendisiyle her zaman konuştuğu şekilde bir muhabirle konuşmak garipti.

Kadın başka bir şey sormak için ağzını açtı ama Brady elini kaldırdı. "Bu gece için biraz sıkışık bir programımız var. Sorularınız için gerçekten minnettarız ama gitmemiz gerekiyor."

"Sadece bir fotoğraf mı?" diye ısrar etti kadın.

Normalde muhabirler fırsat buldukça fotoğraf çekerlerdi, bu yüzden onun gerçekten fotoğraf çektirmek istemesi büyük bir zevkti. Adam elini tekrar kızın beline koydu ve kameraya gülümsediler. Bir, iki, üç kez flaş patladı. Kadın daha fazla soru sormak istediği belli olmasına rağmen onlara teşekkür etti.

Liz, Brady'nin Lexus'unun yolcu koltuğuna oturdu ve içini çekti. Bir süre sonra, "O kadar da kötü değildi," dedi.

"Bebeğim, sen doğuştan yeteneklisin." Tekrar elini buldu ve sıktı.

"Sen oradayken her şey daha kolay."

"Zamanla daha da kolaylaşacak. Muhabirler, eminim duyunca şok , her zaman etrafınızda olacaklar."

"Biliyorum," diye fısıldadı. Ve da. İşin nasıl yürüdüğünü biliyordu. Sadece diğer taraftan buna alışması gerekiyordu.

Bölüm 7

KAÇINMAK

Brady o gece geç saatlerde Raleigh'den uçtu ve Liz'i evine bırakması için bir araba tuttu. Gazetecilerin kendisini beklemediğini görünce rahatladı. Daha önce Victoria'ya Brady'yle birlikte olacağını bildirmiş, Victoria da Durham'da Duke Fan'la birlikte kaldığını söylemişti. Liz'e yalnız kalmak iyi gelmişti. Şimdilik asıl önceliği

okul ödevlerine yetişmesi gerekiyordu.

Bu hafta şimdiden iki gün eksiği vardı. Son sömestrinde bursunu tehlikeye atamazdı. Artık gazeteyi almadığına göre, çalışmayı telafi etmek için bolca zamanı olacaktı. Gazeteyi bu şekilde düşünmek göğsünde bir sızıya yol açtı.

Aslında, gazete olmayınca Liz kendine ayıracak şaşırtıcı miktarda zamanı olduğunu fark etti. Sonraki iki haftayı yetiştirmeye çalışarak geçirdi. Muhabirler hâlâ kampüse geliyordu ama sayıları kısa sürede azaldı.

Brady hafta sonlarını ona ayırmıştı ama o da kendisi gibi Washington'daki sorumluluklarını yerine getirmeye çalışıyordu. Brady onun her şeyi yoluna koyması ve kariyerine olan bağlılığını göstermesi gerektiğini çok iyi anlıyordu. Bu kampanyada bir aksaklık olamazdı.

Pazartesi sabahı geldiğinde kendini daha derli toplu hissediyordu ve işlerini önemli ölçüde yetiştirmişti. Haber yayıldığından beri Profesör Mires'le olanlar hakkında konuşmaktan kaçınıyordu. Hocasının yüzünde hayal kırıklığı bulup bulamayacağından emin değildi ve hiçbir şey görmemeyi tercih etti.

Victoria, Duke Fan'a onları ilk derslerinden hemen önce kampüse bıraktırmıştı. Gazete için erken gelmek ya da geç kalmak zorunda olmamak hâlâ garipti ama Liz alışmaya çalışıyordu. Victoria onu partiye gitmeye ikna etmeye çalışmıştı.

ama Liz buna karşı çıkmaya karar vermişti. Muhabirler hâlâ peşindeyken kendisini bir parti hayvanı olarak değil de çalışkan biri olarak göstermenin daha iyi olacağını düşünmüştü. Hem zaten kendini kutlama yapacak kadar iyi hissetmiyordu.

Victoria Ray-Ban'lerinin üstünden Liz'e baktı. "Eğer tekrar burada buluşmak istersen Daniel bizi dersten sonra alabilir. Onun dersi iptal edildi."

Kız çok dar, beyaz badanalı puantiyeli bir kot pantolon, delicesine dekolteli sıcak pembe bir kazak ve altı inçlik çivili kahverengi botlar içinde muhteşem ve şehvetliydi. Liz bu giysilerle nasıl idare ettiğini bilmiyordu. Bordo yüksek bel bir eteğin içine sokulmuş altın düğmeli açık siyah bir bluzun içinde kendini sıradan hissediyordu. Siyah bir tayt ve şaşırtıcı bir şekilde topuklu ayakkabı yerine altın rengi bir babet giymişti.

Victoria ona yaklaşık iki haftadır takındığı endişe ve merak karışımı ifadeyi takındı. Liz'in gazeteyi kaybetmesi, muhabirlerin onu takip etmesi ve Brady'nin Washington'da olması arasında Victoria, Liz'in baskı altında çatlama riskinin gerçek olduğunu düşünüyor gibiydi.

Liz onun omzuna çarparak, "Bana öyle bakmayı kes," dedi. "Ben iyiyim."

"İnsanlar iyi olmadıklarında böyle derler."

"Hayallerimin erkeğine sahibim. Neden iyi olmayayım ki?"

"Bana bu saçmalıkları anlatma," dedi Victoria abartılı bir göz devirmeyle. "Doyurulmayı seven bir kız için, bir ilişkide *her şeyden* mutlu olmanın ne kadar zor olduğunu bilirim."

"Aman Tanrım, bunu az önce söylemedin! Vickie, böyle şeyleri duymamazlıktan gelemem," dedi Liz, kulaklarını kapatır gibi yaparak.

"Sadece söylüyorum. Daniel'la birlikte olmak için Londra'daki üçlü ve Avustralya'daki dörtlü ilişkilerden vazgeçiyorum."

"La la la," diye şarkı söyledi Liz.

"Kâğıttan vazgeçiyorsunuz, ki bu da bir o kadar zor."

"Az önce benim gazeteden atılmamın, senin aynı anda birden fazla erkekle seks yapmaktan vazgeçmen kadar kötü olduğunu mu söyledin?" Liz inanamayarak sordu.

"Öyle mi?"

"Tamam, sadece o çılgın kışını doğru duyduğumdan emin olmak istedim."

Victoria yine gözlerini devirdi. "Bu delilik değil. Bir kere ..." "Hayır, orada dur."

"Tanrım, Liz, şu anda bir kongre üyesini becerdiğini düşünemezsin."

"Seni seviyorum, ama saçmalıyorsun." Liz başını salladı. "Her neyse, derse gitmem gerekiyor. Seninle sonra buluşuruz!"

Victoria'nın avludan geçip gidişini izledi ve Liz onun ardından bakakalmaktan başka bir şey yapamadı. O gerçekten de hesaba katılması gereken bir gücü.

Liz derslerini kazasız belasız atlattı. Tek bir muhabir bile görmemişti. İnsanlar onu görmezden gelmeye geri dönmüşlerdi.

Liz gazetecilik binasından dışarı adımını atıyordu ki, dehşet içinde kaçtığı öğretmeniyile karşılaştı.

"Liz," dedi Profesör Mires selamlayarak.

"Merhaba Profesör Mires," dedi. Liz ona Lynda demeye hiç alışamamıştı.

"Sana rastladığıma sevindim. Yarın dersten sonra kalır mısın? Seninle son zamanlarda ortaya çıkan bazı işler hakkında konuşmak isterim," dedi nazik gözlerle ve kolay bir gülümsemeyle.

"Evet, hanımefendi."

"Mükemmel," dedi neşeyle. "Görüşürüz o zaman."

Liz, Profesör Mires'in kapıdan çıkışını izledikten sonra çantasından çalan telefonunu çıkardı. Numaraya baktı ve D.C. alan kodu olduğunu gördü.

"Alo?" Liz cevap verdi.

"Merhaba, Liz Dougherty'ye ulaşmaya çalışıyorum, lütfen," dedi bir adam. Çok belirgin bir sesi yoktu ve Liz sesini çıkaramadı.

"Ben Liz. Kiminle konuşuyorum?"

"Ben *Washington Post*'tan Ted Cary. Bazı gerçekleri doğrulamak için birkaç dakikanız olup olmadığını merak ediyordum."

Liz'in kalp atışları tavan yaptı. *Washington Post* onu arayarak ne halt ediyordu? Daha büyük gazeteler Brady'yle olan ilişkisini ele almışlardı ama Kuzey Carolina'da çıkanlarla kıyaslanamazdı. Haberlerin düşünmüştü. Ona ne tür sorular soracaktı? Bu konuda yorum yapmalı mıydı?

Bilmiyordu. Konuştuğu diğer muhabirlerle yüz yüze görüşmüş ve birkaç aynı yanıtıtan sonra onları başından savmıştı. Hâlâ üniversitedeydi, hâlâ mezun olmak zorundaydı ve bir hayatı olmasını istiyordu. Etrafında sürekli muhabirler olamazdı.

Sonunda merakı galip geldi. Kendisinden neyi kontrol etmesini isteyebileceklerini bilmiyordu ama muhabir içgüdüleri onu merakta bırakmaktansa öğrenmenin daha iyi olacağını söylüyordu. Yorum yapmayı her zaman reddedebilirdi.

"Size ne tür konularda yardımcı olabilirim Bay Cary?" Liz diplomatik bir tavırla sordu.

"Sadece birkaç basit soru."

"Ne tür sorular?"

"Kongre Üyesi Maxwell ile ilişkiniz hakkındaki makalemize geçmeden önce bazı basit konuları kontrol ediyoruz."

Liz bu konuda biraz huzursuz hissediyordu. Şu anda bütün gazeteler o ve Brady hakkında yazıyor gibiydi. Ama Brady'yle yemeğe çıktıklarında yaptığı gibi birkaç soruyla başa çıkabileceğinden emindi. "Sorularınıza cevap verebileceğimden emin değilim, ama elimden geleni yapacağım."

"Çok iyi," dedi. "Öncelikle, geçen yıl Nisan ayında UNC Siyasi Gazetecilik Kolokyumunu yönetmekten sorumlu muydunuz?"

Liz durakladı. "Profesör Mires'e kurulumda yardımcı oldum," dedi. Açıklığa kavuşturmak istiyordu ama söz konusu olandan daha fazla bilgi vermemesi gerektiğini de biliyordu.

"Yani o gün etkinlikte miydin?" diye sordu. "Evet."

"Kongre Üyesi Maxwell'i o etkinlikte gördünüz mü?"

"Evet." En az yüz kişi daha oraya gitmiş ve onları birlikte görmüştü.

"Onu nerede gördüğünüzü açıklayabilir misiniz?"

"Katıldığım bir politikacı panelindeydi." Hala güvende.

"Daha sonra Kongre Üyesi Maxwell'in küçük kız kardeşi Savannah ile yemeğe katıldınız mı?"

"I-" Liz sözünü kesti. İşte bu özel bir bilgiydi. Hayden onun o yemeğe gittiğini bile bilmiyordu. Savannah Liz'in bunu gizli tutmasını istemişti çünkü ailesinin kampüsteki statüsüyle hava atmayı sevmiyordu. Liz bunu gizli tutmak istemişti çünkü Hayden onunla Brady arasında bir tür bağlantı olduğunu düşünmüştü. Ne kadar haklı olduğunu bilmiyordu.

Asıl soru şuydu: Bu muhabir o yemeği nereden biliyordu? Liz sonraki kelimelerini dikkatle seçti. "Sonrasında yemek yedim, evet." İşte-

sorusuna tam olarak cevap vermedi ve onun bunu fark etmeyeceğini umdu ama bundan şüpheliydi.

"Yemekten sonra tek başınıza mı ayrıldınız yoksa biri sizi eve bıraktı mı?" Bay Cary sordu.

Liz yutkundu. Tanrım, ne biliyordu? Ya da ne bildiğini sanıyordu?

"Bütün bunlar nereye gidiyor Bay Cary?" Liz sordu. Gerginliğini ve öfkesini sesinden uzak tutmaya çalıştı ama ne kadar iyi yaptığından emin değildi.

"Sadece basit sorular Bayan Dougherty. Doğruluk kontrolü," diye tekrarladı. "Kongre Üyesi Maxwell ile bir akşam yemeğindeydiniz ve etkinlikten sonra onunla birlikte ayrıldınız, doğru mu?"

Liz sonunda, "Bunu doğrulayamam," dedi. O gece Brady'yle hiçbir şey olmamıştı ama orada başka kimse de yoktu. "Yorum yok."

Kızın son soruya cevap vermekteki isteksizliğinden rahatsız olmadan devam etti. "Geçen yıl Ekim ayının üçüncü hafta sonunda nerede olduğunuzu biliyor musunuz?"

Ekim ayı Liz'de her zaman kötü bir tepki uyandırırdu. Ekim ayı Hayden'la ilk kavgalarının olduğu aydı. Brady'yi aradığı ve öpüştükleri zamandı. Aldatmış olmanın verdiği suçluluk duygusuyla kendine işkence etmeye başladığı aydı.

"Bu oldukça spesifik. Emin değilim."

"Chapel Hill'den Ekim ayında hiç ayrıldınız mı?" "Eminim ayrıldım," dedi.

"Kuzey Carolina'dan ayrıldınız mı? Ay sonunda eyalet dışına mı?"

"Cadılar Bayramı için buradaydım," dedi yardımcı olmayan bir . "O sırada Kongre Üyesi Maxwell'i gördünüz mü?"

"Cadılar Bayramı'nda mı? Hayır."

Onun hayal kırıklığı içinde iç çektiğini duydu. Sorularından bilerek kaçıyordu ve o da bunu biliyordu.

"Kongre üyesinin seyahat planlarına göre, on sekiz Ekim hafta sonunda Chapel Hill'deydi. Gerçekten orada olduğunu doğrulayabilir misiniz?"

"Onun seyahat planlarını zaten doğruladıysanız, neden bana soruyorsunuz?" Liz sordu.

"Kongre Üyesi Maxwell göreve geldiğinden beri onunla olan temaslarınız hakkında yorum yapabilir misiniz?"

"Kesinlikle," dedi neşeyle. "İlişkimizi resmileştirebildiğimiz ve kamuoyuna açıklayabildiğimiz için çok mutluyuz."

Yumuşak iç çekişinden duymak istediği şeyin bu olmadığı belliydi. "Teşekkür ederim Bayan Dougherty. Başka sorularım olursa sizinle temasa geçeceğim. Bu uygun bir numara mı?"

"Elbette," dedi ve gelecekte onun aramalarına cevap vermemek için telefonunu programlamayı aklına not etti.

"Harika. Zaman ayırdığınız için teşekkürler."

Ted Cary telefonu kapattı ve Liz şaşkın şaşkın telefonuna baktı, ta ki Victoria'dan kibarca nerede olduğunu soran bir mesaj gelene kadar. Liz sanki biri ona çarpmış gibi sıçradı ve buluşacakları yere doğru yürümeye başladı.

Akla yatmayan bir şeyler vardı. Ted Cary çok fazla kişisel bilgi biliyordu. Bu oldukça açıktı. Ama ne kadarını biliyordu ve bu neden önemliydi? O ve Brady artık birlikteydi. Hikaye buydu. Böyle bir şeye nasıl bir anlam yükleyebilirdi ki?

Milyonlarca senaryo vardı ama adamın bu tür bilgileri nereden edindiğini bilmeden hangisini düşüneceğini bile bilmiyordu. Victoria'yla birlikte eve dönerken bu konuyu düşündü ve ön kapıdan içeri girer girmez, sanki biri nefesini kesmiş gibi soluk soluğa kaldı.

Daha bir nefes bile almadan Brady'nin numarasını çevirmeye başlamıştı. Neredeyse hemen cevap verdi. "Senden daha sonra haber alacağımı sanmıyordum," dedi Brady.

"Erin."

Bölüm 8

BİR ADIM DAHA YAKIN

Wşapka?" Brady şaşkınlıkla sordu.

Liz ona, "Erin bir muhabirle konuşmuş," dedi. Erin, Brady'nin eski kız arkadaşıydı. Ekim ayında Liz'i ziyaret ettikten sonra ayrılmışlardı.

"Size bunu düşündüren nedir? O basına karışacak bir tip değil."

Liz ona, "O bir basın mensubu," diye hatırlattı. Erin *Baltimore Mornings*'de sunucu olarak çalışıyordu ama Liz'e göre ona basın demek biraz abartılıydı.

"Sen de öylesin ve ilişkimiz hakkında kimseyle konuşmaya hevesli değilsin. Erin'in de öyle olduğunu hiç sanmıyorum," diye cevap verdi Brady kendinden emin bir şekilde.

Liz, "*Washington Post*'tan bir telefon aldım," diye açıkladı. Bu açıkça onun dikkatini çekmişti. "Erin hakkında mı?" diye sordu.

"Hayır. Tam olarak değil."

"O zaman neden ondan şüpheleniyorsun?"

Liz, kendisini arayan *Post* muhabiriyle arasında geçen her şeyi anlatmaya başladı. Konuşmanın sonuna doğru onun tarafındaki sessizliğin giderek ağırlaştığını neredeyse duyabiliyordu.

Brady, "Muhabirlerin yanında daha rahat olmanızı önerdiğimde, makalenin ne hakkında olduğunu bile bilmediğimizde gerçekleri doğrulamaya başlamanız gerektiğini kastetmedim" dedi.

"Kamuoyunun bildiği şeyler dışında hiçbir şeyi teyit etmedim. Kolokyumdaydım, sorumlusu bendim ve sen de oradaydın. Daha sonra birlikte olmamız ya da Ekim ayında seni görmemle ilgili her şeyden kaçındım. Bana makalenin ne hakkında olduğunu söylemedi, sadece bana basit soruları olduğunu söyledi."

Ona olanları anlatmak için numarasını çevirdiğinde kendini çok güvende hissetmişti. Şimdi adamın hayal kırıklığını duymak onu güvensiz hissettiriyordu. Adamı Heather'a mı yönlendirmeliydi? İlk içgüdüğü adamın ne bildiğini öğrenmek olmuştu. Bu onun içindeki muhabirlik duygusuydu.

"Liz, öyle her istediğini yapamazsın. Seni sorulara yönlendiriyor gibi görünmese de, yönlendiriyordu. İşte bu yüzden bir basın ekibim var."

"Biliyorum," dedi usulca. "Yine de hâlâ Erin olduğunu düşünüyorum." "Bunun birkaç açıklaması var," dedi Brady.

"Ama yemekte oradaydı. Orada olduğumu başka kimseye söylemedim. Hayden'a bile. Ekim'deki ziyaretinden hemen sonra ondan ayrılmıştın. Bu uyuyor," diye cesaretlendirdi Liz. Bu konuda haklı olmalıydı.

"Erin'in bunu yapacağından şüpheliyim," dedi sertçe. "Ne? Neden? Hayden yapsaydı ..." "Erin Hayden değil," dedi Brady basitçe.

Liz dişlerini birbirine geçirdi. "Hayır, değil," dedi kontrolünü kaybetmemeye çalışarak, "ama bu bir şey söylemeyeceği anlamına gelmez."

"Erin bir seçenek. Ama o olduğundan emin değiliz. Basın şu anda bu işin üzerinde olduğu için Heather'ı hemen bu işe dahil etmem gerekecek."

Liz inledi. Heather'la konuşmak istemiyordu. Liz, Brady için "Heather onaylı" bir seçim değildi. Heather uzun bir süre için buradaydı ve Brady'nin kariyerini ilerletecek biriyle birlikte olmasını istiyordu. Şimdiye kadar Liz, Brady'nin kusursuz sicilinde sadece kara bir lekeydi.

Brady vedalaşıp bağlantıyı kesmeden önce, "*Postayla* ilgili olarak sizinle temasa geçeceğim," dedi.

Her gece işten çıktığında konuşsalar da, hiçbir zaman yeterli zamanları olduğunu hissetmiyordu. Daha sık birlikte olabilmek için mezun olmaya hazırdı. En azından New York'a taşınana kadar. *Times*'daki hayalindeki işi düşündükçe iç geçiriyordu.

Görüşmeleri bittikten yaklaşık on beş dakika sonra, tam da zihnini uyuşturmak için bir televizyon programına daldığı sırada telefonu tekrar çaldı.

"Alo?"

"Liz, bu Heather." *Bu hızlı oldu.* "Hey, Heather."

"Brady bana basınla ilgili bir durumu halletmem gerektiğini söyledi. Son zamanlarda bunu çok sık duyuyormuşum hissediyorum," dedi Heather soğukkanlılıkla.

"Evet.."

"Bana ne olduğunu anlatmak ister misin?" "Brady sana zaten anlatmadı mı?"

"Bana durumu idare etmemi söyledi. Durumu idare ediyorum. Bildiğim kadarıyla durum *sensin*. Ne kadar bastırmaya çalışsam da ortaya çıkmaya devam eden bir durum," dedi Heather.

Liz ısırmacı bir karşılık vermek istedi ama gerçekten de hatalıydı. En azından kısmen. Muhabirle konuşarak zarar vermek istememişti ama Brady'nin dünyasında yaptığı her şey yanlış olabilirmiş gibi görünüyordu.

"Ben sadece... üstesinden gelebileceğimi düşündüm. Sorular yönlendirici görünmüyordu ve sonra nereye gittiğini görünce telefonu kapattım," dedi Liz.

"Hâlâ şoktayım. Neden bir muhabirle konuşmanın iyi bir fikir olduğunu düşündünüz ki? Yürürlükte olan sistemimizi sürekli olarak engellemekteki amacınızın ne olduğunu bilmiyorum ama bu bugün sona eriyor."

"Heather, sistemi engellemiyorum! Tanrım, sadece birkaç soruya cevap verdim. Özür dilerim."

"Bir muhabirle konuştunuz ve sonra Brady ile bu konu hakkında konuştunuz. Daha fazla şeyle uğraşmasına gerek yok. Bu yüzden ben varım. Bir daha her şeyi berbat etmeyi düşündüğünde beni ara ki sana bunun ne kadar aptalca olduğunu hatırlatabileyim. Ben her şeyi halletmek için buradayım. Seninle değil. O değil. Basın beni geçsin. Hikayenin sonu."

Liz ona, "Tüm basın sende geçtiğini anlıyorum, ama yine de ihtiyacım olursa Brady'yi arayıp bu konular hakkında konuşabilmeliyim," dedi. Brady'nin onunla bilmesi gereken bir şey yoktu. Aralarında bir ilişki vardı. Onu rahatsız edebilecek her şeyi içinde tutamazdı.

"İşte bu yüzden sorun oluyorsun," diye tükürdü Heather.

"Ben bir sorun değilim!" Liz söyledi. "Ben Brady'nin kız arkadaşayım."

"İlişkinin ortaya çıkmasından sonra Brady sana bir şans vermeye karar verdi diye birdenbire özel biri mi oldun sanıyorsun? Hayır, değilsin. Herkesle aynı rutinleri takip etmek zorundasın. Doğru kanallardan geçeceksin. Bu işi berbat etme çünkü yaptığın her şey, Tanrı yardımcımız olsun, ona yansıyor. O önemli biri. O özel biri. Ona ofisimizde *ihtiyacımız var*. Sen-" dedi sanki neden hâlâ Liz'le konuştuğunu bile anlayamıyormuş gibi, "sen sadece bir yan göstergesin. Bir aşamadan başka bir şey değilsin. Hâlâ buralardayken işleri berbat etmemeye çalış."

Liz'in kalbi durdu. *Bir yan gösteri. Bir aşama. Sen hâlâ buralardayken.* Bu sözler başını döndürdü.

Bu düşünce bile onu yiyip bitiriyordu. Brady için geçici bir şey olabilir miydi? Kötü reklamı örtbas etmek için onu kullanıyor olabilir miydi? İlgüdüleri ona hayır diyordu, onun deli olduğunu. Ama belki de *o kadar* deli değildi. Yine de Heather'ın bu korkuları gizlice beslediğini bilmesine asla izin veremezdi.

"Ben zaten özür diledim," dedi Liz sert bir sesle. "Konuşmayı geri alamam ama Brady ile istediğim gibi konuşmaya devam edeceğim. Kalmak için burada olduğuma inanıp inanmamak tamamen sana kalmış, ama beni tehdit etmek sadece ayaklarımı yere daha sağlam basmamı sağlayacak. O yüzden burada olmama alışmalısınız."

"İlk adaylığından beri Brady'nin yanındayım. O zamandan beri kaç kızın gelip gittiğini biliyor musun?"

Liz başını salladı. Bunu düşünmek istemiyordu. "Bir ya da yüz olması benim için gerçekten önemli değil. Artık buradayım ve benden kurtulmak için boş tehditlerden daha fazlasına ihtiyacın olacak. Basına konuştuğum için kızdıysanız, tamam. Bir dahaki sefere daha dikkatli olurum. Brady ile birlikte olduğum için kızgınsan, o zaman bunu aşman gerekecek."

"*Üzgünüm* çünkü uğruna çalıştığımız her şeyi bozuyorsun. Hayallerin umurumda değil. Ben işimi yapmayı önemsiyorum ve bu işte çok iyiyim. Bir dahaki sefere bir muhabir seni aradığında, adını ve numarasını al ve ne istediğini doğrudan bana bildir. Anlaşıldı mı?"

Liz ona siktirip gitmesini söylemek istedi. Ona bir çalışan olmadığını ve bu şekilde itilip kakılamayacağını söylemek istedi. Ama söyleyemedi. Liz'le konuşurken çıldırmış bir sürtük gibi davransa da, Heather'ın yaptığı şeyin Brady'nin çıkarına olduğunu biliyordu. Sadece Liz'in yaptığı her şeyin bir başka onaylamama dalgası getirmesinden nefret ediyordu.

"Tamam."

"Teşekkür ederim, Bayan Dougherty. Benim için her zaman bir zevktir," diye tersledi Heather telefonu kapatmadan önce.

Liz hayal kırıklığı içinde telefonunu yatağının üzerine fırlattı.

Hırs. Hepsi sadece hırsı. Hırs dünyayı döndürürdü. Brady, yirmi yedi yaşında Kongre'ye girmek için hırsını kullandı. Heather, hayallerini gerçekleştirmek için onun kuyruğuna takıldı. Calleigh ve Hayden, ilerlemek için Liz'i kullandılar. Tüm hayatını bir muhabir olarak çalışmak için elinden gelen her şeyi yaparak geçiren Liz.

Hiç kimse bundan muaf değildi. Hırs, zarar verdiği kadar iyilik de yapıyor, hayalleri yaktığı kadar kolay da teslim ediyordu. Tüm bunların bedeli neydi? Aşağı çekilmeden önce ne kadar ilerleyebilirdi? Liz geçen yıl hayatının ne kadar mükemmel olduğunu düşündü -görünüşte mükemmel bir erkek arkadaş, okulda en yüksek burs, gazetede editörlük, *New York Times*'da staj. O zamanlar Hayden'la tam da bu konuda tartışmışlardı. Şimdiden gazeteye sahip değildi ve yeni mükemmel erkek arkadaşı da sorunun bir parçasıydı.

Kafasını toparlayabilmek için uzaklaşması gerekiyordu, yoksa yanacaktı. Egzersiz kıyafetlerini giyerek arabasına atladı ve tenis kortlarına doğru yola koyuldu. Gazeteye çok meşgul olduğu için bir süredir düzenli ders almıyordu ama artık gazetede olmadığına göre bir bahanesi de kalmamıştı. Hayatında olup bitenleri unutmasına yardımcı olmak için kışına tekneyi yemeye hazırdı.

Son dört yıldır gittiği tenis kompleksine adımını attı. Her zamanki hocası Tana oldukça sertti ve Liz geçmişte anlaşmazlıklar yaşadığı güçlü bir tenisçi olan Hank'e bile alışmıştı. İkisi de formsuz olduğu için muhtemelen kortta ona gülerdi.

"Merhaba! Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu neşeli bir kızıl saçlı Liz içeri girdiğinde.

"Tana içeride mi?"

Kız programını kontrol etti ve sonra başını salladı. "Bugün için çoktan ayrıldı."

"Hank burada olabilir mi acaba?" Liz ikinci en iyi seçenek olarak sordu. "Hayır, bütün hafta tatilde olacak."

Liz iç çekti. Harika. Sanırım ağa servis yapacaktı.

"Ama Easton burada." İsmi söylediğinde kızın gözleri büyüdü ve cam gibi oldu. "Günün son dersini yeni bitirdi. İstersen ona sorabilirim." Liz cevap veremeden kız oturduğu yerden kalkmıştı bile.

"Easton kim?"

"O bizim en yeni eğitmenimiz. Eylül ayında başladı, ama *her zaman* rezerve edildi."

Ginger'ın tepkisine bakılırsa Liz'in aklına bunun tek bir nedeni geliyordu.

"Elbette.

Easton iyi."

Kız kapalı bir kapıdan kaçtı ve bir dakika sonra Liz'in Easton olduğunu tahmin edebileceği bir adamla birlikte yeniden ortaya çıktı. Görünüşe göre

Üniversite çağında, mükemmel bir şekilde taranmış koyu kahverengi saçları ve açık kahverengi gözleri vardı. Uzun boylu ve zayıftı ve kendini güçlü bir şekilde taşıyordu. Gülümsemesi kızıl saçlı resepsiyon görevlisini kendinden geçirdi ama Liz buna hafif bir kayıtsızlıkla karşılık verdi. Hoş biriydi ama Brady Maxwell değildi.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu, masaya yaslanıp tenis raketini çevirerek.

"Tana ve Hank bugün dışarıdalar. Bir saatliğine boş musun?" Liz sordu.

Doğruldu ve tekrar gülümsedi. "Elbette. Yürüyelim," dedi ve sonra mahkemeye doğru yürüdü. Liz için kapıyı açtı ve Liz de onu takip etti. "Tana ve Hank'le oynuyorsun, yani çok kötü olamazsın. Ne kadar tecrübelisin?" diye sordu.

"Hayatım boyunca oynadım. Toplara vurma konusunda çok başarılıyım," diye cevap verdi.

Easton gülümsedi ve başını salladı. "Seni nerede saklıyorlardı?"

"Ben-" Liz sözünü kesti. Ona gazetenin editörü olduğunu söyleyecekti ama artık değildi. Ve her neyse, ona ne olduğunu bilmiyor olabilirdi. Bir politikacıyla ilişkisi olduğunu bilmeyen tek bir kişinin etrafında olmak güzel olurdu. "Meşguldüm. Pek ortalıkta yoktum."

"Pekala, hadi başlayalım. Tavsiyeye ihtiyacın var mı?" diye sordu. "Sana iyi ayak hareketlerini, doğru vuruşu ve vücudunu nasıl hareket ettireceğini gösterebilirim."

Liz gözlerini devirdi. "Oh, lütfen, hayır. Sadece yenecek birine ihtiyacım var." "O zaman sana başka birini bulsak iyi olur," dedi. gözlerinde parıltı.

İlk servisinden sonra Liz oldukça kolay bir şekilde kaybedeceğini biliyordu. Vücudu her vuruşta itiraz ediyordu ve en kötüsü de adamın onunla oynamak için kendini tuttuğunun açık olmasıydı.

Kısa bir mola verdiklerinde "Çok iyisin," diye itiraf etti. "Kaç yaşındasın?"

"Yirmi bir, teşekkürler," dedi ve ona bir şişe su uzattı. "Gerçekten fena değilsin."

"Ha! Beni şaka gibi gösteriyorsun."

"Sadece formdan düşmüşsün."

"Vay canına."

"Ciddiyim. Eğer her gün burada olsaydın, daha olurduk."

"UNC takımında olmamana çok şaşırdım," dedi. "Ben hukuk fakültesine gitmek istiyorum."

"Ah," dedi düz bir sesle. Hukuk fakültesi ona sadece Clay'i ve onun şimdi Yüksek Mahkeme'de nasıl katiplik yaptığını düşündürüyordu.

"Yapma. Ben politikacı olmak istiyorum."

"Oh!" Liz başını sallayarak söyledi. Kahretsin, hayatından kaçamıyordu. "Bu çok hoş."

"Bana inanmıyorsun."

"Gerçekten istiyorum. Hadi oynayalım."

Ve sonra oyuna geri döndüler. Ne de olsa buraya bunun için gelmişti. Tüm enerjisini sporun atletizmine verdi. Easton'ın ileri paslarını geçmeye odaklandı. İyiydi ama o kadar da iyi değildi. Onu yenme isteğinin yarattığı ek baskı iki kat daha fazla çalışmasına neden oldu ve korttan çıktıklarında ağır nefes alıyor ve terden sıırılsıklam olmuştu.

"Seni haftada üç kez programıma dahil edeceğim. Yavaş başlayacağız ama aksi takdirde haftada en az iki kez tur koşturmayla başlamalısın. Doktorun emri," dedi Easton ona.

"Bir antrenman rejimine bağlı kalamam," dedi. "Bu dönem mezun oluyorum."

Klimalı lobiye girdiklerinde, "Yine biraz zaman kazanacağım," dedi. Tezgâhın arkasından bir şey aldı ve ona uzattı. "İşte kartım. Programını belirle ve bana geri dön."

Liz kartı çantasına attı. Tenis bugünkü sıkıntılarını unutmasına yardımcı olmuştu. Buraya daha sık gelmeye başlamasının bir zararı olmayabilirdi. Belki o zaman bir politikacının kız arkadaşının hayatını yaşamak için yaptığı başarısız girişimlerden başka bir şey düşünebilirdi.

"Bunu düşüneceğim," dedi kayıtsızca. "Ders için teşekkürler."

Liz eve gelir gelmez duşa girdi. Brady'nin aramasını kaçırdığını gördüğünde saçlarını havluyla siliyordu. Saçını bitirir bitirmez eşofmanlarını giydi ve sonra onu geri aradı. Daha önce olanlar yüzünden hâlâ sinirliydi ama tenis ruh halini son derece iyileştirmişti.

"Hey."

"Hey," dedi usulca.

"Erin'i aradım."

"Oh," dedi, . Onun böyle bir şey yapacağını düşünmemişti.

"Haklıydın," diye itiraf etti.

"Lanet olsun." Gerçekten de öyle olmak istememişti. "Ne dedi?"

"Dürüst olmak gerekirse, bana söyledikten sonra çok ağladı ve sonra telefonu yüzüme kapattı."

"O yaptı!" Liz ağladı. "Ne için?"

"Karşılıklı bir ayrılık değildi," dedi sert bir şekilde. "Gazeteye ne söylediğini bana tam olarak söylemedi ama telefondaki halinden olumsuz olduğunu tahmin edebiliyorum. Sesi berbat geliyordu."

Liz ayağa kalktı ve odasında volta atmaya başladı. "Bu bizim için, senin için, kampanya için ne anlama geliyor?"

Brady içini çekti ve ilk kez onun kendine olan güvenindeki belirsizliği gerçekten duydu. "Sanırım haber çıktığında öğreneceğiz, tabii öncesinde Heather'dan bilgi almazsam."

"Özür dilerim. O muhabire hiçbir şey söylememeliydim," dedi Liz, kendini yenilmiş hissederek.

"Siz sadece bilgi edinmeye çalışıyordunuz. Erin'in ne yaptığını ya da ne tür bir zarar verebileceğini bilmiyordunuz. Bildiğimiz kadarıyla hala minimum düzeyde olabilir."

"Ya da felaket olabilir."

Bölüm 9

İKİ YANLIŞ BİR DOĞRU EDER

Liz, Erin'in makalesinin ne hakkında dair milyonlarca senaryoyu gözden geçirmişti. Tek tahmin ettiği, bunun hoş bir şey olmayacağıydı. Brady Liz yüzünden o kadından ayrılmıştı. Erin'in bunu tahmin etmesi çok da zor değildi.

Liz ertesi sabah e-postasındaki *Post* makalesini açtığında, Erin'in basınla konuşurken attığı tek adımın bu olmadığı açıktı.

Her zamanki gibi, yumrukla başladı: Erin Liz ve Brady'yi arkasından iş çevirdikleri için kınadı. İlişkilerini hayatının olumlu bir yönü olarak göstermek için o kadar çok çalışmışlardı ki, her ikisi de bunu kamuoyuyla paylaşmaya çok hevesliydi, ama şimdi sadece bunu gizledikleri için damgalanmakla kalmıyorlar, aynı zamanda Erin sanki ilişkileri hiç bitmemiş gibi davranıyordu. Brady'nin kendisini en az iki kez aldattığını iddia edecek kadar ileri gitti ama daha fazlası olduğundan da *emindi*.

Liz'in Erin'le ilk tanıştığı gece Brady Liz'i restorandan eve bıraktığında bir şeyler olduğunu iddia etti ve sonra Ekim'de bir kez daha -her iki seferde de muhabir Liz'e sormuştu ve Liz'in ilk seferde Brady'yi gördüğünü ama ilişki hakkında yorum yapmadığını belirten kendi sözlerini de eklemişti. Bu Liz'in yüreğini burkmuştu.

Makalenin geri kalanını uyuşuk bir şekilde okumaktan kendini alamadı. Erin kısaca Brady ile olan ilişkisinden bahsetti. Onun her zaman mesafeli olduğunu ima etti ve birlikte geçirdikleri zamanın sarsıntılı olduğunu söyledi. Liz'in hatırladığı gibi değildi ama Erin'le sadece bir kez karşılaşmıştı. Sevdiği bir adam tarafından ne kadar haksızlığa uğradığını anlattı. Brady'nin ayrılığını sakladığını

gizli gizli. Yine bunun sebebinin o sırada Liz'le hâlâ gizlice görüşüyor olması olduğunu iddia etti.

Liz, "Tanrım, buna inanamıyorum," diye homurdanarak bilgisayarını kapattı ve oturma odasına doğru yürüdü.

"Hey!" Victoria dedi ki. "Ben de tam seni almaya geliyordum. Dün yoktun, o yüzden sana söyleme fırsatım olmadı- Bekle, sorun ne?"

Liz'in gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Bütün bunlar başlayalı gerçekten de sadece birkaç hafta mı olmuştu? Sanki bir ömür gibi gelmişti.

"Bir şey mi oldu?" Victoria sordu.

"Brady'nin eski kız arkadaşı basına konuştu ve çıktıkları dönemde onu benimle aldattığını söyledi."

"Şey ... mı?"

"Yani, evet, Ekim ayındaki o gece, ama durduk. Daha ileri gitmedik ve ondan önce de hiçbir şey olmadı. Ve her şey *çok* kötü görünüyor," diye açıkladı Liz.

Victoria onu kanepeye götürdü ve oturmasını sağladı. Onun yanındaki koltuğa oturdu. "Bu seni ne kadar kötü etkiliyor? Onlara siktirip gitmelerini söyleyemez misin?"

Liz acı acı güldü. "Keşke. Basınla konuştum. Kendimi aptal gibi hissediyorum. Demek istediğim, kendi durumumda bile basınla başa çıkamıyorsam, yıllardır biriktirdiğim tüm muhabirlik bilgim ne işe yarıyor? Bu konuda kendimi çok kötü hissediyorum. Her şeyi mahvediyorum."

"Tamam, melodram, bir saniye sakin ol. Hiçbir şeyi mahvetmiyorsun. İnsanlar hata yapar. Brady hata yaptığın için seni terk etmeyecek ve burada önemli olan da o, değil mi?"

"Hayır, yani, evet. Önemli olan o. Ve haklısın: basına konuştum diye beni terk edecek değil. Sadece daha iyi olmam gerektiğini hissediyorum," diye açıklamaya çalıştı Liz. "Onun mükemmel itibarına gölge düşürdüğümü hissediyorum."

Victoria omuz silkti. "Bu saçmalıklarla uğraşıp Brady'ye sahip olmayı mı yoksa yalnız kalıp bunların hiçbirisiyle uğraşmak zorunda kalmamayı mı tercih edersin?"

Liz ona bir bakış attı. "Sadece bunun zor olduğunu söylüyorum."

"Her ilişki zordur. Ve ben senin zırlama kararına saygı duyuyorum.

..."

"Ben zırlamam!" Liz ağladı. "Bu rahatlatma işinde çok kötüsün!" "Belki, ama artık ağlamıyorsun," dedi Victoria, Liz'e bir bakış atarak.

hınzırca sırtıttı. "Bence Brady ile olan ilişkini kabullenmelisin. Gördüğüm kadarıyla, hiçbir zaman kolay olmayacak. Bu ilişki için savaşmak zorundaydın.

onu elde etmek için savaşmak zorunda kalacaksınız. En düşük seviyeler en yüksek seviyeleri getirir. Ve size her ikisini de sağlayan birini bulduğunuzda, bu çekip gitmeniz gerektiği anlamına gelmez; özel bir şeye sahip olduğunuz anlamına gelir."

Liz her şeye rağmen gülümsedi. "Sen ne zaman bilgeliğin taşıyıcısı oldun?" Bu nereden gelmiş olursa olsun, Liz'in hoşuna gitmişti. Victoria'nın yüzünden mutlu olduğu ve hatta belki Daniel'la aynı duyguları paylaştığı anlaşılıyordu.

"En iyilerimizin bile başına gelir," dedi Victoria kayıtsızca. "Ya da en kötülerimize," diye alay etti Liz.

"En alçak inişler ve en yüksek çıkışlar, sürtük."

"Son zamanlarda benimle ilgilendiğin için teşekkürler."

Victoria gülümsedi. "Seni dinlemek zorundayım, böylece en yüksek notlarımı sana yüklediğim için kendimi suçlu hissetmem."

Liz kulaklarını kapatır gibi yaparak, "Tanrım, Daniel'la üçlü yapıp yapmadığınızı bilmek istemiyorum," dedi.

"Daha iyi!" Victoria ciyaktadı. "Ülkedeki en iyi üç genetik doktora programına girdim!"

"Victoria! Bu inanılmaz! Hangileri?"

"MIT, Berkeley ve Johns Hopkins. Hâlâ birkaçından daha haber bekliyorum ama herhangi birinden çok memnun olurum."

"Seninle çok gurur duyuyorum," dedi Liz. "Daniel da aynı okullardan birine girdi mi?"

Victoria daha da parladı. "şimdilik Johns Hopkins. Berkeley ve MIT'ye başvurmadı."

"Peki siz ikiniz bu hafta sonu ne yapıyorsunuz? Bir ziyafete katılmak için Washington'a uçuyorum. Johns Hopkins kampüsüne hiç gittiniz mi?" Liz heyecanla sordu. "Bir tur atabilir ve sonunda Brady ile tanışabilirsin!"

"Oh, evet, biliyorsun ben de varım. Daniel'ı ikna etmem gerekiyor ama aklıma birkaç yol geliyor," dedi muzipçe.

"Bilmek bile istemiyorum!"

"Onunla konuşmama izin verin, size geri döneceğim. Biraz son dakika, ama ben son dakıkacı bir kıyım!"

Liz'in adı o hafta kampüs gazetesinde tekrar yer aldı. Neyse ki bu kez ön sayfada değildi. Bunu sadece sınıftaki birkaç kişi ona bakıp kıs kıs güldüğü için görmüştü. Onlar gittikten sonra gazeteyi çöpten çıkardı ve *Washington Post*'un yayınladığının sulandırılmış bir versiyonunu okudu. Harikaydı.

Gazeteyi tekrar çöpe attı ve odadan çıktı. Gazetelerin onun ölümü olacağını hiç düşünmemişti. Brady'yle çıkmaya başlayalı sadece birkaç hafta olmuştu ve şimdiden muhabirlerden, medyadan ve bunların arasındaki her şeyden nefret ediyordu.

Profesör Mires ile yapacağı görüşmeyi dört gözle beklemiyordu. Bunu olabildiğince ertelemişti ama akıl hocasıyla yüzleşmek zorundaydı. Profesör Mires dün onu gördüğünde üzgün görünmemişti ama Liz emin değildi.

Gazetecilik binasına girerken omuzlarını geriye itti, derin bir nefes aldı ve eteğinin önünü düzeltti. *İşte hiçbir şey.*

"Merhaba Profesör Mires," dedi Liz, ofisine girerken.

"Liz, yaklaşık üç yıldır birlikte çalışıyoruz. Bana Lynda diyebilirsin."

"Evet, Profesör Mires."

Profesörü kıkırdadı ve başını salladı. Uzun etekli hippie kıyafetleri giyme eğiliminde olan güzel bir kadındı. Liz bunu Profesör Mires'in gençlik yıllarındaki üst düzey muhabirliğiyle bağdaştırmakta zorlandı. "Lütfen oturun. Nasılsınız?"

Liz'in hiç duymadığı kadar yüklü bir soruydu bu. Tam olarak *nasıldı?* Tekrar gazeteye çıktığı için kızgındı. Gazeteden atıldığı için hayal kırıklığına uğramıştı. Brady'ye geri döndüğü için sevinçliydi. Mezuniyeti yaklaştığı için mutluydu, böylece her şeyden kaçabilecekti. Ama tabii ki bunların hiçbirini söylemedi.

"İyi," diye cevap verdi.

"Elbette öylesiniz. Şimdi seninle Morehead bursun aracılığıyla yapacağın staj için son dönem ödevin hakkında konuşmak istiyorum," dedi Profesör Mires ve hemen konuya girdi. "Bahar tatilinden önce kaba bir taslağa ihtiyacım olacak, böylece onu temizleyip mezuniyet bölümüne zamanında gönderebiliriz. Kulağa nasıl geliyor?"

Bahar tatili. O da hızla yaklaşıyordu. "Kulağa hoş geliyor."

"Mükemmel. Şimdi ne yaptığınızı tartışalım ..."

Liz'in telefonu çalmaya başlayınca Profesör Mires'in sesi kesildi. Hemen özür diledi ve zili susturdu. Bununla Profesör Mires'le görüşmesinden sonra ilgilenecekti.

Stajı için yaptığı çalışmalar ve final ödeviyle ilgili olarak üzerinde çalıştıkları yollar hakkında otuz dakikalık bir konuşmadan sonra Liz gitmekte özgürdü.

Koridora çıktığında telefonunu çantasından çıkardı ve cevapsız aramayı açtı. Arayanın kimliğinde NANCY-NEW YORK TIMES yazıyordu. Numarayı çevirdi ve bekledi.

"Alo?"

"Merhaba Nancy. ?"

"Merhaba Liz. En hafif tabiriyle ilginç bir öğleden sonra oldu. Sen nasılsın?" diye sordu.

"Gayet iyiyim hanımefendi. Derslerimi takip ediyorum ve staj dönem ödevim üzerinde çalışıyorum. Bahar tatilinde sizi görmeyi ve *New York Times*'daki işime geri dönmeyi dört gözle bekliyorum."

Nancy boğazını temizledi. "Aslında ben de sizinle bu konuda konuşmak istiyordum."

"Seyahat düzenlemeleri hakkında mı? Sanırım üniversite beni Pazartesi günü yola ," dedi Liz ona.

Nancy, "Ne yazık ki Liz, *New York Times* seninle bundan böyle çalışmayacak," dedi.

Liz'in nefesi boğazında düğümlendi.

"Özür dilerim hanımefendi," diye çıkmayı başardı. "Anlamıyorum."

"Kongre Üyesi Maxwell ile ilişkiniz ortaya çıktıktan sonra diğer tarafa bakmaya istekliydiler. Aslında, yaz boyunca kalman için mücadele ettim, çünkü her şeyin yoluna gireceğine inanıyordum," dedi Nancy ve sonra içini çekti. "Ama hiçbir şey yoluna girmedi. Bugün *Post*'ta görünmenle birlikte, üstlerime seni tutmamı haklı gösteremedim. Kendi muhabirlerimizden birinin haberlerde yer almaya devam etmesine izin veremeyiz."

"Yani... yani beni kovuyor musun?" diye nefes nefese kaldı.

Nancy, "Resmi olarak, herhangi bir evrak imzalanmadığı ve sadece sözlü bir anlaşmamız olduğu için, iş teklifimizi geri çekiyoruz," dedi.

Aynı lanet şey.

"Anlıyorum," diye mırıldandı.

"Bunun için özür dilerim Liz. Bütün yıl ve bu yaz seninle çalışacağım için çok heyecanlıydım ama elim kolum bağlı." Özü samimi görünüyordu. Sesi soğuk değildi, sadece kararlıydı. En azından haberi veren Nancy'ydi, Liz'in hiç tanımadığı biri değil.

"Anlıyorum," dedi Liz. "Senin ya da amirinin fikrini değiştirmek için yapabileceğim bir şey var mı?"

"Özür dilerim. Sanırım bu nihai bir karar," dedi Nancy. "Peşinde olduğun her şeyde sana iyi şanslar. Başka bir şey bulacağını biliyorum. Yeteneklerini boşa harcamayacaksın."

Buna ne cevap verdi? Uyuşuk bir şeyler mırıldandı ve sonra telefonu kapattı. Nancy ile bir daha asla sahip olamayacağı iş hakkında konuşmaya devam edemezdi. Hayalindeki iş. Gitmişti. Puf!

Birkaç hafta içinde, uğruna çalıştığı her şey tamamen dağılmıştı. İş yoktu. Staj yok. Gazete yok. Umut yok. Tam ve eksiksiz bir başarıdan ve kariyer yolunun kontrolünden bu karmaşaya nasıl gelmişti? Ve şimdi ne yapacaktı? Hiçbir yolu yoktu. Son dört yılı boşa gitmişti. *New York Times* teklifi masaya koyduktan sonra onu işe almayacaksa, kim onunla çalışmak isterdi ki?

Eve gidip her şeyi nasıl düzelteceğini düşünmek istiyordu. Bu sabahki gibi ağlamıyordu çünkü sadece şoktaydı.

Profesör Mires o anda ofisinden çıktı ve elini kapıya dayayarak durakladı. "Oh, Liz, çoktan gitmiş olacağını sanıyordum."

"Özür dilerim. Bir telefon görüşmesi yaptım,"

dedi içi boş bir şekilde. "Her şey yolunda mı?"

"Tamam."

Profesör Mires gözlerini kıstı ve kapısını geri iterek açtı. "Otur Liz. Bütün bunlar da ne demek oluyor?" Sesi kaba değildi, sadece endişeliydi.

Liz içindekileri tutması gerektiğini biliyordu ama bunu yapamadı; hepsi dışarı döküldü. Bütün sıkıntılarını üzerinde taşımanın verdiği baskıdan bir şekilde kurtulması gerekiyordu. Sözlerini bitirdikten sonra Liz bitkin bir halde sandalyesine yığıldı.

Profesör Mires kelimelerini dikkatle seçerek, "Bunların hepsi ... talihsizlik," dedi. "Kongre üyesiyle olan ilişkinizi duymuştum ama tüm bunlara yol açtığını bilmiyordum."

"Başka kimse de bilmiyor."

Profesör Mires masasında öne doğru eğildi, kollarını yana kavuşturdu ve gözlüklerinin üzerinden anlamlı anlamlı Liz'e baktı. "Siz çok zeki, çekici ve çalışkan bir genç kadınsınız. Birlikte çalışma zevkine eriştiğim en iyilerden birisin. Böyle bir şeyin seni yapmak istediğin her şeyi başarmaktan alıkoyabileceğini düşünemiyorum. Dürüst olmak gerekirse, bunun *daha* neler başarabileceğinizi görmek için bir fırsat olduğunu düşünüyorum."

"Ne demek istiyorsun?" Liz temkinli bir şekilde sordu.

"Büyük bir gazetede muhabir olmak istiyorsunuz. Bir şansın gitti. Şimdi ne yapacaksın? Kapanan her kapı bir diğerini açık bırakır," dedi Profesör Mires. "Bahar tatilinde New York'a gidemediğiniz için sizi başarısızlığa uğratmayacağım ya da sırf bir muhabirlik işi bulamadınız diye gazetecilik diplomasıyla mezun olmanızı engellemeyeceğim. Hayatta işinizden ve kariyerinizden daha fazlası var. Bunu asla bilemezsiniz. Hoşunuza giden başka bir şeyle karşılaşabilirsiniz."

Liz tüm bunların kulağa mantıklı geldiğini biliyordu ama kalbi buna fazla inanamayacak kadar ağırdı.

"GRE sınavına girdiniz, değil mi?" Profesör Mires sordu.

"Evet," dedi başını sallayarak. Geçen dönem Profesör Mires'in isteği üzerine yüksek lisans sınavına girmişti. Hayatının bu noktasında lisansüstü eğitime devam etmek gibi bir niyeti yoktu ama puanlar birkaç yıl sonrası için geçerliydi ve bunu aklının bir köşesinde tutmak fena bir şey olmayabilirdi.

"Eğer ilgileniyorsanız, belki birkaç telefon görüşmesi yapabilir ve size yüksek lisans programları için bazı geç kabuller sağlayıp sağlayamayacağıma bakabilirim. Bunu B planınız olarak kullanmak ister misiniz?"

Liz'in ruh hali biraz olsun aydınlandı. Bir plan. Tanrım, Profesör Mires bunu söyleyene kadar bir plana sahip olmaya ne kadar önem verdiğini fark etmemişti. Bir planı olmadan kendini boşlukta hissediyordu.

Liz anlık bir karar vererek, "Evet," dedi. "Eğer telefon etmemin bir sakıncası yoksa, yüksek lisans okuluna başvurma fırsatını çok isterim."

Profesör Mires, "O zaman anlaştık," dedi.

Liz gitmek için ayağa kalktı ve sonra durup akıl hocasına döndü. "Hanımefendi?"

"Evet, Liz?"

"Neden bütün bunları benim için yapıyorsun? Kolokyum, staj,.. *New York Times*, ve şimdi yüksek lisans. Bunu takdir ediyorum ama

Bana neden bu kadar çok yardım ettiğini anlıyorum."

Profesör Mires gözlüklerini çıkardı. "Çünkü her şeyi kendiniz için yapıyorsunuz. Daha iyi olmak için kendi yolunuzdan gidiyorsunuz ve bunu son derece iyi yapıyorsunuz. Sırf iş ahlakınız için sizi klonlamak isterdim. Gerçekte, sen her şeyin ötesine geçiyorsun ve bu da bende senin için her şeyin ötesine geçme isteği uyandırıyor. Çünkü senin gibi biri, Liz, gerekli geçici bir izin ve iş teklifinin geri çekilmesinden daha fazlasını hak ediyor."

Liz hafifçe afallamış bir halde profesörüne baktı. Birinin ona gerçekten inandığını ve yaptıklarından dolayı onu yargılamadığını duymak çok rahatlatıcıydı. Dünyayı daha iyi, daha hafif, daha özgür, daha değerli bir yer gibi hissettiriyordu.

Kapıdan çıkmadan önce profesörüne gülümsedi. "Teşekkür ederim. . . Lynda."

Profesörün yüzünde bir gülümseme hayaleti belirdi.

OceanofPDF.com

Bölüm 10

BİR RÜYA GİBİ

Liz, Victoria ve Daniel o Cuma öğleden sonra Washington'a uçtular. Brady'nin sekreterinden birisinin D.C.'ye gideceğine dair onay almışlardı.

Onları güvenlikten almamı ve sadece bir işaret aramamı söylediler.

Victoria ve Daniel'ın Johns Hopkins kampüsünü ziyaret etmek için onay almalarına ve böylece kendisiyle birlikte gelebilmelerine çok sevinmişti. Victoria tüm uçuş boyunca şakalar yaparak Liz'in gerginliğini yatıştırdı.

Brady'nin birlikte olacaklarına karar vermesinden bu yana ilk kez onunla birlikte olacaktı. Elbette, ondan sonra birkaç günleri olmuştu ama fikrini değiştirmek için birkaç haftası vardı. Değiştirdiğini düşündüğünden değil. İddiaları inkâr edip geçmişlerinin rüzgârda kaybolup gitmesine izin vermesi, onu kabul etmesinden daha iyi olurdu. Bu sadece rahatsız edici bir duyguydu. Belki de Heather'ın küçümsemesinin bir sonucuydu. Belki de daha doğuştan gelen bir şeydi.

Her iki durumda da sinirleri gerilmişti. Brady'nin onları açmaması da yardımcı olmuyordu. Kariyerinin gerekliliklerini ilk günden beri biliyordu ama yine de arka planda kalmak istemiyordu.

Uçakları Washington, D.C. metropolünün üzerinde daireler çiziyordu.

Akşam karanlığında şehrin ışıkları parlıyordu. Brady aşağıda bir yerlerdeydi. Alçalmaya başladıklarında koltuğunda hafifçe zıpladı. Bütün hafta boyunca bu yolculuğu beklemişti ve Reagan Ulusal Havaalanı'na indiklerinde koltuğundan yeterince hızlı kalkamadı. "Biraz sakın olur musun?" Victoria şikayet etti.

"Uçaktan inmiyoruz.

ve Brady beklemiyor bile."

"Ah, Vickie," dedi Liz. "Yaraya tuz basmaya gerek yok."

"Tamam, *Lizzie*," diye alay etti Victoria.

Liz bunun üzerine sustu. Victoria'nın Hayden'in takma adını kullanmasından hoşlanmamıştı. Ona Vickie demek konusunda gerçekten daha dikkatli olmalıydı ama alışkanlıklardan vazgeçmek zordu.

Yere inmeden önce Hayden'ı aklından çıkarması gerekiyordu.

Daniel bir kolunu Victoria'nın beline dolayarak, "Yeter," dedi. "Uçakta kedi kavgası yok, Vickie."

"Hep Liz'in tarafını tutuyorsun. Seni neden tutuyorum?"

Kaşlarını kaldırdı ve sırttı.

"Bunu her yerde bulabilirim," diye tersledi ama yüz hatlarında bir gülümseme belirdi.

"Söylediğini hatırladığım şey bu değil."

Liz başını sallayarak, "Tamam," dedi. "Yeter deme sırası bende. İkinizin de uçakta oyun oynamaya başlamanızı istemiyorum."

Victoria Daniel'a doğru eğildi ve kıkırdadı. Liz onların daha sonra birbirlerine ne yapacakları hakkında fısıldaşıtlarından emindi ama duymadığı sürece umursamadı.

Liz çantasını başına geçirdi, postacı çantasını omzuna astı ve uçaktan çıktı. Sabırsızlıkla Victoria ve Daniel'ın kendisini havaalanında takip etmelerini, güvenliğı geçmelerini ve bagaj alımına doğru gitmelerini bekledi.

Onları almaya söz veren şoförü bulmak için önündeki tabelaları taradı. Hiç şans yoktu. Bir göz atma umuduyla yürümeye devam etti ama .

Gözleri sıranın sonuna ulaştığında nefesi kesildi ve çantalarını yere bıraktı. Brady. O buradaydı. Onu almaya gelmişti. Bir anda milyonlarca duygu bir anda ona çarptı. Kalbi göğsünde şiddetle çarparken acı çekiyordu. Onu o kadar çok özlemişti ki. Haftalar bitmek bilmeyecek kadar uzamıştı.

Onun gözlerini yakaladı ve midesi bulandı.

Victoria'yı, Daniel'ı ya da atılmış çantalarını hiç düşünmeden havaalanında hızla ilerledi. Sevdiği adama doğru koşarken kendini bir filmin içindeymiş gibi hissediyordu. Ona ulaştığında kendini onun kollarına attı. Vücudu adamın göğsüne çarptı ve yüzünü adamın omzuna bastırdı. Adamın kolları onu kendine doğru çekti ve ayakları arkasına doğru kıvrılacak yukarı kaldırdı. Adam inanılmaz derecede erkeksi ve lezzetli kokuyordu. Kucaklamadaki güç onu toprakladı ve dünyadaki her şey doğru hissettirdi.

"Hey bebeğim," diye fısıldadı Brady onun kulağına.

"Bir araba göndereceğinizi söylemişsiniz."

"Arabam var," dedi şakağına bir öpücük kondurarak.

Onu hafifçe tekrar ayağına kaldırdı. Aptal bir sırıtışla ona bakmaktan başka bir şey yapamadı.

"Senin güzel yüzünü görmek için erken çıktım," dedi. Parmak uçlarına uzandı ve onu dudaklarından bir kez usulca öptü. Arkasında bir parıltı duydu ve tam zamanında dönüp telefonlarını ve kameralarını saklayan birkaç kişiyi gördü.

"Bunu yapmamalı mıydım?" diye sordu endişeyle.

"Hayır, Liz. Seni olduğun gibi seviyorum."

"İnsanlar ne diyecek?"

"Ne isterlerse yapsınlar," dedi elini tutarak. "Bu konuda endişelenmemeye çalış. Artık benimlesin."

Nedense bu her şeyi daha iyi yapıyordu. Brady sonuçlarından endişe etseydi kendini ona atmasına izin vermezdi. Bu tür durumlarda kendini unutacak biri değildi.

"Ah, eşyalarımı düşürdüm," dedi Liz, döndüğünde Victoria ve Daniel'ın çantalarıyla onlara doğru yürüdüklerini gördü.

"Bunu kaybetmek isteyeceğini düşünmemiştim," dedi Victoria. Başını sallıyordu ama yüzünde çarpık bir gülümseme vardı.

Liz uzanıp çantalarını aldı. "Teşekkürler. Özür dilerim."

"Hayır, değilsin," dedi Victoria. "Öyleyse sen Brady olmalısın." Onu bir aşağı bir yukarı süzdükten sonra Liz'i dürttü. "Neden yatakta iyi olduğunu söylediğini anlıyorum. Gerçekten uzun boylu."

Liz eliyle yüzünü kapattı ve başını salladı. "Vay canına. Gelmiş geçmiş en kötü tanışma." Brady hafifçe gülüyordu. Liz ona Victoria hakkında her şeyi anlatmıştı ama birini en iyi arkadaşı yeterince hazırlayabileceğini hiç sanmıyordu. "Brady, bu benim çılgın oda arkadaşım Victoria ve onun erkek arkadaşı Daniel."

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi Brady, elini uzatarak ve her biriyle tokalaşarak.

"Daniel, ha?" Daniel sordu. "Ziyaret için Duke Fan'dan terfi mi aldım?"

"Geçen hafta basketbolda sizi ne kadar kötü yendiğimizi hatırlatmak istemedi," diye cevap verdi Brady. "Bu gerçekten de seni biraz utançtan kurtarmanın bir yoluydu."

"Tanrım, Liz, onu şimdiden eğittin mi?" Daniel sordu.

Liz eğlendiğini gizleyemedi. "Gerek yoktu. Brady UNC'de basketbol oynadı."

"Bir daha," diye homurdandı Daniel. "Uzun bir hafta sonu olacak."

Hep birlikte bagaj bölümüne doğru yürüdüler. Yürürlerken Brady Liz'in parmaklarını kendi parmaklarıyla birleştirdi ve Liz onun yüzünde daha önce kendi yüzünde hissettiği o aptal sırtışın olduğunu fark etti.

Uçakta bu kadar kolay şüphe duyduğuna inanamıyordu. Şimdi başkentteydi, Brady'yi arkadaşlarıyla tanıştırıyor, herkesin içinde onun elini tutuyordu. Bu noktaya gelebilmek için cehennemden geçmemiş olsalardı buna gerçekten inanmazdı.

Bavullarını aldıktan sonra havaalanından çıkıp kapalı garaja doğru yürüdüler. Adamlar valizleri parlak siyah Range Rover'ın arkasına yüklerken, Liz ve Victoria pelüş deri iç mekanda rahat ettiler.

Kapısını kapattığında Victoria, "Bu son model," diye fısıldadı. Liz omuz silkerek, "Evet," dedi.

"Hayır. Yani, babam bu şeylere bakıyordu ve bunda istediği tüm aletler var. Bahse girerim bu kolayca yüz binin üzerindedir," dedi Victoria takdirle.

Liz yine omuz silkti. Para önemli değildi. Brady'yle birlikteyken bunu hiç düşünmemişti. Raleigh'de bir evi, bir göl evi, bir Lexus'u olduğunu ve bir hevesle onu Hilton Head'e uçurup bir tatil köyüne yerleştirdiğini biliyordu. Ailesinin Hilton Head'de bir malikânesi ve evi olduğunu, Savannah'nın BMW, Clay'in Porsche kullandığını biliyordu. Evet, hepsinin zengin olduğunu biliyordu ama hiç umursamamıştı. Hâlâ da umursamıyordu.

Sadece Brady'ydi.

"Her şey hazır mı?" Brady sürücü koltuğuna oturur oturmaz sordu. Motoru çalıştırdı ve kısa süre sonra havaalanını geride bırakıyorlardı.

D.C.'ye yaptığı bu gezi, Hayden'ı ziyaret etmek için buraya günlerle şimdiden keskin bir tezat oluştuyordu. Onunla D.C.'de olmaktan her zaman keyif almıştı. İlk kez duygularını itiraf ettiği, ilk kez öpüştükleri, Liz'in Brady'den daha fazlasını istemesini tetikleyen hafta sonu olmuştu. Sonra Hayden'la Yeni Yıl'a gitmişler, kız kardeşi Jamie ve kocası James'le takılmışlar, Jamie'nin sanat galerilerine gitmişlerdi.

Bir sürü anı aynı anda üzerine aktı. Şu anda onları düşünmekten nefret ediyordu.

Kendini toparlarken pencereden dışarı baktı. Hayden'la olan her şeyi hatırlamak o kadar kolaydı ki. Birlikte ve mutlu olmalarının üzerinden çok zaman geçmemiştir ve sonra her şey kontrolden çıkmıştır. O günlere geri dönmek gibi bir niyeti yoktu ama her şey çok tazeydi, açık bir yara gibiydi. Hayden'ın Brady'yle olan ilişkisini gazeteye vermekle hata ettiğini biliyordu ve onu aldattığı ve hemen Brady'ye atladığı için suçluluk duymak istemiyordu ama eski anılar aklından çıkmıyordu.

"Liz?" Brady sordu.

"Hmm?" diye mırıldandı, konuşmanın dışında kaldığını fark etti.

"Sadece İtalyanca senin için uygun mu diye bakıyorduk?"

İtalyan. Hayden'ın ilk basın toplantısından sonra dışarıda yemek yediği anı aklına geldi. Tanrım, şu anda Brady'yle birlikteyken buna ihtiyacı yoktu. Kalbi her zaman olduğu yerdeydi.

Yeni anılar biriktirme zamanı.

"Bana uyar."

Brady, Victoria ve Daniel'ı Johns Hopkins kampüsünde, üniversitenin hafta sonu ziyareti için onlar için ayırdığı otele bıraktı. Yarın akşamki ziyafete Liz ve Brady ile birlikte geleceklerdi ama şimdilik Liz ve Brady bu geceyi boş ve kendi başlarına geçireceklerdi. Ve ikisinin de umutsuzca biraz mahremiyete ihtiyacı vardı.

Şehre dönüş yolculuğu trafik nedeniyle beklenenden uzun sürdü ve Brady'nin binasına vardıklarında hava cinsel gerilimle doluydu. Yeraltı garajında kendisine ayrılan yere park etti ve asansöre binerek en üst kata çıktılar. Kapılar henüz kapanmıştı ki Brady onu duvara yasladı ve ağzı sıcak ve ağır bir şekilde onunkinin üzerindeydi.

Üç hafta onsuz çok uzun bir süre olmuştu. Şimdi ona kavuştuğuna göre bir daha asla bu kadar uzun süre kalmak istemiyordu. Onu yeryüzüne indirdi ve tek bir bakışıyla tüm bunları neden yaşadığını hatırlattı ... neden hepsine değdiğini. Çünkü Brady her şeye değerdi.

Kariyerinin başına gelenler -ya da bu noktada gelmeyenler- istediği her şeyin tam tersi olabilirdi ama haftayı Profesör Mires'le konuşarak geçirdikten sonra *New York Times*'taki pozisyonunu kaybetme konusunda biraz daha iyi hissetmişti. Şimdi Brady'nin dudakları üzerindeyken, bunun aklından daha da uzaklaşmasına izin veriyordu.

Elleri yanlarından aşağı kayarak kalçalarını kavradı ve kadın ona karşı müstehcen bir şekilde kıpırdandı. "Tanrım, seni özlemişim," diye inledi onun dudaklarına karşı. "Ne zamandır bu kalçaların tekrar üzerime binmesini hayal ettiğimi biliyor musun?"

"Ne oldu, Sayın Kongre Üyesi?" diye alay etti.

"Yıllardır, bebeğim."

"Yapmamı hayal ettiğin tek şey bu muydu?"

"Zihnimin o kadar temiz olduğunu mu sanıyorsun?" diye homurdandı, alt dudağını ağzına çekip emdi. Kadın inledi ve gözleri dalgalanarak kapandı. "Boşaldığında çıkardığın sesleri, seni yaklaştırdığımda çıkardığın yumuşak pantolonunu, vücudunun kızarmasını, sıcak teninin benimkine değmesini hayal ediyordum."

Asansörün kapısı açıldı ve Liz tıpkı onun söylediği gibi geri geri giderken nefes nefese kaldı. Liz, "Bence bu gösteriden sonra asansörde kalmalıyız," diye önerdi.

Yüzünde bir gülümseme belirdi ve asansöre geri adım attı. Üstteki yuvaya bir kart kaydırды ve bir düğmeye bastı. Kapılar kapandı ama asansör hareket etmedi. Kilitlendi.

Liz'in kalp atışları hızlandı ve şu anda onun aklından neler geçtiğini düşününce kalbinin hızla attığını hissedebiliyordu. Bir süre öylece ona baktı, gözleri başının üstünden göğsüne, lacivert elbisesinin kıvrımlarına, bacaklarına ve sonra tekrar yüzüne gitti.

Kollarını kavuşturdu ve o lanet sırtış yerinde kaldı. "Külotunu çıkar."

"Ne?" diye sordu, adamın ne sorduğunu çok iyi bilmesine rağmen.

"Yap şunu. Şimdi."

Liz yutkundu. Adrenalin yüksek vitese geçti ve kolayca yakalanabilecekleri halka açık bir yerde ne yapmaları gerektiğinin söylenmesine tüm vücudunun tepki verdiğini hissetti. Liz daha fazla düşünmeden uzandı ve özellikle giydiği siyah dantelli yanaklığın kenarını kavradı

görmesi için; sonra onları bacaklarından aşağı sürükledi. Adam, kadın onları elinde tutana kadar boş bir merakla izledi.

Brady onları cebine tıktırdı ve sonra sırtı duvara dayanana kadar onu yürüttü. Elini elbisesinin altına daldırdı ve en hassas bölgesini sıcak, ıslak ve en ufak bir dokunuşta onun için hazır buldu. Kızın bacağına kalçasına doğru çekti ve parmaklarını kızın ıslaklığında gezdirmeye başladı, sonra da kız onun pençesinde sarsılana kadar klitorisinin etrafında dolaştı.

"Brady," diye inledi. "Biz yakalanabiliriz."

"Bunu düşünmek bile amını sıkıyor," diye fısıldadı kulağına boğuk bir sesle. "Sanırım hoşuna gitti."

Bunu gerçekten inkar edemezdi, çünkü parmaklarıyla onu çalıştırma şekli onu titretti ve zaten gelmeye yakındı. Ve hiç vazgeçmedi, başparmaklarını klitorisinin etrafında daireler çizerek çalıştırmaya devam etti, bir yandan da başını geriye atıp orgazmının ilk dalgasını çok yakın hissedene kadar iki parmağını içine sokup çıkardı.

"Oh, Tanrım," diye mırıldandı.

"Benim için gel, bebeğim. Tam oradasın. Boşaldığını görmek istiyorum," diye teşvik etti.

Bunu nasıl yaptı? Tüm vücudu onun emriyle kasıldı, çünkü parmakları onu okşayarak teslim olmasını sağlamıştı. Ve onun ısrarıyla serbest kalmaktan başka bir şey yapamadı.

"Dünyadaki en güzel şey," diye fısıldadı, nefes alışını kontrol altına almaya çalışırken onu dudaklarından öptü.

Brady onu serbest bıraktı ve asansörün başka bir düğmesine bastı. Liz elbisesini düzeltti ve ellerini saçlarının arasından geçirdi. Brady ile seks her zaman alışılmışın dışında olmuştu ama onunla her orgazmının bir öncekinden daha iyi olmasının inanılmaz olduğunu düşünüyordu. Parmaklarıyla onu yeni seviyelere çıkarıyordu. Bu gecenin onları nereye götüreceğini hayal bile edemiyordu.

Kapılar tekrar açıldı ve asansöre doğru yürüyen bir çift gördü. "Kapıları tutun lütfen!" diye seslendi kadın.

Brady onlar için kapıyı tuttu ve Liz'i titreyen bacaklarıyla koridorda yürüttü. Yakalanmaya ne kadar yaklaştıklarını bildiklerinden gizli bir gülümsemeyi paylaştılar. Yaklaşan seçimler için gazetelere çıkmak için tam da ihtiyacı olan şeydi: "Kongre Üyesi Maxwell Halka Açık Asansörde Cinsel Eylemlerde Bulunuyor.

Bu Adam Ülkeyi Yönetmeye Yardımcı Olabilir mi?" Cidden, hayatı gazete manşetleri açısından düşünmeyi bırakması gerekiyordu.

Brady koridordaki son kapıda durdu. Çok fazla kapı yoktu, bu da onu dairelerin çok büyük olduğuna inandırdı. Adam kapıyı açtı ve kadın modern ve şık bir bekâr evine girdi.

"Çatı katı," diye fısıldadı geniş daireyi incelerken. Evin metrekaresinin Chapel Hill'de Victoria'yla birlikte kiraladıkları iki yatak odalı evden daha fazla olduğunu tahmin ediyordu. Çok büyüktü ama şaşırtıcı derecede boştu. Burada fazla vakit geçirmediği belliydi ama dekorasyon misafir ağırlamak için özenle hazırlanmıştı.

"Evet. Bir ev istemedim. Buradaki hiçbir şey Kuzey Carolina'daki emlakla kıyaslanamaz."

"Yani olabildiğince zıt yöne mi gittin?" Liz sordu.

Chapel Hill'deki evi oldukça gelenekseldi; yumuşak kahverengi ve maviler, parke zeminler ve koyu ahşap mobilyalarla döşenmişti. Chapel Hill'deki çatı katı

D.C., L şeklinde bir kanep ve yuvarlak sandalyelerle siyah, gri ve kırmızı bir palette ayarlandı. Arka duvar tamamen şehre bakan camdan yapılmıştı ve muhtemelen evin en güzel bölümüydü. Manzara muhteşemdi.

"Burada çok fazla zaman geçirmiyorum. Çoğunu uyuyarak ya da seninle telefonda konuşarak geçiriyorum," dedi. Takım elbise ceketini çıkardı ve beklentiyle ona gülümsedi.

Brady burada yaşıyordu. Burada uyurdu. Buradayken zamanını onunla telefonda konuşarak geçiriyordu. O hayatının bir parçasıydı ve öyle olmasını istiyordu. Bu inanılmaz bir şeydi ve her şeyin birdenbire aklına gelmesi onu çok mutlu etmişti.

"Bu gülümseme ne için?" diye sordu.

"D.C.'de seninleyim."

"Birkaç saattir buradasın."

Gülümsemesi aydınlandı. "Bazen bunun gerçekten gerçek olduğunu kavramak zor oluyor."

"Eğer bu bir rüyaysa," dedi yüzünü eğip onu öperek, "beni uyandırma."

Bölüm 11

PARLAK BIR GELECEK

A Ertesi gün gazetelerde Liz ve Brady'nin havaalanında öpüşürken çekilmiş fotoğraflarının yer aldığı bir makale yayınlandı. Başka bir haberde ise

ve onu kendisine doğru tuttu. Liz onun yatağında uzanırken Brady'nin iPad'indeki makaleye göz gezdirdi.

Artık onun yüzünü orada gördüğüne şaşırıyordu. İkisi de bunun olacağını tahmin etmişti. Brady, Heather'a havaalanını önceden haber vermişti ama Heather yine de memnun olmamıştı. Liz, Heather'ın gözünde hiçbir şeyi doğru yapamayacağından emindi. Ve şu anda, çatı katında erkek arkadaşının yanındaki yatakta uzanırken ... gerçekten umurunda bile değildi.

Liz dalgın dalgın Brady'ye, "Heather'dan hâlâ o alıntıyı kullanmaları hoşuma gidiyor," dedi.

Heather'a Erin'in ilişkileri hakkındaki suçlamalarıyla bir açıklama yaptırmıştı. Savunmaya geçmemenin ve hiçbir şey olmadığını açıkça belirtmenin daha iyi olacağını düşünmüşlerdi. Açıklama şöyleydi: "Kongre Üyesi Maxwell, Bayan Edwards'la çıkarken Bayan Dougherty ile hiçbir zaman yasadışı ilişkiye girmemiştir. Ayrılıklarının ayrıntıları Bayan Edwards'ın mahremiyetini korumak amacıyla ve başka hiçbir nedenle kamuoyuna açıklanmamıştır."

Gazeteler bunu defalarca yayınlamıştı. Birkaç gün sonra hala ortaya çıkıyordu. İnsanlar daha fazlasını öğrenmek istiyordu ama kampanya şu ana kadar başka bir şey söylemeyi kabul etmemişti. Liz kesinlikle konuşmayacaktı.

İki öpücük dışında, Brady'yle gerçekten hiçbir şey yapmamışlardı. Sadece o öpüşmelerden bahsetmeme konusunda anlaşmışlardı. Hiçbir yere gitmedikleri için bunun konuyla ilgisi yoktu. Bu şekilde kalmasını istediler.

"Mmm," dedi Brady, kucağındaki MacBook'u tıkırdatarak. "Heather işinde iyi."

"Sen de öylesin."

Gözlerini ekrandan ayırmadan sol elini kızın kalçasına götürdü ve bacağında gezdirmeye başladı. "Senin için bir işim var."

"Neden içimde bunun cinsel bir şey olacağına dair bir his var?" Liz sordu.

"Öyle olsaydı beni reddeder miydin?" Liz cevap vermeden önce bekledi. Brady dönüp kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Eee?"

"Hayır," diye kabul etti. Ona ne isterse verecekti.

"Ben öyle düşünmüyorum." Bilgisayarını komodinin üzerine koydu, onu kalçalarından yakaladı ve yatağın üzerine yatırdı. Liz iPad'i uzattı ve sonra kollarını Brady'nin boynuna doladı. Brady onu dudaklarından derince öptü ve Liz onun içine doğru iç çekti. Bu mutluluktu.

"Burada olman çok güzel," dedi ona.

"Sanırım buna alışabilirim."

Bir süre öyle kaldılar, birbirlerinin öpücüklerinde kayboldular. Vücudunu onunkine sıkıca bastırdı ve elinin onun karın kaslarında gezinmesine izin verdi. Her kası belirginleşmişti. Her santimi pürüzsüz ve güzeldi. Lacivert boxer'ın içine doğru inen V'ye ulaştı. Kadın parmaklarını teninde gezdirirken adam nefesini içine çekti.

"Böyle devam edersen bugün hiçbir şey yapamayacağız." "Bir şey yapmak istediğimi kim söyledi?" diye sordu. kirpikleri ve ona sinsi bir sırıtma veriyor.

"Ben de talepkâr olanın ben olduğumu sanıyordum." Çenesinden aşağı doğru öptü. "Yine de senin için bazı sürprizler hazırladım. Eğer bütün gün yatakta yatmak istiyorsan, bu isteğini reddetmek bana düşmez."

Ağzı köprücük kemiğine ulaşmıştı ve dilinin dışarı çıkıp tenini okşadığını hissetti. Kadın ürperdi.

Beyni onun ne dediğini tam olarak anlayamadı. Sürprizler. Sürprizlerle ilgili bir şey. Ya da bütün gün yatakta yatmak. Mmm . . . seks. Ağzı omzuna çarptı ve eli gömleğinin altından uzanıp göğsünü okşadı. Kadın adamın eline doğru eğildi ve adamın söylediği diğer her şeyi unuttu.

Göğüs ucunu, kızın nefesini kesecek kadar sertçe çimdikledi. Uсталıkla tişörtünü başının üzerinden çekti ve sertleşmiş meme ucunu ağzına götürdü. Dün gece yaşadıkları maratondan sonra bile vücudu onun dokunuşuyla canlandı. Alt efordan dolayı ağrıyordu ama umurunda değil gibiydi.

onu tekrar tekrar tahrik ediyordu. Bu adamdan bıkabileceğini hiç sanmıyordu.

Onu sadece dün gece giydiği pembe erkek şortunu çıkarmak için serbest bıraktı. Boxer'ı kadının giysileriyle birlikte yerde yığın halinde duruyordu ve sonra adam kadının vücudunun üzerinde gezinerek bacaklarının arasına yerleşti. Kadın onunla buluşmak için kalçalarını kaldırdı ve bacaklarını kalçalarının iki yanına getirdi.

Onu ileri doğru itti ve sonra onu doldurdu, kolaylıkla içine doğru kaydı. "Tanrım, mükemmelsin," diye inledi.

"Hiç de değil bebeğim," diye fısıldadı, saçlarını geriye doğru iterek. yüz.

"Benim için mükemmel."

Ve sonra birlikte hareket ediyorlardı. İçeri ve dışarı. İleri doğru itiyorlardı. Acele etmiyorlar ve başka bir insanla mükemmel bir uyum içinde olmanın verdiği hissin tadını çıkarıyorlardı. Hiçbir şey aceleye gelmiyordu; her dokunuşun, her hareketin bir anlamı ve amacı vardı. Birbirlerini yeni zirvelere itiyorlar, nefes nefese kalıyorlar ve o tam birliğe daha da yaklaşmak için eğiliyorlardı. Sanki iki beden birbirleri için yaratılmış, aynı maddeden şekillendirilmiş, birbirine kenetlenmek ve hayat denen bu dansı yaşamak için doğmuş gibiydi.

Liz'in parmakları Brady'nin sırtına battı ve tırnakları yüzeyi çizirken çığ kırmızı izler bıraktı. Adamın eli Liz'in ortasına dolandı ve onu oturur pozisyona çekti. Onu üzerinde aşağı yukarı zıplatmaya başladığında dudakları tekrar kilitlendi. Onun yeni derinliklere ulaştığını hissetti ve onu tekrar tekrar doldururken çığlıklarını tutmak zorunda kaldı.

Aralarında bir sıcaklık oluştu. Ter vücutlarını kaplamıştı. Brady onun kalçalarını kavradı ve onu daha da bir şekilde aşağıya doğru itti. Adam onu tam olarak doğru noktadan vurduğunda orgazmın vücudunu bir anda yırttığını hissetti. Kendini tutamadı ve çığlıklarını serbest bırakarak cam pencerelerin ötesindeki şehre onun adını haykırdı. Kısa süre sonra Brady de onu takip etti ve ikisi de endorfinin etkisiyle nefes nefese kaldılar.

Bundan sonra uzun bir süre yatakta birlikte yattılar, birbirine dolanmış çarşaflara sarıldılar ve birbirlerinin kalp atışlarının sesini ve nefeslerinin birbirine karışan hafif uğultusunu dinlediler.

Nihayet yataktan kalktıklarında uzun, sıcak bir duş aldılar ve yeni giysiler giydiler. Liz onu yatağa geri sürüklemeyi düşünürken, adam onu yerinden kaldırdı.

Açıkçası, birlikte dışarı çıkabilmelerini seviyordu - onları birlikte fotoğraflamak isteyen muhabirler olsa bile. Brady ile birlikte olmak için bunların hepsine katlanabilirdi.

Range Rover'ını otoparktan çıkarıp şehir içinde sürmeye başlarken elini sıkıca kavradı.

"Peki, nereye gidiyoruz?" Liz sordu. "Yeni evimize," diye cevap verdi hemen.

Liz önce boğuldu, sonra öksürmeye başladı, sonra da kahkahalar atarak bunu örtbas etmeye çalıştı. İyi bir iş çıkardığını düşünmüyordu ama adam böyle bir ifadeyle ne bekliyordu ki? Yeni *evleri* mi? Buna ne demesi gerekiyordu ?

Hâlâ mezun olması gerekiyordu. Sadece birkaç haftadır birlikteydiler. Kendini aşmaya başlamıştı.

Brady gülmeye başladı. "Yüzünü görmelisin."

Liz uzanıp onun koluna bir şaplak attı. "Tam bir pisliksin!"

"Bana daha kötülerini de söylendi," dedi omuz silkerek. "Aslında senin tarafından. İlk tanıştığımızda bana ne demiştin? Tek ilgi alanım para olan, güce aç biri mi?"

"Ve yanıldığımı kanıtlamadın mı?" diye mırıldandı elini sıkarak.

"Sadece iyi niyetle. Sanırım size sadece beni tanımanız gerektiğini söylemiştim."

Liz, katıldıkları Jefferson-Jackson galasından sonra kaldıkları oteli hatırlayarak, "Sanırım o gece senin her santimini tanıdım," dedi.

"Benim için cheesecake'ini bıraktın. Benden gerçekten hoşlandığımı böyle anladım."

"Belki," diye alay etti.

"İkna edici değil miyim?" Elini dudaklarına götürdü ve nazikçe elini, avucunu ve sonra bileğinin içini öptü. Kadın titredi.

"Evet, oldukça ikna edicisin."

Ve bu tamamen doğrudu. Bir politikacı olarak, eğer ikna edici değilse, Liz işini nasıl elde ettiğinden emin değildi. Ve Liz'i onunla seks yapmaktan çok daha fazlasına ikna etmişti: ona aşık olmaya, onu sevmeye, ona inanmaya, ona güvenmeye, ona kalbini yeniden vermeye.

Brady sırtıttı ve parmaklarını tekrar birbirine geçirdi. Birkaç tur daha attıktan sonra bir park yerine çekti. "İşte geldik."

Range Rover'dan inip etrafına bakınırken "Burası neresi?" diye sordu. Sonra ağzı açık kaldı. "Beyaz Saray mı?"

"Yeni evimiz dedim."

Liz kendini tutamadı; bir kahkaha patlattı. "Beyaz Saray yeni evimiz mi? Hâlâ aceleci davranıyorsunuz, değil mi Kongre Üyesi Maxwell?"

Beyaz Saray'a doğru yürümeye başladıklarında, "Önceden plan yapmayı severim," dedi. "Şimdiye kadar her şey yolunda gitti."

"Öyle oldu," dedi parlak bir gülümsemeyle.

Beyaz Saray'ı gezmenin tek yolu Kongre üyesi olmaktı ... ve onun Kongre üyesine erişimi olduğu kesindi.

Bu düşünceyle kendi kendine kıkırdadı.

Kapıda kimliklerini gösterdikten sonra içeri alındılar ve Brady hemen konuşmaya başlayarak ona bina hakkında bildiği her şeyi anlattı. Sanki kendi kişisel tur rehberine sahip gibiydi. Görünüşe göre, babası Senatör olduğu ve yaklaşık otuz yıldır görev yaptığı için, Kongre'ye seçilmeden önce Beyaz Saray'da onlarca kez bulunmuştu.

Son turistler de dışarı çıkarılırken Doğu Kanadı'na girdiler. Turlar öğleden sonra saat bir buçukta sona eriyordu ama Brady ile birlikte olduğu için etrafta dolaşmaya devam edebildiler. Oda oda dolaştılar. Mavi Oda, Yeşil Oda, Kırmızı Oda, Doğu Odası, Devlet Yemek Odası. Brady çeşitli odalar hakkında gereğinden fazla bilgiye sahip görünüyordu ve George Washington'ın portresiyle fotoğraf çektirmesine izin verecek kadar nazikti.

Tam her şeyin bittiğini düşündüğü anda, adam elini tuttu ve onu Batı Kanadı'na doğru götürdü. Kalbi çırpınıyordu. Bu kadar heyecanlanmasının aptalca olduğunu biliyordu ama o kapıların ardında ne olduğunu biliyordu. Birleşik Devletler Başkanı, hükümetin merkez noktası ve onun için en önemlisi Beyaz Saray basın ofisleri.

Brady, kızın gözleri yuvalarından fırladığında güldü ve onu koridorun sonuna yönlendirdi. Basın ofisinin kapısını açtı. "İyi günler," diye şaka yaptı.

Liz içeri girdi, koşuşturma karşısında büyülenmişti. Hafta sonuydu, bu yüzden hafta içi olduğundan daha sakindi, ama yine de makaleler üzerinde çalışan, telefon görüşmeleri yapan ve telefonda hararetli bir şekilde konuşan insanlarla doluydu. Olan biten hiçbir şeye müdahale etmeye cesaret edemedi, ama sadece

etrafına baktı. Burası onun rüyasıydı, tüm siyasi gazeteciliğin merkez üssüydü ve o kutsal bir zeminde duruyordu.

Birkaç dakika sonra dışarı çıktıklarında Brady'ye "Teşekkür ederim," diye fısıldadı. "Bu bir rüyaydı."

"Güzel. Ben de seni uyandırmayacağım." Gözleri parlayarak ona gülümsedi. "Eğer ilgileniyorsan bir şey daha var."

Liz başıyla onayladı. Brady, Oval Ofis'in açıldığı ünlü Gül Bahçesi'ni işaret ederek Batı Sütunu'nun aşağısına doğru yürüdü. Brady Liz'in koluna girip onu bir sonraki odaya yönlendirince Liz olduğu yerde durdu.

"Ciddi misin?" diye fısıldadı.

Başkan'ın konuşmalarını yaptığı ve basına hitap ettiği küçük bir kürsüye bakan, sadece elli kadar mavi minderli sandalyeyle dolu Basın Brifing Odası'nda duruyordu. Eğer basın ofisleri kutsal topraklarsa, burası bir muhabir için cennetti.

Ellerini usulca ilk sandalyenin arkasında gezdirdi ve kendini orada oturmuş Başkan'a hitap ederken hayal etti. Ne tartışacaklarını, hangi konuyu halka açacağını merak etti. Kendisine hitap edilip edilmeyeceğini, ne söyleyeceğini, bir muhabir olarak ilk basın toplantısında Brady tarafından olduğu gibi sorusunun yanıtlanıp yanıtlanmayacağını merak etti.

Ve sonra hatırladı: gazete ve iş yoktu. O bir muhabir değildi, şu anda değil.

Elini yanmış gibi geri çekti. O buraya ait değildi.

Gözleri Brady'nin yanında durduğu ve yüzünde hayranlık bir ifadeyle onu izlediği yere kaydı. Bunu onun için yapmıştı. Bunun onun için ne anlama geleceğini biliyordu ve onu mutlu etmek istemişti.

Bu basın odasının asla onun geleceği olamayacağını yüreği burkularak fark etti, çünkü ne olacağına bakıyordu.

Bölüm 12

ANLAMI

W Ziyafete birkaç saat kala Brady ve Liz küçük bir öğle yemeği yedikten sonra etkinlik için hazırlanmak üzere onun evine geri döndüler.

Brady, "Ziyarete geleceğini bildiğim için biraz abartmış olabilirim," dedi.

"Ah canım," diye mırıldandı. Brady için denize açılmanın normal insanlar için denize açılmak gibi bir şey olduğunu düşünmüyordu. "Ne kadar aşırı?"

"Yastığının üzerine bir şey bıraktım," dedi gülümseyerek.

Adam başını yatak odasına doğru sallayınca kadın kendini tutamadı ve yatak odasına doğru koştu. Yatağın üzerinde küçük bir not buldu. Midesi bir takla attı. Brady eskiden ona böyle mesajlar bırakırdı. Bulduğu ilk mesaj göl evindeydi ve ona dolabındaki mayoları nerede bulacağını söylüyordu.

Hediyen dolapta.

Çıkarması mayodan daha zor, ama yok etmemeye çalışacağım.

Söz vermiyorum.

-B

Liz başını salladı ve Brady'nin devasa gömme dolabına doğru yürüdü. Kapının önünde, üzerinde büyük altın harflerle Versace yazan siyah, yere kadar uzanan bir giysi çantası asılıydı. Gözleri fal taşı gibi açıldı. *Versace mi?* Versace'nin *biraz* abartılı olduğunu mu düşünüyordu? İleri doğru yürüdü ve çantanın fermuarını açarak

kırmızı ipek straplez bir elbise ortaya çıkardı. Arkasını kontrol etti ve kendi bedeni olduğunu doğruladı.

Hiperventilasyon geçirebilirdi. O kadar güzeldi ki. Parmaklarını yumuşak kumaş üzerinde gezdirdi ve vücudunu sararken nasıl görüneceğini merak etti. Daha fazla incelemek için askıdan indirmek üzere hareketlendiğinde ayağı yerdeki bir kutuya çarptı. Aşağı baktı ve üstünde Jimmy Choo yazdığını gördü. Kim Jimmy Choo kutusunu *yere* bırakmıştı ki? Küfür.

Kutuyu açtığında, ayak bileğinin etrafından dolanan zarif bir kayışı olan, siyah ve gümüş rengi sivri burunlu yüksek topuklu ayakkabıları gördü. Tüm bunların ne kadar tuttuğunu tahmin etmeye çalıştı. Bu düpedüz savurganlıktı. Yanında getirdiği her şey bunun yanında soluk kalıyordu. *Sahip olduğu* her şey yanında sönük kalıyordu.

Pahalı eşyalara bir kez daha kederle baktıktan sonra Brady'ye doğru yürüdü.

Yüzü düştü. "Beğenmedin mi? Yoksa yakışmıyor mu?"

"Hayır, hayır, bayıldım. Hiçbirini denemedim. Aynı anda çok fazla şey var," diye itiraf etti.

"Oh, hepsi bu mu?" diye sordu iyi huylu bir şekilde. "Endişelenme. Bu gece için ödünç aldım, tabii beğenmezseniz... o zaman sizin olur."

"Ödünç." Kelimeyi denedi. "Ünlülere yaptıkları gibi."

Ona sanki hayatında gördüğü en sevimli şeymiş gibi baktı. "Ben bir tür ünlüyüm, bebeğim."

"Doğru. Unutmuşum. Sen sadece ... Brady'sin benim için."

Odayı geçti ve kızın ağzına bir öpücük bıraktı. "İşte bu yüzden benim için mükemmelsin."

Liz elbisenin ve ayakkabıların burada kalmayacağı için rahatlamıştı, her ne kadar içten içe dolabında olmalarını istemese de. O ve Brady yeniden çıkmaya başlamışlardı. Bu kadar pahalı bir hediye kabul edebileceğinden emin değildi.

Liz saçını ve makyajını yapmak için onun odasına döndü. Uzun sarı saçlarını özenle topuz yaptı ve dalları gevşekçe düşerek yüzünü çerçeveledi. İşini bitirdiğinde yumuşak elbisesini özenle çekti. Elbise kalçalarının ortasına kadar bir eldiven gibi oturmuş, ardından kısa bir trenle denizkızı deseninde kabarmıştı. Ayakkabılar, etek ucunun yerde sürüklenmesini önlemek için ihtiyaç duyduğu ekstra inçleri ekledi. Kendini bir peri masalındaki prenses gibi hissediyordu; dışarı çıkıp da Brady'yi siyah papyonlu, şık bir smokin içinde gördüğünde bu çok yerinde bir karardı.

"Büyüleyici," diye mırıldandı saygıyla.

Kızardı ve yavaşça ona doğru yürüdü. "Teşekkür ederim. İnanılmaz derecede yakışıklı görünüyorsun."

"Seni yatak odama götürüp beş bin dolarlık bir elbiseyi ne kadar hızlı çıkarabileceğimi öğrenmek istermişim gibi görünüyorsun."

Liz'in ağzı açık kaldı. "Beş bin dolar mı? Beş bin dolar böyle bir şey mi?"

"Ve inanılmaz görünüyorsun. Neredeyse mükemmel."

"Neredeyse mi?" Bir kaşını kaldırdı.

"Sanırım bir şeye daha ihtiyacın var," dedi cebinden toz mavisi bir kutu çıkararak.

"Bu sabah sürprizler konusunda şaka yapmıyormuşsun," diye fısıldadı.

Adam ona kutuyu uzattı ve kadın titreyen elleriyle aldı. Tiffany'nin. Hayatı ne cehennemdeydi? Kutuyu açtı ve her biri yaklaşık bir karat olan, platin içine yerleştirilmiş bir çift armut biçimli damla elmas küpe buldu. Sade, zarif ve kesinlikle enfesti.

"Ödünç mü?" diye nefes aldı.

Eli kızın çenesini buldu ve yüzünü kendisiyle buluşacak şekilde yukarı kaldırdı. "Senin için."

Vay canına. Brady gerçekten kendini aşmıştı. Ama Brady onun için onca zahmete girip küpeleri seçtikten ve küpeler çok güzel olduktan sonra onları reddetmek kabalık gibi geldi ona. "Teşekkür ederim," dedi sonunda.

Taktığı incileri çıkardı ve elmasları kulaklarına yerleştirdi. Aynada onlara baktı ve gülümsedi. Gerçekten de harika görünüyorlardı ve elbisesini mükemmel bir şekilde tamamlıyorlardı.

Onu yakaladığında dudaklarından usulca öptü. "Ellerimi kendime saklamamı zorlaştıracaksın."

"Umarım öyledir," diye mırıldandı.

Ve sonra onu öptü. Eğer gidecekleri bir yer olmasaydı, adamın onun evden tekrar çıkmasına izin vereceğinden emin değildi.

Binadan yine ön lobiden çıktılar ve kadın binanın önüne park etmiş parlak siyah bir limuzini fark etti. "Ciddi misin?" diye mırıldandı.

"Seyahat etmenin tek yolu bu," diye ısrar etti Brady.

Şoför kapıyı açtı ve Liz o elbiseyle kayamayacağı için önce Brady bindi. Otellerinin önünde onları bekleyen Victoria ve Daniel'ı almak için şehrin diğer ucuna gittiler.

Victoria Liz'in elbisesini görünce  ı lık attı. "Kendimi az giyinmiş hissediyorum," dedi Victoria. Liz'in giydi i yere kadar uzanan askılı elbise kıvrımlarında harika duruyordu ama Victoria ilk kez haklı çıkmış olabilir: Versace'ye ayak uyduramıyordu.

Liz ona, " ok güzel görünüyorsun," diye güvence verdi.

"Biliyorum, ama sen ... görünüyorsun." Victoria doğru kelimeyi düşündü ve sonra gülümsedi. "Lanet olası First Lady gibi görünüyorsun."

Liz kızardı. "First Lady straplez elbise giyebilir mi?"

"Giyebilirsin. Değil mi, Brady?" Victoria sordu.

Gülümsedi, gözlerinde aynı hayranlık dolu bakış vardı. "Ne istersen giyebilirsin."

Hepsi limuzine doluştu ve sonra şehrin merkezine geri döndüler. şoför onları bir kongre merkezinin önünde indirdi ve hızla bir ziyafet salonuna doğru götürüldü. Brady elini Liz'in omzuna koydu ve onu kenara çekti.

" eri girmeden önce seninle konuşmamın bir sakıncası

var mı?" diye sordu. Liz tereddütle, "Tabii," dedi.

"Hepiniz  eri girip  kilerinizi alabilirsiniz. Sadece bir dakika sürer," dedi Brady Victoria ve Daniel'a.

Victoria gülümseyerek, " eride görüşürüz," dedi. Liz onun barı bulmakla ilgili bir şeyler söylediğini duydu.

"Ne ?" diye sordu endişeyle.

"Daha fazla sürpriz. Umarım bununla bir sorunun yoktur." Kaşlarını kaldırdı ve onun detaylandırmasını bekledi. "Bunu sana söylemek istemezdim ama ailem bu gece burada olacak."

Liz endişeyle yutkundu. "Ailen mi?"

"Evet. Resmi bir şey değil. Sadece ziyafete katılmadan önce sizi yeniden tanıştırmamın iyi olacağını düşündüm."

Sanki başka seçeneği varmış gibi, "Peki, tamam," dedi.

"Merak etme." Onu alnından öptü. "Seni sevecekler."

Liz endişeyle başını salladı ve kırışksız elbisesini düzeltmeye çalıştı. Eğer ailelerle tanışma oyunu oynamak  in bir gece , en azından harika g r nd  n  biliyordu.

Brady onu bir köşeden dolaştırarak daha küçük, neredeyse boş bir salona götürdü. Avuçları terledi ve kendini sakinleştirmek  in derin bir nefes aldı. Brady onu rahatlatmak  in elini sıktı ve o da gülümsedi.

"Ah, işte buradasın tatlım," dedi Brady'nin annesi, yaklaşıp yanağına bir öpücük kondurarak. "Baban da ne zaman geleceğini merak ediyordu. Liz." Liz'e sıcak bir sarılma verdi. "Seni tekrar görmek çok güzel."

Liz neşeli bir gülümsemeyle, "Siz de Bayan Maxwell," dedi. "Tatlım, lütfen bana Marilyn de."

"Tabii ki."

"Ben de Jeff," dedi Brady'nin babası, öne çıkıp elini uzatarak. Her zamanki politikacı. Brady onun elini sıktı ve rahatladığını hissetti. "Chapel Hill'deki restoranda tanışmıştık, doğru mu?"

"Evet, efendim," diye cevap verdi.

"Orayı çok seviyorum," dedi içtenlikle. "Tekrar eve döndüğümüzde hepimiz oraya gitmeliyiz."

Brady kolunu gevşekçe Liz'in beline dolayarak, "Ben de öyle düşünüyorum," dedi.

"O zaman anlaştık," dedi Marilyn. "Bu baharın ilerleyen günlerinde bir araya geliriz." "Liz bu Mayıs ayında UNC'den mezun oluyor, belki o sıralarda," dedi Brady gelişigüzel önerdi.

"Kulağa çok hoş geliyor. Orada kimya öğreterek çok uzun yıllar geçirdim. Benim ilk aşkımdır," dedi Marilyn.

"İkincisi," diye düzeltti Jeff, karısını alnından usulca öperek.

"Elbette, ama sanırım önce kimyayı sevdim." Özür dilemeden omuz silkti.

Liz hayretler içinde onlara baktı. Tamamen sevimli ve aşıklardı. Bir gün kendisinin de onlar gibi olacağını umuyordu.

"Herkesi bekletmeyelim," dedi Jeff, onları bir tarafa yönlendirerek Kapı.

Ziyafet salonuna girdiler ve salonu giyinmiş insanlarla dolu buldular. resmi kıyafetler içindeydi. Servis edilmek üzere olan akşam yemeği için odanın etrafına masalar yerleştirilmişti ve dans pisti odanın ön tarafının büyük bir bölümünü kaplıyordu.

"Bu ne için ki?" Liz sordu.

Brady omuz silkti. "Sadece bir devlet yemeği. Bizde her olur."

"Başkan gelecek mi?"

"Muhtemelen hayır. Genellikle para bir hayır kurumuna gider. Sanırım bu çocukların okuryazarlığı için."

"Hepimizin arkasında durabileceği bir amaç."

"Gerçekten de öyle," diyerek anne ve babasını bir masaya kadar takip etmesini işaret etti.

Victoria ve Daniel belirlenen yere çoktan oturmuşlardı.

Tanışmalar yapıldı ve ardından herkes akşam yemeği için masaya oturdu. Son iki boş yeri doldurmak üzere bir çift belirdi ve Brady'nin ailesinin iyi arkadaşları oldukları anlaşılıyordu. Brady Liz'e adamın Massachusetts senatörlerinden biri olduğunu söyledi.

Akşam yemeği hiçbir sorun ya da sohbette duraklama olmadan geldi ve geçti. Brady'nin anne ve babası sohbet konusunda uzmandılar ve bütün gece misafirleri eğlendirdiler. Bir noktada Victoria, Marilyn ile Johns Hopkins hakkında konuşabilmek için Liz ile yer değiştirmek konusunda ısrar etti. Kendisi genetik alanında çalışıyordu ama Marilyn yaklaşık otuz yıldır kimya alanında çalışıyordu ve ülkenin her yerindeki öğretim üyelerini tanıyordu. Daniel bir noktada söze girdi ve kısa süre sonra masa Liz'in gözlerini bilim konuşmalarıyla doldu.

Tatlı kalktıktan ve Victoria ile Daniel'ı yakın zamanda Brady'nin annesinden uzaklaştıramayacakları belli olduktan sonra Brady ayağa kalktı ve ona elini uzattı. "Dans edelim mi?"

Ona ters ters baktı. "Dans etmediğimi biliyorsun." "Herkesin iyi görünmesini sağlayabilirim."

"Evet, biliyorum, ama bu kimse benim kim olduğumu bilmeden önceydi."

Brady elini ileri doğru iterek Liz'e hayır cevabını kabul etmeyeceğini açıkça söyledi. "Liz, lütfen."

Oh, ve nazikçe sordu. Elini onun elinin içine bıraktı ve kalkmasına yardım etmesine izin verdi. "Sadece yalvardığın için," diye fısıldadı cılızca.

Onu dans pistine yönlendirirken kulağına, "Bu gece sadece ben olmayacağım," diye homurdandı.

Dudağını ısırdı. "Hoşuma gitmiyormuş gibi söz veriyorum."

"Görünüşe göre birilerinin kimin yetkili olduğunu hatırlamak için bir şaplak atmaya ihtiyacı var."

Dans pistinde onun kollarına doğru ilerlerken yanakları sıcacıktı. "Yapmazsın."

"Bana ne yapıp ne yapmayacağımı söyleme."

Adam onu yerde döndürüyordu ve o da ayak uydurmaya odaklanmıştı ama adamın gözleri onu şaşırtmanın zaferiyle parlıyordu. "Ya bundan zevk alırsam?" diye sordu sonunda.

Gülümsedi. "O zaman daha sert şaplak atarım."

"Paranızı ağzınızın olduğu yere koymalısınız."

"Oh, yapacağım," dedi, onu daha yakına kaydırarak. "Ve param şu anda vücudunun her yerinde."

Brady'nin ağzının vücudunun her santimine dokunduğu bir görüntü aklına geldi ve bu düşünceyle dudaklarını yaladı. Oh, evet, bunların hiçbiri umurunda bile değildi.

Şarkı sona erdi ve Brady kendisi için neyin iyi olduğunu bilerek onu dans pistinden çekti. Kız ona gülümsedi, kendi dünyalarında kaybolmuşlardı. Kırmızı ipek Versace elbisesi, Jimmy Choos ayakkabıları ve Tiffany küpeleriyle, bir kongre üyesi olan erkek arkadaşıyla birlikte bir yardım yemeğindeydi. Bunun bir tür peri masalı olduğunu biliyordu ama bir geceliğine de olsa bunu yaşamayı umursamıyordu.

Sonra içecek bir şeyler bulmak için arkasını döndü ve Erin Edwards ile yüz yüze geldi.

"Ah," diye fısıldadı Liz. Liz'e *New York Times*'daki işini tek başına kaybettiren kadınla karşı karşıya kaldığında başka ne söyleyeceğini bilemiyordu.

"Merhaba," dedi Erin, Liz'in kadının kampanya maskesi versiyonu olduğunu hemen fark ettiği rahat, sıradan bir gülümsemeyle. Omuzlarına dökülen koyu renk saçlarıyla güzel görünüyordu. Üzerinde, bir omzunun üzerinden yukarı doğru uzanan, bol boncuklu, yere kadar uzanan yumuşak mavi bir elbise vardı.

"Merhaba, Erin. Bu gece burada olacağını bilmiyordum," dedi Brady, elini Liz'in belinden çekmeden resmi bir tavırla.

"Biletleri son dakikada aldım."

Liz konuştuklarını fark eden biri olup olmadığını anlamak için etrafına bakındı. En son isteyeceği şey, Erin'le yüzleştiklerinin gazetelere yansımasıydı.

"Nasılsın?" Brady sanki onları basına satmamış gibi sordu. Ama elbette mantıklıydı. Başkalarıyla iyi geçiniyor gibi görünmeleri gerekiyordu. Brady hayatı boyunca toplum içinde insanlarla konuşurken ölçülü olmayı öğrenmişti.

"İyi. Sadece iyiyim." Erin sesini alçaltarak bir adım öne çıktı. "Sen nasılsın? Mutlu musun?"

Brady en azından buna rahatlıkla cevap verebilirdi. "Evet. Çok."

Erin başını salladı ve yüzünü kaplayan acıyı gizlemeye çalıştı. İşte o zaman Liz bütün bu olanlara yanlış baktığını fark etti. Erin onları yakalamaya çalışmıyordu. On beş dakikalık şöhretin peşinde bile değildi. O

sonuçta bir sabah sunucusuydu. Her gün televizyona çıkıyordu. Brady'ye hâlâ çok aşık olan incinmiş bir kadındı.

Liz bu duyguyu biliyordu. Erin'in yerinde olmanın nasıl bir his olduğunu biliyordu. Erin muhtemelen Brady ile güçlü bir çift olacaklarını düşünmüştü ve bu ilişki sona erdiğinde ne yapacağını bilememişti. Liz, Brady ile ayrıldıktan sonra aylarca debelenip durmuş, bir yıldan fazla bir süre sırrını kendine saklamıştı. Erin her şeyi bir araya getirdiğinde doğrudan basına gitmişti ya da o öyle sanıyordu. Diğer kadın bunu yapmıştı çünkü Brady'yi birlikte oldukları süre boyunca bile boş yere sevdiğini düşünerek incinmişti.

Belki de Erin o kadar da kötü biri değildi. Ziyafet salonunda onun bu kadar küçük görünmesine bakmak Liz'in onun için gerçekten üzülmesine neden oldu.

Brady'yi kaybetmek korkunçtu. Liz onun neler yaşadığını anlayabiliyordu.

Erin yüzüne yeniden bir gülümseme yerleştirmeye zorlayarak, "İyi... iyi," dedi. "Sadece kontrol etmek istedim. İşlerin gergin olduğunu biliyorum."

Tek kelime ile buydu.

"Ama ben sadece seninle konuşmak istedim. ." diye devam etti, "nasıl olduğunu görmek için."

"Biz gayet iyiyiz," dedi Brady, "biz "i vurgulayarak. "Umarım siz de aynısını yapıyorsunuzdur."

"Evet, elbette," dedi Erin, oyalanarak. "Üzgün olduğumu söylemeliyim, Liz." Liz kıpırdandı. Erin'in kendisine hitap etmesini bile beklemiyordu.

"Öyle mi?" "İşleri olduğundan daha kötü hale getirdiğim için özür dilerim. Ne kadar üzgün olduğumu anlıyorum.

basın olabilir."

Liz özrünün ne kadar samimi olduğundan emin değildi, çünkü basına daha bu hafta konuşmuştu. Belki o da Hayden gibi acele bir karar vermişti. Onu gazeteye sattıktan birkaç gün sonra Hayden da özür dilemeye çalışmıştı. Hayden'ın da Erin'le aynı şeyleri hissedip hissetmediğini merak etti - bir hata yapmıştı, onu seviyordu ve her şeyi düzeltmek istiyordu. Bu noktada ikisi için de çok az ve çok geçti.

"Teşekkür ederim," dedi Liz. Diğer kadını affetmemişti ama özrünü kabul edebilirdi.

Erin durumu yatıştırmak için başka bir şey söyleyemeyeceğini anlamış gibiydi ve ayrılmadan önce onlara yarım bir gülümseme verdi.

Liz içini çekerek, "Bu çok eğlenceliydi," dedi.

"Çok iyi biriydi."

"Hâlâ sana aşık," dedi basitçe. Adam omuz silkti.

"Bu önemli değil."

"Sence gerçekten üzgün müydü?"

"Sanırım olabileceği kadar üzgün." Bu yeterince iyi olmalı.

Anne ve babasının yanına geri döndüler ve Daniel'in Marilyn ile oldukça hararetli bir şekilde konuştuğunu gördüler. Onlar yaklaşırken Victoria ayağa kalktı ve onlara ıslıl ıslıl gülümsedi. Kollarını Liz'e doladı ve onu olduğu yerde döndürdü.

"Bizi getirdiğiniz için teşekkür ederiz. Marilyn harika biri!" Victoria mırıldandı.

Liz güldü ve kendini sakinleştirmeye çalıştı. "Eğlenmene sevindim."

"Gergin

görünüyorsun."

"Erin buradaydı."

"Brady'nin kaltak eski sevgilisi mi?" Victoria pek de kibar olmayan bir sesle söyledi. Liz etrafına bakındı. "Evet. Sessiz ol."

"Doğru ya. Şimdiki şirket ve tüm bunlar. Ee, ne oldu?" "Özür diledi."

"Tanrım, yanlış bir şey yaptıktan sonra özür dileyen kalleslerle ne alıp veremediğiniz var? Bahse girerim bunlar küçükken oyun parkında çocukları tokatlayan ve sonra öğretmene teslim olan insanlarla aynı kişilerdir," dedi Victoria dramatik bir şekilde.

Liz, "Kulağa Hayden gibi geliyor," diye itiraf etti.

Victoria kıkırdadı. "Gerçekten öyle."

"Unutalım . Her şey yoluna girecektir." "Oh, şu haline bak, Bayan İyimserlik."

", sürtük. Gidip dans edelim!"

Ve eğlendiler de. Dans pistinde birlikte kıkırdayarak şakalaşan ikiliye komik bakışlar atılmasına rağmen, her yönüyle iyi vakit geçirdiler. Brady bir ara Liz'e el koydu ve Daniel da Victoria'yı kaptı. Gecenin geri kalanını birbirlerinin kollarına kilitlenerek ve birlikte geçirdikleri zamanı en iyi şekilde değerlendirerek geçirdiler.

Kalabalık azalırken, Brady'nin ailesi iyi geceler dilemek için yanlarına geldi. Marilyn, Victoria ve Daniel ile kısaca konuşarak onlara ihtiyaç duydukları her türlü yardımı teklif etti ve soruları olduğunda kendisine ulaşmaktan çekinmemelerini söyledi. Liz her ikisiyle de kucaklaştı ve sonra gittiler.

Yavaş bir şarkı eşliğinde ileri geri sallanırlarken Brady onun kulağına, "Eve gitmeliyiz," dedi. "Seni nasıl yalvartacağımı düşünüyorum."

Onu usulca dudaklarından öptü ve sonra gitmelerini işaret etti. Victoria ve Daniel da onları takip . Limuzin yolculuğu nispeten sessizdi, çünkü hepsi partinin ardından gelen ışıltının tadını çıkarıyordu. Diğer çifti Johns Hopkins'e bıraktıktan sonra Brady'nin çatı katına döndüler.

Brady kapıyı kapattı ve hemen ona doğru uzandı. "Seni Versace'den ne kadar çabuk çıkarabilirim?"

"Sadece bir fermuar," diye alay etti.

"Bir bakayım." Eli elbisenin kenarından aşağı kaydı ve fermuarı aşağı doğru çekti.

Liz içini çekti. Bütün hafta sonu boyunca bu düşünceyi aklından çıkarmaya çalışmıştı ama bu konuşma yarına kadar beklerse o zaman bu konu hakkında hiç konuşmayacaklardı. Ona yüz yüze söylemek istemişti ve işte eline fırsat geçmişti.

"Önce konuşabilir miyiz?" diye sordu dudağını ısırarak.

"Ne hakkında konuşmamız gerekiyor?" diye sordu boynuna sokularak. "Genelde önce konuşmayı seven biri değilimdir."

Liz ellerini onun smokininin ön tarafına bastırdı. "Biliyorum, ama bence yapmalıyız."

"Bütün gece benimle dalga geçtin ve konuşmayı mı tercih ediyorsun?" diye sordu ciddi bir şekilde.

"Konuşmak ister misin? Hayır. Konuşmaya ihtiyacım var mı? Evet."

Ellerini kızın fermuarından çekti ve başını salladı. "Pekâlâ. Sen iyi misin? Bir şey mi oldu?"

"Şey, sayılır. Sadece ... sana şahsen söylemek istedim," dedi ve kanepeye doğru yürüyüp oturdu. Adam yüzünde endişeli bir ifadeyle onun yanına oturdu. "*New York Times*'tan aldığım iş teklifini kaybettim."

"Ne?" diye sordu. "Ne zaman? Bu nasıl oldu?" "Salı günü, Erin hakkındaki makale yayınlandıktan sonra oldu." "Salı," dedi uyuşmuş bir halde.

"Evet. Ben, şey ... Sana gerçekten söylemek istedim," diye açıklamaya çalıştı Liz. "Gazetedeki bağlantım Nancy aradı ve ilişkimizi görmezden gelebileceklerini ve her şeyin unutulmayacağını görmek istediklerini söyledi. Ama sonra daha fazla bilgi ortaya çıkınca üstlerine karşı koyamadı. Beni işten çıkarmak zorunda kaldılar."

Brady ellerini tekrar saçlarının arasından geçirdi. "Seni serbest bıraktılar. Benim yüzümden seni serbest bıraktılar."

"Erin yüzünden."

Ona sert bir bakış attı. "Erin benim yüzümden. Senin için her şeyi mahvettim. Başta kariyerim için beni terk ettin, şimdi birlikteyiz ve ben de seninkini mahvettim. UNC gazetesi için çalışmıyorsun ve artık *Times*'a sahip değilsin. Bu benim kampanyayı kaybetmeme eşdeğer." Bunu söylemek bile ona acı veriyor gibiydi.

"Bak, bu senin hatan değil. Bunu ben *seçtim*, Brady. Ben seni seçtim. İkimiz de neler olabileceğini biliyorduk."

"Evet ama Liz, senin siyasi gazeteci olma hayallerin var. Dün seni Beyaz Saray brifing odasına götürdüm. Bilseydim ..."

"Yine de beni almanı isterdim." Onun elini kendi elinin içine aldı. "Hayaller değişebilir zaten. Akıl hocam beni yüksek lisans programlarına geç kabul ettirmeye çalışıyor. İnternette bazı köşe yazarlığı pozisyonlarına başvuracağım. İyi olacağım."

"Yardım edebilecek bir sürü insan tanıyorum."

Liz irkildi. "Bunu söylemenden korkuyordum."

"Neden söyleyebileceğim en kötü şey buymuş gibi bakıyorsun?"

"İş dünyasında ne bildiğinizden ziyade kimi tanıdığınızın önemli olduğunu biliyorum ama ben bunu kendi liyakatimle yapmak istiyorum."

"Liz," diye inledi. "*New York Times*'daki şansını yok ettim; en azından bunu düzeltmeme yardım etme şansını bana bahsedebilirsiniz."

"İşte bu yüzden sana telefonda söylemedim. Bunu kendi başıma yapmak, kendime kanıtlamak istiyorum. Profesör Mires beni bu konuda cesaretlendirdi ve bazen kapanan bir kapının başka bir kapının açılması anlamına geldiğini söyledi. Her ne kadar yardımınızı takdir etsem ve bunun iyi bir yerden geldiğini bilsem de, kendi kapımı kendim açmak istiyorum."

"Tamam, ama kapılar kapalı kalırsa yardım etmeme izin verecek misin?" diye yalvardı. "En azından bunun için bana söz ver. Yardım etmek *istiyorum*."

". Eğer hiçbir şey yolunda gitmezse, o zaman senin yöntemi deneriz." O zamanın asla gelmeyeceğini umuyordu.

Bölüm 13

DEĞİŞİKLİKLER YAPMAK

Liz sonraki üç haftayı stajının son dönem ödevi üzerinde çalışarak geçirdi ve bahar tatilinden önceki Cuma günü Profesör Mires'e teslim etmeyi başardı. Beklediği gibi olmasını umuyordu. ama ilk taslağı teslim etmek onu her zaman endişelendirmiştir.

Profesör Mires büyük belgeyi karıştırdı ve başını salladı. "Bu harika görünüyor. Bahar tatili boyunca okuyacağım ve Salı günü ders sırasında size geri getireceğim."

"Kulağa hoş geliyor. Teşekkür ederim," dedi Liz gülümseyerek. "Yüksek lisans okulundaki bağlantılarından bir haber aldın mı?"

"Ah, evet," dedi, ayağa kalktı ve bazı evrakları karıştırdı. "Burada başvurmanız gereken yerlerin bir listesi var. Başvurunuzla dikkat edeceklerdir. Geçen bahar kolokyumda sunduğunuz projeyi yazı örneği olarak eklemenizi tavsiye ederim. Mükemmeldi."

Liz listeyi aldı ve taradı. Beş yer. Tüm yüksek lisans programları arasında beş seçeneği kalmıştı ve bu sadece onun geç kabulünü kabul etmeleri halinde geçerliydi. Missouri, Northwestern, Columbia, Maryland ve Amerikan Üniversitesi. Bunlardan en az ikisi D.C.'de ya da yakınlarındaydı; bu hiç de kötü bir ihtimal değildi.

Stajı için New York'ta olması gerekmediğinden, Brady onu bahar tatilinin bir haftası için Washington'a uçurdu. *New York Times*'ta çalışamayacağı için ne kadar hayal kırıklığına uğramış olsa da, bütün bir haftayı Brady ile geçirmek bir rüyaydı. Kesintisiz. Aceleye getirilmiş toplantılar yok. Hiçbir sır yoktu. Sadece ikisi birlikte olabilecekleri her saniye.

Ofisini gördü ve çalışanlarla tanıştı. Heather aslında normal bir insan gibi davranmayı başarmıştı, her ne kadar hala kaygan bir zeminde oldukları açık olsa da. Elliott onu Brady'nin ofisinin bulunduğu Rayburn binasında bir tura çıkardı. Liz ve Elliott çok sayıda koridorda dolaşırken şakalaşıp gülüştüler.

O ve Brady Kongre binasının merdivenlerinde ögle yemeği yediler. Brady onu şık restoranlara, barlara ve çatı partilerine götürdü. Onu eski mezarlıklarda bir tura çıkardı. Hayden'ın kız kardeşi Jamie'nin son sanat eserine bakmak için ısrar etti ve orada olmadığında rahat bir nefes aldı. Yatakta birbirlerine sokulup  in yemeği eşliğinde kötü filmler izlediler. Hayden iPad'inde bir şeyler okurken kız onun kucağında uyuyakaldı.

Ve seks yaptılar. Bir sürü inanılmaz seks. Neredeyse her sabah ve her gece, vücudu ağrıyıp doyana kadar. Tabii Brady Maxwell ile bu mümkünse.

Sonraki iki ay Brady'nin harika bir pusuydu. Liz yüksek lisans okuluna yaptığı başvurulara ve eğlence olsun diye yazdığı ve birkaç internet köşesine gönderdiği makalelere odaklandı. Ayrıca Easton ile düzenli tenis seanslarına başladı. Bu, fazladan zamanı olduğu için kendini daha iyi hissetmesini sağlıyor ve Brady söz konusu olduğu anda ihtiya ı olan dayanıklılığını artırıyordu.

Az sonra  niversite kariyerindeki son final sınavının kitapçığını kapatıyordu. Profes r ne teslim ederken ve kapıdan çıkarken biraz duygusal hissetti. Kampüs sessizdi. Günün son sınavlarından birine girmişti, ancak sınav programının bitmesine daha birkaç gün vardı.

Burası son dört yıldır onun eviydi ve sonbaharda her ne olacaksa onu geride bırakacağını düşünmek ger ek st yd . Etrafındaki tuğla binalara ve güzel manzaralara yeni keşfettiği bir takdirle baktı. Her şey değişecekti.

Ayrılmadan önce gereken bir yer daha olduğunu biliyordu: gazete bürosu. Öğleden sonra o kadar geç olmuştu ki, şimdiye kadar herkesin dağılmış olmasını umuyordu.

Kampüs boyunca yürüdü, kısa yürüyüşün tadını çıkardı ve ardından Birliğin ikinci katına çıkan merdivenleri kullandı. Ofise şöyle bir baktı ve terk edilmiş gibi göründüğünü gördü. Rahat bir nefes aldı ve kapıyı iterek açtı.

Onu buraya neyin getirdiğinden emin değildi. Massey'nin kendisinden "geçici izin" istemesinin ardından masasını boşalttığından beri ofise adımını atmamıştı. Gazeteden biriyle karşılaşma korkusuyla Birlik'e adımını bile atmamıştı. Hâlâ görüştüğü tek kişi Savannah ve ara sıra Tristan'dı ama onlar da başından beri onun A takımıydı.

Ellerini, çoğu yaz için boşaltılmış olan masaların üzerinde gezdirdi ve sonra eski ofisine doğru yürüdü. Brady ile o ofiste seks yapmışlardı. Hayatının bir yılını o ofiste editör olarak çalışarak geçirmişti. Her zaman biraz ona aitmiş gibi hissedecekti.

Kapıyı parmaklarıyla açıp bir adım geri çekildi. "Ah, özür dilerim," diye fısıldadı Liz, Massey'nin masanın üzerinde dizüstü bilgisayarıyla uğraştığını görünce.

"Liz," dedi Massey usulca, etrafına bakınarak. "Burada ne yapıyorsun?"

"Ben de tam gidiyordum," dedi ve gitmek için döndü.

"Bekle," diye seslendi Massey. Masasından kalkıp açık kapı aralığına atladı.

Liz hareketsiz durdu ve tekrar ona dönmeden önce derin bir nefes aldı.

"Ne var

yuka

rı?" "Gittiğinden beri seni görmedim." "Gittiğinden . .

."

"Ne demek istediğimi biliyorsun," dedi Massey. "Nasılsın?" "Kendimi meşgul tutuyorum. Ama eminim sen de tahmin etmişsindir.

Gazetelerde ortaya çıkan şeyler," dedi Liz umursamaz bir tavırla. Arkadaşlıklarında böyle bir çatlak istemiyordu ve Liz'in gazeteden ayrılmaya zorlanmasının Massey'nin suçu olmadığını da biliyordu. Yine de bu tartışma eve çok yakındı.

Massey onun bu karşısında irkildi. "Meşgul olmana sevindim. New York'a ne zaman taşınyorsun?"

Yaltaklanma sırası Liz'deydi. "Gitmeme izin verildi."

"Oh," dedi Massey. "Bu korkunç. Çok üzıldüm." Liz kendini, "Evet, berbat bir şey," diye itiraf ederken buldu.

"Bunu yaptıklarına inanamıyorum." "Ama yaptılar."

"Şimdi ne yapmayı planlıyorsun?" Massey sordu.

Liz omuz silkti. "Bir çeşit açık oyun planı. Yüksek lisans programlarına geç başvuruyorum."

"Bunu yapabilir misin?"

"Göreceğiz. Profesör Mires öyle düşünüyor."

"Doğru ya. Seni seviyor," dedi Massey. "Eğer ben UVA'ya doktora programı için girebiliyorsam, sen de her yere girebilirsin. Geç kabul bile olsa."

"İçeri girmişsin!" Liz ağladı. "Bu harika."

"Evet. Gerçekten çok heyecanlıydım. Şimdi gitmeye hazırlanmak için yapmam gereken çok şey var."

Liz içindeki gerginliğin yavaş yavaş boşaldığını hissedebiliyordu. Olanlar yüzünden Massey'ye kızgın olabilirdi ama bütün bunları gerçeğe dönüştüren sisteme daha da kızgındı. Uğruna çalıştığı her şeyi tek bir kişi mahvetmemişti. Liz'in düşmanlığı için kolay bir hedef olduğu için tüm suçu Massey'nin üzerine yıkmak adil değildi.

"Ne demek istediğini anlıyorum. Victoria ve erkek arkadaşı D.C.'ye gittiler. İkisi de Johns Hopkins'i kazandılar ve okula gittiklerinde birlikte yaşamayı planlıyorlar. Evimiz şu anda bir tren enkazına benziyor," dedi Liz ona.

"Victoria ve erkek arkadaşı aynı cümlede kullanmak bana hala garip geliyor." "Kulübe katıl, ama artık gerçekten ciddiler."

Massey başını sallayarak, "Birlikte Washington'a taşınacak ve aynı doktora programına girecek kadar ciddiyiz," dedi. "Victoria'nın aramızda yuva kuran ilk kişi olacağını kim bilebilirdi?"

Liz güldü. "Hiç kimse! Ama onun adına gerçekten mutluyum. Onu hizada tutacak Daniel gibi birine ihtiyacı vardı."

"Ve eğer herhangi birimiz onu tanıyorsak, muhtemelen onun *kıcını* çok fazla hizada tuttuğunu biliyoruz."

Liz ellerini havaya kaldırarak, "Tanrım, sen de en az onun kadar kötüsün," diye bağırdı. Massey güldü. "Peki ya sen? Sen mutlu musun? her şey?"

"Brady ile mutluyum," dedi ona ve sonra etrafına bakındı.

"Çalışmıyorum," dedi Massey. "Her şey kayıt dışı."

Liz sarktı. Muhabirlerden çok sıkılmıştı. Sürekli tetikte olmaktan hoşlanmıyordu. "Her hafta sonunu onunla geçiriyorum ve bu inanılmaz. Birbirimize uyuyoruz. Anlıyor musun?"

Massey'nin gözlerinde hülyalı bir bakış vardı.

"Sanırım öyle." "Biriyle mi çıkıyorsun?"

"Oh, hayır," dedi başını sallayarak. "Ama hoşlandığım bir adam var. Beni tanıyorsan, hiçbir yere gitmeyecektir."

"Bunu yapmalısın," diye onu cesaretlendirdi

Liz. "Haklısın. Belki de yaparım."

"Ben artık buradan gitsem iyi olacak. Sadece ofise bir kez daha bakmak istedim," dedi Liz ona. "Muhtemelen kulağa aptalca geliyor."

"Hayır, öyle değil. Ne demek istediğinizi çok iyi anlıyorum."

Gözleri buluştu ve ikisi de gülümsedi. Aralarındaki her şey birdenbire düzelmemişti ama en azından düzelme şansı vardı. Bu Liz için yeterince iyiydi. Her şeye rağmen gazeteye gelmeye karar verdiği için memnundu. Massey'e el sallayarak veda etti ve kendini biraz daha hafiflemiş hissederek gazete binasından çıktı.

Liz merdivenleri çıkmak için köşeyi döndü ve olduğu yerde durdu. Nefes nefese kaldı. "Hayden?" Eski erkek arkadaşını Şubat ayında evinden çıkıp gittiğinden beri görmemişti.

"Hey, Liz," dedi, son birkaç merdiveni yürüyerek onun yanında durdu. Geriye doğru birkaç adım attı. "Harika

görünyorsun." "Burada ne arıyorsun?" diye sordu uyuşukça. "Seni görmeye geldim."

Liz ona öylece baktı. "Chapel Hill'e kadar onca yolu Ben mi?"

"Bu ilk defa olmuyor. Eskiden bunu yapardım," dedi. Her zaman sahip olduğu o çarpıcı gülümseme.

Liz ona gerçekten bir göz attı. Onu son gördüğünde Brady'yi öğrenip gazeteye ifşa ettiği ve sonra da hafta sonu boyunca ondan haber alamadığı için darmadağın olmuştu. Enkaz gibi görünüyordu. Artık enkaz gibi görünmüyordu. Ütülenmiş haki bir şort ve bebek mavisi bir polo giymişti. Ray-Ban'leri yeşil Croakie'lerinden sarkıyordu ve saçları mükemmel bir şekilde şekillendirilmişti, normalden biraz daha kısaydı. Ama bir şeyler farklıydı. Sanki ela gözleri üzgün görünüyordu.

"Hayır, ama bu daha önceydi..." Liz mırıldandı.

"Biliyorum ama seninle gerçekten konuşmak istedim. Seni aylardır görmedim."

Liz kollarını kavuşturarak, "Bunun bir nedeni var," dedi.

"Bunu biliyorum ve şu anda onunla birlikte olduğunu da biliyorum." Brady'nin adını söyleyebilecek gibi görünmüyordu.

"O zaman neden buraya gelmeyi düşündünüz?"

"Çünkü . . . Bilmiyorum, sadece seninle konuşmak istedim. Seni görmek istedim. İyi olduğundan emin olmak istedim," dedi. "İşleri daha iyi hale getirmek istiyorum."

"Burada olacağımı nereden biliyordun?" diye sordu.

Hayden utangaç görünüyordu. "Derslerinin sınav programını kontrol ettim ama sanırım erken bitirmişsin. Gazetede olacağını . Gazetede yaşıyorsun."

Liz onun yüzüne güldü ve sonra ağzını kapattı. Bu gerçeğe gülebilmesi bile onda ne kadar çok şeyin değiştiğinin bir . "Zorla çıkarıldım."

Hayden şaşkınlıkla ona baktı. "Seni mı?"

Liz, "Geçici bir süre için izin almamı öneriyor," dedi.

Gözl

er. "Makale yüzünden mi?" "Evet."

"canına, çok üzgünüm," dedi. Liz onun gözlerindeki acıyı görebiliyordu. yapmıştı. Tekrar konuşmadan önce garip bir sessizlik oldu. "Ne oldu?"

. . . bu arada sen ne yapıyordun?" "Yeni ilişkimin

muhteşemliğinin tadını çıkarıyordum." Yüzünü

buruşturdu. "Bunu hak ediyorum."

"Evet."

Derin bir nefes aldı ve mümkünse daha üzgün görünüyordu, sanki biri yavru köpeğini tekmelemiş gibiydi.

"Sanırım gitmeliyim. Franklin'de öğle yemeği için Savannah'yla buluşacağım. Sadece geçiyordum," dedi ve onun yanından geçerek merdivenlere doğru yürüdü. Onun kendisini takip ettiğini duydu ve iç çekti.

"Sence seninle yürüyebilir miyim?" Hayden dibe sordu.

Bunu , değil mi? "Sanırım Franklin'e nasıl gideceğimi biliyorum. Beş dakikalık bir yürüyüş mesafesinde."

Ona bilmiş bir bakış attı. "Lütfen izin ver."

"Bunu neden zorluyorsun?" diye sordu.

"Bir gün bunu düzeltmek zorundayım. Bugün de başlayabilirim."

"Olanları hiç anlatmayarak durumu düzeltebilirdin ama yapmadın. Calleigh'e anlattın ve üzerine kendi adını yapıştırdın. Bu ondan daha kötü, Hayden."

"Bunu yapmamalıydım," dedi ellerini havaya kaldırarak. "Zamanda yolculuk yapıp bir şeyleri değiştiremem ama şu anda onunla mutlusun. Seninle Franklin'e kadar beş dakika yürümek bana ne kaybettirir?"

"Umarım hiçbir şey acıtmaz," dedi. Kadın çıkışa doğru yürüdü ve adam da yavaş bir tempoyla ona ayak uydurdu.

"Bugün gerçekten çok güzel görünüyorsun, Lizzie."

Liz bu lakap karşısında başını salladı. Bir anda gözünün önünden çok fazla anı geçti. Başkentteki ilk öpüşmeleri, seçim gecesi bir araya gelmeleri, Hawaii'de bir şelalenin yanında uzanmaları, her gün gazeteden birlikte çıkmaları. Birlikte o kadar çok zaman geçirmişlerdi ki, tek bir lakap her şeyi zihninde yeniden canlandırdı.

"Dalkavukluk kabul edilmez," dedi gözlerini ondan kaçırarak.

"Sanırım o zaman muhteşem yerine güzel dediğim için memnunum, çünkü bu gerçekten iltifat olurdu."

"Hâlâ kabul edilmedi." Hayden'ın çıktıkları dönemde ona kaç kez muhteşem dediğini bilmiyordu. Geçmişten bahsetmeyi bırakması gerekiyordu. Geçmiş geride kalmıştı. Brady'yle işler Hayden'la olduğundan karmaşık olabilirdi ama en azından Brady'yle birlikteyken başka biriyle olmak istemediğini biliyordu. Hayden'la çıkarken bunu söyleyememişti.

Onun yanında belli belirsiz gülümsedi ve Franklin Caddesi'ne doğru yürümeye başladılar. Pek de rahatsız edici değildi. Hayden'la işleri her zaman kolay olmuştu. Ona olan romantik bağlılığı, ofisi yönetme biçimine ve karizmatik doğasına duyduğu hayranlıktan kaynaklanıyordu. Ancak şimdi Brady ile birlikteyken, Hayden'la olan ilişkisinin büyük kısmının arkadaşlıklarının bir uzantısı olduğunu ve romantizmle gelen tutkunun daha az olduğunu fark etmişti.

O zaman için sorun değildi ama alternatifini bildiği için şimdi ona çok basit geliyordu.

"Bahar tatilin nasıldı?" Hayden birkaç dakika sonra sordu. "Güzeldi," dedi. "Başkente geçirdim."

"Ah," dedi, mükemmel bir şekilde anlayarak. "Bu çok mantıklı. Sonunda ailemi ziyaret etmek için biraz izin aldım ve Jamie seni bir galeri sergisinde gördüğünü söyledi."

"O yaptı!" Liz'in nefesi kesildi. "Ben onu görmedim." "Sanırım ne diyeceğini bilemedi." "Bu bir ilk olurdu," dedi Liz.

Gülümsedi. "Öyle olurdu."

"Belki bir dahaki D.C. ziyaretimde onu ararım. Selam veremeyecekmiş gibi hissetmesini istemem," dedi yumuşak bir sesle, Jamie'nin ne hissettiğini çok iyi bilmesine rağmen.

"Sanırım bu hoşuna giderdi."

Savannah'yla buluşacağı Top O'ya doğru ilerlediler ve birkaç saniye birlikte durdular. Liz ne söyleyeceğinden emin değildi. Hayden'la herhangi bir ilişki kurmak istemiyordu ama normal bir konuşma yapmak güzeldi. Hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. İlişkilerini ya da onun feci sonunu öylece silip atamazlardı. Hayden bir şeyler daha söylemek ister gibi baktı ama söylemedi.

Liz bakışlarını onun araştıran ela gözlerinden kaçırdı ve sonunda konuştu. "Pekâlâ, yukarı çıkıp Savannah'yı bulmalıyım."

"Evet. Tamam. Tamam. Seni görmek harikaydı."

Liz cevap vermemek için dudağını ısırды. Onu görmek güzeldi.

Onu

"Bunu tekrar . bunu tekrar yapabileceğimizi düşünüyor musun?" Hayden çekingen bir tavırla sordu. "Bilmiyorum." Brady onun Hayden'ı görmesinden *nefret ederdi*. Bunu biliyordu.

onun hakkında ne hissettiğini. Ve onu gerçekten suçlamıyordu.

"Perşembe günü burada olacağım, çünkü bu hafta sonu gazete için mezuniyet haberini yapacağım. Belki kahve ya da öğle yemeği yeriz?"

"Bilmiyorum," diye tekrarladı.

"Bir düşünsene," dedi şansını zorlamadan. "Bunu düzeltmek istiyorum. Ve seni görmek istiyorum."

"Olabilir. Bu konuda sana geri döneceğim." Brady'ye söylemek zorunda kalacaktı. Bu konuda ne kadar çıldıracağını bilmiyordu ama kin tutmaktan nefret ediyordu. Calleigh'nin yaptıklarını asla unutamayacaktı ama Hayden farklı bir hikâyeydi. O ilişkide ikisi de hata yapmıştı.

"Bana biraz umut veriyor. Savannah'ya gitmene izin vereceğim," dedi ayrılmadan önce gülümseyerek.

Liz, Top of the Hill'in merdivenlerine doğru koşarken kafasını toplamaya çalıştı. Savannah caddeye bakan bir masada onu bekliyordu. Liz geldiğinde ayağa fırladı ve telaşlı görünüyordu.

"Aman Tanrım, Hayden mıydı o?" Savannah hemen sordu.

"Evet. İlginçti."

"Seni görmek için buraya geldiğine inanamıyorum." O yerine oturdu ve Liz de onun karşısına oturdu.

"Ben de öyle. Telafi etmek istediğini ve denemek için bu hafta beni tekrar görmek istediğini söyledi. Bilmiyorum bile," dedi açıklamakta zorlanarak. "Belki özür dilemek için?"

"Kulağa sinsice geliyor. Brady bundan hiç hoşlanmayacak." Liz başını salladı. "Hayır, hoşlanmayacak."

OceanofPDF.com

Bölüm 14

OKAY BİR YER

Y Ne yaptın?" Brady, o günün ilerleyen saatlerinde Hayden'la karşılaştığını söylediğinde ses tonu sertleşmişti.

"Kampüsteydi."

Cevap vermeden önce durakladı. "Onu sana yakın bir yerde istemiyorum." Bu yanıtı bekliyordu. Onunla çıkmamış olsa bile Hayden bir buçuk yıl boyunca Brady'yi sonra onunla seks yapmamıştı, Brady'nin ondan nefret edeceğini biliyordu. Her zaman kıskanç bir tip olmuştu. İki yaz önce Hayden'ı öptüğünde ve bunu Brady'ye söylediğinde, Brady çılgına dönmüştü. Şimdi çok daha iyi bir noktadaydılar ama bu Hayden'a karşı hissettiklerini değiştirmiyordu.

"İstemediğini biliyorum ama elimde değil." Tekrar yatağına uzandı ve onun cevabını bekledi.

"Umurumda değil. Seni bir yere götürmesine izin vermemeliydin."

"Ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu sinirlenerek. "Onu merdivenlerden aşağı mı iteyim?"

"Bu tercih edilebilirdi."

"Belki, ama demek istediğim ... hiçbir şey olmadı. Sadece özür dilemek ve işleri yoluna koymak istedi."

Brady iç çekti. "Liz, bu seni geri istiyor anlamına gelen bir erkek kodu."

"Hayır, değil," dedi daha dik oturarak. "Ayrıca, bu bir seçenek bile değil."

"Güven bana. Seninle konuşması, seni sınıfına kadar takip etmesi, kampüse gelmesi, özür dilemeye çalışması sadece seni geri istediği anlamına geliyor. Ve açıkçası, sana sahip olamaz."

Liz başını salladı. Evet, Hayden ona iltifat etmişti ama aralarında olanlardan sonra hâlâ onunla ilgileneceğini düşünemezdi. "Kalbimin sana ait olduğunu biliyorsun."

Brady, "Onun size ulaşabilmesi fikrinden hoşlanmıyorum," dedi. "Her zaman orada olamam. Cumartesi sabahına kadar mezuniyet için bile gelemeyeceğim."

Liz ona ciddiyetle, "Beni korumak zorunda değilsin," dedi. "Sadece Hayden."

"Sana tecavüz eden adamdan bahsediyorsun," diye fısıldadı Brady.

Liz irkildi. Bu sözcükten nefret ediyordu. Hâlâ bunu anlayamıyor ya da böyle bir şey olduğuna inanamıyordu. Evet, istemediği halde seks yapmışlardı ama ona hayır dememiş ya da onu durdurmaya çalışmamıştı. "O kelime, Brady."

"Sadece sana onun her zaman iyi niyetli olmadığını hatırlatıyorum. Seni incitmesini istemiyorum ve bunun gerçekleşmesinin en iyi yolu ondan uzak durman."

"Bu hafta sonu mezuniyet için şehre gelecekmiş ve kahve içmek istiyormuş," dedi açıkça.

"Kesinlikle hayır."

"İzin istediğimin farkında değildim," diye tükürdü.

"Sana bunun korkunç bir fikir olduğunu söylüyorum. Korkunç bir fikir olduğunu biliyorsun. Bundan ne hayır gelecek? Sana yaşattıkları için onu affedeceksin ve birdenbire yeniden arkadaş mı olacaksınız? Dünya bu şekilde işlemiyor."

"Bana yaşattıkların için *seni* affettim!" diye bağırdı, ayağa kalktı ve hayal kırıklığı içinde odanın içinde yürümeye başladı. "Ve onu affedeceğimi bile söylemedim. Hiçbir şey söylemedim. Sadece söyleyeceklerini dinlemeye hazırım."

"Neden? Neden bana bununla işkence ediyorsun? Eski erkek arkadaşını *dinlemek* bizim için iyi olan son şey."

Liz, "Erin'i gördün ve onunla konuştun," diye işaret .

"Erin sana zarar vermedi!" Brady ağladı. Bu noktada açıkça sinirlenmişti ve bu onu daha da sinirlendirdi. Hayden'ı görmek bile istememişti ama şimdi tüm bu olanlar onu sinirlendiriyordu.

"Erin işimi kaybetmeme neden oldu! Erin bizi tekrar gazetelere itti! Erin'i bir yıl boyunca benim önümde sergiledin! Beni çok incitti."

"Hayden bizi en başta gazetelere sattı!"

"Ona zarar istemeniz onu göremeyeceğim anlamına gelmez."

"Ona zarar vermek istiyorum," diye itiraf etti Brady. "O adamdan nefret ediyorum. O bir pislik. Dengesiz biri. Seni benden uzak tutan şeylerden biri daha. Onun etrafında olmaman gerektiğini göremiyor musun?"

"Bana kimi görmem gerektiğini söyleme. Kendi kararlarımı kendim verebilirim." "Sana söylemiyorum! Senden onu görmemeni istiyorum çünkü bu

lanet olası aptal, Liz."

"Kararlarımın aptalca olduğunu bilmek güzel," diye homurdandı.

"Aptalca olan *senin* kararların değil. Sadece onu ilgilendiren her şey. O bir parazit. Senin iyi doğandan besleniyor."

"Eski erkek arkadaşım bir parazit mi?" Liz inanamayarak sordu. "Davayı gerçekten kazanıyorsun."

"Tamam. Git onu gör. Çünkü bu çok mantıklı." "Onu görmek bile istemedim! Tanrım!"

"O zaman neden bu işi zorluyorsun?" diye sordu sinirli bir şekilde.

"Çünkü istersem onunla görüşemeyecekmişim gibi davranıyorsun. Bana geri dönmek istediğini söylemedi. İşleri yoluna koymak istediğini söyledi. Eğer benimle tekrar birlikte olmak istediğine dair tek bir hareket yapar ya da tek bir şey söylerse, binadan çıkıp gideceğim ve bana böyle söylediğini söylemene izin vereceğim."

"Sana söylemek zorunda kalmamayı tercih ederim."

Liz içini çekti ve bu olayda Brady'nin tarafını görmeye çalıştı. Sonunda birlikteydiler ve şimdi Brady'nin uzun süre kendisini terk ettiğini düşündüğü eski erkek arkadaşı tekrar ortaya çıkmaya çalışıyordu. Bu konuda kızgın olması o kadar da çığınca değildi.

"Bak, böyle hissettiğin için seni suçlamıyorum ama ben *senin* çalışanlarından biri değilim. Ben *senin* kız arkadaşınım."

"Öyle olduğunu biliyorum," dedi iç çekerek. "Sana dikte etmeye çalışmıyorum. Açıkçası pozisyonumu yeterince açıklayamıyorum. Umalım da bu yıl kampanyada daha başarılı olayım. Bana bunun kötü bir fikir olduğuna seni nasıl ikna edeceğimi söyle."

"Sadece bana güven. Erin sana geri dönse, özür dilese, işleri düzeltmek için *seninle* kahve ya da öğle yemeği içmek için yalvarsa, ne yapardın? Onu görürdün," diye cevap verdi Liz onun yerine.

"Gidersem ne dersin?" diye sordu.

"Delicesine kıskanırdım ama onu benim için terk ettiğini ve önemli olanın bu olduğunu bilirdim. Sen ve ben."

"Sen ve ben onu dahil etmesek olmaz mı?" "Sadece sen ve ben, ama ..."

"Ama?" diye sordu.

Liz içini çekerek çalıştı. "Bilemiyorum. Eğer onu görmeye karar verirsem, bana kızmanı istemiyorum."

Brady nefesinin altından küfretti. "Bunu çok zorlaştırıyorsun, kadın."

"Siz de birlikte yaşaması kolay bir insan değilsiniz, Kongre Üyesi."

"Kimse öyle olduğumu söylemedi. Ama şimdi sana zarar verirse, o pisliği yenemem."

Brady soğukkanlılıkla, "Hak ettiği gibi," dedi.

"Sana Hayden'ın beni geri istemediğini ve bana zarar vermeyeceğini söylüyorum. Eğer beni geri isterse, o zaman ona zarar *veririm*, tamam mı? Endişelenecek bir şey yok."

"Bizim için endişelenmiyorum. Ben sadece ..." Brady durakladı. "Dur . Heather arıyor."

"Tamam."

Liz birkaç dakika hatta bekledi ve az önce yaptıkları konuşmayı incelemeye çalıştı. İlk başta Brady'nin Hayden tarafından tehdit edildiğini düşünmüştü ama bu fikir bile mantıksızdı. Hayden'la birlikteyken bile Brady'yi düşünüyordu.

"Hey, bebeğim, gitmem gerek. Bu konuşmaya bu gece devam edebilir miyiz?" diye sordu.

Liz içini çekerek, "Elbette," dedi. Düşünecek o kadar çok şey vardı ki. Telefonu kapatmak zorunda kalmadan önce her şeyi halledebilmiş olmayı diledi, ama belki de başka bir tartışmaya girmeden önce sakinleşmeleri onlar için iyi olacaktı.

Liz telefonunu yatağının üzerine fırlattı ve elini tekrar saçlarının arasında gezdirdi. Bütün konuşma kontrolden çıkmıştı.

Kafasını toparlamaya çalışarak mutfığa gitti, bir şişe kırmızı şarap açtı ve kendine bir kadeh doldurdu. Victoria tam o sırada içeri girdi ve kaşlarını kaldırdı.

"Uzun bir gün mü?"

"Sınavlar bitti," dedi Liz, kadehini kaldırıp büyük bir yudum alarak.

"Altı gün sonra mezun olacağımıza inanamıyorum."

"Bundan hemen sonra Washington'a taşınacağına inanamıyorum."

Victoria bir bardak kaptı ve kendine biraz şarap doldurmaya başladı.

"Zaten Brady'yle sürekli orada olacaksın."

"Evet. Bu çok garip. Dört yıldır birlikte yaşıyoruz."

Victoria göz kırparak, "Eğer buysa, senin için kesinlikle lezbiyen olurum," dedi.

Liz gözlerini devirdi ve güldü. "Pek sayılmaz."

"Peki, telefonda kiminle konuşuyordun? Bazı seslerin yükseldiğini duydum." Liz bir yudum daha alarak, "Brady," dedi. "Hayden kampüse geldi."

ve benimle konuşmak istediğini söyledi."

"Tanrım! Seni rahat bıraksa ve hayatına karışmasa olmaz mı?"

"Bilmiyorum. Sadece daha iyi hale getirmeye çalışıyor."

Victoria başını salladı. "Lane hakkında ne hissettiğimi biliyorsun. Bence acı çekmesine izin vermelisin." Liz yüzünü buruşturdu ve biraz daha içti. "Cidden, kimsenin acı çektiğini görmekten hoşlanmıyorsun, değil mi?"

"Pek sayılmaz. Bugün Massey ile barıştım."

"Massey iyi. Her neyse. Seni gazeteye o satmadı," dedi Victoria sert bir ifadeyle. "Seni tanıyorum. Onu görmeye gidiyorsun, değil mi?"

"Henüz karar vermedim ama Brady bana çok kızdı."

"Haklısın, sürtük! Bunu bir düşün."

"Yaptım!" diye bağırdı. "Hiçbir şey için acele etmiyorum. Onu gerçekten görmek bile istemiyordum ama sonra Brady ile konuşunca kendimi ikna ettim."

"Hayden yüzünden Brady ile aranızdaki bu şeyi mahvedersen..."

"Hayır! Asla olmaz. Oraya gitmeyeceğim," dedi Liz şiddetle. "Brady benim her şeyim. O benim geçmişim, bugünüm ve geleceğim. Ben sadece Hayden'ın üzerindeki örtüyü kapatmak istiyorum. İyi bir yerde olduğumuzu bilmek olanları sindirmemi kolaylaştıracak."

Victoria ona, "O iyi bir yeri hak etmiyor," dedi. "Belki de hak etmiyordur."

Birlikte öylece durdular ve her biri birkaç kadeh şarap içti. Okul resmen bitmişti ve yapacakları hiçbir şey olmaması ikisi için de garipti. Son dört yılı durmadan çalışarak geçirmişlerdi ve şimdi her şey sona eriyordu.

Sessizliğe gömüldüklerinde Liz dalgın dalgın telefonunda gezinmeye başladı. Düşünceleri kariyerine ve mezun olmasına sayılı günler kala, yüksek lisans okuluna kabul mektubu almadan ve ufukta bir iş görünmeden ne yapacağına yöneldi.

Sonra bir yıl önce arkadaşı Justin'le yaptığı bir öğle yemeği sohbetini hatırladı, Justin onu kendisi için çalışmaya ikna etmeye çalışmıştı. Aslında Liz'in burs programının bir parçasıydı ama alkollü araç kullanmaktan ceza alınca üniversite bursunu kesmişti. Okulu bırakmış ve internet üzerinden kendi kurmuştu. O vardı

Liz'i işe almaya çalışmış ama o hep çok meşgul olmuştu. Eğer ilgileniyorsa, belki bunu bir başlangıç noktası olarak kullanabilirdi.

Ona bir mesaj yazdı.

Hey, boş bir dakikan var mı?

Neredeyse hemen yanıt verdi.

Tabii. Ne ?

Adamın numarasını çevirdi ve adam ilk çalışta cevap verdi. Telefonunu Victoria'ya salladı ve sonra sallantılı ayakları üzerinde şarabını alıp oturma odasına gitti.

"Hey," diye mırıldandı.

"Ne ? Sesin geliyor."

"Birazcık." Kanepeye oturdu. "Güzel. Ne hakkında konuşmak istiyordun?" "Blogun için hâlâ yardıma ihtiyacın var mı?"

"Evet. Neden? İlgileniyor musun?" diye sordu.

"Um . . . evet. Ne yapmamı istersiniz?" Bir çeşit hevesle aramıştı. Tek bildiği Justin'in YouTube videolarını düzenlemek ve onları tutarlı bir kategorik sistemde derlemek üzerine kurulu bir şirket işlettiği idi.

"Sen sadece blogu yönetecek ve kitleleri eğlendireceksin. Sana bilgileri gönderebilirim. Sadece fikrini yaz."

"Ne var biliyor musun? Tabii. Hadi yapalım."

"Kendine geleceğini biliyordum," dedi Justin neşeyle. "Ne zaman başlayabilirsin?"

Liz bunun gerçekten bu kadar kolay olduğuna inanamıyordu. "Şimdi mi?" "Harika! Bu iş için mükemmel olacağını biliyorum."

Liz güldü ve sonra telefonu kapattılar. Az önce kendine bir iş bulmuştu! Hem de hiçbir şarta bağlı olmadan. Yazdıklarına hâlâ değer verildiğini bilmek iyi hissettiriyordu, her ne kadar aldığı eğitimle aynı düzeyde, hatta aynı disiplinde olmasa da. Profesör Mires bir kapının kapandığını, diğerinin açıldığını söylemişti.

Liz ona inanmaya başlamıştı.

Bölüm 15

ÖNCELİKLER

T Perşembe günü beklenenden daha çabuk geçti. Liz hâlâ Hayden konusunda ne yapacağına karar vermek zorundaydı. Artık Hayden'ı Brady ile tartışmasının ardından sakinleştğinde, her şeyin ne kadar aptalca olduğunu fark etmişti.

Brady'yle Pazartesi günü tartışmalarından beri bu konu hakkında konuşmamışlardı ama onu, Brady'nin ne konusunda endişeli olduğunu bilecek kadar iyi tanıyordu. Ve bu hoşuna gitmiyordu. İlişkileri her zaman mükemmel olmayacaktı. Aslında hiçbir zaman da mükemmel olmamıştı. Ama bu onunla çalışamayacağı anlamına gelmiyordu.

Liz sürünerek yataktan çıktı, hızlı bir duş aldı ve sonra odasını topladı. Ailesi yarın mezuniyet töreni için şehre gelecekti, bu yüzden evini hazırlaması gerekiyordu. Oturma odasına bakmaya korkuyordu; Victoria'nın yaptığı onca toparlanmadan sonra ev domuz ahırına gibi görünüyordu.

Liz, ailesinin Brady ile tanışacağı için hem heyecanlı hem de gergindi. Kızlarının bir kongre üyesiyle ilişkisi olduğu için gazetelerde yer almasından pek hoşnut değillerdi. Onlara her ne kadar bunun haberlerde yer aldığı gibi bir şey olmadığını söylese de, babasının hâlâ çekinceleri vardı.

Bilgisayarında oturum açarak, hafta sonunu mezuniyetle geçirmeden önce bilgisayarda akılsızca birkaç dakika geçirmek için e-postalarını açtı. Bir e-posta gözüne çarptı. Açtı ve sadece kelimelere baktı.

"Kabul edildi," diye fısıldadı.

Makalesi kabul edilmişti. İnternet üzerinden editör köşelerine isimsiz olarak birkaç yazı göndermişti. Çok büyük ya da süslü bir şey değildi. Çoğunun yayınlanması için adının gerekeceğini biliyordu, ama bazılarını bulmuştu

Kesinlikle, editörlere kendisinin de gazetelerde bir ya da iki kez çalıştığını belli etmeden yazmasına izin veren çevrimiçi siteler.

E-posta, iletişim bilgilerini istemeye ve söz konusu köşe yazısı için serbest ödeme konusunu görüşmeye devam etti. O kadar heyecanlanmıştı ki neredeyse oturduğu yerden fırlayacaktı. *New York Times* ya da *Raleigh News* değildi ama eğitim politikası reformu hakkındaki makalesi yine de kabul edilmişti ve çevrimiçi bir dergide yayınlanacaktı. Kendi fikirleri ve sözleri bir kez daha basılacaktı!

Liz, Brady'yi aramak için komodinin üzerinden telefonunu aldı ve Hayden'dan bir mesaj aldığını .

Hey, bugün ne zaman ve nerede buluşuyoruz?

Evet, ona hiç cevap vermemişti. Dudağını ısırdı ve bir mesaj yazdı.

Bence yapmamalıyız.

Kısa bir aradan sonra telefonu tekrar çaldı.

Lütfen bunu telafi etmeme izin ver. Her şeyin bu şekilde bitmesinden nefret ediyorum. Hayır. Özür dilerim. Yapamam.

İçini çekti, kendini kötü hissediyordu ama bunun en iyisi olduğunu biliyordu. Brady'nin onun geçmişi, bugünü ve geleceği olduğunu söylemişti ve bunda ciddi idi.

Bir saniye sonra telefonu çalmaya başladı. Hayden. Bu hiç eğlenceli olmayacaktı.

"Hey," diye mırıldandı.

"Hey. Kahve içmeye gideceğimizi sanıyordum," dedi

Hayden. "Belki demiştim, şimdi de hayır diyorum."

"Neden?"

"Bu iyi bir fikir değil," dedi Liz. "Birlikteyken onu görmemden hoşlanmıyordun. Bunu anlamalısın."

"Evet, ama yine de yaptın ve beni öpeceğinden şüpheliyim. Bir şey kaçırmıyorsam tabii."

Liz başını iki yana salladı. "Hayır, tabii ki hayır."

"O zaman kadar büyütecek ne var? Kahve dışında bir şey istemiyorum. Sadece işleri yoluna koymak istiyorum."

"Bunu söyleyip duruyorsun ama ben bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorum," dedi ona. Telefonu elinde sıkıca tutuyordu.

"Bu, yaşananlar ve nasıl sona erdiğimiz konusunda kendimi çok kötü hissettiğim anlamına geliyor. Olanları kurtaramasak bile kurtarabileceğimizi bilmek istiyorum."

birlikte olmak." Derin bir iç çekti. "Benim için çok şey ifade ediyorsun. Benim hatam olsa bile aramızın bu kadar kötü olması fikri hoşuma gitmiyor."

"Ne dediğini anlıyorum Hayden, ama aramızdaki her şey bitti." "Seninle tekrar bir araya gelmeye çalışmıyorum!" Hayden söyledi, bıkkın.

"Sana inanıyorum," dedi. *Sayılır*. "Demek istediğim, eğer aramızın düzelmesini istiyorsan, tamam. Her şey yolunda. Ama bu benim için yolun sonu."

"Gerçekten her şeyin daha iyi olabileceğini mi düşünüyorsun? Sadece öyle olduklarını söyleyerek mi?"

Adamın sesi inanmaz gibi geliyordu ama kadın doğru seçimi yaptığını biliyordu.

"Bence bunun üzerinde ne kadar çok durursan, bunu bana telafi etmek zorunda olduğun fikrine o kadar takıntılı hale geleceksin. Bunu yapamazsın. Güvenime ihanet ettin," dedi Liz ona açıkça. "Ama ben hayatıma devam ettim. Mutluyum. Ve beni sattığın gerçeği konusunda kendini daha iyi hissetmen için onu incitme olasılığına değmez."

"Yani . . . Burada zamanımı boşa mı harcıyorum?"

"Sanırım. Eğer işleri yoluna koymak istiyorsan, bırak gitsin. Hayatımda iyi bir yerdeyim. Geçmişimizde bazı güzel anılarımız olduğunu biliyorum ve bunlar için minnettarım. Ama onlar sadece geçmişte kaldı. Benim yeni anılarım Brady ile olacak."

Hayden ısırgan bir ses tonuyla, "Yani beni görmeni istemiyor mu demek istiyorsun?" diye tahmin yürüttü.

"İstemiyor ve bunun için onu suçlayamazsınız. Ama bu *benim* kararım. Seni görsem de görmesem de vereceğim kararı kabul etmesi gerektiğini söyledim. Ben de kabul etmemeye karar verdim."

"Fikrinizi değiştirmek için yapabileceğim bir şey yok mu?" "Üzgünüm. Hayır."

Nefesini ağır ağır dışarı üfledi. "Pekala. Peki. Umarım o gerçekten aradığım kişidir."

Liz telefonu kapattıktan sonra içini çekti. Doğru şeyi yaptığını biliyordu. Güven bir kez kaybedildiğinde zor kazanılırdı ama kapanış, kapıyı kapatıp yoluna devam etmeye istekli olmak kadar kolaydı.

Kendini biraz bitkin hissediyordu, bu yüzden Brady'ye makale hakkında bilgi veren bir mesaj yazdı. Komite toplantısından çıktıktan sonra ona geri dönecekti.

Brady'yi beklerken biraz egzersiz yapmanın daha iyi olacağına karar veren Liz, raketini kapıldığı gibi tenis kompleksine doğru yola koyuldu. Easton lobiye girdiğinde, gözleri yaşlı bir lise öğrencisiyle birlikte tepeden tırnağa ter içindeydi.

"Liz! Bugün burada olacağını bilmiyordum. Ders için mi buradasın?" dedi kaşlarını aşağı yukarı sallayarak.

"Pek sayılmaz. Kıçını tekmelemek için buradayım," dedi. "Beni daha önce *hiç* dövdün mü?"

"Her şeyin bir ilki vardır."

"Ama bugün değil, evlat." Ona göz kırptı.

"Ben çocuk değilim. Senden daha büyüğüm. Pazar günü mezun oluyorum."

"Ah, doğru ya! Kuzenim de mezun oluyor. Ben de törende olacağım," dedi ve raketini tezgâhın üzerine koyup yanındaki öğrenciye imza attırdı.

"Eğlenceli! Beni bulman gerekecek."

"Evet, çünkü Kenan Stadyumu'nda bir kişinin yerini tespit etmek çok kolay." "Her neyse. Oynayacak mıyız?" Çantasındaki telefonu çaldı. ve Brady olabileceğini düşünerek onu çıkardı. Savannah.

Hayden'ı Franklin'de gördüm. Onunla buluşacak mısın? Calleigh'nin onunla olduğunu biliyor muydun?

Liz'in zihni uğulduyordu. Calleigh, onları basına satan kızıl saçlı muhabir ve Hayden'ın eski kız arkadaşı. *Charlotte Times*'da birlikte çalışıyorlardı.

Beni daha önce aradı ve onunla buluşmayacağımı söyledim ama Calleigh ile birlikte olduğunu söylemedi.

Güzel! Onu görmeyin. Gel benimle öğle yemeği ye. Finaller bittiği için çok sıkıldım. Qdoba'dan uzak dur.

Tenisteyim. Sonra?

Savannah kabul etti.

"Az önce söylediğim bir şeyi duydun mu?" Easton sordu. "Neyi?" Liz başını kaldırarak sordu. "Hayır. Özür dilerim."

"Bütün gün bir şey yemedim. Öğle yemeği yemek üzereydim. Bunu daha sonra yapabilir miyiz?"

"Yemek yedikten *sonra* tenis oynamamı mı istiyorsun? Eğer üzerine kusarsam, bu senin hatan olur."

"Bunun yerine neden birlikte öğle yemeği yemiyoruz?" Easton önerdi. "Sanırım. Arkadaşım bize katılabilir mi? O da tam öğle yemeğini soruyordu."

"Seksi mi?" diye sordu.

Liz gözlerini devirdi.

"Evet." "O zaman kesinlikle."

Liz Savannah'ya bir mesaj attı ve Easton'ın cipine atladı. Şehir merkezinde park yeri biraz kısıtlıydı, özellikle de mezuniyet kalabalığı zaten gelmeye başlamışken, bu yüzden tek arabayla gitmenin daha iyi olacağını düşündüler.

Savannah ile Franklin Caddesi'nde Qdoba'dan olabildiğince uzakta bulunan Mediterranean Deli'de buluştular. Şehirdeki en iyi Yunan yemeklerine sahipti.

"Liz!" Savannah içeri girdiklerinde seslendi. Köşedeki bir masadan onlara el salladı.

"Hey. Bu benim tenis hocam, Easton."

Savannah sanki onu akşam yemeğine davet edecekmiş gibi bir aşağı bir yukarı baktı. Liz onun ateşli olduğunu kabul ediyordu, özellikle de kortta ter döktükten sonra, ama onun çekiciliğini anlayamamıştı. Brady'ye karşı biraz önyargılı olduğunu düşündü.

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi, elini kızın elinin içine alıp cazibesini konuşurarak.

Liz onları birbirlerini süzmeleri için bırakıp humus ve döner sipariş etti. Liz döndüğünde Easton yemek siparişi vermek için ayağa fırladı ve Savannah'nın gözlerinde Easton'ın diğer tüm öğrencilerinin sahip olduğu ifade vardı.

"Tamam. Onunla neden daha önce tanışmadım?" Savannah o gider gitmez sordu.

"Biriyle mi çıkıyordun?" Liz söyledi.

"Birkaç kişiyle çıktım. Ama hadi, ona bak. Dur, bakma. Kardeşimle çıkıyorsun. Bu beni kötü bir kardeş gibi gösteriyor."

"Yakışıklı bir adam. Ayrıca zeki, hukuk fakültesine gitmek ve politikacı olmak istiyor."

Savannah burnunu kırıstırdı. "Beni kaybediyorsun. Hukuk fakültesinden ve politikacılardan bıktım artık."

Liz, "Senin sadece motosikletlere, dövmele ve uyuşturucu satıcılarına ilgi duyduğunu sanıyordum," diye alay etti.

"Hey! Forrest uyuşturucu satıcısı değildi. O sadece ... uyuşturucu kullanıyordu." Liz bir kaşını kaldırdı. "Kulağa kazanan gibi geliyor."

"Easton neden ateşli ve ailemle ilgili olmayan bir şeyle ilgilenemiyor?"

"Dilenciler seçici olamaz."

Savannah inatla, "Yalvarmıyorum," dedi.

"Kardeşine çok benziyorsun, biliyor musun?"

"Clay mi Brady mi?"

"İkisi de!"

"Ne kadar aşağılayıcı."

Easton o anda döndü ve Savannah'nın karşısındaki koltuğa oturdu. Sanki birbirlerini yıllardır tanıyorlarmış gibi hemen sohbete başladılar. Easton usta bir konuşmacıydı. Liz onun yanındayken hiçbir zaman sıkıcı bir an yaşamamıştı. Onun bir politikacı olmak istemesi ona mantıklı geliyordu.

Liz'in telefonu tekrar çaldığında yemeklerine yeni dalmışlardı. Ekranı baktı. Hâlâ Brady yoktu.

"Bunu almam gerek. Bu Heather," dedi Liz onlara.

Savannah'nın kaşları çatıldı. "Bu çok garip. Ne istiyor?"

"Öğrenmek üzereyiz." Masadan uzaklaştı ve dışarıdaki banklardan birine oturdu. "Alo?"

"Gazetelerden uzak durmak konusunda ne demiştin?" Heather buz gibi bir sesle sordu. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Şüpheli olabilecek her şeyin, gazetelere yansıyabilecek her şeyin, Brady'yi kötü gösterebilecek her şeyin benden geçtiğini söyledim," diye homurdandı. "Bu konuda açık olduğumuzu sanıyordum. Son zamanlarda herhangi bir olumsuz olay yaşamadık."

"Heather, neden bilmiyorum." Ama kulağa hiç hoş gelmiyordu.

"Eski erkek arkadaşınla mı gezip tozuyordun? Hani şu, hatırlar mısın bilmem, ilişkinizi basına ifşa eden makaleyi yazan kişi!" Heather ağladı. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sana düşündüren neydi?"

Liz daha dik oturdu. Heather bunu nereden biliyordu ve bunun basınla ne ilgisi vardı? "Brady sana onu gördüğümü söyledi mi?"

"Brady bunu biliyor muydu?"

"Pazartesi günü onunla bu konuyu konuştum. Neden?"

"Ve ikiniz de beni bu feci hatanızdan haberdar etmeyi düşünmediniz mi? Fotoğrafınızın çekilmesine izin verdiniz."

"Fotoğrafının çekilmesine mi?" Liz neredeyse çılgınlık atacaktı.

"Evet, tebrikler! Yarın eski sevgilinle fotoğrafın gazetelerde olacak. Eminim Brady'yi aldatmakla ilgili aptalca bir sloganla birlikte. Tam da ihtiyacımız olan şey."

"Hayır." Liz başını salladı. "Ben doğru yaptım. Onu görmek istemediğimi söyledim. Ona Brady'nin daha önemli olduğunu söyledim."

"Bunların hiçbirisi gazetelerde yer almayacak," dedi Heather, ona gerçeklik kontrolü yaparak. "Sen kayıtsız kaldın. Ama bu işte kayıtsız kalamazsın. Brady ile ilişkiniz hakkında ne söylemek istediğin umurunda değil ama o göz önünde *olduğu* için ilişkinizin bir parçası da iş."

"Heather!" Liz ağladı, duyguları allak bullak olmuştu. Onunla nasıl konuştuğuna inanamıyordu ama en kötüsü de bazı açılardan haklı olmasıydı. Brady'yle olan ilişkisine herhangi bir ilişki gibi davranmaya çalışmış ve hayatını gazetelere çıkmadan önce olduğu gibi yaşamıştı. Şimdi bu yüzden tekrar gazetelere çıkmak üzereydi.

"Bunu engelleyebilirdim. Şimdi sadece senin kötü seçimlerinle uğraşmak zorundayız," dedi Heather. "Durumun ciddiyeti hakkında benden daha fazla bilgi almaya hazır olun. Bu arada, bir yere saklanın ve daha fazla soruna yol açmamaya çalışın."

Tıklayın.

Liz inanamayarak telefonuna baktı. Heather yine telefonu yüzüne kapatmıştı. Bu durumda Hayden'la beş dakika yürümek dışında her şeyi doğru yapmıştı ve her şey yüzüne geri tepmişti.

Gözyaşları görüşünü bozdu ve her şeyi kontrol altında tutmaya çalıştı. Sadece çok tıkanmıştı. Bulunduğu yolda bir aşağı bir yukarı baktı ve bunun güvenli olmadığına karar verdi. Heather haklıydı: saklanmalıydı. Şimdi mezuniyetinden iki gün önce gazetelerde yüzü olacaktı. Tam da ihtiyacı olan şey.

Tökezleyerek restorana geri döndü ve Savannah ile Easton'ın yanına gitti. O yaklaştığında hararetli bir şekilde konuşuyorlardı ama ona baktıklarında konuşmaları kesildi.

"Ne oldu?" Savannah sordu. "Brady iyi mi?"

"Evet, o iyi." Liz gözlerindeki yaşları sildi. Easton onun hayatı hakkında gerçekten hiçbir şey bilmiyordu ve bunu elinden geldiğince uzun süre böyle tutmak istiyordu. "Beni evime geri götürebilir misin? Brady'yi aramam gerekiyor."

"Elbette." Savannah çantasını kaptı. "Kusura bakma. Belki daha sonra buluşabiliriz?"

"Evet, tabii ki. Liz'de numaram var," dedi ve sonra dönüp Liz'e baktı. "İyi olacak mısın?"

"İyi. Sadece iyiyim." Ondan uzaklaştı. İsteddiği son şey sempati duymaktı.

"Tamam. Eve sağ salim dön. Bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin," dedi Easton.
dedi.

Savannah ve Liz hızla restorandan çıktılar ve Liz Brady'yi aramak için telefonu geri aldım.

"Ne oldu?" Savannah sordu.

"Hayden'la birlikte çekilmiş fotoğraflarımız yarın gazetelerde yer alacak. Heather'ın yeni haberi oldu."

"Kahretsin! Kızmış mıydı?" Liz ona öylece baktı. "Tabii ki öyleydi. Brady onunla gerçekten ilgilenmeli. Kontrolden çıkmaya başladı. Bunun acısını senden çıkarmamalı."

"Yapmamalı mı? Bu benim hatam. Bunu düşünmeliydim. Gardımı düşürdüm."

"Hey," dedi Savannah onun kolunu tutarak. "Ağzından çıkanı kulağın duysun. Sen kampanya değilsin. Ofis için koşmuyorsun. Bu işin içinde doğmadın. Gardını indirmende bir sakınca yok. Kardeşimle çıkıyorsun ve bu Hayden'la sokakta yürüyemeyeceğin anlamına gelmiyor. Seni etkilemesine izin verme."

Liz, "Tamam," dedi. Tartışmaya hiç niyeti yoktu. Brady'nin numarasını çevirdi ve Brady üçüncü çalışta cevap verdi.

"Hey, Heather aradı ve Hayden'la benim fotoğraflarımızın yarın gazetede çıkacağını söyledi."

"Onu görmeye gittin mi?" Brady açıkça sinirlenmiş bir halde sordu.

"Hayır! Ona hayır dedim," dedi ona. Bir kez daha gözlerini sildi ve burnunu çekti. "Onu görmek istemediğimi, buna değmeyeceğini söyledim. Bunlar onu ilk gördüğüm Pazartesi gününden."

"Kahretsin! Şu anda neredesin?"

"Savannah'yla birlikteyim. Heather aradığında öğle yemeğine çıkmıştık," dedi Liz, Savannah'nın BMW'sinin koltuğunda arkasına yaslanarak.

"Pekâlâ. Heather'la ben ilgileneceğim. Seni arayıp gözyaşlarına boğmamalı. Buna izin veremem," diye hırladı. "Onun saçmalıklarından bıktım. Sen benimlesin. Bunu aşması ve sana bana aitmişsin gibi davranması gerekiyor."

"O sadece işini yapıyor," diye fısıldadı. Heather'ın yaptıklarını neden savunduğu hakkında hiçbir fikri yoktu, sadece olanlardan dolayı kendini tamamen bok gibi hissediyordu.

"Size iyi davranmaya başlamaz ve sizi mutlu etmeye çalışmazsa işi tehlikeye girer."

Liz hafifçe güldü. "Bu hiç hoşuna gitmeyecek."

"Eğer hoşuna gitmiyorsa, çalışacak başka birini bulabilir. Yeri doldurulamazmış gibi davranıyor. Ama değil. Sen öylesin."

OceanofPDF.com

Bölüm 16

MEZUNİYET

Liz, Hayden'la birlikte çekilmiş fotoğraflarının gazetelerde yer almasını hazmedemiyordu. Victoria ekteki makaleyi okumak ve söylenenler hakkında yorum yapmak zorunda kaldı. Konuşmanın sonunda Liz, Victoria'nın gülünçlüğü karşısında iki büklüm olmuştu. Heather'ın tahmin ettiği gibi, Brady'yi aldattığı ya da Hayden'la birlikte oldukları yönündeki iddiaları bir kenara itmedi.

Hayden aşklarını yeniden alevlendirmişti.

Açıkçası bunların hiçbiri doğru değildi, ama bunların basılmış olması onun için iyi görünmüyordu ve Brady için de kesinlikle iyi görünmüyordu. Brady resimlerle ilgili onaylamadığı bir şey söylemedi. Onları görmekten hoşlanmadığını biliyordu ama öfkesinin çoğu Heather'a yönelikti.

Brady ve Heather, Liz'e nasıl davrandığı konusunda büyük bir tartışmaya . Heather'ın yaptıklarından dolayı azarlanmayı hak ettiğini düşünüyordu ama Liz, ön seçim sezonundan hemen önce kampanyasında bir çatlak görmekten hoşlanmıyordu.

Neyse ki bunu düşünecek fazla zamanı yoktu çünkü ailesi o öğleden sonra gelmişti. Tampa'da yaşıyorlardı ve babası Güney Florida Üniversitesi'nde hesap profesörü olarak çalışıyordu. Annesi ise yerel bir ilkokulda üçüncü sınıf öğretmeniydi. Liz onları Noel'den beri görmemişti ve özellikle annesinin gözyaşlarıyla dolu bir kavuşmaydı bu, küçük kızının büyümesiyle ilgili.

Gösterişsiz bir restoranda akşam yemeği yediler ve sonra geç saatlere kadar sohbet ettiler. Ailesi Brady'yle tanışmak için Liz kadar istekli görünüyordu. Oturan bir kongre üyesini erkek arkadaşı olarak tanıtmak herhalde hiç kolay olmayacaktı.

Brady'nin uçağı Cumartesi sabahı erkenden inecekti ve Lexus'unu evinden aldıktan sonra onlarla brunch için buluştu. Liz küçük lokantadan içeri adımını attığında, buraya ilk kez birlikte geldikleri günü hatırladı. İlişkilerini Brady'nin şartlarına göre sürdürmeye karar vermişlerdi. O noktada çekip gidebilirdi ama yapmamıştı. Belki de asla gerçekten yapamazdı.

Geldiklerinde restoranın arka tarafında oturuyordu ve Liz ailesini ona doğru yönlendirdi. Kalbi çırpınıyordu. Mavi düğmeli bir gömlek ve hakiler içinde inanılmaz görünüyordu. Onun için gerçekten rahattı.

Ayağa kalktı ve ona çabucak sarıldı. Kadın onun kollarına atıldı ve birazdan olacıklardan kaçınmak için bütün gün orada kalabilirdi. Brady bundan hiç etkilenmiş görünmüyordu bile. Ailesiyle tanışacağı için delicesine gergindi, avuçları terlemişti. Ama o otomatik pilota geçmişti.

"Bay ve Bayan Dougherty, sizinle tanıştığıma çok memnun oldum. Ben Brady Maxwell," diyerek anne ve babasına elini uzattı.

Annesi onun elini tutarak, "Senin hakkında çok şey duyduk," dedi. Liz'in "sosyal" gülümsemesi olduğunu bildiği gülümsemesini ona verdi. "Lütfen bana Julie deyin. Bu da kocam Lewis."

Brady babasının da elini sıktı. "Lewis," dedi içtenlikle. Babası tokalaşmaya karşılık verirken dudakları gergindi.

Brady herkesin oturmasını işaret etti. Liz, Brady'nin yanına oturduğunda rahat bir nefes aldı ve Brady parmaklarını birbirine geçirdi.

Liz, Brady'nin inanılmaz derecede çekici olduğunu bilse bile herkesin aynı yerde olmasından endişeliydi, çünkü özellikle babasının Liz'in Brady ile çıkması konusunda hâlâ çekinceleri vardı. Adamın bir kongre üyesi olması, Liz'in onun yüzünden gazetelerde boy göstermesi, aradaki yaş farkı, kariyerindeki büyük değişim, hepsi babasının aleyhindeydi.

"Tampa'dan uçuş nasıldı?" Brady sordu. Liz'e muzip bir bakış fırlattı ve Liz sırtmasını engelleyemedi. Uçaklar.

Lewis kaşlarını çatarak, "O kadar da kötü değil," dedi. "Liz'le daha fazla vakit geçirmek için şehre erken geldiğimiz için mutluyduk."

"Her zaman çok meşguldür," diye açıkladı Julie gereksiz yere. Bir elini kısa kahverengi saçlarının arasından geçirdi. Liz her zaman parlak mavi gözleri ve berrak teniyle annesine daha çok benzediğini düşünmüştü, ama şimdi şakaklarında ağarmış olsa da babasının sarı saçlarına sahipti.

"Biliyorum," dedi Liz. "Eve dönmek için zaman bulmak çok zor."

Brady, "Artık burada olmanız iyi oldu," dedi. "Babamı her zaman görüyorum ama genellikle iş için. Nihayet yarın akşam onlarla kaliteli zaman geçirebileceğim. Akşam yemeğinde bize katılacak mısınız?"

Liz anne ve babasına, "Ben de size bunu anlatmak istiyordum," dedi.

Annesi ona sıcak bir gülümseme verdi ve sonra başını salladı. "Kulağa çok hoş geliyor. Gitmeyi çok isteriz," dedi Julie kocasını dürterek. "Değil mi Lewis?"

Babası başıyla onayladı. "Evet. Tabii başka planlarımız yoksa." "Sanırım yok?" Julie Liz'e dönerek sordu.

"Hayır. Ayrıca, Brady'nin ailesini seveceksin. Gerçekten çok iyiler," dedi Liz. "Bir hafta sonunda erkek arkadaşınla ve onun ailesiyle tanışmak," dedi babası.

dedi elini sallayarak. "Bizi aşırı yüklemeye mi çalışıyorsun?"

Liz başını sallayarak, "Belli ki," dedi. Gülümsedi. "*Seni* aşırı yüklüyorum."

Annesi Liz'in bildiği ve sevdiği o gerçek gülümsemesiyle, "Bize gergin olduğunu söyleme," dedi. "Bütün hafta sonu boyunca bize herkesin Brady'den hoşlandığını söyleyip durdun."

"Evet, durmadan duyuyoruz," dedi Lewis. Sonunda sandalyesinde rahatlamış görünüyordu.

"Kendini mi yoksa onları mı ikna ediyorsun?" Brady sordu. Kıkırdadı ve onun kolunu sıktı.

Liz ellerini havaya kaldırdı ve güldü. "Bana karşı birleşmeyin. Bunu kaldıramam."

Herkes kahkahalara boğuldu ve süregelen gerginlik dağılmış gibi göründü. Brady'nin onların şakacı tavırlarına kolayca uyum sağlaması iyi bir haberdi. Bu, ailesinin onu kabullenmeye başladığı anlamına geliyordu.

Brunch'ın sonunda, kesinlikle boş yere endişelendiği anlaşıldı.

Gün, ailesi ve Brady ile birlikte kolayca geçti. Evine geri döndüler ve Brady mezuniyet kıyafetlerini giydi, böylece ailesi fotoğraf çekebilecekti. Kampüste dolaştılar ve babası dev bir SLR ile fotoğrafçılık oynadı. Boş zamanlarında dersler alıyordu ve yeni keşfettiği yeteneğini sergilemeye hevesliydi. Yürüyüşleri, insanların üniversitenin ikonik sembolünün önünde fotoğraf çekirmek için sıraya girdiği Old Well'de sona erdi.

Sıra ona geldiğinde, annesi Brady'yi fotoğrafın içine itmeden önce poz verirken birkaç fotoğrafını çektiler. Koşarak geldi ve onu yakaladı.

Tıpkı havaalanında yaptığı gibi onu ortasından kavradı ve etrafında döndürdü. Adam onu tekrar ayaklarının üzerine yatırdığında Liz güldü ve gözlerini onun yüzüne dikti. Adam kızın ağzına hızlı bir öpücük kondurdu ve kız iç çekti.

Hayden hakkında haber yapan gazeteler onu Brady ile hiç görmemişlerdi. Hayatında başka kimse yoktu.

Mezuniyet töreni ertesi sabah saat dokuz buçukta başladı. Liz, Victoria ve aileleri erkenden kalkmış, saç ve makyajlarında son dakika rötuşlarını yapıyor, aşırı miktarda kahve talep ediyor ve gözleri yaşlı ve heyecanlı görünüyorlardı.

Liz, Brady onlarla birlikte stadyuma yürümek üzere sekiz buçuk sularında ortaya çıktığında kapıyı açmak için anne babasını Victoria'nın anne babasıyla birlikte oturma odasında bıraktı. Açık gri bir takım elbise giymiş, gümüş UNC kravat iğnesiyle Carolina mavisi bir kravat takmıştı.

"Bu kadar erken nasıl bir araya gelebildiniz?" Liz

sordu. "Bu benim işim," dedi. Liz'in yanağına bir öpücük kondurdu.

"Muhtemelen kahve bile içmemişsindir," diye homurdandı.

"Suçluyum."

"Hiç adil değil."

Brady güldü. "Gitmeden önce bir dakika yalnız kalabilir miyiz?"

Liz'in gözleri büyüdü. "Sanmıyorum..."

"Bunun için değil!" dedi skandalla. "Ailen burada."

"Ben de seni hiçbir şeyin durduramayacağını sanıyordum," diyerek onu boş yatak odasına götürdü.

"Neredeyse hiçbir şey," dedi, kapıyı arkalarından kapattıktan sonra onun kışını tokatlayarak. "Sadece mezuniyet hediyeinin bir kısmını sana vermek istedim."

"Mezuniyet hediyesi mi?" diye sordu kaşlarını kaldırarak.

"Çok büyük bir şey değil ... henüz."

"Oh, Tanrım. Lütfen küpelerden daha büyük bir şey olmasın," dedi ve Washington'da kendisine hediye ettiği elmas damla küpeleri göstererek.

"Bu konuda söz veremem." Takım elbisesinin cebine uzanıp onun için bir şey çıkardığında yüzünde şeytani bir gülümseme vardı. "Sana aldığım kolyenin abartılı bir şey olmadığını biliyorum ama ... vardı."

benim için özel bir anlamı var. Onu hâlâ taktığını görmek hoşuma gidiyor ve ona bir şeyler katabileceğimi düşündüm."

Liz dudağını ısırdı ve Carolina mavisi sundress elbisesinin altından kolyeyi çıkardı.

"Onu giyiyorsun," dedi, gözleri parlayarak.

"Bir yılı aşkın bir süre bu olmadan yaşadım. Bunu tekrar yapmak istemiyorum."

"Buna gerek kalmayacak," diye güvence verdikten sonra küçük pembe bir kutu uzattı. "Bir kolye ve birkaç tılsımdan çok daha fazlasını bekliyoruz."

Liz'in gülümsemesi genişledi ve kutuyu eline aldı. İçinde yıldız şeklinde küçük mavi bir tılsım vardı. Liz şaşkınlıkla ona baktı ve bunun diğer tılsımlarla ne ilgisi olduğunu merak etti. İlk tanıştıkları gün için bir uçak ve onu çocukken hep hissettiği uçma duygusuyla olumlu bir şekilde ilişkilendirdiği için bir uçak, onun oyunu kazandığı Dört Temmuz için 4 rakamı, galada ona evinin anahtarını verdiği zaman için bir anahtar ve birlikte olmaları gereken Kasım ayının sonunu simgelemek için bir topaz değerli taş. İşler olması gerektiği gibi gitmemiştir ama ikisi şimdi buradaydı.

"Tahmin edemiyor musun?"

Başını iki yana salladı. "Bu ne anlama geliyor?"

Elini çene çizgisinde gezdirdi ve derin derin gözlerinin içine baktı. "Senin en romantik randevun açık bir arazide uzanıp yıldızları seyretmek, ama seninle olduğum her gün bir diğerinden daha romantik. Senden önce romantizmin hiçbir anlamı yoktu. Bu yüzden sen benim yıldızlarım olmalısın."

Liz küçük yıldızı yeni keşfettiği bir takdirle elinde tuttu. Brady her zaman en düşünceli takıları seçerdi. Her birinin ilişkileri için ayrı bir anlamı vardı. Bu yıldızı tutmak ona, onun evreni olduğunu hatırlatıyordu.

Küçük yıldızı madalyonunun içine bıraktı ve burnunu çekti. Gözlerinde yaşlar oluşmaya başlamıştı ve bunu fark etmemişti bile. "Oh, Tanrım."

"Ağlamak yok," dedi, gözünden kaçan bir damla yaşı silerek.

"Çok mutluyum. Buraya hiç düşünmemiştim ve şimdi geldik. Bunu çok seviyorum, Brady," dedi ona. "Teşekkür ederim."

"Bir değil." Adam onu dudaklarından derince öptü ve kadın vücudunun ona doğru bayıldığını hissetti.

Brady geri çekildi ve bir saniye boyunca ona baktı. Dudaklarına bir gülümseme dokundu. "Liz," diye fısıldadı. "Seni seviyorum."

Boğazına bir nefes takıldı.

O biliyordu. Ama bu sözleri hiç söylememişti. Bu şekilde değil. Ona söylememişti.

"Ben de seni seviyorum."

"Bunu senden bu kadar uzun süre saklamamalıydım. Nasıl hissettiğimi biliyordum, ama daha önce zamanlamaydı ve şimdi ... şimdi bir nedenim yok. Seni seviyorum ve bunu değiştirebilecek hiçbir şey göremiyorum."

Liz kollarını Brady'ye doladı ve Brady onu uzun süre kendine doğru çekti. Muhtemelen misafirleri geldiği için yatak odasında kapalı kalmaları gerekenden daha uzun bir süre. Oturma odasına geri döndüklerinde Victoria nihayet odasından çıkmaya cesaret edebilmişti. Daniel onu görmek için oturma odasından çıktı. Dün Duke'tan mezun olmuştu ve şimdi Victoria'ya mezuniyet töreni için katılıyordu.

Victoria'nın üzerinde daracık mavi-beyaz bir elbise ve kilometrelerce yüksekliğinde mavi topuklu ayakkabılar vardı. Koyu renk saçları tepesinde toplanmıştı ve dalları dışarı taşıyordu. Muhteşem görünüyordu. Liz aynı topuzu yapmaya kalkışsaydı muhtemelen gülünç görünürdü ama Victoria bunu başarmıştı.

"Hey, kaltak," dedi Victoria. "Çok seksi görünüyorsun."

Liz başını salladı. "Annemle babam oturma odasındalar."

"Benimkiler de öyle." Victoria şaşkınlıkla omuz silkti. "Hadi buradan mezun . Önümüzde çok şey var."

"Birazcık bile nostaljik değil mi?"

"Ben daha gitmedim. Nostalji nerede?" diye sordu. "Bana duygusal davranma."

"Yapmamaya çalışacağım."

Victoria kollarını birbirine bağladı ve herkesi ön kapıya kadar geçirdi. Yürüyüş o kadar da uzun değildi ve kampüste o kadar az park yeri vardı ki araba kullanmak mantıklı gelmiyordu. Etraftaki komşuları da aynı fikirdeydi ve grupları mezuniyet kepleri ve cüppeleriyle bir sürü insanın yanından geçti.

Brady arkasından geldi ve onun elini tuttu. Bazen onunla bu şekilde insan içine çıkabiliyor olması garip geliyordu ama bundan şikâyetçi değildi. En azından bugün fotoğraf çekilse bile onları birlikte ve mutlu gösterecekti.

Girişte Savannah'yı buldular ve Liz'i şaşırtan bir şekilde Easton'la birlikte duruyordu.

"O adam kim?" Brady Liz'e sordu.

"Tenis hocam."

"Tenis derslerini kişi *bu mu*?"

"Biraz ateşli, değil mi?" Ona ters ters baktı. "şaka yapıyorum. Savannah ondan çok hoşlanıyor. Sanırım onları kazara bir araya getirdim."

"öncekinden daha iyi görünüyor. Adı neydi onun? Gülünç bir şeydi."

Liz, "Forrest," diye

önerdi. "Evet. Bu o."

"Easton iyi biri. Hukuk faköltesine başvuruyor ve politikacı olmak istiyor. O yüzden nazik ol." Onun kaburgalarına dirsek attı.

"*Ben* bir politikacıyım, bebeğim. Ben her zaman iyiyimdir. Bunu bilmelisin," dedi, sesi baştan çıkarıcı bir şekilde alçalıyordu.

"Daha sonra da böyle iyi davranabilirsin," diye

fısıldadı. "Tamamen niyetliyim."

O sırada Savannah'ya ulaştılar ve Brady küçük kız kardeşini kucakladı. Easton, Brady'ye iyice bakana kadar biraz şişti.

Easton hayretle, "Siz Kongre Üyesi Maxwell'siniz,"

dedi. "Öyleyim," dedi elini uzatarak.

"Tanıştığımıza memnun oldum, efendim."

Liz güldü ve başını hafifçe salladı. "Easton, bu benim erkek arkadaşım, Brady."

Easton Brady'nin elini sıktı ve sonra Liz'in tam olarak ne dediğini anlayamamış gibi elini bıraktı. "Biriyle çıktığını biliyordum ama . . ."

"Evet, çok dikkatli değilsin," dedi kıkırdayarak. "Yani bu seni . . ." Savannah'yı işaret etti.

Savannah, "Küçük kız kardeşi," diye

teklif etti. "Siyasi kraliyet ailesinin

huzurundayım." Savannah sadece güldü.

"Sanırım öyle."

"Sizinle tanışmak ve tüm parçaları bir araya getirmek gerçekten çok güzel," dedi Brady'ye.

Victoria geldi ve Liz'i dürttü. "Gösteri bitti, millet. Mezuniyetten sonra görüşürüz!"

Victoria onu futbol sahasına sürüklemeyden önce Brady Liz'in yanağına bir öpücük kondurdu. Yan yana koltuklar buldular ve mezuniyet kitapçıklarını karıştırmaya başladılar. Kısa süre içinde tüm stadyum mezunlarla, onların arkadaşları ve aileleriyle dolmuştu.

Rektör ayağa kalktı ve bir giriş konuşması yaptı ve ardından açılış konuşmacısı, üniversite döneminde UNC'de oynamış ve Chicago Bulls'ta profesyonel olarak oynamaya devam etmiş bir basketbol oyuncusu ile sona eren bitmek bilmeyen bir konuşma dizisi oldu. Daha sonra öğrenciler ayağa kalktı, diplomalar verildi, püsküller bir taraftan diğer tarafa geçti, bir tebrik cevabı geldi ve sonra serbest kaldılar. Liz'in etrafında şapkalar havada uçuştı. Güldü ve Victoria'ya sarıldı, arkadaşının güzel yüzünden yaşlar süzülüyordu.

Liz, "Senin nostaljik olmadığını sanıyordum," diye bağırdı.

"O zaman mezun olmamıştık," dedi Victoria ona. "Her şeyi çok özleyeceğim."

"Ben de."

Tekrar sarıldılar. Birlikte geçirdikleri dört yıl resmen sona ermişti ve şimdi gerçek dünyaya adım atmaları gerekiyordu. Bu aynı anda hem ürkütücü, hem korkutucu, hem de heyecan vericiydi. Liz Victoria'ya gülümsedi ve kendi şarkasını havaya fırlattı.

Mezuniyetten gelen grup o akşam kutlama yapmak üzere Bin 54'e geldi. Victoria'nın ailesi o gece New Jersey'e dönmek için ayrılmıştı, bu yüzden o ve Daniel da onlara katılmıştı. Mezuniyet nedeniyle restoran tam bir tımarhane gibiydi. Neyse ki Brady'nin ailesi mahzen odasını çok önceden rezerve etmişti ve herkes için yeterli yer vardı.

Grup geldiğinde Savannah merdivenlerden yukarı, banyoya doğru yürüyordu. Liz'i kolundan yakaladı ve "Bir dakikan var mı?" diye fısıldadı.

"Burada ailemle birlikteyim. Tanıştırma falan yapmam gerekiyor," dedi Liz özür dileyerek.

"Her şey yolunda mı?" Brady kızların arasına bakarak sordu.

Savannah hemen, "Peki," dedi. "Sadece Liz'le konuşmak istiyorum. Tanıştırabilir misin?"

"Elbette, Savi. İyi olduğuna emin misin?"

"Öyle olduğumu söyledim." Boyunu daha da uzattı ve Maxwell'in özgüvenini en iyi şekilde taklit etti.

Brady başını salladı. "Pekâlâ. Bir dakika içinde görüşürüz."

Liz, Savannah'yı son birkaç merdiveni çıkana kadar takip etti ve sonra merakla tepede durdu. "Bütün bunlar da ne demek oluyor?"

"Easton'ı ben davet ettim."

Savannah ve Easton daha bu hafta tanıştıkları için bu şaşırtıcı olsa da, Savannah için tamamen duyulmamış bir şey değildi. Geçen yıl da benzer bir şekilde Liz'i bu etkinliklerden birine davet etmişti. "Ne olmuş yani?"

Liz'in omzunun üzerinden bakarak, "Lucas burada," diye fısıldadı.

"Oh." Bu daha mantıklı geldi. Liz'in söyleyebildiği kadarıyla Savannah ve Lucas'ın bir dargın bir barışık ilişkileri vardı. Savannah ona sırılsıklam aşıktı ama Lucas sadece işine geldiği zaman ilgi gösteriyordu.

"Ne yapmalıyım?"

"Ne demek istiyorsun, ne yapmalıyım? Harika bir çocuk olan Easton'ı bir haftadır tanıyorken ailenle yemeğe davet ettin. Onu şimdi kapı dışarı edemezsin."

"Biliyorum," dedi Savannah, onun eline vurarak. "Ama Lucas konusunda ne yapacağım?"

"Ondan hala hoşlanıyor musun?"

Cevap yüzünün her yerine yazılmıştı. "Yani Sanırım." Omuz silkti.

"Doğru. Easton'dan hoşlanıyor musun?"

"Onunla yeni tanıştım..." Savannah gözlerini kaçırdı. "Ama evet, anlıyorum. Okuldaki diğer çocuklar gibi değil."

"O zaman bence yapılacak en iyi şey Easton'a konsantre olmak. İşler yolunda gitmezse Lucas'ı delicesine kışkandırmaktan başka bir şey yapmamış olursun," diye önerdi Liz. İki erkekten hoşlandığında ne yapman gerektiği konusunda tavsiye almak için en iyi kişinin kendisi olduğundan emin değildi. Olmaması gereken zamanlarda bile cevabı hep Brady olmuştu.

Savannah sınır tanımayan bir tavırla gülüyordu ve bu da ona çok yakışıyordu. Yetiştirilme tarzı yüzünden çoğu zaman çekingen davranırdı. Böyle anlarda ise çok etkileyiciydi.

"Tamam. Teşekkürler," dedi Savannah. Yere baktı ve sonra tekrar Liz'e döndü. "Erin kız kardeşim gibi davranmaya çalıştıktan sonra sana kardeşimin kız arkadaşlarından asla hoşlanmayacağımı söylemiştim ya?"

"Evet."

"Şey, sanırım yalan söyledim. Sen benim en iyi arkadaşlarımdan birisin ve kardeşin olman benim için hiç sorun olmazdı," diye itiraf etti Savannah.

Liz elini kalbinin üzerine koydu ve sonra Savannah'ya sarıldı.

"Teşekkürler.

Belki biraz ileri gittiniz ama teşekkürler."

"Seni ailenle tanıştırmaktan alıkoyduğum için üzgünüm. Tanrım, berbat durumdayım." "Sen iyisin. Endişelenme. Muhtemelen beni kurtardın."

"Brady tanıştırma konusunda harikadır zaten." Savannah omuz silkti. "Doğru, ama asla çok emin olamazsın," dedi Liz.

"Pekala. Bir dakika içinde görüşürüz. Komplo kuruyormuşuz gibi görünmemesi için girişlerimizi aralıklı yapacağım."

"Komplo mu kuruyorduk?"

Savannah, Liz'i nazikçe merdivenlere doğru iterek, "İn aşağı," dedi. Liz güldü ve sonra koşarak yemek odasına geri döndü.

Bu yemeğe katılanların sayısı konusunda gerçekten hazırlıksızdı. Daha çok bir mezuniyet partisi gibiydi. Masanın başında Brady'nin ailesi oturuyordu. Anne ve babası onların karşısında oturuyordu, sonra Daniel ve Victoria, onun için boş bir koltuk ve sonra Brady. Masanın diğer tarafında, geçen yıl bu restoranda tanıştığı Lucas'ın ailesi, en küçük kızları Alice, sonra da Savannah'nın boş koltuğu Lucas ve Easton'ın arasına sıkışmıştı. Şaşırtıcı bir şekilde Easton'ın yanında Clay'in kız arkadaşı Andrea oturuyordu ki bunun tek bir anlamı olabilirdi.

"Hey, güzelim," dedi Clay, Liz'i ortasından sararak ve kendine çekerek.

Liz gülerek kucaklamaya hafifçe karşılık verdi. Brady'nin gözlerinin üzerlerinde olduğunu hissedebiliyordu. "Burada olacağını bilmiyordum."

"Mezuniyetini nasıl kaçırabilirim?"

"Mezun olduğumu bildiğinizi bilmiyordum."

"Aile gezintisi falan," dedi arkasını işaret ederek. "Andrea'yı hatırlıyorsun, değil mi?"

Liz uzun boylu, ince yapılı, çok fazla makyajlı, ağartılmış sarı saçlı ve muhtemelen Liz'in tüm gardırobundan daha pahalı kıyafetleri olan kız arkadaşına baktı. Andrea başını kaldırıp onlara baktı ve Clay'e gülümsedi.

"Evet, hatırlıyorum. Sizinle tekrar tanıştığıma memnun oldum," dedi Liz.

Liz'e sanki bir uzaylıymış gibi baktı. "Tanışıyor muyuz?" Andrea sordu.

"Evet, Jamie'nin D.C.'deki sanat sergisinde."

"Oh, Jamie!" Andrea mırıldandı. Tüm yüzü değişmişti. Bir ampul gibi parladı. "Çalışmalarına bayılıyorum. Çok yetenekli. Eserlerini satıyor

satması gereken fiyatın çok altında. Cidden mega brillz gibi. Onu evimde tutmak ve sadece benim için resim yapmasını istiyorum, böylece evi onun eserleriyle doldurabilirim."

Clay ona, "Çoktan yaptın," diye takıldı. Gözleri kilitlendi ve Andrea bu ilgiyle alay etmeden önce aralarında bir an geçti.

"Onun işiyle dalga geçme. O bir bok değil, Clay."

Clay onu için ellerini kaldırdı. "Ben kim oluyorum da senin hayatta sevdiğin şeyler hakkında konuşuyorum?" diye sordu alaycı bir gülümsemeyle.

Liz kendini toparladı ve Savannah odaya girdiği sırada Brady'ye doğru yürüdü.

"Bütün bunlar da ?" Brady koltuğuna kayarken sordu. "Kız meseleleri."

"Clay ile," diye düzeltti.

Liz, "Herhalde kız arkadaşını kızdırmak istiyor," diye önerdi. "Ya da beni."

"Her şey seninle ilgili değil." Clay ve Andrea'ya baktı ve birbirlerine ters ters baktıklarını gördü ama onlarda önemsediklerini gösteren şey vardı. Belki birlikte yıllardandı, belki de sadece hayal görüyordu ama Clay ve arasında neredeyse şefkat gibi görünen bir şey gördüğünden emindi.

Savannah, Easton ile Lucas'ın arasına oturdu ve Liz'e sinsi bir gülümseme gönderdi. İki erkeğin arasında sıkışıp kalmak, ne zor bir hayat.

Masanın etrafında kendi ailesine, Brady'nin ailesine ve tüm arkadaşlarına bakan Liz, tüm gruba hayran olmaktan kendini alamadı. En çok değer verdiği herkes şu anda bu masada oturuyordu ve hepsi de son derece rahat görünüyordu. Savannah dışında.

Liz'in ailesi Brady'nin rahatça sohbet ediyordu. Victoria, Lucas'la uygunsuz da olsa hoş bir sohbet yapıyordu. Daniel, Marilyn'le kendisinin ve Victoria'nın Johns Hopkins'e gitme kararı hakkında konuşmak için masanın üzerine eğilmişti. Brady, Easton'ı tanımaya çalışıyordu ve Savannah az önce Liz'in kız kardeşi olmasına aldırmayacağını söylemişti. Her şey çok doğru geliyordu.

Bir garson geldi ve sadece on altı yaşında olan Alice hariç herkes için şampanya kadehlerini doldurdu.

"Affedersiniz, millet. Kadeh kaldırmak istiyorum," dedi Brady sandalyesinden kayarak. "Bayan Liz Dougherty'ye, en güzel olduğu için,

Hayatımda tanıdığım en zeki, güçlü iradeli, şefkatli ve zarif kadın. Diplomanızı tamamladığınız için tebrikler. Bu günleri her zaman sevgiyle hatırlayacaksın, ancak bu kesinlikle çok başarılı ve üretken bir kariyerin sadece başlangıcı." Brady kadehini kaldırdı. "Liz ve Victoria'ya."

Herkes kadehini kaldırarak Liz ve Victoria'nın mezuniyetlerine kadeh kaldırdı.

Liz sevdiği adama bakarken gülümsemesi daha büyük olamazdı. Onun yüzündeki hayranlığı görmek günün geri kalanının daha da anlamlı olmasını sağladı. Adam haklıydı. Törende bunu hissetmişti. Bu onun hayatının sadece başlangıcıydı.

OceanofPDF.com

Bölüm 17

MEZUNİYET SONRASI STRES

Lizin ebeveynleri ertesi gün beklenebilecek tüm isteksizlikleriyle, ihtiyaç duyması halinde masrafları karşılamaya yardım etmeyi teklif ederek ve hayallerinin peşinden gitmeye devam etmesi için onu cesaretlendirerek ayrıldılar. Sanki başka bir onun için bir seçenek.

İlk makalesi o hafta web sitesinde yayınlandı. Liz'in online bir dergide eğitim politikasıyla ilgili bir makale için beklentileri çok düşüktü. Sadece kendi başına yayınlandığı ve bundan ilk maaşını aldığı için gurur duyuyordu. Brady onu donmuş yoğurt yemeye götürerek kutladı ve aklına gelen en normal şeyi yaptı: sinemaya gittiler.

Bir haftalığına D.C.'ye dönmesi gerekiyordu ve şu anda başka bir planı olmadığı için onunla gitmeyi kabul etti. Birinci sınıfta otururlarken Liz e-postasını açtı ve web sitesinden bir şey aldığını gördü.

Sevgili Bayan Dougherty:

Son makaleniz Washington Post'ta alıntılandı

Şu anda Temsilciler Meclisi'nde görüşülmekte olan eğitim politikası tasarısı ile ilgili olarak. Makalenin trafiği birkaç saat içinde dört katına çıktı. Bir devam makalesi yazmakla ilgilenir misiniz? Önümüzdeki hafta yayınlayabiliriz.

Lütfen ilgilenip ilgilenmediğinizi bize bildirmek için yanıt verin, çünkü bu güncel bir yazı. Ayrıca, yazınızı yayınlamak için izin istiyoruz.

makale için isim verin, böylece özellikte kredi alırsınız.

Saygılarımla,

Tom Vernon
Editör

Liz patlayacağını düşünene kadar kısa e-postayı okudu ve tekrar okudu. Makalesi sadece olmakla kalmamış, aynı zamanda *Washington Post*'ta da alıntılanmıştı. Makaleyi aramaya koyuldu ve makalesinin linkiyle birlikte kendisinden yapılan alıntıyı görünce kelimenin tam anlamıyla çılgılık attı.

Ona bakmak için döndüğünde Brady'nin gözleri büyüdü.

"Özür dilerim," dedi sesini alçaltarak. "Şuna bir bakın."

Kadın bilgisayarını adama uzattı ve adam e-postayı taradı. "*Post*'ta sizden alıntı mı yapılmış?" diye sordu.

"Evet. Bak." Ona makaleyi gösterdi. "Tebrikler! Bu senin de ilk makalen."

"Biliyorum. Biraz ," dedi aşağı yukarı zıplayarak. "İsminizle yayınlamanızı istiyorlar," diye dikkat çekti.

"Evet. Bununla ilgileneceğim, ama Brady... gazetemde alıntı yapıldı. *Washington Post*," diye tekrarladı.

"Bebeğim, senin adına sevindim, ama biliyorsun ki adını yayınlamayamazsın." "Biliyorum," dedi usulca.

O da biliyordu. Basın şimdiden aralarındaki ilişkiyi konuşmaya başlamıştı, bunun kampanyaya nasıl yansıtacağından bahsetmeye bile gerek yoktu. Medya muhtemelen onun sadece Brady'nin gündemini beslemeye çalıştığını düşünecekti ya da aynı şekilde onu taraflı bir gazeteci gibi gösterecek bir şey yapacaktı. Ayrıca, kontrol edebileceği bir şeyin küçük bir dilimine sahip olma fikri hoşuna gitmişti. İsmi yazılmasa bile sözlerinin tekrar basıldığını görmek heyecan vericiydi. Bu ona çalışmalarına hala değer verildiğini ve son zamanlarda ismine iliştilmiş gibi görünen tüm ekstra dramalar yüzünden dikkat çekmediğini gösteriyordu.

Brady, "Takip etmeyi gerçekten istiyor gibi görünüyorlar," dedi. "Biliyorum. Yazmak için sabırsızlanıyorum."

"Eğitim politikasıyla ilgili tüm bu bilgileri nereden edindiğiniz konusunda hiçbir fikrim yok," diye şaka yaptı. "Tasarıyı öneren eğitim komitesindeki Kongre üyesiyle çıkıyor değilsin ki."

"Ve sen de bilgi sahibi olmamın tek sebebinin *sen* olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu kaşlarını kaldırarak. Eğer böyle düşündüyse, kesinlikle yanılıyordu. Onu tanımadan çok daha önce eğitim politikasına yatırım yapmıştı.

"Acıttığını sanmıyorum."

"Sanırım ilk tanıştığımızda basın toplantısında seni zorlayan *bendim*," diye hatırlattı ona. "Çıktığımız süre boyunca seni eğitim politikaları konusunda sürekli sıkıştıran *bendim*. Eğitim politikası hakkında bilgi almak için sana ihtiyacım yok."

"Belli ki," dedi bilgisayarı işaret ederek. "*Post*'a girmişsin benden yardım almadan ... tıpkı istediğin gibi."

Liz gülümsedi. "Ben tam bir baş belasıyım. *Post*'a kendi başıma girdim, erkek arkadaşımın bütçe komitesi yerine eğitim komitesinde yer almasını sağladım . . ."

"Sanırım Araştırma Üçgenini temsil ettiğim için bütçe komitesinde değilim. Yine de siyasi gazetecilik kolokyumunda panelinize girdiğimde eğitim komitesinde olduğumu söylemek güzeldi." Ona doğru sırtıttı. "Yüzünü görmeliydin."

Liz onun koluna vurdu. "Bunu bilerek yaptın!" "Tabii ki yaptım. Seni görmek istedim."

"Dengemi bozmak istedin."

"İşe yaradı mı?" diye sordu yüzünü kızın ağzına yaklaştırarak.

"Şu anda çalışıyor. Ne hakkında konuşuyorduk?" diye nefes aldı.

Brady onu derinden öptü. "Sanırım seni evime geri götürdüğümde sana ne yapacağımı tartışıyorduk," diye fısıldadı sadece onun duyabileceği kadar yüksek sesle.

"Şimdi hatırladım. Beni yatağına yatırman ve dilini vücudumda gezdirmenle ilgili bir şey."

"Bu bir rica mı Bayan Dougherty?"

"Oh, evet."

Gözleri gömleğinin önünden aşağı kaydı ve sonra tekrar gözlerine geldi. "Ben de birkaç istekte bulunabilirim."

"Önerilere her zaman açığım."

"Bunu aklımda tutacağım."

Tam o sırada uçuş görevlisi talimatları ve güvenlik ipuçlarını anlatmaya başladı ve pistte taksi yapmaya başladılar. Şakalaşmaları azaldı ve Liz tahrik olmuş bir halde kaldı.

Yere indiklerinde, editöre bir mektup yazarak onun devamını yazma teklifini kabul etmiş, ancak isminin gizli kalmasını istemişti. Anonimliğin kişisel mahremiyeti için önemli olduğunu savunmaya çalıştı. Bunun yeterli olacağını umuyordu.

Sonraki birkaç gün de bahar tatili gibi geçti; üniversite kariyerinin sonundan çok bir tatil gibiydi. Kendini nasıl hissetmesi gerektiğinden emin değildi, ama esas olarak sanki öylece süzülüyormuş gibi hissediyordu. Çevrimiçi dergi için devam makalesini yazmak ve Justin blog için gerekli bilgileri gönderdiğine göre onun için birkaç blog yazısı yazmak dışında yapacak bir şeyi yoktu. Kendi başına çalışmaya alışmanın ne kadar zaman alacağından emin değildi. Üniversite gazetesinde editörken bile her zaman zorlu teslim tarihleri, ona rapor veren insanlar ve onun üniversiteye rapor vermesi olmuştu. Şimdi ise sadece kendisi vardı.

Tek moral bozucu şey o hafta yüksek lisans okuluna gelen ret mektuplarıydı. Profesör Mires en geç 1 Haziran'a kadar haber alacağını söylemişti ve bazıları çoktan gelmişti. Columbia ve Northwestern'ın onu geri çevirmesi şaşırtıcı değildi. Amerikan Üniversitesi'ni kazanmıştı ve hâlâ Missouri ve Maryland'den haber bekliyordu. American onun yedek okuluydu ama yine de bir numaralı tercihi olan Maryland için direniyordu.

Perşembe gecesi Brady işten döndüğünde, Liz oturma odasında kucığında bilgisayarını, arka planda da *Pride and Prejudice* açık bir şekilde uzanıyordu. Ona doğru yürürken kravatını gevşetmeye başladı. "Bugün Elizabeth Bennet gibi mi hissediyorsun?"

"Yalnızca siz de Mr. gibi inatçı ve kibirli olacaksınız.

Darcy."

Brady, "Bu bana benziyor ama Darcy'nin böyle davranmak için kendine göre nedenleri vardı," dedi.

"Onu küçümsediği için onu mu savunuyorsun?"

"Basitçe iletişimsizlikten kaynaklanan kötü bir şöhrete sahip olduğu için onu savunuyorum," dedi ve dizüstü bilgisayarını alıp masaya taşıdı.

"Darcy'nin kötü bir şöhreti yok. Herkes onu sever."

"Darcy ve ben giderek birbirimize daha çok benziyoruz." Brady onun yanına oturdu ve onu kucığına aldı. Boynundan aşağı öpücükler bırakmaya başladı ve Darcy iç çekti.

"Bunu nasıl yapıyorsun?"

"Ne?" diye mırıldandı.

"Tartıştığımız her şeyi bana." "Tartışıyor muyduk?"

"Bay Darcy'nin erdemlerini sevgiyle tartışıyoruz," dedi. Elleri adamın takım elbisesinin önünü kavradı.

"Mezuniyet hediyezinin geri kalanı hakkında konuştuğumuzu sanıyordum."

Liz ona bakmak için geri çekildi. Eli hemen durmadan taktığı tılsımlı kolyeye gitti. "Gerisi?"

"Elde edeceğin tek şeyin bir tılsım olduğunu düşünemezsin. Sana daha fazlası olduğunu söylemiştim."

"Bana bir şey almak zorunda , Brady."

"Eğer istemiyorsan, bu hafta sonu Chris ve kız arkadaşını ziyaret etmek için New York'a gitmemize *gerek* yok," dedi sinsi bir gülümsemeyle.

O böyle söyleyince tartışmaya gerek kalmadı. Elbette Chris'i ziyaret etmek istiyordu ve en iyi arkadaşını ziyaret etmek onun için olduğu kadar kendisi için de bir hediye idi. Brady'nin ona evinin anahtarını verdiği gece onunla birlikte katıldığı galadan beri Chris'i görmemişti.

Ertesi sabah erkenden New York'a doğru yola çıktılar. *Times*'taki işinden kovulduğundan beri ilk kez şehre dönecek olmanın heyecanı ile, indiklerinde gergin görünüyordu.

Bavulları onları şehir merkezine götürmek üzere bekleyen bir arabaya taşıdı. Bu, Noel tatilinde şehre son gelişinden çok farklıydı ama bundan şikâyetçi değildi. Brady'nin belli bir yaşam tarzı vardı. Birinci sınıf otobüse, şehir arabasını taksiye, tasarımcı takımlarını kot pantolon ve tişörtlere tercih ediyordu. Bu onun alışık olduğu bir hayat değildi ve artık onun hayatı olduğunu düşünmek garipti.

Şoför onları Chelsea'de bir apartmanın önüne bıraktı ve bir daha ihtiyaç duyduklarında telefonda olacağına söz verdi. İçeri girdiler ve resepsiyon görevlisine onları yukarı çıkarması için telefon ettirdiler. Chris on dördüncü katta, dar bir koridorun sonundaydı.

Brady kapıyı çaldı ve Chris onları kocaman bir gülümsemeyle karşıladı. "Hey, dostum," dedi Brady.

"Tam zamanında geldin."

Çocuklar sanki birbirlerini yıllardır görmemişler gibi uzanıp birbirlerine sarıldılar.

"Liz," dedi Chris, dikkatini ona çevirerek. "Geri döneceğini hep ."

"Bu ikimizden biri yapar," diye şaka yaptı. Sarıldılar ve sonra adam onları içeri aldı.

Daire iki yatak odalı, makul büyüklükte bir daireydi. Kahverengi süet mobilyalar, ahşap bir sehpa ve her yerde çerçeveli fotoğraflarla gerçekten ev gibi bir havası vardı. Chris'in kişiliğine uyuyordu. Brady'nin her şey olduğu yerde

Politikacı karizması, Chris tamamen rahattı. Ve birlikte olduklarında Brady, Chris'in sonsuz iyi ruh halinden besleniyor gibiydi. Hayatları boyunca arkadaş olmuşlardı ve birbirlerini kardeş gibi seviyorlardı. Chris'in daha sık yanında olmasını diliyordu.

"Hepinizin zamanlaması çok iyi," dedi Chris. "Yarım gün izin aldım ve yeni döndüm. Hadi buradan çıkalım. Mollie'yle öğle yemeği molasında buluşmamız gerekiyor."

Brady şehir arabasına bir mesaj gönderdi ve aşağı indiklerinde araba onları girişte karşıladı. Chris şoföre gidecekleri yeri söyledi ve sonra şehrin içinde süzölmeye başladılar. Liz renkli camdan dışarı, yanlarından geçtikleri gökdelenlere baktı. Brady ve Chris NBA seçmelerinin inceliklerini tartışıyor gibiydiler, Liz hemen kulaklarını tıkadı.

Çok geçmeden araba gri taş bir binanın önünde durdu. Bina zengin kırmızılar ve kahverengilerle, alçak ışıklandırma ve zarif avizelerle dekore edilmişti. Bar odanın büyük bir bölümünü kaplıyordu, ancak uzak duvar boyunca özel yemek alanları ve daha küçük özel partileri ağırlamak için ikinci bir kat vardı. Hostes onları üst kattaki masalardan birine götürdü; burada omuz hizasında düz kahverengi saçları olan ince bir kadın tek başına oturmuş menüye bakıyordu.

"Mols," dedi Chris, onun dikkatini çekerek. Kadın yumuşak bir gülümsemeyle menüsünden başını kaldırdı.

"İşte buradasın. Trafiğe mi yakalandın?"

"Biraz." Chris eğildi ve onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Söz verdiğim gibi, Brady Maxwell ve kız arkadaşı Liz."

"Memnun oldum. Ben Mollie. Chris maskaralıklarıyla sizi yormadı, değil mi?"

"Sıkıntıdan patlayacaktım," diye şaka yaptı Brady. Chris, Mollie'nin yanındaki koltuğa çökerken derin bir iç çekti.

Liz koltuğuna kaydı. "O gayet iyiydi. Brady'yi dinleme."

Chris bir kolunu Mollie'nin sandalyesinin arkasına attı. "Hayır, gerçekten, Mollie'yi dinleme. Seninle konuşabileceğimi sanıyor."

"Yapabilirsin," dedi.

"Sadece bunu her zaman yaptığımı düşünüyor." "Yapıyorsun!"

Sunucu içki siparişlerini doldurmak için geldiğinde Liz kıkırdadı. Menüü inceledi ve gözleri büyüdü. Meze olarak ıstakoz. Burası üzerindeki güneş elbisesinden daha şıktı. Brady bir şey söylemediğine göre iyi olmalıydı.

Garson masaya bir şişe şarap getirdi ve herkes için kadehleri doldurdu. Mollie kadehini Chris'in önüne uzattı. "Bunlardan bir taneden fazla içmeme izin vermeyin. İşe dönmek zorundayım."

Chris ona göz kırptı. "İş yerinde sarhoş olmayı asla teşvik etmem."

"Görünüşe göre Liz benim avukatım olmak zorunda kalacak. Chris beni sarhoş etmeyi seviyor. Arkamı kolla."

"Elbette. Nerede çalışıyorsun?" Liz ona sordu.

"Bir reklam şirketinde çalışıyorum. Şu anda çoğunlukla kadın modasına odaklanıyorum."

Brady, "Chris bana oldukça üst düzey müşterilerle çalıştığınızı söyledi," diye araya girdi.

"Aslında öyle. Kıyafetlerin bazıları güzel, bazıları ise iğrenç. Sanırım tüm modalarda olduğu gibi. Her halükarda seviyorum. Ayrıca Chris'le de böyle tanıştık aslında. Şirketimin Noel partisine geldi ve çok iyi anlaştık."

"Hikâyeyi anlatmanın bir yolu da bu," dedi Chris gülerek. "Orada başka biriyle birlikteydim ama Mollie ile birlikte ayrıldım."

"Şirketin Noel partilerinde bu zorunlu değil mi?" Liz şaka yaptı.

"Ben de öyle sanıyordum," dedi Chris.

Mollie gözlerini devirdi ve ona bir tokat attı. Dikkatini Liz'e yöneltti. "Ne iş yapıyorsun?"

"I . . ." Liz durakladı. Tam olarak ne iş yapıyordu? Önceleri muhabir ya da gazeteci olduğunu söylerdi. Şimdi ise tam olarak bir mesleği yoktu, o yüzden en yakın olanı seçti. "Ben serbest yazarım."

Mollie gözlerini kaçırarak, "Ah," dedi.

"Çok yetenekli," diyor Brady, "internette çok rağbet gören yazılar yazıyor."

"Gerçekten mi?" diye sordu. "Nerede?"

Liz, "*Washington Post* geçenlerde eğitim politikası üzerine yazdığım bir yazıyla ilgili olarak benden alıntı yaptı," dedi.

Mollie, *Post*'tan bahsedildiğini duyunca daha da heveslenmiş görünerek, "Bu harika," dedi. "Brady eğitim politikası alanında çalışmıyor mu? Bana söylediğin bu değil miydi, Chris?"

"Oh, hmm?" Chris ilgisiz bir şekilde sordu. "Evet... Kongre'deki bir komitede."

"Eğitim komitesi," diye önerdi Brady. "İşte o."

"Siz ikiniz birbirinizi tamamlıyorsunuz," dedi Mollie. "Bu uzun vadede iyi bir şey." Elini Chris'in koluna koydu.

Liz iç çekerek Brady'ye doğru eğildi. En azından böyle düşünen tek kişi o değildi.

Kısa bir süre sonra garson siparişlerini almak için geldi. Konuşma, üniversitede oynadıkları için erkeklerin basketbol bağımlılığına geri döndü. Mollie'nin de Liz kadar dikkati dağılmış gibiydi. Liz onunla göz göze geldi ve ikisi de gülmeye başladı.

"Bu kadar komik olan ne?" Brady masanın altından onun bacağını çimdikleyerek sordu.

"Siz ikiniz ve basketbol." Liz gözlerini devirdi. "Bütün gün bunun hakkında konuşabilirsiniz."

"Ne hakkında konuşmamızı tercih edersin? Tenis mi?" "Tenis oynuyor musun?" Mollie gözlerini kocaman açarak sordu. Liz, "Evet, oynuyorum," dedi.

"Bu heyecan verici. Bu yıl aldım ve çok sevdim. Çok eğlenceli ve harika bir egzersiz. Chris'i benimle çiftler halinde oynaması için ikna etmeye çalışıyorum ama reddediyor."

"Çok sıkıcı," diye yakındı Chris.

"Öyle değil!" Mollie ve Liz aynı anda söylediler. Liz ona, "Muhtemelen iyi değilsin," dedi.

"Hey! Ben iyiyim!" Chris söyledi. Onun egosunu zedelemişti.

"O zaman hazırız," dedi Mollie. "Yarın çiftler oynayacağız. Çok heyecanlıyım."

"Brady ve ben kışınızı tekmeleyeceğiz. Garanti," diye böbürlendi Chris.

Mollie başını ellerinin arasına aldı ve içini çekti. "Benim eşim olmak bile istemiyor musun?"

"Erkekler kızlara karşı, Mols. Size nasıl yapıldığını göstereceğiz."

"Oh, eminim. En son ne zaman eline bir raket aldın?" diye alay etti.

"Bisiklete binmek gibi bir şey."

Liz, "Bu ilginç olacak," diye düşündü.

"Merak etme," dedi Brady onu dürterek. "Üzerine fazla gitmeyeceğiz."

Gözlerini kısmıştı. Oynadığını biliyordu ama onu hiç iş başında görmemişti. Kaba bir uyanışla karşı karşıyaydı. "Getir onu, Maxwell."

Easton'la yaptığı tüm o ekstra antrenmanların karşılığını alacaktı. Haftada iki ya da üç kez onunla birlikte çalışmadan önce bunu yapsaydı, yarım maçtan sonra bitkin düşerdi. Şimdi oynayabilirdi.

Bir saatten fazla. Bu adamların yanlarında iyi şanstan daha fazlasına ihtiyaçları olacaktı.

Chris tenis oynamanın bisiklet sürmeye benzemediğini kısa sürede anladı.

Dün gece birkaç kadeh içtikten sonra geceyi nispeten erken bitirmişler ve Chris'in evine dönmüşlerdi. Liz ve Brady geceyi misafir odasındaki büyük boy yatakta birbirlerine sarılarak geçirmişlerdi. Ertesi sabah nispeten erken kalkmışlar ve şehir arabasıyla Mollie'nin spor yaptığı salona gitmişlerdi. Kapalı tenis kortları vardı ve Kuzey Carolina sıcaklığında dışarıda oynamaya alışkın olduğu için bu Liz'in işine geliyordu.

"Ne zamandır oynuyorsun?" Mollie, Liz'in ısınmasını izlerken sordu.

"Yedi yaşımdan beri," dedi Liz ona.

"Bu harika olacak." Yüzüne yavaş, acımasız bir gülümseme yayıldı. "Hadi onları ezelim."

Erkekler ilk servisi kızlara bıraktı. Liz, Chris'i tamamen hazırlıksız yakalayan etkileyici bir servis atarak onları mutlu etti. Bir sonraki servisi Brady aldı ve Mollie'ye voleyle geri gönderdi. Liz, Brady'nin Chris'ten daha tecrübeli olduğunu, dolayısıyla gerçek rakibinin o olduğunu söyleyebilirdi. Ayrıca, spor şortu, Dri-Fit tişörtü ve tenis ayakkabılarıyla çok seksi görünüyordu.

Mollie'nin servis dönüşü Liz'e antrenmanlı olduğunu gösterdi ama Liz'le kıyaslanamazdı bile. Chris oyunun yarısına doğru tekrar alışmaya başladı ama o zamana kadar kızlar çoktan iki öne geçmişti. Bir sonraki sette voleybol oynadılar ve Brady'nin ikisinin de karşılık veremediği güçlü bir vuruş yapmasının ardından set erkeklerin oldu.

Bu konuda muzaffer görünüyordu ama geri kalanı boyunca garip bir şekilde sessizdi. Brady'nin inanılmaz derecede rekabetçi olduğunu biliyordu. Öyle olmasaydı politikayla ilgilenmezdi. Ama bu onun sporuydu. Basketbolda ve muhtemelen diğer her şeyde onun kışını tekmeleyebilirdi ama teniste değil. Ve bunu kanıtlayacaktı.

Resmi kurallara göre oynuyorlardı; kazananın altı set kazanması ve diğer takımı en az iki set farkla yenmesi gerekiyordu. Liz adrenalini oynuyordu ve zamanın nasıl geçtiğinin farkına bile varmadı.

herkesin yorulduğu açıktı. Eğer bir sonraki sayıyı kazanırlarsa maç bitecekti.

Karşı karşıya geldiklerinde Brady'nin yüzündeki kararlılığı görebiliyordu. Bir an için sanki sadece ikisi varmış gibi hissetti. Rekabetçi doğaları geri çekilmelerine izin vermiyordu.

Liz raketini kaldırdı ve topu file üzerinden servis etti. Brady topu neredeyse ulaşamayacağı bir yere geri gönderdi ama son anda topu aldı. Top filenin üzerinden süzüldü ve sahaya bir kez çarptı. Brady zekice yerleştirilmiş topu almak için daldı, ama bir santim kadar yavaştı ve top saha dışına sekti.

"Oyun!" Mollie bağırdı. Nefesi kesilmişti ama hâlâ zafer kazanmışçasına zıplıyordu.

Liz belinden öne doğru eğildi ve birkaç derin nefes aldı. Kalbi dakikada milyonlarca kilometre hızla atıyordu. Sahanın öbür ucundan Brady ile göz göze geldi ve göz kırptı. Onu yenmişti. Neredeyse tüm hayatı boyunca oynadığı bir oyunda olması ve başa baş geçmesi önemli değildi. Yine de kazanmıştı ve bu harika bir histi.

"Pekâlâ, siz ikiniz," dedi Mollie, sahanın diğer tarafını işaret ederek. "Kaybettiğinize göre, bizi Schiller'e Pimm's içmeye götürmelisiniz."

Chris inledi. "Beni öldürüyorsun, kadın." Mollie kıkırdadı. "Adil olan bu."

Liz adet olduğu üzere onlarla tokalaşmak için sahaya doğru yürüdü. Chris beşlik çakmak için Liz'in eline vurdu ve sonra kendi kendine mırıldanarak sahayı terk etti: "Bu oyunu oynamamamın bir nedeni olduğunu biliyordum."

"Hey, sen," dedi Brady'ye doğru yürürken. "İyi maçı."

"Olağanüstüydün," dedi ona.

"Bir kızın seni yenebileceğini düşünmedin, değil mi?"

"Yanıldığımı kanıtladın. Bu bende ders alma isteği uyandırdı. Savannah'nın konuştuğu adam müsait mi?" diye sordu.

"Easton'ı benden çalamazsın! Kendi eğitmenini bul," diye şaka yaparak ona vurdu.

Brady Liz'i kendine doğru çekti.

"Ew. Ter içindeyim."

"Buna alışkın olduğumu sanırsın," dedi sırtarak. "Bir fikrim var.

Kız arkadaşımın bana ders vermesini istesem nasıl olur?" "Teniste iyi mi?" Liz masumca sordu.

"En iyisi. Hatta o kadar iyi ki, erkek arkadaşı ona kimin yetkili olduğunu en iyi bildiği şekilde hatırlatmak zorunda kalacak."

Liz'in kaşları havaya kalktı. "Peki bunu nasıl öneriyorsun?"

Ağzını kızın kulağına götürdü ve kulak memesini ısırdı. "Bu gece seni yalnız yakaladığımda, bir Senatör'ü dize getirdiğin gece tam olarak ne olduğunu sana hatırlatacağım."

OceanofPDF.com

Bölüm 18

ÖDEYİN

A Söz verildiği gibi, o gece erkekler kızlar için Mollie'nin tercih ettiği içkiyi de içeren bir akşam planladılar. Liz alışveriş gezisine çıktı. bir kokteyl elbisesi almak için. Brady de peşine takıldı ve Bergdorf Goodman'daki görevliyle *Güzel Kadın*'ı oynadı. Karşılaşmanın sonunda Brady bir çift Jimmy Choos ve Liz'in vücudunu vurgulamak için belden kıvrılan koyu eflatun askısız bir elbise konusunda ısrar etti.

Chris'in dairesine döndüklerinde Liz banyoyu devraldı. Duştan sonra uzun sarı saçlarını omuzlarına dökülene kadar açtı. Zarif kıyafetini tamamlamak için dumanlı bir makyaj yapmak için fazladan zaman harcadı. Banyodan çıktığında Chris onu bir ısıklıkla karşıladı. Brady en iyi arkadaşına başını salladı ve kız arkadaşını daha da yaklaştırdı.

"Büyüleyici görünüyorsun," dedi ona. Onu burnundan bir kez öptü.

"Sen de hiç fena görünmüyorsun," dedi.

Aslında elbisesini tamamlayan kareli yeşil kravatlı, özel dikim siyah takım elbisesi içinde inanılmaz görünüyordu. Ve o gülümseme . . . 4 Temmuz'daki havai fişekler kadar parlaktı, hepsi onun içindi. O anda ve orada eriyebilirdi.

"Satın aldığım her şeyde bu kadar ışıltılı görünürsen seni alışverişe götürmeye alışabilirim sanırım," dedi onu değerlendirirken.

"Tişört ve eşofmanla Brady Maxwell için yeterince iyi değil miyim?"

"Hayır. Kesinlikle değilsin."

Liz bir kaşını kaldırdı. "Umarım şaka yapıyorsundur."

"Senin kadar güzel biri her zaman tasarım kıyafetler giymeli. Sana yakışıyor."

"Bana tasarımcı eşofmanları mı alacaksın?" diye sordu. "Sipariş vereceğim."

"Saçmalıyorsun."

"Senin için. Gerçi ne giyersen giy seni sevdiğimi zaten biliyorsun. Aşık olduğum şey senin bu beynin."

"Ben de bunun benim bedenim olduğunu sanıyordum," diye mırıldandı.

Elini kadının bel kıvrımından aşağı kaydırды. "Başlatma şimdi. Bu gece tutmam gereken bir söz var."

"Gitme vakti," diye seslendi Chris, aralarındaki şehvet dolu bakışmayı bölerek. "Gösteriden önce Mollie'yi almamız gerekiyor."

Brady onun dudaklarına bir öpücük kondurdu ve sonra onu kapıdan dışarı çıkardı. Brady ve Chris'i binanın lobisine kadar takip etti. Kaldırımında onları siyah bir Hummer limuzin karşıladı.

Liz o gece Jefferson-Jackson galasında Brady'yle birlikte eve ilk gittiğinde bu lüks karşısında şok olmuştu. O geceden beri limuzinde olmasına rağmen yine de yüreği hoplamıştı. Onlara uyuyordu.

"Önden buyurun," dedi Brady.

Elini tuttu ve karanlık içeriye girmesine yardım etti. Pahalı şampanya bir kovada soğutulmuştu ve arka planda hafif bir müzik çalıyordu. Birlikte geçirdikleri o ilk gece sinirlerini yatıştırmak için iki kadeh şampanya içmek zorunda kalmıştı. Onunla ayrılma kararından emin değildi. Şimdi bunun hayatının en iyi kararı olduğunu düşünüyordu.

Brady ve Chris onun ardından içeri girdiler ve hemen şampanya doldurmaya başladılar. İyi talihlerine ve güzel zamanlarına kadeh kaldırdılar ve keskin şampanyalarını yudumladılar. Liz yüzündeki gülümsemeyi engelleyemiyordu. Birkaç ay önce New York'ta bir limuzinde Brady ile birlikte olacağını hayal bile edemezdi. Şimdi ise hayatını başka türlü hayal edemiyordu.

Elbette arzu edilmekten uzak yönleri de vardı ama Brady hepsini gölgede bırakıyor gibiydi. Kendini bir erkekle tanımlayan biri değildi ve şu anda bile bunu yapıyormuş gibi hissetmiyordu. Kariyeri ve bağımsızlığı onun için hâlâ çok önemliydi. Bu yüzden işiyle ilgili olarak ondan yardım kabul edemiyordu. Ama hayatı daha önce hiç olmadığı kadar tamamlanmış hissediyordu... her şeyin yolunda gittiği zamanlarda bile. Şimdi yanında onu seven ve engellere rağmen hayallerinin peşinden gitmesi için onu cesaretlendiren sevdiği adam vardı. Önlerinde bir seçim mücadelesi vardı ama onun kendisi için olduğu gibi kendisi de onun için orada olmak istiyordu.

Chris'in şakalarından birine gülen Brady'ye baktı ve dudaklarına bir gülümseme dokundu. Geleceğin belirsiz olduğunu biliyordu ama ona ve onlara güveniyordu. Gelecek hakkında yapılması gereken konuşmalar vardı ama bunları yapmaktan eskiden olduğu gibi korkmuyordu.

Sonunda trafiği aştıklarında, şoför yüksek bir binanın önüne park etti. Chris, Mollie'yi almak için atladi ve onları limuzinde yalnız bıraktı. Brady'nin eli hemen Mollie'nin kalçasında gezindi. Bacak bacak üstüne atmıştı ama bu onu durduracak gibi görünmüyordu, zaten durdurmayı da planlamıyordu. Kadının bacaklarını kolaylıkla ayırdı.

"Kımıldatmayın onları," diye hırladı kulağına.

Bu komutla vücudu kasıldı ve adamın eli kalçalarını keşfederken kıpırdamamak için elinden geleni yaptı. Vücudunun, adamın dokunuşuyla kolayca ısınmaya başladığını hissedebiliyordu. Parmakları kızın hassas tenine değdiğinde kız sıçramaktan kendini alamadı.

Ona sıırttı. "Külot yok mu?"

"Beni onsuz daha çok seviyorsun," diye fısıldadı gırtlığından.

Diğer eli bileğinin etrafına dolandı ve pantolonunun ön kısmına dayadı. Adamın aletinin avucunun içinde uzadığını hissetti ve gözleri büyüdü.

"Bana ne yaptığını görüyor musun?" diye sordu. Başını salladı ve vurgulamak için sıktı. "Şimdi sana ne yaptığımı görmeme izin ver."

Parmaklarını önce nazikçe, sonra da araştırarak amının girişinde gezdirdi. Kadının ıslaklığı parmaklarını kaplıyor, ne kadar tahrik olduğunu ele veriyordu.

"Mmm," diye iç geçirdi onun içine doğru kayarken.

Gözleri dalgalanarak kapandı ve başını koltuk başlığına yasladı. Ne kadar zamanları olduğunu bilmiyordu ve şu anda umurunda bile değildi. Bütün gün onu arzulamıştı. Serbest kaldığı sürece onun kendisine ne yaptığı umurunda değildi. Ve bunun güzel, coşkulu bir şekilde geliştiğini hissetti. Tüm dünyası bu ana odaklanmıştı ve ağır nefes alıp vermesi ne kadar yakın olduğunu ele veriyordu.

"Benim için gelecek misin, bebeğim?" Brady onun kulağına fısıldadı.

"Yaklaştın," diye inledi.

"Ne kadar yakın?" Parmakları kızın içine girip çıkıyordu. Başparmağı klitorisini çevreleyerek zevki olabildiğince uzattı.

Liz dudağını ısırды, ona tutarlı bir cevap veremiyordu. Duvarları onun etrafında kenetlenmiş, teklif ettiği şey için yalvarıyordu.

Ve sonra aynı şekilde elini çekti, bacaklarını birleştirdi ve ereksiyonunu gizlemek için takım elbisesini düzeltti. Kadının vücudu bu ani hareketi protesto etti. Tam eşiğinde durduğu doruk noktası geri çekiliyordu. Limuzinin kapısı açıldığında gözleri fal taşı gibi açıldı ve itiraz etmeye başladı.

"Bizi özledin mi?" Chris, yüzü kapı aralığında belirlediğinde sordu.

Liz az önce olanlardan ne kadar etkilendiğini belli etmemeye çalıştı. Chris'in gözleri ikisi arasında gidip geldi ve sanki o yokken neler olduğunu biliyormuş gibi güldü.

"Hey!" Mollie bağırarak Chris'i itti ve limuzinin içine girdi. Dizlerine kadar uzanan ince siyah bir elbise ve askılı siyah topuklu ayakkabılar giymişti. "Gösteri için hazır mısınız?"

"Biz hazırız," dedi Brady. Elini Liz'in omuzlarının üzerine bıraktı. "Değil mi?"

Liz, "Çok," diye karşılık verdi. *Orospu çocuğu.*

"Müthiş. Bunu görmüştüm ve kesinlikle favorim. Bayılacaksınız."

Chris onun yanına oturdu, şoför kapıyı kapattı ve sonra tekrar yola koyuldular. Mollie kendine biraz şampanya doldurdu ve Liz'in artık boş olan kadehini yeniden doldurdu. Liz'in kafayı bulmak için bundan daha fazlasına ihtiyacı olacaktı.

Tiyatroya vardılar ve kendi özel localarına yönlendirildiler. Kırmızı perdeden önce Chris ve Mollie geçti ama Liz Brady'yi durdurdu.

"Bütün bunları sen mi yaptın?" diye sordu etrafını işaret ederek. "Eğer kız arkadaşımı dışarı çıkarmayı kastediyorsan, evet."

"Yani ... hepsi ... limuzin, şampanya, loca koltukları ..."

"Şey, Chris ve ben anlaştık, ama bu benim önerimdi," dedi omuz silkerek. "Hoşuna gitmedi mi? Limuzindeyken hoşuna gitmiş gibiydi."

"Hayır, hoşuma gitti! Limuzini de beğendim. . yine de bana bir şey daha vermeni isterdim," dedi imalı bir şekilde.

"Bu ne olabilir?"

Liz ellerini onun takım elbisesinin önünde gezdirdi. "Sanırım bunu daha sonra yalnız kaldığımızda çözmek ."

"Yalnız kalana kadar beklemem gerektiğini kim söyledi?" diye sordu dudaklarını kızın ağzına değdirerek.

"Sadece yakalanmamızı , değil mi? Yüzlerimiz uygunsuz teşhirden gazetelere çıksın."

Brady kıkırdadı. "Eğer bu kız arkadaşımla yattığım haberiye, burada bir şeyleri yanlış yapıyorum demektir."

"Belki de onunla kalabalık bir Broadway gösterisinin ortasında yatıyorsan ..."

"Kim bilebilir ki?" diye sordu, karanlık koridorda onu duvara yaslayarak. Gösteri her an başlayabilirdi, tüm ışıklar sönmüştü ve etrafta kimsenin olmadığı özel bir alandaydılar. Sadece garsonlar onlara içki soracak ve locanın ön tarafında oturan arkadaşları gelecekti.

"Biri-biri," diye kekeledi kararsızca.

Vücudunu ona doğru sıkıca bastırdı ve kadın onu takım elbise pantolonunun içinden hissetti. Adam onu istiyordu. Ve Tanrım, o da onu istiyordu. "Kimse bizi duymadığı sürece kimse bizi görmeyecek. Anlıyor musun?"

Bütün vücudu gerildi. Onun bu yönünü seviyordu. Onun varlığına bu kadar kolay hükmetmesini ve bu duyguları ondan bu kadar kolay çıkarmasını seviyordu. Vücudu önceden beri yanıyordu, ama sadece sesindeki talep bile onu yeniden ateşlendirdi.

"Liz, anlıyor musun?"

Başını salladı. "Evet."

"Siz ikiniz geliyor musunuz?" Koridora adımını atan Mollie'nin sesi duyuldu. "Özür dilerim, bölmek istememiştim."

Brady geri önce Liz'e sırtıttı. "Bölmek yok. Biz geliyoruz."

Mollie hızla özel kabinlerine geri döndü.

Liz, Brady'nin yanından geçerken, "Olsak iyi olur," diye dikizledi. Brady onun yanından geçerken kışına bir şaplak attı ve Liz ağlamamak için dudağını ısırırdı.

"Ne dedim ben?" diye hırladı.

"Duymadı."

"Bunu tekrar deneyelim," dedi ve perdeyi geri çekerek onu balkona aldı. "Konuşmak yok. Gürültü yok. Çıt yok. Talimatlarıma uyarsan bu sefer gelmene izin veririm."

"İzin vermek mi?" diye sordu, sanki adamın sözleri vücudunu arzuyla titretmiyormuş gibi.

"Evet," diye homurdanarak onu içine çekti. Ağzını onun kulağına çok yaklaştırdı. "Yalvarma konusunda ne hissettiğimi biliyorsun bebeğim. Kukunu bunun için yalvartacağım."

Zaten öyleydi.

Brady locanın arka tarafına oturdu ve Liz de onun yanındaki koltuğa geçti. Işıklar yanıp söndü, orkestra başladı, tüm konuşmalar sustu ve ardından gösteri başladı. Seyirciler tüm dikkatlerini gösteriye verir vermez, Brady Liz'e kucağına oturmasını ve yüzünü öne dönmesini işaret etti.

Tek kelime etmeden söyleneni yaptı ama birilerinin bir şeylerin ters gittiğini fark etmesini bekleyerek etrafına bakındı. Ama bu açıdan kimse kutunun içini göremiyordu ve Mollie ile Chris de gösteriye kilitlenmişlerdi. Pantolonunun düğmelerini açıp sikini çekerken elbisesinin eteği Brady'nin kucağını örttü. Uzunluğunun kalçalarına sürtündüğünü hissetti ve her yeri titredi. Bunu yaptıklarına inanamıyordu. Yine de onu durdurmaya hiç niyeti yoktu.

Eli eteğinin altına kayd ve bir kez daha klitorisinin etrafında dolaştı. İniltisini bastırdı ve sadece zevke doğru eğildi. Daha önce o kadar yaklaşmıştı ki vücudunu uyandırmak için hiçbir şey gerekmedi. Bütün gün kedi fare oyunu oynamışlardı ve onu o kadar çok arzuluyordu ki bu noktada nasıl boşaldığı umurunda bile değildi.

Kadının içine bir parmak soktu ve kadının kaygan ve kendisi için hazır olduğunu gördü. Brady elini çekmeden ve vücuduna açı vermeden önce onu tekrar o noktaya kadar itti, böylece sonuna kadar içeri girdi.

Adam onu doldururken Liz'in başı döndü. Soğukkanlılığını korumak için mücadele etti, ama hiçbir şey yapamadı. Tam o anda inlememek ve tiyatro locasının arkasında ne yaptıklarını arkadaşlarına haber vermemek için elinden gelen her şeyi yaptı.

Brady kızın eteğini kucağını tamamen örtecek şekilde yeniden düzenledi ve sonra kızın içine doğru sallanmaya başladı. Vücudu Brady'nin etrafında sıkışmış, onu teşvik ediyor ve daha önce ondan esirgediği serbest bırakılmayı talep ediyordu. Brady'nin parmakları koltuğun zengin malzemesinin derinliklerine gömülürken, Brady'nin parmakları da onun kalçalarına battı.

Bir duygu kasırgası aynı anda onu vurduğunda nefesi kesildi. Haykırmak, çılgılık atmak ve bu ele avuca sığmaz adamın kalbine sahip olduğunu tüm dünyaya duyurmak istiyordu. Etrafında yıkılıp giden her şeye rağmen kendini dünyanın tepesindeymiş gibi hissediyordu. Kalbi göğsünde iki kez atıyor, her hamlede nabızı hızlanıyor, adrenalin vücudunda dolaştıkça teni aşırı ısıniyordu.

Brady onu defalarca aşağı itti ve bedenlerinin buluşmasından çıkan yumuşak sesleri sadece onların duyabildiğinden emindi.

ritim içinde. Onları doruğa doğru iten, kamusal atmosferin ortasında birleşmelerinin mahremiyeti ve samimiyetiydi. Orkestra onların temposuna göre çaldı. Aktörler kendi melodilerini söylediler. Şarkı bir kreşendoya ulaştı ve Liz kendi bedeninin çözöldüğünü hissetti.

Kendi kreşendosundan aşağı inerken kendi üzerine yığıldı. Brady bir kez daha onun içine doğru itti ve Liz onun doruğa ulaştığını hissederek titredi. Liz tuvalete gitmek için izin istemeden önce ikisi de nefesleri düzene girene kadar birkaç dakika daha orada oturdular.

O döndüğünde Brady kendini toparlamış ve kendini tamamen gösteriye kaptırmış görünüyordu. Kendinden emin, kalpleri durduran bir gülümsemeyle gülümsedi ve onu yanına çağırdı. Kadın onun yanındaki koltuğa oturmak için hareketlendi ama Brady onu bir kez daha kucağına çekti.

"Muhteşemdin," diye fısıldadı, kollarını onun beline doladı ve ona yaslandı.

"Sanki gösterinin bir parçasıymışım gibi davranıyorsun."

"Bütün gösteri sendin, aşkım." Kızın köprücük kemiğine bir öpücük kondurdu ve dudaklarını kızın boynunda gezdirdi.

Liz öne doğru eğildi ve Brady'yi tüm tutkusuyla öptü. Ona karşı hissettiklerini ifade edecek hiçbir sözcük yoktu. Sadece bu an vardı.

Gösteri sona erdiğinde içki almak için limuzine döndüler. Mollie başından sonuna kadar gösteriden ve kız arkadaşlarıyla birlikte izlediği son gösteriden bile daha iyi olduğunu düşündüğünden söz etti. Liz uygun zamanlarda gülümsedi ve başını salladı ama olanlara pek dikkat etmemişti.

Çok geçmeden limuzin varacakları yere ulaştı ve hepsi şık bir bara doluştu. Liz üniversite ortamına alışkın olduğu için kendini fazla şık hissedebileceğini düşündü ama içerideki herkes takım elbise ve şık kıyafetler içindeydi. Kolunda Brady'yle geçerken birkaç kıskanç bakışla karşılaştı. Bu bakışların Brady'ye mi yoksa elbisesine mi olduğunu bilmiyordu. Belki de her ikisiydi. Ama sanki sosyeteğe aitmiş gibi çenesini kaldırdı.

Chris arka tarafta bir kabin ayarladı ve bir garson siparişlerini almak için geldi. Brady onunla tartışmaya çalışsa da Chris kartını bırakmakta ısrar etti. Ancak bir dakika sonra Brady pes etti ve Chris'in ödemesine izin verdi.

"Bu günü göreceğimi hiç düşünmemiştim,"

dedi Liz. "Ne?" Mollie sordu.

"Brady bir tartışmayı kaybetti ve aslında geri adım attı."

"Çok komik," dedi Brady. Onu kendine doğru çekti ve yanağına bir öpücük kondurdu. "Ben bir tartışmayı kaybetmedim."

"Chris'in ödemesine izin veriyorsun. Kimsenin istemediğin bir şeyi yapmasına izin vermezsin."

"O zaman belki de Chris'in ödemesine izin vermek istedim."

"Hayır, yapmadın," dedi Chris başını sallayarak. "Seni kandırmasına izin verme. İnsanların kontrol edemeyeceği şeyler yapmasından *nefret eder*."

"Oh, hayır," diye alay etti Liz. "Benden nefret mi ediyorsun?"

Chris gülmeye başladı. "Seni yakaladı, B."

"Seni kontrol etmek istemiyorum," dedi Brady. "Chris her şeyi yanlış anlıyor." Mollie, "İşte *bu* kulağa doğru geliyor," dedi.

"Vay canına. Güven oyu için teşekkürler, Mols."

"Onlara gördüğüm gibi sesleniyorum," diye mırıldandı.

İçkileri kısa sürede geldi ve hepsi de arkadaşlarıyla geçirdikleri gecenin şerefine kadeh kaldırdı. Liz, Chris'le birlikte dinlenmek için zaman ayırdıklarına çok sevinmişti. Bunun çok yoğun bir seçim sezonunun habercisi olduğunu biliyordu ve bu gerçekleşmeden önce en azından biraz yalnız kalabildikleri için mutluydu.

"Brady bir kontrol manyağı ve ben de hiçbir şey bilmiyorum. Kulağa üniversite gibi geliyor, değil mi Brady?" Chris şaka yaptı.

"Üniversite biraz bulanık," diye itiraf etti Brady.

"Çok fazla içki içtim," dedi Mollie.

"Basketbol," diye düzeltti. "Hayatınızı ele geçirir."

"Öyle," diye kabul etti Chris. Kadehini Liz'e doğru kaldırdı. "Peki, Graduate, artık büyük dünyada makaleler yazıp *Washington Post*'ta alıntılar yaptığına göre, büyük planların nedir? Siz iki aşk kuşu birlikte mi yaşayacaksınız?"

"Uh . . ." Liz mırıldandı. Evet... bu henüz yapmadıkları konuşmalardan biriydi. Sadece Şubat ayından beri resmen birlikteydiler. Tam dört ay. Keyifli aylar, ama bu biraz hızlıydı.

Şaşırtıcı bir şekilde bu fikir onu hiç rahatsız etmedi. Bu Brady'ydi. Onu istediğini iki yıldır biliyordu ve şimdi ona sahipti.

her şey sanki mükemmel bir hızda ilerliyormuş gibi hissettirdi.

Brady parmaklarını masaya vurdu ve Chris'e "*Benimle dalga mı geçiyorsun?*" der gibi baktı.

"Ne?" Chris masumca sordu. "Bu konuyu hiç konuşmadınız mı? Ben bunun bitmiş bir anlaşma olduğunu sanıyordum. Milyonlarca yıldır bu kızın etrafında dolanıp duruyordunuz. Şimdi birlikte olduğunuza göre ne duruyorsunuz?"

"Chris, çok nazıksın," dedi Mollie. Gözlerini devirdi ve Onu

. "Arkadaşıma karşı nezakete ihtiyacım yok."

"Sana biraz öğrenmeni söyledim," dedi Brady, "ama neredeyse otuz yıldan sonra

Bunu en iyi bilen kişi ben olmalıyım."

"Muhtemelen."

Victoria taşındığına göre yaşam koşullarıyla ilgili tam olarak ne yapacağını merak ediyordu. Chapel Hill'de tek başına olmak üzücü görünüyordu. Ayrıca, bahar tatilindeki bir haftayı ve mezuniyetten sonraki haftayı Brady ile geçirdikten sonra, sürekli onun yanında olmaktan gerçekten hoşlandığını fark etti. Onun eve geldiği, birlikte vakit geçirdiği, birlikte yemek yediği, işi hakkında konuştuğu kişi olmak hoşuna gidiyordu. Bu, ilişkilerini daha tamamlanmış hissettiriyordu. Telefon bunun hakkını asla veremezdi.

Chris iterek, "Ona sormadığına inanamıyorum," dedi.

Brady başını sallayarak, "Bunu döndükten sonra özel olarak konuşmayı planlıyordum, ama Chris aceleci davrandı," dedi. Liz'e döndü ve onun elini avuçlarının içine aldı. "Benim yanıma taşınır mısın?"

"Kendini baskı altında hissetmeni istemiyorum," diye fısıldadı, Chris ve Mollie'nin onları izlediğinin farkındaydı.

"Tekrar bir araya geldiğimizden beri seni yanımda istedim. Artık okuldan ayrıldığına göre aramızda fiziksel bir engel yok ve bir daha da olmasını istemiyorum." Kahverengi gözleri yoğun ve samimiydi. "Lütfen benim yanıma taşın. Önümde bir seçim var ve kadınıma yanımda istiyorum."

"Emin misin?" diye duygusal bir nefes aldı.

"Hiç bu kadar emin olmamıştım. Seni ya da kararlarını kontrol etmek istemiyorum. Henüz benim yanıma taşınmak istemiyorsan lütfen söyle ama şunu bil ki seni her zaman yanımda görmekten başka bir şey istemiyorum," dedi Brady, sesinde siyaset için kurulmuş bir hayatın getirdiği güç ve baştan çıkarıcılık vardı.

"Tamam," diye fısıldadı bir an bile tereddüt etmeden. "Senin yanına taşınacağım."

OceanofPDF.com

Bölüm 19

YOL GEZİSİ

W New York'tan döndüklerinde Brady, Liz'i 'a taşıması için birini tuttu. Kuzey Carolina'da oldukları zamanlar için Raleigh'deki evine gönderilmişti ama onun dışında hayatı artık resmen Brady'ye aitti.

Adam arabasını onun için Washington'a göndertmek istemişti ama o bunun saçma olduğunu düşünmüştü. Sadece beş saatlik bir yoldu ve bunu daha önce kendi başına yapmıştı. Ne pahasına olursa olsun arabasını göndermenin ne kadar aptalca olduğu konusunda Brady'nin başının etini yedi ve sonunda vazgeçti. Bu küçük bir zaferdi.

Zamanı geldiğinde ve arka koltuk taşıma şirketine güvenmediği eşyalarla dolduğunda, Brady'yi havaalanına götürmeyi teklif etti.

Ona sitemkâr bir bakış attı. "Beş saatlik yolu bensiz gitmene izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

Liz'in ağzı açık kaldı. "Herhangi bir yere arabayla gider misin?" "Seni göl evime götürüp geri getirdiğimi hatırlıyorum." "Bu farklı bir şey. Buna gerek yok."

"Arabada geçireceğim beş saati seninle mi geçireceğim?" diye sordu. "Şey, evet ..."

"O zaman bu gerekli."

"Brady, zamanın yok. Heather çıldırarak. Bu hafta sonu için hazırlanman gereken bir miting var. Kampanyanın başlangıcı. Senin toplantılarda olman gerekmiyor mu?" Liz sordu.

Bunun için suçlanmak istemiyordu. Brady diğer kadını azarladığından beri Liz Heather'dan haber almamış olsa bile, eyalet sınırlarının ötesinde onun onaylamadığını hissedebiliyordu.

"Heather için endişelenmen konusunda sana ne demiştim? Onu bana bırak. Kampanya başladığında onu yeterince göreceksin. Şimdi ne düşündüğünü merak etmenin bir anlamı yok," dedi Brady ona. "Şimdi anahtarları ver de yola koyulalım."

"Eski-özür ?" Liz anahtarları göğsüne bastırarak kekeleydi. "Arabayı ben kullanıyorum."

"Um . . . hayır."

Brady elini uzattı. "Her zaman ben sürerim."

"Sen hep *kendi* arabayı kullanıyorsun. Av tüfeğini al ve bununla mutlu ol." Onun başka bir şikâyetini dinlemeden ön koltuğa kaydı.

Bu süreçte onun damarına bastığının farkındaydı ama adam yolcu koltuğuna oturduğunda muazzam bir tatmin hissetti. Eğer yeterince kararlı olursa, o da boyun eğecekti. Erkek arkadaşının baskın yanından kurtulmaya hiç niyeti yoktu ama ona biraz emir vermekten de çekinmiyordu.

D.C.'ye yolculuk, Brady'nin aslında doksanların sonundaki erkek gruplarını ve iPod'unda rastgele çıkan Disney müziklerini sevdiğini öğrenen Liz için her türlü harikaydı.

"Ne? Benim küçük bir kız kardeşim var," diye itiraz etti.

Liz sadece kıkırdadı ve gelen★ NSYNC şarkısına eşlik etti.

Artık arabada sesli kitap dinleyecek kadar uzun süre kalmadığını, ancak Kongre'ye girmeden önce sürekli dinlediğini söyledi. Uçarken onlara konsantre olmanın daha zor olduğunu söyledi. Arabasında sadece son Harry Potter sesli kitabı vardı, ama yolculuğun ikinci yarısında ona geçtiğinde ondan hiçbir şikâyet duymadı.

Yolculuklarını yarıda kesen tek şey Heather'dan gelen bir telefon oldu. Brady radyoyu susturdu.

"Buna cevap vermek zorunda mısın?" Liz arabadaki cep telefonuna bakarak sordu.

"Üç saat geç kalacağım için kadar kızmış olamaz, değil mi?" "Aynı Heather'dan mı bahsediyoruz?"

"Olmaz. Sadece bizi yoldan çıkarma."

Liz, "Eğer sorarsa, sana uçmanı söylediğimi mutlaka söyle," dedi.

Onu.

Brady sadece güldü ve telefonu açtı. "Selam."

"Hey! Hey?" Heather telefonda Liz'in duyabileceği kadar yüksek sesle bağırdı. Brady omuz silkti ve telefonu hoparlöre verdi. "Tek söyleyeceğin "Hey" mi?"

"Size nasıl yardımcı olabilirim?" Liz elinin içine kıs kıs güldü ve Brady parmağını ağzına bastırdı.

"Otuz dakika önce burada olman gerekiyordu, Brady. Cuma günü mitingimiz var Alex strateji konuşmak istiyor. Yapılacak çok şey var. Bir taşıma şirketi tutmuşken kız arkadaşını taşımaktan daha önemli şeyler. Neredesin?" diye sordu.

"Washington'a gidiyorum."

"Benimle uçaktan mı konuşuyorsun?"

"Aslında arabadan."

Heather derin bir nefes aldı. Liz onun gözlerini kapattığını ve kaşlarını kıstığını hayal edebiliyordu. "Başkente geri mi dönüyorsun?"

"Ben kendimi daha çok bir yolcu olarak görüyorum. Liz kullanıyor."

"Bugün Kongre'de olmak zorunda olmadığına sevindim. Bir ergen gibi davranıyorsun. Bu kız için tüm sorumluluklarını unutuyor musun?"

Liz bu ifade karşısında kızardı. Onun zamanından bu kadar çok çaldığı için utanıyordu. Onu kendisi için önemli olan her şeyden uzaklaştırmak istemiyordu. Ama adamın gözlerindeki zehir düşüncelerini yatıştırdı.

"Bu kadar yeter, Heather. Ben bir genç değilim; hiçbir şeyi de unutmuyorum. Ülkeme ya da seçmenlerime karşı görevlerimi de. Kız arkadaşımın Virginia'ya doğru kısa bir yolculuğa çıkıyorum ve bir buçuk saat içinde dönmüş olacağım. Şimdi, bu aramanın bir nedeni var mı?"

Liz, Heather'ın cevabını beklerken dudağını çiğnedi. Brady ve Heather arasında sürekli bir çatışma kaynağı olmaktan nefret ediyordu.

"Evet," diye tersledi Heather. "Sonunda mezuniyet fotoğraflarıyla ilgili bazı bilgiler edindim."

"Hangi resimler?" Liz fısıldadı. "Ne buldun?" Brady sordu.

"Burada bir eğilim görmeye başlıyorum. Güzel genç kadın Calleigh Hollingsworth'u hatırlıyor musun?" Heather o ısırğan ses tonuyla sordu. "Kaynaklarım bana Liz ve eski sevgilisinin fotoğrafını magazin dergilerine sattığını söyledi. Bana bir tuzak gibi geldi. Eski sevgilisi şehre geliyor. Makaleyi birlikte yazdığı kız fotoğrafları satıyor."

Liz itiraz etmek için ağzını açtı. Hayden'in bunu yapacağını sanmıyordu ama Brady başını salladı. Gerçekten bir şey söylemek istiyordu ama Heather onu dinlediğini bilmiyordu.

"Bir ekibin onu takip etmesini ve şüpheli başka bir şey olup olmadığına bakmasını sağlayacağım. Daha fazla tahribat yaratmasını istemiyorum. Ön seçim için gerçek bir tehdidimiz olmadığını biliyorum ama riske girmek istemiyorum. Yaşadıklarımızdan sonra herhangi bir rakip yeterince kötü. Russell Kleeb'in sadece Durham'da toplum aktivisti olarak çalıştığını biliyorum ama bence bunu ciddiye almalıyız. Elinden gelen her şeye sarılacaktır ve genel seçim zamanı nelerle karşılaşacağımızı Tanrı bilir."

"başaracağız. Başka bir şey olursa beni haberdar edin. Yakında ofiste olacağım," dedi Brady ona.

"Açık ve net, Kongre Üyesi," dedi keskin bir sesle. Hat onun elinde öldü.

"Bunu *hep* yapar mı?" Liz sordu. "Ne?" diye sordu.

" kapat. Hep kapatıyor. Çok sinir bozucu."

"Heather işte. Zamanı çok kısıtlı," dedi Brady ona. "Ben de benden nefret ettiğini sanıyordum."

"Seni anlamıyor," diye dikkatle itiraf etti Brady. "Onunla tanıştığımda Heather babamın yanında staj yapıyordu. Üniversiteden mezun olmak üzereydim ve başkan olmak gibi yüce planlarım vardı."

Liz, "Sanırım hâlâ o planlara sahipsin," dedi. Onun hayatının iç yüzünü öğrenmek ve Heather hakkında daha fazla bilgi edinmek onu büyülemişti.

"Seviyorum." Ona göz kırptı. "Babam onun tanıdığı en çalışkan insan olduğunu ama birlikte çalışması en kolay insan olmadığını söylerdi. Ben de bunu bir meydan okuma olarak kabul ettim ve ilk Eyalet Senatosu yarışımında bana yardımcı olması için onu tam zamanlı olarak işe aldım. Çok değerli olduğunu kanıtladı. Yine de onunla çalışmanın daha da zorlaştığını söylemek zorundayım. Biraz kaba saba biri ama bunu hak ediyor."

"Kenarları sert demek hafif kalır ama sanırım bunu anlayabilirim. Siyaset zor bir dünyadır."

"Heather dünyayı siyah ve beyaz olarak görüyor. Kampanya için iyi değilsen, işe yaramazsın. Kadının evinde dağınıklık yok. Bu biraz ürkütücü."

"Senin dağınıklığın yok," dedi Liz.

"Ofiste yaşıyorum. Dağınıklık var," dedi. "Artık değil!"

"Evimizi darmadağın edebilirsin." "Bu kulağa hoş geliyor."

"Ben de," diye itiraf etti. "Heather'ın kaba biri olduğunu biliyorum ama senin yararlı olduğunu kanıtladığını düşünmüyor. Kampanyaya faydalı olmak için belli bir kalıba girmek zorunda olmadığınızı görmüyor. Sen benim için bir değersin. Seni seviyorum. Sonunda önemli olan da bu."

Washington'a kadar olan yolculuğun geri kalanı Harry Potter sesli kitap anlatıcısına kalmıştı. Liz'in düşünecek çok şeyi vardı ama bunları Brady'ye nasıl açacağından henüz emin değildi. Önce düşüncelerini toparlamak istiyordu ve Heather'ın Hayden'la çektiydikleri fotoğrafların bir tuzak olduğu konusunda söylediklerine takılmıştı.

Fotoğrafını çekmesi için birini tuzağa düşüren birinin nasıl davranacağını bilmiyordu ama bunun Hayden olduğunu sanmıyordu. En azından biraz gergin olduğunu tahmin ederdi. Muhtemelen daha büyük olasılıkla resimleri olduğundan daha kötü göstermeye çalışmak için aşırı alınganlık gösterileri olurdu ama Hayden bunu yapmamıştı. Aralarında geçen onca şeyden sonra bile ona böyle bir tuzak kuramayacak kadar samimi bir özür dilemişti.

Liz bir süre sonra Brady'nin dairesinin otoparkına girdi. Brady arabası için Range Rover'ının yanındaki boş yeri çoktan ayarlamıştı. Brady iki kutu giysi aldı ve Liz de annesine ait antika bir mücevher kutusunu taşıdı.

Brady'nin çatı katına ulaştılar ve Brady onu ön kapıya kadar takip etti. Buranın artık onların yeri olduğunu anladığında dudaklarına bir gülümseme geldi. Eşikten geçerken midesi bir takla attı. Brady kutuları onun gömme dolabına yerleştirdi. Liz de onu izledi ve mücevher kutusunu şifonyerin üzerine koydu. Kutuyu açtı ve Brady'nin madalyonunu çıkardı. O gittiğinde bunu takmayı seviyordu, böylece sanki ondan bir parça kalbine yakınmış gibi hissediyordu.

"O ne?" sordu arkasında durarak. "Kolyen."

"Hayır. Bu." Elini içeri soktu ve küçük bir tılsım paketi çıkardı. "Yeni takılar mı aldın?"

Liz'in yanakları pembeleşti. "Uh, hayır."

Ona sorgulayıcı bir bakış attı. "Açıklamak ister misin?"

"Hayden bunları bana biz çıkarken almıştı."

Brady'nin yüzü ölümcül bir hal aldı. "Kolyem için sana *tılsım* mı aldı?"

"Kolyenin senin olduğunu bilmiyordu, sadece onu çok taktığımı biliyordu."

Tekrar takmam için güncellenmiş takılar isteyebileceğimi düşündü," dedi

Yumuşakça.

"Ve?"

"Ne?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Onları taktın mı? Beni göğüslerinin arasında sallandırarak mı dolaşıyordun?" diye sordu madalyonun asılı olduğu yeri parmaklayarak. "İçlerinde başka bir adamın takıları varken mi?"

"Hayır," dedi ona, sakın kalmaya çalışarak. Hayden'ın bunları kendisine vermesinden hoşlanmayacağını biliyordu. "Onları hiç giymedim."

"O zaman sanırım onlara ihtiyacın yok, değil mi?" diye sordu ve onları çöp kutusuna atıp yatak odasından çıktı.

Liz, Brady'nin öfkesinin ardından orada öylece durdu. Elleri hafifçe titriyor, boş kutunun dibinde duran takılara bakıyordu. Hayden'ın ona verdiği tılsımlara duygusal bir bağlılığı yoktu ama yine de uygun gördüğü şekilde saklamak ya da atmak ona aitti.

"Hey," diye seslendi, koşarak oturma odasına girdi. "Bunu yapmana gerek yoktu."

"Onları saklamak mı istedin?" Kollarını göğsünde kavuşturmuştu ve kıskançlık damarı kabarmış gibi görünüyordu.

" sayılmaz, ama bu benim seçimim. Senin değil. Ve bu konuda bana kızmana yok."

"Eski erkek arkadaşın kolyem için sana tılsım verdiği için kızmamalı mıyım?" diye sordu.

"Benim için hiçbir şey ifade etmiyorlar ve onları hiç takmadım. Ne önemi var ki?"

Brady ona şüpheyle baktı. "Onunla birlikte olduğunu hatırlatan şeylerden hoşlanmıyorum."

"Hayden hakkında kesinlikle böyle düşünmüyorum. Ben sadece seni istedim. Artık sana sahip olduğuma göre, kesinlikle başkası için gitmene izin vermeyeceğim."

"Ve yine de o resimler için size tuzak kurduğuna inanmayacaksınız," diye belirtti.

Liz'in ağzı açık kaldı. "Ne? Nasıl yaptın-"

"Seni tanıyorum." İç çekerek kollarını indirdi. "Heather bunu söylediğinde yüzünde gördüm. Seni incitmek için yaptığı onca şeyden sonra bunu yapabileceğine neden inanmıyorsun?"

"Bu Hayden'a benzemiyor. Onu gördüğümde böyle davranmıyordu. Özür dilemek için oradaydı."

Brady başını salladı. "Bir önsezi yeterince iyi değil, Liz. Geçmişteki davranışları yüzünden bunu kabul edemem."

"O zaman bırak da onunla bağlantı kurayım," diye ağzından kaçırıldı. Brady ona sert bir bakış attı. "Ona resimleri soracağım ve onlardan haberi olup olmadığını öğreneceğim. Onu tanıyorum. Yalan söyleyip söylemediğini bilirim."

"Hayır."

"Brady, ciddi."

"Onunla konuşmanı istemiyorum. Bunu konuşmuştuk," dedi.

On

u. "En kötü ne ki?" diye sordu.

"Onu ve Calleigh'i ihbar ettin ve o da kim olduğu konusunda daha dikkatli davrandı.

bilgi satıyor," diye homurdandı.

Liz içini çekti. "Ya Calleigh'den bahsetmezsem?"

Brady onun yüzünü güçlü ellerinin arasına aldı ve kendisine yaklaştırdı. "Eğer onunla konuşman *gerekiyorsa*, tamam. Bundan hoşlanmıyorum. Hiçbir zaman da hoşlanmayacağım ve bunun rutin bir şey haline gelmesini istemiyorum. Bu tartışmayı tekrar yaşamak istemiyorum."

"Ben de bunun rutin olmasını istemiyorum. Sadece gerçeğe ulaşmak istiyorum," dedi. Gözleri onun kahverengi gözlerine kilitlenmişti ve bu bakışlarda boğulacağını düşündü.

"Sana güveniyorum," dedi ve onu dudaklarından sertçe öptü. "Bunu Heather'a anlatmak zorundayım. O yüzden lütfen kısa konuşmanız biter bitmez bana haber verin."

"Yapacağım." Adam kapıya doğru yürümeye başladı ama kadın ona doğru uzandı. "Bu şekilde olduğu için üzgünüm."

"Seni sonsuza dek alabilir miyim?" diye sordu, sözleri ipek gibi pürüzsüzdü.

Bu sözler onu hazırlıksız yakaladı. Sonsuzluk hakkında hiç konuşmamışlardı. Ona yanına taşınmasını teklif edene kadar hiçbir şey hakkında gerçekten konuşmamışlardı.

"Evet," diye mırıldandı.

"O zaman buna değer." Ayrılmadan önce onu tekrar öptü. Kadın, adamın dudaklarının kendisinde bıraktığı kalıcı coşku ve fısıldanan sonsuzluk vaadiyle baş başa kalmıştı.

Liz iç çekerek telefonunu buldu ve tereddütle Hayden'ın numarasını çevirdi.

"Alo?" diye cevap verdi. Sesi hem şaşkın hem de kararsızdı, sanki neden aradığını bilmiyormuş gibiydi.

"Hey, Hayden."

"Bir sorun mu var?"

"Hayır, tam olarak değil," dedi yumuşak bir sesle.

Aralarındaki sessizlik, başarısızlıkla sonuçlanan ilişkilerinin çöküşüyle kalınlaşmıştı. Bir şeyler söylemesi gerektiğini biliyordu ama dili damağına yapışmış gibi hissediyordu.

Hayden, "Sizden bir şeyler duymak her ne kadar hoşuma gitse de, gerekçenizi merak ediyorum," dedi. "Sanırım bir nedeniniz var?"

"Bana mı kurdun?" Liz'in nefesi . "Resimlerle." "Ne?" diye sordu. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani gazetede fotoğraflarımızın çıkması için bir fotoğrafçı mı ayarladınız?"

"Şaka mı yapıyorsun?" Hayden tükürdü.

"Bana karşı dürüst olmalısın. Eğer tüm bunlar doğruysa, o zaman ciddi sorunlarımız olacak. Amacının ne olduğunu bilmiyorum ama bu işe yaramayacak. Sadece bana gerçeği söylemeni istiyorum."

"Sana daha önce hiç yalan söylemedim Liz," dedi. "Asla bir fotoğrafçı yerleştirmem. Özür dilemek için oradaydım, ilişkinizi bozmaya çalışmak için değil. Sanırım mesajımı anlamamışsın."

"Ben ciddiym, Hayden!"

"Ben de öyle! O fotoğrafları kimin çektiğini bilmiyorum. Gazeteye çıktıkları için üzgünüm ama benim bununla hiçbir ilgim yok. Hem neden şimdi bana soruyorsun ki? Bu iki hafta önce oldu," diye sordu Hayden. "Bekle. Fotoğrafları kimin çektiğini biliyor musun? Bu yüzden mi beni suçluyorsun?"

Kahretsin! Onu çok iyi tanıyordu.

"Bana bunu sormak için geldiğine göre bir tahminde bulunmalı mıyım?" Hayden kuru bir sesle cevap verdi. "O sırada bunu düşünmemiştim, ama konuya karşı kişisel bir kan davası olan ve Chapel Hill'de olacağımı bilen kim olabilir?"

Liz nefesini tuttu. Kendi iyiliği için fazla zekiydi. Şu anda bir zararı değil. Calleigh'nin bu işe karıştığını bilmiyordu. Sesinde açıkça belli oluyordu. Çok netti. Ve şimdi sesi gerçekten kızgın geliyordu.

"Calleigh, ha?" Hayden tahmin etti.

"Ne doğrulayabilirim ne de yalanlayabilirim ..."

"Oh, şimdi bana muhabirlik taslama, Liz. Bildiğin her şeyi sana ben öğrettim."

"Her şey değil," diye tükürdü.

"İyi. Her şey değil," dedi beceriksizce. "Calleigh ziyarete geleceğimi öğrendiğinde beni takip etti. Neyin peşinde olduğunu gerçekten bilmek istiyorum."

"Hepimiz öyle yapmaz mıyız?"

"O zaman içeride çalışmam iyi bir şey, değil mi?"

"Ne demek istiyorsun?" Bu konuşmayı neden sürdürdüğünü bile bilmiyordu ama Hayden'da bir şeyler değişmiş, şey yerli yerine oturmuştu. Sesi daha çok kendisi gibi geliyordu; azimli, hırslı, kendini gerçeğe adanmış. Bu kişiyi uzun zamandır görmemişti. "Bunu kişisel olarak algılıyor çünkü seni ben seçtim Liz," dedi şefkatle. "Belki ona göz kulak olabilirim diye düşündüm."

"Peki bunu neden yaptın?" Onun niyetinin açık ve net bir şekilde ortaya çıkmasını istiyordu.

"Kısmen değer verdiğim insanlarla uğraştığı için, kısmen beni takip ettiği için ve kısmen de ... terfisini benim üzerimden aldığı için."

"Sandy Carmichael olduğumu ortaya çıkardığım için mi terfi aldım? Tanrım, tam bir kaltak!"

Hayden güldü. "Kendine has anları olduğu kesin."

"Her an," diye homurdandı. "Gitsem iyi olacak. Ben sadece ... Sanırım aradığıma sevindim."

"Yardım etmek için buradayım. Garip bir şey görürsem sana mesaj falan atarım." Sanki daha fazlasını söylemeyi düşünüyormuş gibi içini çekti ama sonra vazgeçti.

"Teşekkürler Hayden," diye fısıldadı ve telefonu kapatmadan önce veda etti.

Hayden'ın Calleigh'nin uğursuz planlarına karışmadığını bilmek Liz'in omuzlarından bir yük kalkmış gibi hissetmesine neden oldu. Konuşmaları aslında, eğer düşünmeye cesaret ederse, normaldi -ya da Hayden'la olabileceği kadar normaldi.

Bölüm 20

KICKOFF

Birkaç gün sonra, Brady'nin yeniden seçilme çabalarının başlangıç mitinginden önceki öğleden sonra, Liz ve Brady başkentteki dairelerinde uzanıyorlardı.

Brady ona burayı artık paylaştıklarını ve sadece ona ait olmadığını defalarca hatırlattıktan sonra buraya kendi daireleri demeye başlamıştı. Eğer burada yaşıyorsa, o zaman onlarındı. Önemli olan tek şey buydu.

Ertesi sabah Raleigh'e uçacaklardı. Liz, Brady'nin yanında katılacağı ilk resmi etkinlik konusunda gergindi. Muhabir olarak düzinelerce siyasi etkinliğe katılmıştı. Hatta Brady'yle birlikte Washington'da da birkaç etkinliğe katılmıştı ama seçim kampanyası bambaşka bir hikâyeydi.

Brady seçim kampanyasında hayata devam etmek konusunda endişeliydi. Sonbahar dönemi için Maryland'e kabul mektubunu kısa süre önce almıştı ve en iyi tercihi olduğu için bu onu çok mutlu etmişti. D.C. metro bölgesi içinde olmasından bahsetmiyorum bile, bu da okula odaklanırken onu Brady'ye yakın tutuyordu. Daha yakın olabilmeleri hoşuna gitmişti ama eğer Brady Kasım seçimleri boyunca burada olmazsa onu yine de çok özleyebilirdi.

Ayrıca yazılarına devam etmek konusunda da endişeliydi. Çevrimiçi gazeteye devam yazısını henüz teslim etmişti ve Justin'den gelen övgü dolu iltifatlardan sonra onun bloguna daha fazla makale göndermeye başlamıştı.

Aslında, boş zamanlarının çoğunu bilgisayar başında geçirmeye başlamıştı ve artık blogu olarak gördüğü şeyi takip eden insanlarla etkileşime giriyordu. YouTube film derecelendirmeleri ve popüler kültürle ilgili diğer konular hakkında olsa bile, makaleleri yazan kendisiydi ve yazılarını beğenen insanlarla konuşmayı seviyordu. Bu, gazetecilikte hiç olmadığı kadar farklı bir kişisel katılım düzeyiydi.

Brady yarınki konuşması için alıştırma yaparken o da web sitesindeki yorumları gözden geçiriyordu. Son birkaç gündür aynada kendi kendine ezberden okuduğunu duymuştu. Aslında, şu anda muhtemelen konuşmanın bazı bölümlerini ona ezberden okuyabilirdi.

"Bu cümle hakkında ne düşünüyorsun?" Brady aniden sordu. "Hmm?" Liz bilgisayarından başını kaldırdı. "?"

"Bu," dedi. "'Şahsen Kongre'de halk için çalışmanın hayatımın en unutulmaz deneyimi olduğuna inanıyorum.'" Kağıdı masanın üzerine bıraktı. "Sence bu çok mu lise yıllığına benziyor?"

Liz güldü. "Hayır. Bence normal karizmanla anlattığın sürece kulağa hoş geliyor. Ama benim fikrimi soruyorsan, bence Chris ve Kuzey Carolina'da çalışmak için kalmakla ilgili şeyler biraz tekrara düşüyor, özellikle de geçen dönemden."

"Öyle mi? Tutarlılığın işe yaradığını ."

Dizüstü bilgisayarını kapattı ve sehpadan konuşmayı kaptı. Devam etmeden önce bahsettiği bölüme göz gezdirdi. "Tamam. Ne demek istediğini anlıyorum -tutarlılık faktörü var- ama yarın seni tanıyan ve muhtemelen öncelikle iki yıl önceki işlerini gören insanlar olacak. Ne olursa olsun seni destekliyorlar ama sen onları ateşlemek istiyorsun, değil mi?"

Brady ona baktığında yüzünde bir gülümseme belirdi. "Doğru."

"Ne?" diye sordu.

"Devam et," diye teşvik etti.

"Bence bunu gözden geçiriyorsunuz. Neden burada çalışmaya karar verdiğinizden ve devletin sizin için neden önemli olduğundan bahsediyorsunuz ve bunu anlatmak için kişisel bir örnek kullanıyorsunuz. Bu, insanların sizinle empati kurmasını sağlamak için zekice bir numara."

"Konuşmalarımı bu kadar detaylı incelediğinizi fark etmemiştim." Brady masanın etrafında yürüdü ve onun yanındaki koltuğa oturdu. Bir bacağı diğerinin üzerine attı ve bir kolunu arkaya doğru sarkıttı. Onun söylediklerine tamamen dalmış ve tamamen rahat görünmeyi başarıyordu. Politikacılara bunun nasıl yapılacağını öğrettiklerine yemin edebilirdi.

"Tüm konuşmalarınızı gördüm. İki yaz önce hakkınızda araştırma yaparken, Eyalet Senatosu yarışlarındakileri izledim. Formülü babanız bulmuş. İşe yarıyor. Çok etkili. Ama bence burada çekim gücünü kaçıırıyorsun. Bu insanları sana oy vermeleri için ikna edemiyorsun."

Zaten yapacaklar. İster zaman ister para yoluyla olsun, onları esasen sizin için çalışmaya ikna ediyorsunuz."

"Pekâlâ. Ne demek istediğini anlıyorum. Ne önerirsiniz?" diye sordu, öne doğru eğildi ve yüzündeki gevşek bir tutam saçını fırçaladı. Elini çene çizgisinde gezdirdi ve ona öyle yoğun baktı ki, kız bir sonraki yorumunu yapmakta zorlandı.

Aslında onun konuşmalarından birini yönetiyordu. Onun için profesyonel bir konuşma yazarına hazırlattığı bir konuşma. Onu tanıyan ve muhtemelen yıllardır ekibinde olan biri. Artık geri adım atamazdı.

"Başlangıçta sizi neyin motive ettiğine değil, insanları neyin motive ettiğine odaklanırdım. Sizi motive etmeye devam eden nedir? Eğitim komitesindeki çalışmalarınız, Araştırma Üçgenine olan bağlılığınızı yerine getirmeniz, eğitimi desteklemek için para getirmeniz. Bu konuya bir sorun açısından değil, bir tatmin açısından odaklanırdım ve sonra bunu kişisel bir örnekle eve getirirdim ... belki de görevdeyken katıldığınız bir siyasi kolokyum." Bunun iyi bir fikir olabileceğini düşünmesine rağmen hafifçe güldü, çünkü kolokyum, bölgesi için çok önemli olan insanlara ve üniversite sistemine olan bağlılığını göstermenin bir yoluydu. "Kullanabileceğiniz başka örnekler de var; bu sadece benim önerimdir."

"Biliyor musun, sen çok zekisin, bebeğim." Adam ağzını onunkinin üzerine bıraktı ve kadın konuştukları her şeyi unuttu. Mükemmel bir uyum içinde hareket ettiler, adamın elleri kızın saçlarına dolandı, dilleri pozisyon almak için voleybol oynadı. Her şey o ana kadar yavaşladı ve kadın yakışıklı, başarılı erkek arkadaşının *kendisini* parlak biri olarak bulmasının keyfini çıkardı.

Bir şehir arabasıyla miting alanının yan girişine geldiler. Etkinlik iki yaz önce katıldığı Dört Temmuz etkinliği kadar büyük değildi, ama yine de nispeten büyük bir sahnesi vardı ve kalabalık içeri doluşmuştu. Liz, Brady'nin fotoğrafını çekmek için sabırsızlanan basın mensuplarının flaşlarını görebiliyordu... hatta belki kendisinin de bir fotoğrafını çekmek istiyorlardı.

İlişkileri bir sır sayılmazdı ama basından olabildiğince uzak durmak gibi yazılı olmayan bir kuralları vardı. Kampanya yolunda onlardan kaçmak mümkün olmayacaktı. İlişkilerinin en kötü dönemi geçmişti ama

özellikle Brady'nin yeniden seçilmek için yarıştığı şu günlerde hâlâ bir hikâyeydi.

D.C. politikanın Hollywood'uydu ve Brady de onların genç yıldızıydı.

Liz son zamanlarda birlikte yaşamaya başladıklarına dair yazılar okumuştı. Bu konuda gizli saklı bir şey yapmamışlardı ama yine de bunu internette görmek tuhaftı. Yorumları okuduğunda gözlerini oymak istemişti. Sürtük, fahişe, servet avcısı ve yuva yıkan kadın ona söylenen en güzel şeylerdi. Görünüşe göre hamile olduğu için de acele ediyorlardı ve Brady'yle birkaç hafta içinde bunu örtbas etmeye çalışacakları bir düğün yapacaklardı. Brady'nin onun için üzüldüğünden ve ilişkilerini diğer ilişkilerini gizlemek için kullandığından bahsetmiyorum bile. İnternet gerçekten hoş bir yerdi.

Bir öğleden sonra Brady'yi yorumlar yüzünden üzgün bulduğunda ona bunu itiraf etmişti.

"İnsanların seni hissettirmesine izin veremezsin. Bunlardan herhangi biri doğru mu?" diye sormuştu.

"Hayır," diye fısıldamıştı.

"O zaman kendinizi onlarla rahatsız etmeyin. Öğrenmeniz gereken belli bir sağduyu seviyesi var. Halkın gözü önünde olduğunuzda, bu gibi şeyleri görmezden gelmeyi ve bunlardan kaçınmayı aktif olarak seçmelisiniz. Bundan iyi bir şey çıkmaz."

Bu yüzden aramayı bırakmıştı. Buna karşı tam bir direnç oluşturacak kadar güçlü olduğunu düşünmüyordu ama bu da bir başlangıçtı. Gazetecilik geçmişi onu doğal olarak meraklı yapıyordu, bu da bu durumda yardımcı olmuyordu.

Arabaları durdu ve önce Brady indi. Gazeteci denizinde onu takip etti. Brady'nin ona uzanan ve kalabalığın içinde ona rehberlik eden eli onu sabit tutan tek şeydi. Dört ay önce olduğu gibi başını eğip kameralardan saklanmadı ama yine de bu durum onu tedirgin ediyordu.

Brady'yle birlikte ekibinin çoğunun bekleyeceği, etrafı çevrili alana vardıklarında Liz rahat bir nefes aldı. Her zaman muhabir olmak istemişken muhabirlerin onu bu kadar tedirgin etmesi hâlâ garipti. Bu karşılaşmadan sıyrılmaya ve etrafında bitenlere odaklanmaya çalıştı.

Heather etrafı çevrili alanın diğer tarafındaki muhabirlerle hızlı hızlı konuşuyordu. Liz bu konuşmaları daha önce de görmüştü; genellikle röportajlar, spot ışıkları, soru-cevap bölümleri ve daha fazlası hakkında konuşurlardı. Elliott kendi

telefonda, dikkatini çeken kişiyle hararetli bir şekilde konuşuyordu. Brady'nin kampanya yöneticisi Alex, yakındaki bir masada oturmuş bilgisayarına dalmıştı. Strateji ve planlamadan ibaretti ve genellikle sahadaki kişi değildi.

Bir de Brady vardı, onun Brady'si, konuşma yazarıyla konuşmasının son dakika ayrıntılarını gözden geçiriyordu. Liz, Brady'ye neden bahsettiğini daha iyi anlatabilmek için konuşmasının bir kısmını yeniden yazmıştı. Liz'i şaşırtan bir şekilde, Brady konuşmayı konuşma yazarına götürmüş ve onlar da konuşmanın kalması konusunda anlaşmışlardı. Brady'nin konuşmalarından birinde kendi sözleri! Brady'nin büyülenmiş dinleyicilerine kendi sözlerini okuması ihtimali karşısında içinde bir ürperti hissetmişti.

Etraftaki herkesin heyecanla dolup taşıtığını hissedebiliyordu. Bu büyük ligdi. Her şey bununla ilgiliydi. Brady'nin uğruna çalıştığı her şeyin başlangıcıydı. Kalabalığa baktı ve etkinlik için kurulan çadırın insanlarla dolu olduğunu görünce şaşırdı.

Sonra duydu. *Max-well. Max-well. Max-well.*

Tezahürat sessiz bir şekilde başlayıp daha fazla insan tezahürata katıldıkça yavaş yavaş yükselmeye başlayınca nefesi kesildi. Kısa süre sonra Brady'nin adının sesi kulakları sağır ediyor, miting alanını ele geçiriyordu.

Ona baktı ve adam parlak bir şekilde gülümsüyordu. Ne olduğunu anlamıştı. Bunun için yaşamıştı. O muhteşem insan olmak için doğmuş ve büyümüşü, spot ışıklarını ve adını alkışlayan insanları arzuluyordu, ülkeyi insanlar için şekillendirmek istiyordu. Ve o da ona aitti.

"Pekâlâ," diye tersledi Heather, onlara doğru geri yürürken. "Hazır mısınız?"

Brady kendinden emin bir şekilde, "Hazır doğdum," dedi.

"Elbette öyleydin. Şimdi bu kreşendoya izin verin ve sonra girişinizi yapın. Daha sonra birkaç röportaj, ardından bazı bağışçılarla hızlı bir toplantı ve Chelsea ile boğazınıza sokup durduğu o lanet şey hakkında bir akşam yemeği ayarladım."

"Chelsea, gerçekten mi?" diye sordu. "Bu bekleyemez mi?"

"Bu konuda oyunuzu etkilemek için bize bir *ton* para gönderiyorlar. Onunla görüşmelisin."

"Chelsea kim?" Liz araya girdi.

Heather ona şöyle bir baktı. "Bundan sonra gece için özgürsünüz, ama yarın sabah belediye başkanıyla bir fotoğraf çekimimiz var."

"Kulağa hoş geliyor, Heather," dedi küçümseyici bir ses tonuyla. Heather ona sert bir bakış attıktan sonra Elliott'ın yanına gitti. Brady döndü

Liz'le yüzleşmek için. "Chelsea, Kuzey Carolina Dağları'nda hidrolik kırılma konusunda bir açıklama yapmamı sağlamaya çalışan bir çevre lobi firması için çalışıyor. Büyük destekçileri var, bu yüzden onları görmezden gelemem. Bu yüzden akşam yemeği planımız var."

"Biz mi?" Liz şaşırarak sordu.

"Elbette. Sen benim hayatımın bir parçasısın. Benim yanımda eğleneceksin." Onu kollarının arasına aldı ve dudaklarından kısaca öptü. "Şimdi seni etkilediğim kadar kalabalığı da etkilemeliyim."

"Umarım farklı taktikler kullanırsınız," dedi nefes nefese.

Kızın ağzına bir öpücük daha kondurdu ve sırtıttı. Kampanya maskesi kolayca yerine oturdu, tüm cazibesi ve karizması, kimsenin görmezden gelemeyeceği altta yatan bir kibir ve insanları doğal olarak ona çeken bir şeyin sadece bir dokunuşu. Brady her şeye sahipti.

"İyi şanslar," diye fısıldadı. "Buna ihtiyacın yok, bebeğim. Sen varsın."

Brady arkasını dönerek küçük merdivenlerden yukarı çıktı ve sanki oranın sahibiymiş gibi sahneye çıktı. Takipçileri onun varlığını yücelttikçe tezahürat gürültülü alkışlara dönüştü. Brady'nin bütün hafta üzerinde çalıştığı konuşmayı yapmasını izlemek için Heather'ın yanına, sahnenin kenarına geçti.

Heather kollarını kavuşturmuş ve ağzını düz bir çizgiye oturtmuş bir halde duruyordu. Liz bunun onun için nasıl bir şey olduğunu merak etti -her zaman Brady ve kampanyayla ilgili en ufak ayrıntılar hakkında endişelenmek ve bundan gerçekten zevk alacak bir an bile bulamamak. Heather'la araları kötüydü ama bu Liz'in Heather'ın nereden geldiğini anlamadığı anlamına gelmiyordu, özellikle de Brady ona birlikte çalışmaya nasıl başladıklarını anlattıktan sonra.

Brady'nin yumuşak sesi hoparlörleri doldurunca Liz düşüncelerinden sıyrıldı. "Hoş geldiniz!" diye tezahürat yaptı.

Kalabalık çığlık atarak, alkışlayarak ve Maxwell pankartlarını havaya fırlatarak çılgına döndü.

"Eve dönmek çok güzel, Raleigh. Kuzey Carolina'nın iyi insanlarıyla ve buradaki destekçilerimin her biriyle birlikte olmak çok güzel!"

Liz onun konuşmasıyla rahatladığını hissetti. Bu hafta konuşmayı onlarca kez dinlemişti ve neredeyse ezbere biliyordu. Düzinelerce insanın önünde konuşma yapacak kadar rahat olamazdı ama Brady doğuştan yetenekliydi. Dikkatleri üzerine çekirdi. Her seferinde gözlerini

Sanki seyircilerin her biriyle doğrudan gibiydi.

Heather'ın Brady'nin konuşması boyunca başını salladığını bile gördü. Onun sahnedeki tavrına karşı bağışıklığı olmadığını bilmek güzeldi. Gerçi bu onu şaşırtmamalıydı. Heather bir profesyoneldi ama Brady'ye ve onun savunduğu şeylere inanıyordu. Onun aracılığıyla kendi kariyerini ilerletmek istiyordu ama ona güveniyordu.

Liz de ona güveniyordu. Onun insanlara olan sevgisinden ve değişim yaratmaya devam etme arzusundan bahsettiğini duymak Liz'e ona neden aşık olduğunu ve oyunu nasıl kazandığını bir kez daha hatırlatmıştı. Onun sadece şöhret ve servet için bu işin içinde olduğunu düşünmüştü. Güzel bir yüz ve iyi bir soyağacıyla herkesi kandırırken kötü niyetlerle ceplerini dolduruyordu. Onun daha fazla yanıldığını kanıtlayamazdı.

Konuşmanın bir sonraki bölümüne, üzerinde çalışmasına yardım ettiği bölüme geçtiğinde nefesini tuttu. O konuşmaya başladığında dinleyiciler büyülenmişti.

"Kuzey Carolina Dördüncü Bölge Kongre üyesi olarak seçildiğimde, bana desteğinizi ve güveninizi verdiniz. İnançlarınızı ve fikirlerinizi başkente taşıyacağımı ve sizin yararınızı gözeteceğimi söyledüğimde bana inandınız," dedi Brady sahnede volta atarak. "Geçtiğimiz iki yıl boyunca tam olarak bunu yaptım. İster eğitim komitesinde zamanımı geleceğin liderleri için daha iyi yasalar çıkarmaya çalışarak, ister yatırım yaptığımız araştırma topluluğu için daha fazla ödenek almaya yardımcı olarak ya da sadece aranızda çalışarak, sizi dinleyerek ve endişelerinizi dikkate alarak sayısız gün geçirdim.

"Geçtiğimiz yıl üniversitenin ev sahipliğinde düzenlenen özel bir siyasi gazetecilik kolokyumu için Chapel Hill'deydim. Bu etkinlikte, birkaç meslektaşımınla birlikte ülkemizin geleceği hakkında konuştuk. Öğrencilere, öğretim üyelerine ve etkinliğe katılmayı tercih eden diğer vatandaşlara ulaştık. Biz sizi duymak istedik, siz de bizi duyun istedik. Biz sizin için buradayız. Nereden gelerseniz gelin ya da şu anda ne yapıyor olursanız olun, burası sizin ülkeniz."

Liz sözlerinin kalabalığa söylendiğini duyunca gülümsedi. Bu kadar etkileyici birinin sözlerini duymak büyüleyiciydi, neredeyse bir peri masalı gibiydi. Neredeyse ona kendi kitabını okuduğu zamanki gibi inanılmaz bir his veriyordu.

ve diğerk insanların da onları okuduğunu gördüğünde. Ama bu kez Brady'ydi ve odanın tamamını kelimelerle yutuyordu.

Bir sonraki kısım Brady'nin eklediğı kısımdı ve her seferinde kızarmasına neden oldu.

Zaman.

"A özellikle erken gelişmiş genç kadın konuştu sırasında Bu eğitim politikasıyla ilgili bir kolokyum. Ona tek bir soru sordum: Araştırmasından eğitimle ilgili hangi önemli faktörü Başkent'e geri götürmeliyim? Verdiği yanıt kadar aklımdan çıkmadı. Öğrencilere kağıt üzerindeki sayılar olarak değil, bireyler olarak davranmamızı söyledi. Ona daha fazla katılamazdım. Hiçbirinize asla bir sayı olarak değil, birey olarak davranmak istiyorum. Bunu yapabilmemin tek yolu da Kongre'de bir dönem daha kazanmak."

Kalabalık, bir dönem daha aday olacağından bahsedilince coşkulu bir şekilde tezahürat yaptı. Brady kalabalık sakinleşene kadar bekledi ve ardından konuşma yazarının hazırladığı konuşmanın geri kalanını bitirdi. Harikaydı. Çok zekiydi. Kalabalık dikkat kesilmişti ve Brady sadece tezahüratları duyarak ve onların mest olmuş yüzlerini görerek bile sonuna kadar onunla birlikte olduklarını biliyordu.

Brady merdivenlerden hızla indi ve Liz'i kucakladı. Onu bırakmadan önce dudaklarına bir öpücük kondurdu. "İnanılmazdın," dedi Liz ona.

"Sözlerine bayıldılar, bebeğim."

"Seni sevdiler!"

"Biz bir takımız," diye fısıldadı. Bunu söylerken ürperdi ve içinden zıplamaktan kendini alamadı. Brady'den istediğı şey bundan başka bir şey değildi.

"Bu harikaydı," dedi Heather ona. "Şimdi görüşmeye geçelim ve çok yakında akşam yemeğine doğru yola çıkacaksınız."

Öğleden sonra hızlı bir şekilde geçti. Brady, yeniden seçilme çabalarıyla ilgili soru üzerine soru yanıtladı. Gülümsedi ve fotoğraflar için ayağa kalktı. Hatta zaman zaman görüşmeciler birlikte fotoğraf çektirip çektiremeyeceklerini sorduklarında onunla birlikte duruyordu. Heather her seferinde kaşlarını çatıyordu ama Brady'nin kendisi de onun orada durması için can atıyor gibi görüldüğünde onları reddedemezdi.

Liz, Brady'nin de katılması gereken bağışçılar toplantısından bir sonraki makalesi üzerinde çalışmak için izin aldı. Önceki köşe yazıları hala iyi bir baskı oluşturduğundan, editör ona uzun metrajlı bir yazı teklif etmişti. Brady hâlâ gerçek adını kullanmasını sağlamaya çalışıyordu ama Liz ona gerçek adının gazetelerde görünmesini istemediğini açıkladıktan sonra Brady onu rahatsız etmekten vazgeçmişti.

ona. Gazetelerine şaka yollu Sevgili Kongre adını vermeye başlamıştı, tavsiye köşe yazarı Sevgili Abby'den esinlenmişti ve bu isim yapışıp kalmıştı.

Bu, fikrin Brady ile yaptığı bir konuşmadan ortaya çıktığı ilk makaleydi. Fikir, Brady'nin az önce yaptığı ve kitlelerden ziyade bireylere vurgu yapan konuşmayı yazmasına yardım ettiği sırada ortaya çıkmıştı. Konuşmasıyla çok fazla örtüşmediğini umuyordu ve hatta emin olmak için ona bir göz atılabildi. Bu arada sadece bir şeyler yazması gerekiyordu. Boş bir sayfayı düzeltemezdi.

"Tak-tak," dedi Brady, açık kapı aralığında belirerek. "Selam," dedi gülümseyerek.

"Buradan çıkmaya hazır mısın?"

"Akşam yemeği mi?"

Başını salladı. "Keşke doğruca eve gitseydik." "Yatağa mı?" Dizüstü bilgisayarını kapattı ve ayağa kalktı.

"Bu işe yarar."

"Üzerimi değiştirmem için zamanımız var mı?" Bütün gün bu mavi pamuklu gömlek elbisenin içindeydi ve bir lobiciyle buluşmadan önce görünüşünü değiştirmeye aldırılmazdı.

"Fazla zamanım yok."

Liz ona doğru yaklaştı ve o da bir kolunu Liz'in beline doladı. "Çabuk olacağım."

Eğildi ve kızın kulağına fısıldadı. "Sadece kalabalık bir tiyatrodan olduğumuzda."

"Alay et," diye mırıldandı.

"Hayır, eğer dalga geçiyor olsaydım," dedi ve dönüp onu tekrar duvara bastırdı. Eli onun kalçasına doğru kaydı ve kalçasının etrafından yukarı çekti. "Seni bu şekilde sikmeyi ne kadar çok istediğimi söyledim."

Dudaklarından bir inilti kaçtı ve tek yapmak istediği onu daha yakına çekmekti. "Ama ben alaycı değilim," dedi ondan uzaklaşmadan önce.

Liz bacağını indirdi ve alt dudağını dışarı çıkardı. "Hiç hoş değil."

"Hadi bebeğim. Akşam yemeğinden önce o elbiseyi değiştirmek istiyorsan hemen gitmeliyiz."

Kravatını ellerinin arasından geçirdi ve onu daha yakına çekti. "Bu oyunu iki kişi oynayabilir, Kongre Üyesi Maxwell."

"Dört gözle bekliyorum, Bayan Dougherty."

Liz'in üstünü değiştirebilmesi için arabayı onun evine götürdüler. Araba yoluna girdiklerinde Liz onun koluna yapıştı. "Benimle gelir misin?" diye fısıldadı.

Ona araştıran bir bakış attı. "Zamanımız yok."

"Lütfen?" diye yalvardı.

"Yalvarıyor," diye inledi. Onun zayıflıklarını kendisine karşı kullanmayı seviyordu.

Brady onu arabadan dışarı kadar takip etti ve şoförle kısa bir süre konuştuktan sonra onu içeri ve yatak odasına kadar takip etti. Dolaptan yeşil askısız bir elbise ve bir çift çıplak topuklu ayakkabı çıkardı.

"Varlığımı mı talep ettiniz?" diye sordu ona doğru yürürken.

"Tam orada dur ve kımıldama." Yeterince ikna edici konuşmuş olmalıydı, çünkü Brady durdu ve dediğini yaptı. "Bakabilirsin ama dokunamazsın."

Kaşlarını kaldırdı ama ellerini ceplerine sokarak büyük bir gösteri yaptı. Eğer onu duvarlara çarpıp tahrik edebiliyorsa, o da kesinlikle aynı şeyi ona yapabilirdi.

Liz yavaşça bir daire çizmeye başladı, böylece gözlerini onun vücudunda ziyafet çekebilecekti. Elleri elbisesinin düğmelerine gitti ve yukarıdan aşağıya doğru her birini kopararak açtı. Sonuncusuna ulaştığında Brady ona iki adım daha yaklaşmıştı. Onun yüzündeki arzuyu görebiliyordu.

Sırtını ona döndü, sarı buklelerini silkeledi ve ardından elbisesini omuzlarının üzerinden attı. Elbise ayaklarının dibinde birikti ve onu bebek pembesi sütyeni ve ona uygun ipek tangası dışında neredeyse çırılçıplak bıraktı. Arkasında Brady'nin nefesini tuttuğunu duydu ve sırtıtmaktan kendini alamadı.

Elleri arkasına uzandı ve göğüslerini sütyenden kurtaran kancayı ve gözü çıkardı. Sütyeni arkasından yere, Brady'nin ayaklarının dibine fırlattı ve sonra yavaşça dönüp ona baktı. Adam birkaç adım daha ilerlemişti. Bu kez yüzünde sadece arzu değil, düpedüz ihtiyaç ifadesi vardı. Ona saldırmaya hazır görünüyordu ama kadın elini kaldırdı.

"Uh-uh. Bak. Dokunmak yok," diye mırıldandı.

Kadın ona patronluk taslamaya devam ettikçe adamın nefes alış verişi giderek düzensizleşiyordu. Tangasının kenarını gitar teli gibi koparıyordu. Sanki bunu yapan o olmak istiyormuş gibi elleri ceplerinde seğirdi. Sonra kadın

iç çamaşırını kalçalarından yere kadar sürükledi. Kadın, adamın önünde siyah topuklu ayakkabılarından başka bir şey giymeden kalakaldı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu dönerek.

"Bence yeterince dalga geçtin."

"Ah-ah!" dedi, onun elinden kurtularak. "Katılmamız gereken önemli bir akşam yemeği var. Giyinmem gerek."

"Bunu imkânsız hale getiriyorsun."

Liz kıkırdadı ve elbisesine doğru yürüdü. Elbiseyi askıdan indirdi ve fermuarını açmaya başladı. Brady'nin ellerinin etrafında dolaştığını hissetti. "Seni seviyorum," diye fısıldadı.

Gülümsedi. "Ben de seni seviyorum."

"Giyin ve eve gittiğimizde bu sorunu çözelim." Adamın eli kızın çıplak bacaklarının arasına kayd ve kızın her yeri titredi. Brady iç çekti. "Pekâlâ. Chelsea'ye mesaj atıp geç kalacağımızı söyleyeyim."

Liz başıyla onayladı ve üstünü değiştirmek için dolaba doğru yürüdü. Adam döndüğünde elbisesini giydi ve aynada saçını düzeltmeye başladı.

"şunu," diye emretti. "Ne?"

"Kapalı. Şimdi."

"Akşam yemeği ne olacak?"

"Akşam yemeği iptal edildi. Chelsea kendini iyi hissetmediği için yeniden planlamak istedi. Gelecek hafta sonu Jefferson-Jackson galasında konuşabilir miyiz diye sordu."

"O zaten geliyor mu?" diye sordu.

"Geçen yıldan daha geç," dedi omuz silkerek. "Şimdi işimize dönelim. O elbise yere ait."

Bölüm 21

JEFFERSON-JACKSON GALASI

T Üç hafta sonra Liz, Brady'nin limuzininden yere kadar uzanan deniz mavisi omuzları açık bir elbiseyle indi. Victoria'yla birlikte elbise için hafta başında alışverişe çıkmışlardı ve ipeksi kumaş bir eldiven gibi üzerine oturmuştu. Saçları özenle toplanmış, örgülü bir kısmı karmaşık bir topuz haline getirilmişti. Kulağının arkasına gevşekçe sıkıştırdığı saçlarının doğal dalgasına uyması için kaküllerini yana taradı. Sarkık elmas küpeler ve ince elmas bir kolye takmıştı.

Köprücük kemikleri.

İki yıl önce dizlerine kadar uzanan sade siyah bir elbiseyle nasıl ortaya çıktığını hatırladı. O zaman Brady'nin dikkatini çekmişti ve şimdi de onun kolundaydı. Ne ilk ne de son kez, sanki bir rüyayı yaşıyormuş gibi hissediyordu.

Brady özel dikim siyah smokiniyle onun arkasından çıktı. Keskin hatları ve mükemmel köşeli yüz hatları vardı. Kahverengi gözleri yoğun ve korkunçtu ama kampanya maskesi de aynı hızla yerine oturdu. Cazibesi, çoğu insanın hayatı boyunca taşıyamayacağı bir özgüvenle geri döndü. Ona kolunu uzattı ve kadın elini dirseğinin kıvrımına doğru kaydırды.

Etkinliğe cesurca yürüdüler. Jefferson-Jackson Galası'na en son katıldığında Brady ile ilk kez birlikte olmuşlardı. Aralarındaki elektrik elektrikti ve sadece bir dansın ardından ona hayır diyebileceğini hiç düşünmemişti. Tabii ki etmişti ve bir süre ayrı kalmışlardı ama bu onların geçmişiydi. Bundan önceki beş ay hayatının en güzel anlarından bazılarıydı ve Brady'ye baktığında gördüğü tek şey geleceğiydi.

Girişleriyle birlikte odadaki bakışları üzerlerine çektiler. Bazıları hâlâ nasıl bir araya geldiklerini ve Erin'in gazetelere verdiği, zamanla kaybolan belirsiz ayrıntıları fısıldıyordu. Bazıları gözlerinde yargıyla bakıyordu. Ama diğerleri her zaman birlikte oldukları gerçeğini kabullenmiş görünüyordu. Ne kadar çabuk bir gösteri olmaktan çıkıp bir çift gibi görünürlerse o kadar iyiydi.

"Bu taraftan," dedi Brady.

Onu zaten dolu olan ön sıradaki bir masaya yönlendirdi. Her masada on kişi oturuyordu ve klasik kırmızı, beyaz ve mavi renklerle dekore edilmiş devasa odada en az elli masa vardı.

Brady onu masasında oturan insanlarla tanıştırdı. Adamlardan üçü Brady Eyalet Senatörü iken onunla birlikte çalışmıştı ve her birine eşleri eşlik ediyordu. Masalarındaki diğer tek kişi ufak tefek bir kadın ve onun flörtüydü.

"Liz, seni EMI'nin baş lobicisi Chelsea Young ile tanıştırebilir miyim?"

Liz elini uzatarak, "Tanıştığımıza memnun oldum," dedi. Chelsea Liz'den neredeyse bir el genişliği kadar kısaydı, badem biçimli kahverengi gözleri ve omuz hizasında sarı röfleli saçları vardı. Lavanta rengi hi-lo spagetti askılı bir elbise giymiş ve soluk pembe ruj sürmüştü.

"O zevk bana ait," dedi Chelsea. "Ve bu da benim flörtüm, Ben."

Liz Brady'nin sağına, Chelsea de soluna oturmadan önce tekrar el sıkıştılar.

Bir figür sahneye çıktığında salon sessizleşti-Brady'nin babası. İki yıl önce buraya geldiğinde giriş konuşmasını o yapmıştı.

Brady'nin babası mikrofonu eline aldı ve Maxwell'in o politikacı gülümsemesiyle gülümsedi. "Merhaba ve Jefferson-Jackson'ın elli beşinci yıllık galasına hoş geldiniz." Herkes alkışladı ve Jeff devam etmeden önce tezahüratların dinmesini bekledi.

"Hepimizi bir araya getiren bu iki partili yıllık etkinlikte, hepimizin ortak hedeflerini, yani bu büyük ulusu daha iyiye götürmeyi hatırlatmak üzere karşınızda durmak her zaman bir zevktir. İki yıl önce açılış konuşmacınız olarak karşınıza çıkmıştım ve Jefferson-Jackson komitesi değerli açılış konuşmacımızdan önce konuşma yapmamı isteyerek beni bir kez daha onurlandırdı."

Liz, Chelsea'nin Brady'ye doğru eğilip, "Baban bu işte her yıl daha da iyiye gidiyor gibi görünüyor," diye fısıldadığını gördü.

Brady kibarca gülümsedi ve başını salladı. "Tüm pratikler."

"Yemekten sonra konuşabilecek miyiz?" diye sordu. "Söz verdiğim gibi," diye kabul etti.

"Mükemmel." Chelsea Brady'nin yanından çekildi ve ellerini kucağında birbirinin üzerine koydu.

Kampanya yolundaki son üç haftanın koşuşturmacası içinde Liz, Chelsea ile iptal edilen yemekli toplantıyı unutmuştu. O sırada küçük striptizine devam edebileceği için rahatlamıştı ama lobisinin kampanyanın siyasi yönündeki rolünü merak etmeye geri dönmüştü.

Brady parayı şirketten aldıysa, onların çıkarları için çalışmak zorunda mıydı? Lobi şirketlerinin çok fazla nüfuza sahip olduğunu biliyordu. Pahalı yemeklerden düpedüz sinir bozucu olmaya kadar çeşitli taktiklerle politikacıları şu ya da bu şekilde etkiliyorlardı.

Brady'nin babası alkışlar arasında konuşmasını bitirdi ve ardından akşam yemeği servis edildi. Brady yoldan geçen bir garsondan içki sipariş etti ve kısa bir süre sonra Liz'in önüne bir kadeh kırmızı şarap kondu.

"Ee, Brady," dedi sağındaki adam. "Kongre'de hayat nasıl?"

"Olağanüstü. İyi bir mücadele veriyoruz."

Başka bir adam "Üzerinde çalıştığınız eğitim tasarısı var ya, onun gündeme geleceğini düşünüyor musunuz?" diye sordu.

Brady, eğitim komitesinde, üniversite öğrencileri için öğrenci kredisi faiz oranlarının düşürülmesi ve maddi durumu iyi olmayan öğrencilerin üniversiteye başvurma ve standart testlere girme ücretlerinin kaldırılması da dahil olmak üzere bir dizi şey yapan bir yasa tasarısı üzerinde oldukça kapsamlı bir şekilde çalışıyordu. Liz, Brady'nin ideal olarak öğretmenlere yönelik bazı zorunlulukları azaltan ve sınava girmeye daha fazla, uygulamalı öğrenmeye daha az önem veren bir tasarı hazırlamak istediğini biliyordu ama bunu Kongre'den geçirip geçiremeyeceğinden emin değildi.

Brady belli belirsiz, "Şu anda üzerinde çalışıyoruz," dedi.

"Kurallar Komitesi'nde tıkanıyor mu?" diye sordu ilk adam.

"Sadece takvime girmesini bekliyoruz. Takvime girdikten sonra çok fazla sorun yaşayacağımızı sanmıyorum." Brady'nin projeleri hakkındaki güveni her gözeneğinden sızıyordu. Yalnızken kuşkuları olduğunu biliyordu ama herkesin kuşku duymaya hakkı vardı. Brady kendi kuşkularının herkesin içinde ortaya çıkmasına izin veremezdi.

İkinci konuşmacının eşi, "Bence eğitim reformu şart," diye söze başladı. Ellili yaşlarının başındaydı ve çarpıcı bir güzelliğe sahipti; kısa kahverengi saçları ve omuzlarına kadar sarkan uzun küpeleri vardı. "Siz hiç

Şu anda haberlerde çıkan bazı şeyleri gördünüz mü? Gelen sınıflar için en yüksek test puanlarına ve not ortalamalarına sahip olduğumuzu söylüyorlar, ancak yine de elde tutma oranları düşüyor. Bence bu ilkokullarda başlıyor ve profesörler bu öğrencileri bir kez ele geçirdikten sonra neredeyse onarılamaz hale geliyor."

Liz parlak bir şekilde gülümsedi. Sanki kendi sözlerinin kendisine geri söylendiğini duyuyor gibiydi. Yazdığı makale tam da bu konu üzerineydi ve başka birinin de benzer fikirlere sahip olduğunu duymak cesaret vericiydi. "Tamamen katılıyorum," diyerek sesini yükseltti. "Öğrencilere sadece ezber ve sınava nasıl girecekleri öğretilmişken, profesörlerin eleştirel düşünmeyi öğretmelerini nasıl beklersiniz? Bunu yapamazsınız. Bu öğrencilere makinelerden daha fazlası gibi davranmamız gerekiyor. Konuyu öğreniyor ve deneyimliyor olmalılar, sadece son sınavlarında öğrendiklerini hatırlayarak ilerlememeliler. Babam bir profesör ve bana her zaman konunun bilişsel muhakeme becerilerine yardımcı olan pratik bir uygulaması olduğunu açıklamaya çalıştı. Bana oldukça basit görünüyor."

Kadının kocası coşkuyla masaya vurarak, "Bu tam da ihtiyacımız olan türden bir ileri görüşlülük," dedi.

Brady masanın altında onun elini buldu ve hafifçe sıktı. Akşam yemeği geldiğinde ona usulca gülümsedi. Brady'nin pirzolası vardı. Liz kızarmış tavukta karar kılmıştı. Chelsea'nin az önce salata sipariş ettiğini ve salatayı zar zor mideye indirdiğini gördü. İnsanlar yemeklerini yemeye başlarken sohbete devam ettiler.

Kadın çantasından telefonunu çıkararak, "Biliyor musun, yakın zamanda bu köşe yazarını takip etmeye başladım ve bence onu seversin," dedi.

"Oh, gerçekten mi?" Liz heyecanla sordu. Her zaman takip edecek yeni insanlar arardı.

"Evet! Çok fazla yazmıyor ama yazıları güncel tartışmalarda gerçekten etkili oluyor. *Post*'ta alıntılanan ilk yazısını yakaladığım için şanslıyım."

Liz'in kalbi boğazına kaçtı. Hayır... bu sadece bir tesadüftü. *Post*'ta bir sürü insandan alıntı yapıldı.

"İşte geldik. Şimdi bakıyorum da ismini yazmıyor ama Sayın Kongre olarak tanınıyor."

Liz'in ciğerlerindeki bütün hava bir anda boşaldı. Brady'nin onu sıkıca tuttuğunu hissetti. Gizli kimliğini biliyordu ve şu anda onu çok yakından dinlediğinden emindi. İkisi de kimliğinin ortaya çıkmasını istemiyordu.

henüz. Kendisini bu gizemli kişi olarak açıklayamayacağını bilmek yorucuydu ama aynı zamanda sözlerinin bir fark yaratıyor olması, duyuluyor olması ve bir kez bir sese sahip olması heyecan vericiydi. "Sevgili Kongre," dedi Brady gülerek. "Kulağa benim gibi biri gibi geliyor daha yakından ilgilenmeye başlamalı."

"Gerçekten yapmalısın. Çalıştığın fatura konusunda sana yardımcı olabilir.

dev

am "Eve döndüğümde onu -ya da kadını- tazeleyeceğim, Barbara."

et." Liz dudağını ısırды ve kıkırdamamak için kendini zor tuttu. O biliyordu ki komik bulmamalıydı ama yine de ona komik geliyordu. Seçkin politikacıların okuma çevrelerine giriyorsa, bu sadece iyi şeyler anlamına gelebilirdi.

Sohbet daha hafif konulara yöneldi ve çok geçmeden akşam yemeği kaldırıldı. Açılış konuşmacısı, Harold Carmine adında önde gelen bir Kuzey Carolina aktivistiydi ve olayın iki partili doğasına odaklanan ve mevcut bölünmüş zamanlarda uzlaşmayı savunan büyüleyici bir konuşma yaptı.

Carmine konuşmasını bitirdi, ışıklar söndü ve hoparlörlerden müzik çalmaya başladı. Bu, herkesin kaynaşp dans edebileceği gerçek partinin başlangıcıydı. Geçen sefer Liz, Brady onu dansa kaldırdığında Oreos için tatlı masasına kadar gelebilmişti. Bu kez, hâlâ o kadar iyi bir dansçı olmasa da, o dansı dört gözle bekliyordu.

Brady elini kızın sırtına koydu ve ayağa kalktıklarında ona doğru eğildi. "Chelsea ile biraz buluşmam gerekiyor. Barbara'yla gider misin? Senden hoşlanıyor."

Liz güldü ve başını salladı. ". Bana bir dans ayır." Bir kaşını kaldırdı. "Benimle dans etmek mi istiyorsun?"

"Sanırım her gece yapıyorum," diye fısıldadı.

"Bu çok farklı bir dans türü." "Ve ben bunda çok daha iyiyim."

"Bunu bana daha sonra kanıtlayacaksın," dedi ve kolunu sıkarak Chelsea'yi artık boş olan masaya kadar takip etti.

Liz, Barbara'yı başka bir grup kadının yanına kadar takip etti ve onların kendi aralarındaki konuşmalarını dinledi. Hepsinin birbirini bir tanıdığı belliydi. Liz kadınlardan birkaçıyla tanıştırıldı ve sonra sohbet yeniden başladı. Birkaç hoşbeşten sonra, kadınlar hep birlikte katıldıkları bir etkinlik hakkında konuşmaya başladılar. Belli ki Liz daha önce

Orada kendini konuşmayı ayarlarken ve sadece doğru noktalarda gülümseyip başını sallarken buldu.

Gözleri odanın diğer ucundaki Brady'yi buldu. O ve Chelsea'nin duruşları son derece rahattı. Kadın öne doğru eğilmiş, Liz'in sadece çevre politikası olduğunu tahmin edebileceği bir konuda hararetle konuşuyordu. Brady bacağını bileğinden kavuşturmuştu ve adam smokin içinde bunu çok seksi göstermeyi başarmıştı. Brady kadının söylediklerine başını salladı ve ellerini önünde birleştirdi. Adamın sertleştiğini görebiliyordu, sanki Brady onun ne demek istediğini anlamasını sağlamaya çalışıyordu ve o da buna direniyordu.

Chelsea'de Liz'in anlam veremediği bir şeyler vardı. Kadınlar arasındaki fiziksel farklılıklara rağmen, Liz Chelsea'nin Heather'a çok benzediğini düşünüyordu: her zaman çalışan, inatçı ve hırslı. Chelsea kısa boylu, zayıf ve yüz hatlarında bir tür çekingen zarafet olabilirdi ama yine de Heather kadar sert ve hesaplı görünüyordu.

Liz başını salladı ve dikkatini tekrar elindeki konuşmaya verdi. Kadınlar, Liz'in her zaman ilgi duyduğu hayır işlerini tartışıyorlardı.

"Önümüzdeki sezon için hangi hayır kurumunu yönetiyorsun?" Barbara Liz'e sordu.

Herkes beklenti dolu gözlerini ona çevirdi.

Hayırseverlik. Hangi hayır kurumunu yönetiyordu. Katılan kadınların çoğunun çalışmadığını ve bunun yerine hayır işleri için bağış toplama partilerinin planlanmasına yardımcı olduğunu bilecek kadar çok etkinliğe katılmıştı. İçlerinden birkaçı yönetim kurulunda bile görev alabiliyordu. Liz siyaset arenasında böyle bir şeyi araştırarak kadar uzun süre bulunmamıştı. Zaten katılabileceği bir dizi hayır kurumu vardı ama okuldayken bu konuda fazla bir şey yapacak zamanı ya da kaynağı olmamıştı. Artık imkanları olduğuna göre, elinden geldiğince yardım etmek mantıklı geliyordu.

Liz hemen, "Bir çocuk okuryazarlığı ve eğitimi yardım kuruluşu," dedi.

Bu bir politikacının gerçeği idi. Eğitim politikasına kesinlikle ilgi duyuyor ve yatırım yapıyordu. Sadece bunu bir adım öteye taşımamıştı ama daha sonra Brady ile bu konuyu konuşacak ve bir çözüm bulacaklardı. Zaten Kongre'de yaptığı çalışmaları da tamamlıyordu.

Bir kadın gülümseyerek "Bu çok hoş," dedi.

Liz tam cevap verecekti ki birinin dirseğine dokunduğunu hissetti. "Bölmemin sakıncası var mı?" Brady yumuşak bir sesle sordu.

Gözleri önce onunkilere, sonra da Chelsea'yle birlikte oturduğu masaya kaydı. Kadın gitmişti.

"Tabii ki."

"Bana bir dans borçlusun." Brady onun elini tuttu ve kadınlara başıyla selam verdi. "Bize izin vermeniz gerekecek."

Brady Liz'e dans pistine kadar eşlik ederken onlar da rahatlamışlardı. Herkesi etkileyebilirdi, hatta siyasi arenadaki karizmaya karşı bağışıklığı olan insanları bile.

Tekrar onun kollarına girdiğinde, "Hızlı bir buluşmaydı," dedi.

"Chelsea'nin kendi pozisyonunu bana nasıl ettireceği konusunda benim kabul edebileceğimden çok farklı fikirleri var" dedi.

"Bu tam olarak ne anlama geliyor?"

"Taleplerde bulunmayı seviyor ve şirketi para saçmayı seviyor ama ben satın alınacak bir adam değilim. Para için bu işe girdiğimi düşünen sendin ve görünüşe göre o da buna inanıyor."

Liz içini çekti. Brady'yle yaptığı bir görüşmeden böyle bir sonuç çıkarmıştı ama şimdi onu tanıdığı için bunun doğru olmadığını biliyordu. Brady aslında üzerinde çalıştığı her şeye yürekten inanıyordu. "Peki, onun görüşüne katılmıyor musun?"

Onu balo salonunun dans pistinde döndürürken bunu düşünüyor gibiydi. "Temel politikalarına katılıyorum ama yöntemlerine katılmıyorum. Ayrıca EMI'nin istediği şeyin Kongre'de uygulanabilir olduğunu düşünmüyorum. Şu anki ortamda eğitim politikalarında reform yapmak yeterince zor. İki partili bir etkinlikte olmamız iyi ve güzel, ancak dünya sık sık çatışan partizan ideolojilerle işliyor. Benim söz verebileceğimden çok daha aşırı bir şey istiyor."

"Peki, sizce hiçbir şey tanıtmamak daha mı iyi?" Liz sordu. Onun bu konudaki duygularını tahmin edebiliyordu ama aklının tam olarak nerede olduğunu bilmek istiyordu.

"Başarısız olacağını bile bile fracking karşıtı bir yasa tasarısı sunabilirim ama bu etik değil. Eğer kampanyayı finanse edecekse, bunu neden yaptığını bilmesini istiyorum."

Liz dans ederlerken Brady'ye doğru eğildi. Kâr amacıyla siyasete girmekle suçladığı adam, etik nedenlerle parayı bir kenara bırakmaktan söz .

"Biliyor musun, gerçekten de ilk tanıştığımızda düşündüğüm gibi biri değilmişsin. Maskenin altındaki adamı tanıdığım için çok mutluyum."

"Ve sonunda bunu değer birini bulduğum için mutluyum," diye fısıldadı.

OceanofPDF.com

Bölüm 22

TEMMUZ AYININ DÖRDÜNCÜSÜ

Liz ve Brady'nin arabası üç hafta sonra 4 Temmuz şenliklerine geldi. Brady'nin ailesi, Clay'in kız arkadaşı Andrea ve Brady'nin ekibinin geri kalanı da onları takip eden arabalardaydı. Etkinliğin düzenlendiği park, akşamın ilerleyen saatlerinde yapılacak havai fişek gösterileri için heyecanlanan ailelerle doluydu. Kırmızı, beyaz ve mavi kıyafetler giyen çocuklar birbirlerini kovalıyor, parkın çevresine ızgaralar kuruluyor ve insanlar parkın içinden geçen geçit töreninin ardından açık havanın tadını çıkarıyordu.

Liz iki yıl önce bu etkinliğe katıldığında, Calleigh Hollingsworth ona basın kartı vermişti, böylece Liz sorular için sahne arkasında bulunabilecekti. Sadece Brady'nin konuşmasını izlemeye gelmişti, ona oy kazandıran konuşmayı. Boynundaki, içinde dört rakamı olan madalyonu parmakladı ve anılarına gülümsedi.

Gidecekleri yere varır varmaz insanlar dört bir yandan doluştular. Liz gözlerini kocaman açarak Brady'ye baktı. "Neler oluyor?"

"Sadece bizi görmek için buradalar. Geçtiğimiz iki yıl da kalabalıktık," dedi ve onu öpmek için yaklaştırdı.

Şoför yanlarına geldi ve onlar için kapıyı açtı. Liz dışarı çıktı ama insanlar onlar için ayrılmadılar. Sadece daha da kalabalıklaştılar. Nasıl ilerleyeceğinden emin olamayarak dondu kaldı. Brady arkasından çıktı ve onu ilerlemeye teşvik etti ama insanlar kımıldamıyordu. Yollarından çekilmiyorlardı. Muhabirlerin insanları rahatsız ettiğini ve takip ettiğini biliyordu. Kendisi de buna maruz kalmıştı ama hiç o anki kadar klostrofobik hissetmemişti.

Tam o sırada kalabalığın arasından siyahlar giymiş iri yarı bir adam belirdi. "Üzgünüm, Kongre Üyesi Maxwell. Bu taraftan," dedi ve onları sahneye doğru yürütmeye başladı.

Liz kendini topladı ve gazetecilerin oluşturduğu kalabalığın içinden geçerek adamı takip etti. Her tarafta flaşlar patlıyordu ve Liz yürürken gülümsedi. Sonra kalabalığın arasından birinin seslendiğini duydu.

Yuva yıkıcı.

Liz kalabalığa baktı ve o kişinin *kendisinden* bahsettiğini anladı. Sonra başka biri daha söze karıştı.

Fahişe. Sürtük.

Bu tanıdık suçlama karşısında ağzı bir karış açık kaldı ve her tarafı öfkeyle doldu. İnsanlar onun hakkında bunu söylemeye nasıl cüret ederdi! O ve Brady Şubat ayından beri çıkıyorlardı. İnsanların bir hikâye peşinde olduğunu biliyordu ve onu kışkırtmak istediklerini görebiliyordu ama bu da neydi?

Bunları düşünecek zamanı yoktu. Eskortlarını takip etmek zorundaydı ve Brady'nin sırtındaki yatıştırıcı eliyle hakaretleri görmezden gelmeye çalışarak ilerledi.

Grubun arasından geçip güvenli bir şekilde kapalı alana girdiklerinde Liz gözlerinde sorularla Brady'ye döndü. Ailesi ve çalışanları bir saniye sonra ortaya çıktılar. Görünüşe bakılırsa kalabalık onlarla değil, sadece onunla ilgileniyordu.

"Bu da neydi böyle?" Liz Brady'ye sordu.

Ama konuşacak olan Heather'dı. "Brady ve Erin'i senin ayırdığına dair söylentiler hâlâ havada uçuşuyor. Magazin gazetelerinde yeniden dolaşmaya başladı."

Brady kendinden emin bir şekilde, "Her şey ," dedi.

"Ne zaman? Ne zaman bitecek? Beş ay oldu. Sen ve Erin Ekim'de ayrıldınız."

"Evet, ama bunu hiçbir zaman kamuoyuna açıklamadım."

Liz, "Yani şimdi yuva yıkan ben oldum gibi görünüyor," dedi.

O ilk çöküşten sonra gazetelere bakmamıştı. İnsanların onun hakkında ne dediğini bilmek istememişti. Ama şimdi bunun büyük bir hata olduğunu biliyordu. Buna hazırlıklı değildi.

"Hâlâ hamile olduğumu mu söylüyorlar?" Bol, dökümlü kırmızı-beyaz elbisesinin karnına dokundu. İnsanların şu anda Brady Maxwell IV'ü taşımadığını düşünmelerini istiyorsa, bu en iyi seçim değildi.

"Öyle olmadığını biliyoruz."

"Ama yine de öyle
olduğumu mu
düşünüyorlar?" "Evet," diye
yanıtladı Heather.

"Bunu bilmemin önemli olduğunu düşünmüyor musun?" Liz eliyle
aşağıyı işaret etti. "Dar bir elbise bu mantığın bir kısmını caydırabilir."

Heather duygusuzca, "O zaman kürtaj yaptırdığını ya da numara
yaptığını söylerlerdi," dedi.

"Neden lanet çeneni kapatmıyorsun!" Liz ona bağırdı.

Heather ona ters ters baktı ama Brady ona uyarıcı bir bakış fırlattı. Elini
Liz'in omzuna koydu ve Liz hemen ona doğru sarktı. Tanrım, çok gergindi.
"Sorun yok. Önemli değil." Elini yatıştırıcı bir şekilde Liz'in saçlarında
gezdirdi. "Gerçeği biliyoruz, bebeğim."

"Gerçeği bilmemizin bir önemi yok," diye fısıldadı Liz. "İnsanlar ne
düşünmek istiyorlarsa onu düşünecekler ve bu da kampanyayı olumsuz
etkileyecek, değil mi?" Beklentiyle Brady'ye baktı.

Çenesi sabitti ve sadece başını salladı.

Heather, "Bunu en başından beri söyledim," dedi.

"Oh, çünkü 'ben sana söylemişim' demek şu anda hiçbir işe
yaramayacak," diye tersledi Liz.

Clay araya Heather Liz'e bağırmaya hazır gibi görünüyordu. "Biliyor
musun Heather, bastırılmış çok fazla öfken var. Sanırım bu konuda sana
yardımcı olabilirim." Ona göz kırptı ve Heather bakışlarını ona çevirdi.
"Sadece yararlı bir öneri."

Brady başını iki yana sallayarak, "Sen de onlarla dolu değil misin?" dedi.

"Herkesin içinde sesini yükselten sizdiniz. Robot gibi değil de insan gibi
davranmamızı tercih ettiğimi biliyorsun, ama ne yalan söyleyeyim... biraz
utanç vericisin, Büyük Birader." Kelimeler ağzından dökülürken Clay'in
yüzünde şeytani bir gülümseme vardı. Sanki hayatı boyunca bunu söylemek
için bekliyormuş gibi görünüyordu.

"Sabrımı sınıyor, değil mi?" Brady soruyu Liz'e yönelterek sordu.

Ve kendini tutamadı. Güldü. "Evet, öyle. Endişelenme; gerçekten utanç
verici değilsin . . . Ben utanç kaynağıyım."

Clay yine göz kırparak, "Beni seçmeliydi," dedi. "Sanki
ortada bir seçenek varmış gibi," dedi Liz.

"Ah." Sanki yaralanmış gibi kalbinin üzerini örttü.

Andrea onun kolunu tutarak, "Clay," diye tersledi. "Neden yine pislik gibi davranıyorsun?"

"Bu benim kanımda var bebeğim," diyerek kız arkadaşının yanına çekildi. "Gerçek bu," diye mırıldandı kız.

Heather sanki kendini sakinleştirmeye çalışıyormuş gibi derin bir nefes aldı. "Belki de bir açıklama yapmalısın, Brady."

"İlk kez bir araya geldiğimizde zaten söyledim. Başka bir şey söylemeye gerek yok" dedi.

"Belki söylentileri yalanladığınızı duyarlarsa bir süre ortalıkta görünmezler. Yine de ön seçimi atlatmamız gerekiyor."

"Sadece onunla birlikte olarak her gün bir açıklama yapıyorum. Bir şey söylememe gerek yok. Dedikodular ortadan kalkacak," dedi sertçe. "Onları ele almak önemli gibi görünmelerine neden oluyor ama değiller."

Heather daha fazla şey söylemek ister gibi görünüyordu ama o bile kaybedeceği bir savaşı gördüğünde anlıyordu. "O zaman sen konuşman için hazırlan, ben de basınla ve polisle bölgenin temizlenmesi konusunda konuşayım."

Yürüyüp gitti ve Brady ile Liz'i yalnız bıraktı. Liz ne diyeceğini bilemiyordu. Bir yanı bu konuda hiçbir şey söylememeleri ve olayın kapanmasına izin vermeleri gerektiği konusunda hemfikir di ama diğer yanı medyaya onları takip etmeyi bırakmaları için bağırarak istiyordu. Brady'yle sadece beş aydır birlikteydi ve şimdiden bütün bu siyasi süreç onu çok yormuştu.

"Basın hakkında endişelenmemeye çalış, tamam mı bebeğim? Her şey unutulup gidecek. Her zaman ilgi odağı olacağız ama diğer herkes için yapabileceğimiz pek bir şey yok. Biz iyi olduğumuz sürece önemli olan bu. Ve biz iyiyiz, değil mi?"

"Elbette," dedi ona.

"Güzel." Eğildi ve onu öptü. "Seni Hilton Head'e götürmek ve gerçekten seninle birlikte olabilmek için sabırsızlanıyorum."

"Ben de." Brady'nin onu Hilton Head'e uçurduğu zamanki anılarını değiştirmek istiyordu. Bu kez onu görmezden gelmeyecekti. Randevusunda başka bir kadın olmayacaktı, sadece ikisi birlikte, ailesiyle birlikte çok ihtiyaç duydukları bir tatilde bütün bir hafta sonu geçireceklerdi.

"Oraya çıkmadan önce konuşmanın üzerinden geçmeliyim. Biliyorsun, birlikte çalışmamızı ve konuşmanın bu kısmının senin bir parçan olmasını seviyorum."

Liz bu iltifat karşısında gülümsedi. Konuşmalarını onun önünde yapmaya ve değiştireceği bir şey varsa belirtmesini istemeye başlamıştı. Bu da

Aralarında eğlenceli bir rutin haline geldi ve konuşmasını yapmak için o kürsüye çıkmadan önce her zaman milyonlarca kez dinlemesini sağladı.

Brady gider gitmez Savannah onun yerini aldı. "Nasılsın? O insanların ne dediğini duydum." Kahverengi gözleri iri ve endişeliydi.

"Ben iyiyim. Sadece sinirliyim."

"Çoğu insanın medyaya gerçekten inandığını sanmıyorum."

Liz, "Biri bunu yapmak zorunda, yoksa bu işe sarılmazlardı," dedi.

"Yakında konuşacak başka bir şey bulurlar. Sen ve Brady gerçek bir anlaşmanız. Onu hiç bu kadar mutlu görmemiştim," dedi Savannah, kardeşine bakarak. "Diğerleri de bunu görecek."

"Umarım öyledir. Senden ne haber? Sen ve Easton hala takılıyor musunuz?"

Savannah kendi gülümsemesini gizlemeye çalıştı. "Evet. Bütün yaz birlikteydik. O gerçekten harika biri."

"Ama?" Liz sordu.

"Ama demedim."

"Evet, ama ben seni tanıyorum."

Savannah iç çekti. "Onu bizimle Hilton Head'e davet ettim." "Ve?" Liz bunun nereye varacağını bildiğini hissediyordu. "Lucas da orada olacak."

"Lucas'la aranızda bir şey olacağını düşünüyor musun?"

Savannah omuz silkti. "Bilmiyorum. Hayır. Bütün yaz evdeydi ve yine takılıyorduk. Sadece ondan karışık sinyaller alıyorum. İki yıl önceki Dört Temmuz'dan bu yana hiçbir şey olmadı ama aramızdaki ilişki tuhaf. Ya da belki de bu kadar normal olması garip. Aklımda tutamıyorum."

Liz, "Tıpkı bu medya saçmalığı gibi kendi kendine çözülür," dedi. "İki yıldır bir adım bile atmamış bir adama gerçekten ihtiyacın yok. O hatayı ben yaptım. Hayden benimle ancak Brady'yle çıkmaya başladıktan sonra ilgilenmeye başlamıştı. Yemin ederim, erkekler için bir fener gibi."

Savannah güldü. "Bir 'müsait değilim' işareti. 'Başkasıyla çıkıyorum, gel bana asıl' diye çağırıyor."

İki kız da gülmeye başladı. O noktada gerçekten yapacak başka bir şey yoktu. Hayatta ne olursa olsun her zaman sorunlar olacaktı. Karakteri belirleyen şey onlarla nasıl başa çıkılacağını bulmaktı.

Brady babasıyla birlikte 4 Temmuz konuşmasını yapmak üzere kürsüye doğru yürüyordu. Liz podyumun yan tarafına geçti, böylece

onu izlemek. Marilyn bir an sonra, tam da Jeff konuşmaya başlamışken yanına geldi. Marilyn gözlerini kocasından ayırmadan, "Biliyorsun canım," dedi, "Aşk en beklenmedik yerlerde çiçek açar. En zor koşullarda yeşerir. Ve sürmemesi gereken tüm nedenlere rağmen sürer."

Liz gözlerinin kenarlarından yaşlar süzüldüğünü hissetti. Bu tek öğüt onu topraklamıştı. O ve Brady bunun zor olmayacağını söylememişlerdi. Buna degeceğini söylemişlerdi. Ve değerdı de.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı Liz.

"Ben de sizin yerinizdeydim. Zorluklarla dolu anlar da yok değil. Jeff'le tanıştığımda ben üniversitedeyken o Chapel Hill'de işletme okuyordu. Babası gibi bir politikacı olmak istediğini bildiğim için neye bulaştığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bir an bile pişmanlık duymadım. Bazen hayatınızın en iyi anlarına ulaşmak için kötü zamanlarla mücadele etmeniz gerekir."

Marilyn uzanıp Liz'in elini kavradı.

"Seninkiler senden önce geldi. Bundan eminim," güvence verdi Marilyn.

Sevdikleri adamların konuşmalarını izlerken aralarındaki karşılıklı anlayışın ağırlığıyla birlikte öylece durdular. Liz için bu sadece birkaç kez olabilirdi ama Marilyn için bir ömür boyu konuşmalar yapmıştı. Ve hâlâ kocasına, yaptığı işe ve evlilikleri boyunca sürdürdüğü adama duyduğu büyük hayranlıkla bakıyordu.

"Bugün beni ağırladığınız için çok teşekkür ederim. Bir iki yılı daha iple çekiyorum. Mutlu Dört Temmuzlar!" Brady konuşmasının sonunda sahneden seslendi.

Kalabalık alkışladı ve ardından baba ve oğul merdivenlerden indi. Jeff ellerini birbirine çırptı. Yüzünde bu yolculuğu ne kadar sabırsızlıkla beklediğini gösteren kocaman bir gülümseme vardı. "Basınla birkaç dakika konuştuktan sonra buradan gidecek miyiz?" diye sordu.

Brady kabul etti ve medya alanına doğru gittiler. Liz ve Marilyn olan biteni dinlemek ve kameralara gülümsemek için arkalarından geliyorlardı. İki yıl önce Liz, oyunu nasıl kazandığını anlatmak için Brady'yi beş dakikalığına kaçırmıştı. Sonunda tartışmışlar ve Brady tatilinin ilk gününü onunla evde kalmak için kaçırmıştı. Bu yıl birlikte tatil yapabildikleri için mutluydu.

Liz muhabir kalabalığının içindeki alev alev yanan kızıl saçları hemen fark etti. Calleigh Hollingsworth. Ve Brady'ye doğru yürüyordu. Sürtük Brady'nin başının etini yemeye devam ediyordu. O, Brady'nin

Ona istediği terfiyi getiren hikayeyi, daha da ileri gitmesi için ona daha fazla güç sağlayabileceğini ya da belki başka bir gazeteye geçebileceğini.

Aynı zamanda kişisel bir şeymiş gibi geliyordu. Eğer yeni bir terfi peşindeyse, neden Liz ve Hayden'ın fotoğraflarını çekmek için bu kadar çaba harcasın ve sonra da fotoğraflara kendi adını eklemeyen onları magazin gazetelerine satsındı ki? Bir şeylerin peşindeydi. Liz bunun ne olduğundan emin değildi ama kesinlikle öğrenmek istiyordu.

Hiç düşünmeden Marilyn'in yanından ayrıldı ve Calleigh'in yanına gitti. "Bayan Hollingsworth, ne büyük bir zevk," dedi Liz, sesi pekmez gibi tatlıydı.

Calleigh Liz'e döndü ve Liz onun yüzündeki şaşkınlığı görünce küçük bir dans yapmak istedi. Calleigh hemen toparlandı ama Liz'in onunla bir daha konuşmasını beklemediği açıktı.

"Bayan Dougherty, nasılsınız?" Calleigh de benzer şekilde konuşmaya çalıştı.

"İnanılmaz. Gerçekten hiç bu kadar iyi olmamıştım."

"*New York Times* muhabirliğiniz olmasa bile mi?" diye sordu yumuşak bir sesle.

"Sonunda benim için doğru kariyer hamlesini bulduğumu düşünüyorum ama sevdiğim adam olmadan gerçekten mutlu olabileceğimi sanmıyorum. Beni istemeyen birinin özlemini çekerek hayatımı sürdüreceğimi hayal bile edemiyorum."

Calleigh'nin çenesi bu söz karşısında sıkıştı. "Bu yeni kariyer tam olarak nedir? Erkek arkadaşının peşinden kampanya etkinliklerine gidip onun parasını mı yiyorsun?"

Liz derin bir nefes aldı. Calleigh onu kışkırtıyordu çünkü Liz'in Hayden'ın kendisini istemediği gerçeğini ortaya atmasına kızmıştı. Aklını başına toplaması gerekiyordu. "Bunu söylemen çok hoş. Erkek arkadaşın nasıl?"

"Şu anda kimseyle çıkmıyorum," dedi açıkça.

"O zaman belki de benimkini yargılamamalısın. Biz son derece mutluyuz," dedi Liz gülümseyerek. "Bunun hakkında yaz."

Brady birkaç saniye sonra onun yanına geldi. "Bayan Hollingsworth," dedi içtenlikle. "Burada ne hakkında konuşuyorduk?"

Liz kolunu onun beline dolayarak, "Ne kadar da mutluyuz," dedi.

"Öyleyiz. Bize müsaade etmeniz gerekiyor. Önceden yapmamız gereken işler var."

"İkinizle konuşmak her zaman harika. Çok anlayışlısınız," dedi Calleigh.

Liz, Brady'yi ailesinin yanına kadar takip etti; hepsi de kendilerini bekleyen arabaların sırasına geri dönmeye hazır görünüyordu. Heather sihrini konuşturmuş ve polis onların geçebileceği bir alan açmıştı. Bir dakika sonra o ve Brady havaalanına giden bir arabaya dolmuşlardı.

"Gerçekten gidip onunla konuşmak *zorunda* mıydın?" Brady istifa etmiş bir ifadeyle sordu

İç

çek. "Bir şeylerin peşinde."

"Ve sen de onu kışkırtmanın durmasını sağlayacağını mı düşündün?"

Liz başını çevirerek ona baktı. "Sadece onunla konuşuyordum. O başladı işimi kaybetmemle dalga geçerek ve sonra da senden otlandığımı söyleyerek beni kışkırttı! Bu ifadeleri bile görmezden geldim, oysa ona bir sürtük gibi karşılık verebilirdim ama yapmadım. Ondan korkmadığımı bilmeli."

"O bir baş . Başka bir şey değil. Şu itibaren onu görmezden gelin."

Liz, "O bundan besleniyor," diye ısrar etti.

Brady'nin telefonu çaldı ve kontrol için çıkardı. "Onu kışkırtmaktan besleniyorsun."

"Onu kışkırtmıyorum! Kadın sadece bildirilmesini hak ediyor."

Bir cevap yazdıktan sonra telefonu takım elbisesinin cebine geri attı. Gerçekten sinirlenmiş görünüyordu. "Var, ama senin tarafından değil."

"Her şey yolunda mı? Bana gerçekten kızgın değilsin, değil mi?" Onu üzmemek istememişti.

"Hayır bebeğim, sorun sen değilsin," dedi parmaklarını birbirine geçirerek. "Chelsea sanki gündemdeki tek konu buymuş gibi şu hidrolik kırılma meselesi hakkında başımın etini yemekten vazgeçmiyor."

"Bu konuda sana mesaj mı atıyor?"

"Evet. Israrcı."

Liz alt dudağını . "Bu hiç profesyonelce değil mi?"

"Biraz, ama bu ilk kez olmuyor. İnsanların istediklerini elde etmek için neler yapabileceklerini bilerseniz şaşırsınız."

Yapar ? Brady'ye bakan Liz gerçekten de öyle düşünmüyordu.

O gün öğleden sonra Hilton Head Adası'na vardılar. Onları bekleyen bir araba vardı ve bu araba onları Brady'nin ailesinin sahil evine götürdü. Liz iki yıl önce buraya geldiğinde buraya gelmeyi ve ailesi tarafından karşılanmayı hayal etmişti. Şimdi bütün bunları gerçekten yapıyordu.

Maxwell'lerin sahildeki evi gözlerden uzak bir arazi üzerinde üç katlı devasa bir yapıydı. Brady onu ön kapıdan geçirip evi gezdirmeye başladığında bir uşak gelip bavullarını boşaltmaya başladı. Yedi yatak odası, Liz'in Chapel Hill'deki evinin tamamı büyüklüğünde bir mutfak ve oturma odasının tüm duvarını kaplayan bir projeksiyon perdesi vardı. Arka kapı, içinde şezlonglar ve kabanalar bulunan tatil köyü büyüklüğünde masmavi bir havuza açılıyordu. Brady'yle Hilton Head'de bir kabanada seviştikleri anı aklına geldiğinde sıırttı ve Brady de bunu tahmin etmiş olacak ki Liz'in dudaklarına derin bir öpücük kondurarak anıyı paylaştı.

Havuzun ötesinde küçük bir plaj ve göz alabildiğine uzanan Atlantik Okyanusu vardı.

"Çok güzel," diye fısıldadı.

"Büyük büyükbabam bu evi otuzlu yıllarda inşa ettirdi ve o zamandan beri de bakımını biz yapıyoruz."

Mayolarını giymesi için onu eve geri götürdü ve sonra öğleden sonranın geri kalanını aklına gelebilecek en harika şeyi yaparak geçirdiler - havuz kenarında tembelce uzanmak, yakıcı Güney Carolina güneşinden serinlemek için periyodik dalışlar yapmak ve sahilde el ele yürümek.

Ertesi gün Brady ona şehri gezdirdi. Bisiklet kiraladılar ve birkaç mil uzunluğunda bir doğa gezisine çıktılar. Terden yapış yapış olmuş bir halde sahil evine döndüklerinde, evin içinde birbirleriyle yarıştılar, mayolarına kadar soyundular ve sonra havuza gülle atıldılar. Andrea kendisini ıslattıkları için onlara bağırdı ama birlikte olmanın verdiği coşku içinde kaybolmuşlardı. Gerçeğe döndüklerinde zamanlarının çok daha fazla talep edileceğini biliyorlardı. Şu anda sahip oldukları her anın değerini bilmek istiyorlardı.

O gecenin ilerleyen saatlerinde yatakta birbirlerine sarılmışlardı ve Brady onun saçlarını okşuyor ve alnından öpüyordu. "Çok güzelsin."

İçini çekti ve ona daha da sokuldu. "Sen de o kadar kötü görünmüyorsun."

"Onayınızı aldığımı sevindim," diye şaka yaptı. "Her zaman."

"Ben de senin hakkında böyle hissediyorum."

"Her zaman senin onayını aldığımı mı?"

"Hayır," diye fısıldadı. "Sen benim her zamanımsın."

Liz'in nefesi bu kelimeyle kesildi. Her zaman. Sonsuza kadar. Brady bu sözlerle vaatlerde bulunuyordu ve verdiği sözleri her zaman tutardı.

"Hey, benimle gelin," dedi, çarşafı çıplak vücutlarından çekip düzelterek.

"Neden? Çok rahattık." Gözleri adamın aletine kaydı, ayın ışığında silüetini görünce zaten uzamaya başlamıştı.

"Saat sabahın üçü. Herkes uyuyor." Elleri kalçalarından aşağı kaydı ve onu kabaca kendisine doğru sürükledi. Belinden eğildi ve karnına öpücükler kondurmaya başladı. Kadın boğazının derinliklerinde inledi. "Sadece benimle gel."

"Beni ikna ettiniz," dedi nefes nefese.

Güldü ve bacaklarının arasına gömülene kadar aşağı inmeye devam etti. Dilinin en hassas bölgesini kucakladığını, döndürdüğünü ve kızdırdığını hissederken parmakları çarşafıya gömüldü. Bacaklarını onun için daha da ayırdı ve sonra bir parmağını içine kaydırды.

"Daha fazla," diye inledi.

Onu mecbur bıraktı ve ikinci bir parmağını içine soktu. Adam parmaklarını içeri ve dışarı kaydırmaya başladığında sırtı yataktan kalktı. Sanki her an yanabilecekmış gibi hissediyordu. Vücudunun her santimini ve her darbeden maksimum zevki nasıl çıkaracağını biliyordu. Ve tam daha fazla dayanamayacağını düşündüğü anda, yıldızları görmesine neden olan bir yoğunlukla boşaldı.

Liz serbest bırakıldıktan sonra Brady birkaç mayo giydi ve Liz için bir mayo buldu. Liz sallantılı bacakları üzerinde durdu ve Brady'den aldığı küçük bir yardımla mayosunu giymeyi başardı.

Elini tuttu ve onu iki kat merdivenden aşağıya, mutfığa ve arka verandaya doğru yönlendirmeye başladı. Okyanusa inen merdivenlere bakan kabinin yanında sadece bir ışık yanıyordu. Onun dışında her yer zifiri karanlık ve sessizdi.

"Nereye gidiyoruz?" diye fısıldadı sessizliğin içine.

"Seni havuza götürmek istiyorum. Yani seni havuza götürmek istiyorum."

Liz sessiz eve tekrar baktı. Bütün pencerelerin ışıkları sönmüştü ama bu kimsenin aşağıya bakıp ne yaptıklarını görmeyeceği anlamına gelmiyordu.

"Herkes uyuyor," diye tekrarladı. Onu berrak mavi suya doğru yönlendirmeye başladı. Aşırı sıcak havaya rağmen havuza dokunmak hâlâ serindi ve Liz'in suya alışması bir dakika sürdü.

Brady dönerek geriye doğru yürümeye başladı. Elleri kızın belindeydi ve onu suyun derinliklerine doğru çekiyordu. Omuz derinliğine geldiğinde, onu kollarına aldı ve havuzun diğer tarafındaki تنها bir basamağa doğru kürek çekti.

En alt basamağa oturdu ve ardından vücudu sadece birkaç santim suyun içinde kalacak şekilde en üst basamağa çıktı. Başını en üst basamağa yasladı ve iç çekti. "Bu bir rüya, değil mi? Her şey çok gerçeküstü, çok şaşırtıcı ve her şeyi tüketiyor, Brady."

"Her zaman böyle olmasını istiyorum," dedi ellerini çıplak kalçalarında aşağı yukarı gezdirirken.

"Sen gelene kadar hayatın bu kadar güzel olabileceğini hiç düşünmemiştim." "Senden önce hayatın sadece iş olduğunu sanırdım." "Başkalarıyla birlikteyken bile mi?"

Gözleri karanlığın içinde onunkileri buldu. "Diğer herkes benim işimin etrafında çalışıyordu ama ben seninle bunu yapmıyorum. Hâlâ iş önceliklerim var ama sen de bunun bir parçasısın. Bir toplantıya katılmak için bir saat erken dönmektense seninle Washington'a beş saat araba sürmeyi tercih ederim. Konuşmalarında bana yardım etmeni ve işim bittiğinde senin güzel yüzüne dönmeyi her şeye tercih ederim. Mutlu olmanı ve kendi hayatına sahip olmanı istiyorum ama bunun benimkiyle aynı zamana denk gelmesini istiyorum."

"Olacak," dedi.

Elleri bikini altının iplerini buldu ve çözdü. "Kampanyanın, politikanın, tüm bu çalışmaların ancak bunları paylaşabileceğim biri varsa değerli olduğunu önceden görmek zordu."

Liz parmaklarını adamın saçlarında gezdirdikten sonra onu öpmek için öne doğru çekti. Sözcükler Liz'in kalbini sonunda eşini bulmanın sevinciyle doldururken vücutları birbirine karıştı. Brady dudaklarını birbirine sıkıca bastırdı ve şortunun sınırlarından kurtulmak için mayosunu çıkardı.

Tek bir hızlı hareketle kendini onun içine itti. Daha önce olanlardan dolayı zaten o kadar ısınmıştı ki, vücudu anında onun etrafında sıkılaştı. Bunu istiyordu. Bütün bunları. Adamın ona vereceği her şeyi.

Vücudu. Kalbi. Ruhu.

Onlar yaklaştıkça, Brady onun içine daha sert ve daha sert girdi. Adımların tenine battığını hissetti ama tüm hislerini kaybetti. Acının bir önemi yoktu, saçlarının karmakarışık olmasının bir önemi yoktu, vücudunu saran suyun bir önemi yoktu. Sadece şimdi ve buradaydı.

Bir duygu dalgası içinde birlikte bitirdiler. Basamaklardaki her sarsıntıda vücudu ağrıyordu ama aynı zamanda kendini coşkulu hissediyordu. O ve Brady tamamen uyum içindeydiler. Dünyada her şey yolundaydı.

Ve sonra sesler duydular.

Brady Liz'i basamaktan çekerek karanlığın içine doğru sürükledi. Liz çabucak takım elbisesini yerine bağlamaya çalışırken Brady'nin de onun arkasında kendini düzelttiğini hissetti. Bu saatte sahilden kimin geleceğini görmek için beklerken tamamen hareketsiz kaldılar. Eğer seks yaparken yakalanmış olsalardı, bu oldukça utanç verici olurdu.

Liz önce Savannah'yı tanıdı, sonra da Lucas'ın belirlediğini gördü. Brady arkasından hamle yaptı ama Liz onu durdurmak için elini uzattı. Parmağını dudaklarına götürdü ve başını salladı. Brady merakla ona baktı ama saklandı. Liz, Brady'nin Savannah ile Lucas arasında olanların boyutunu bilmediğinden emindi ve kimsenin onları gördüğünü düşünmelerini istemiyordu.

Lucas son basamakta durdu ve onu kolundan yakaladı. Birkaç dakika boyunca konuştular ve Savannah ona sürekli daha da kızdı. Bir saniye sonra onu belinden yakaladı ve dudaklarına sert bir öpücük kondurdu.

Savannah, Lucas'ı zorla geri itti. Savannah onun suratına bir tokat atarken gecenin karanlığında büyük bir gürültü koptu. Savannah tepinerek ondan uzaklaşırken Liz hafifçe soludu. Lucas da hemen arkasından onu takip etti ama aralarındaki etkileşimin geri kalanı Liz ve Brady'nin gözünden kaçtı.

Brady başını sallayarak, "Onun ağzını burnunu kıracağım," dedi. Liz güldü. "Ben sanmıyorum ki bu muhtemelen en iyi şey için Savannah."

"Bunu biliyor muydun?" diye suçladı.

"Ondan hoşlandığını ve Easton'ı getirme konusunda kararsız olduğunu biliyordum." "Düzelتيyorum. Chris'i aramalıyım, onu buraya getirmeliyim ve sonra

İkisi de onu fena benzettii."

"Kısa bir süre önce biz de onların durumundaydık, Kongre Üyesi Maxwell," diye şaka yaptı ve onu kaburgalarından dürttü. "Büyük ağabeylerinin müdahalesi olmadan bunu kendileri çezeceklerdir."

"Bu sana güvenmesine sevindim." Onu yakaladı ve tekrar kendine çekti.
"Çift olmadan önce en yakın arkadaşlarımdan biriydi."
"Ailemin seni ne kadar sevdiğini bilmek güzel," dedi kulağına doğru
öpücükler göndererek, "çünkü seni asla bırakmayacağım."

OceanofPDF.com

Bölüm 23

BONFIRE

Tağustos ayının ilk hafta sonunda Liz, Justin'in şenlik ateşindeki doğum günü partisi için Charlottesville'e davet edildi. Geçtiğimiz iki ayı Sevgili Kongre olarak makaleler yazmak, Justin'in blogu için yazılar yazmak ve Brady'nin kampanyasını kendi işiymiş gibi takip etmekten başka bir şey yapmadan, hafta sonunu arkadaşlarıyla geçireceği için heyecanlıydı.

"Ne yapıyorsun?" Brady sordu. Az önce yatak odasına girmişti ve yatağın üzerinde boş bir bavul duruyordu. Bir haftalığına D.C.'ye dönmüşlerdi ama kampanya tüm hızıyla devam ettiği için Brady'nin her zaman hafta sonu planları olduğunu biliyordu.

"Justin'in doğum günü için Charlottesville'e gidiyorum, hatırladın mı?" "Gelecek hafta sonu olduğunu sanıyordum."

"Hayır. Doğum günü ilk gün."

"Hmm ..." dedi, yatağın üzerine oturarak.

"Hmm?"

"Bu işleri değiştirir."

"Peki bu neyi değiştirir?" Bavulunun yanında duran giysi yığını yeniden düzenledi. Sadece iki günlüğüne gidiyordu ama ne alacağı konusunda hiçbir fikri yoktu.

"Hafta sonu için planlarım var," dedi basitçe.

Liz az önce eline aldığı şortu bıraktı ve ona baktı. "Ne?"

"Ben de seninle geliyorum."

"Nereye?"

"Liz . . ."

"Justin'in fiçı partisine gelmek mi istiyorsun?" diye sordu kuşkuyla.

"Sanki ben fiçının üstündeymişim gibi davranıyorsun. Üniversitedeyken bir ya da iki tanesine gitmiştim. olduklarını hâlâ hatırlıyorum. Yedi yıl içinde çok değiştiklerini sanmıyorum."

Liz omuz silkti. "Sadece takım elbisemi ve kravatımı, bir öğrenci birliğine katılmış ve alkollü araç kullanmaktan okuldan atılmış bir adamla bir fiçi partisinde göremiyorum."

"Bence ben bir takım elbise ve kravattan daha fazlasıyım," dedi sertçe. "Ne demek istediğimi anlıyorsun."

Brady yatağın etrafından dolaşarak onunla yüzleşti. "Daha önce meşgul olduğumu düşündüğümde seninle gelmemi istemiştin. Gelecek hafta sonu olsaydı, gala olduğu için imkansız olurdu ama bu hafta sonu seninle gelebilirim."

Liz parmak uçlarına uzandı ve onun dudaklarına bir öpücük kondurdu. Brady'nin öpücüğü bu kez derin ve tutkuluydu. Ve onun gitmesine izin vermek için gerçek bir arzu duymuyor gibiydi. Kadının dizlerini tekrar yatağa bastırdı ve kadın elbiselerinin üzerine yaslandı. Liz onun dudaklarına karşı kıkırdadı ve nefes almak için yukarı çıktı.

"Temiz kıyafetler!"

"Öncelikler," dedi başını sallayarak.

"Önceliklerim, Charlottesvill'e gidebilmemiz için bir saat içinde ikimizin de toplanıp arabama binmesini sağlamak."

"Oh, yani şimdi seninle gitmeme izin mi veriyorsun?" diye alay etti.

"Justin'e gelmeni istemediğimden değil. Sadece ilgileneceğini ya da zamanın olacağını düşünmemiştim."

"Şey, gelmek istiyorum. Her zaman gelmek istiyorum."

"Akıl, olukla tanış," diye şaka yaptı. "Gitmem gerekmeden önce sadece bir saatimiz var."

"Bir saate ihtiyacım olduğunu kim söyledi? Bu hafta sonu takım elbiseye ya da kravata gerek yok. Eşyalarımı bir spor çantasına atacağım ve kalan elli sekiz dakikayı kendimize ayıracağız."

"Dur bakalım, Kazanova. Senin iki dakikanı alabilir ama kadınların biraz daha uzun sürdüğünü biliyorsun."

"Her zaman sana odaklanıyorum," diye homurdandı. Eli kızın çıplak iç uyluğunda gezindi.

"Elimden geldiğince çabuk olacağım," diye ısrar etti, onun etrafından dolanarak. Kız koşarak dolaba geri dönerken adam iç çekti.

Beklediğinden daha hızlıydı ve bavulu kapanır kapanmaz bir kez daha Brady'nin kollarında kayboldu. Birbirlerine asla doyamayacak görünüyorlardı. Asla doyamayacaklarını umuyordu.

Yaklaşık iki saat sonra Brady arabasını Charlottesville'in dış mahallelerine çekti. Beş saatlik yolculuk boyunca onun arabasına bindiği ve hayatından endişe ettiğini söylediği için Range Rover'ını kullanmakta ısrar etmişti. Ona yeni bir araba almaktan bahsetmeye başladığında, sırf çenesini kapaması için arabayı onun kullanmasına razı olmuştu. Onun şaka yaptığını biliyordu ama arabasını seviyordu.

Navigasyon sistemi onları kasabanın içinden geçirdi ve göz alabildiğine uzanan bir araba kuyruğunun olduğu tuğla bir kasaba evine yönlendirdi. Belli ki bu parti küçük bir olay olmayacaktı.

Brady kuşkuyla etrafına bakındı. "Bu gece burada kalmak istediğine emin misin? Bize bir otel ayarlayabilirim."

"O zaman boşa harcamazdık," dedi çantasını omzuna atarken.

"Ben sürebilirim."

"Anahtar kelime olan *biz*'i atladın."

"O zaman bir taksi çağırırdım," dedi sanki hangi seçeneği seçtikleri önemli değilmiş gibi.

"Sadece benimle takıl, Maxwell." Bagaja doğru yürüdü ve bavulunu çıkardı.

Onu hemen kadından aldı ve çantasını omzuna attı. Haki şortu ve Brooks Brothers tişörtüyle çok seksi görünüyordu.

"Seninle asla varoşluk olmaz, bebeğim."

Merdivenlerden çıkıp ön kapıdan geçtiler. Oturma odasında yarım düzine insan oturuyordu, Liz koridordan gelen sesleri duyabiliyordu ve en az bir düzine insan da arka verandadaydı. Tam o sırada Justin koridordan koşarak geldi ve Liz'e çarptı. Onu ayaklarından kaldırdı ve etrafında döndürdü.

"Hey, en sevdiğim çalışanım," dedi kayıtsızca.

Liz güldü ve onun ulaşamayacağı bir yere çekildi. "Çok gülünçsün. Justin, bu Brady. Umarım fazladan bir kişilik yeriniz vardır."

"Ne kadar çok o kadar iyi," dedi ve sonra elini uzattı. Adamlar el sıkıştı, birbirlerini bir saniyeliğine ölçüp biçtiler ve sonra bıraktılar.

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi Brady içtenlikle.

"Sen de öyle. Sadece seni televizyonda uçan bir kafa olarak görmeye alıştım." "Bir vücudum olduğunu bilmek güzel," dedi.

"Tabii ki öyle. Bira ister misin, dostum?" Justin kardeşlik çocuğu ev sahibine kolayca uyum sağlayarak sordu.

"Yolu göster."

Liz adamları mutfağa kadar takip etti. Fıçının kurulduğu verandaya çıkmadan önce tanıdığı birkaç kişiye el salladı. Justin onlara kırmızı bir Solo bardağa birer içki doldurdu. Tam ilk yudumunu alacakken, sarışın bir kız merdivenlerden koşarak çıktı.

"Justin bana geleceğini söylemedi!" Massey heyecanla çığlık attı. Koşarak Liz'in yanına gitti ve sanki birbirlerini son gördükleri zaman hiç de garip değilmiş gibi kollarını ona doladı. Zaten çoktan sarhoş olmuştu.

"Sürpriz, şekerim," dedi Justin, Massey'yi belinden sahiplenici bir şekilde kavradı ve yanağına özensiz bir öpücük kondurdu.

Liz gördüklerini kavrarken kaşları çatıldı. "Özür dilerim. . . siz ikiniz ... birlikte misiniz?" Geçen yılki doğum günü partisinde öpüştüklerini biliyordu ama bu bir yıldan fazla zaman önceydi. O kadar uzun süredir birlikte olmalarına imkân yoktu.

"Şey, evet," dedi Massey omuz silkerek. Omuz hizasındaki sarı saçlarını bir yana savurdu ve kahverengi gözleri büyüdü. "İki hafta içinde yüksek lisansa başlıyorum ama mezun olduktan hemen sonra buraya taşındım."

"Doğru ya, UVA'ya gidiyorsun," dedi Liz, taşlar yerine oturmaya başlamıştı.

"Evet. Justin ve ben senin doğum günü partinden sonra görüşmeye devam ettik. Sonra ben buraya taşınınca, olaylar birbirini izledi..."

"Ve şimdi birliktesiniz."

"Evet. Tanrım, burada olmana çok sevindim. Okulda gazete meselesi yüzünden kafayı yemiştin. Seni asla okuldan atmamalıydım," dedi Massey sarhoş bir şekilde.

Liz beceriksizce, "Gerçekten sorun yok," dedi.

"Bekle, seni kovan o muydu?" Brady sordu. Karşısında duran sarhoş kız karşısında şaşkın görünüyordu.

"Aman Tanrım! Sen Brady Maxwell'sin," diye bağırdı

Massey. "Evet, benim."

"Beni yandan becer. Siz gerçekten çıkıyorsunuz."

Liz başını salladı. "Bunu nasıl daha açık ifade edebilirdim bilmiyorum. Peki ne kadar içtin?"

Massey omuz silkti. "Viski ile başladık ve sonra tekila ile karıştırdık. Sonra da birayla yıkadım."

Liz'in midesi bu düşünceyi protesto etti.

Liz tanıştırmak için, "Brady, bu Massey," dedi. Brady'nin diğer arkadaşlarıyla tanışması garipti.

Brady kibarca elini uzattı ve Massey de sıktı. "Biliyor musun, şahsen çok daha seksisin."

"Teşekkür ederim," dedi, tüm işaretler ona gülmemeye çalıştığını gösteriyordu.

"Seni neden bir yandan becerdiğini anlıyorum."

Liz küfretti. "Pekala, gür, bir taneyi fazla kaçırdın ve suya başlaman gerekiyor."

"Tanrım, o bokun tadının Kool-Aid gibi olduğunu düşündüğün doğum gününü hatırlıyor musun? Bu konuda çok kararlıydın," diye hatırlattı Massey ona.

"Eminim şu anda sana Kool-Aid gibi geliyordur."

"olmaz. Asla senin o gece olduğun kadar ileri gitmeyeceğim."

Justin onun tökezlemesini önledi ve güldü. "O ateşli kışını sakınleştir. Şenlik ateşini yakmadan önce bayılmanı istemiyorum."

"!" "Geçen sefer bayıldın."

"Her neyse. Bu benim suçum değil. Biz de sigara içiyorduk. Bunun beni mahvettiğini biliyorsun."

Justin onu daha sıkı sıktı. Gözüne bir şey çarpmış gibiydi ve daha dik durdu. "Bakın kedi ne getirmiş."

"Lanet olası partinin hayatı. Belli ki," dedi Victoria, kışını zar zor örten gümüş rengi mini elbisesi ve siyah topuklu ayakkabılarıyla verandada kasıla kasıla yürürken. Daniel da kareli bir düğme ve siyah bir şortla onu takip etti. Siyah çerçeveli gözlükleri vardı ve işine yarıyordu.

"Vickie!" Liz ağladı. "D.C.'den geleceğini bilseydim, o zaman birlikte ata binerdik."

"Son dakika plan değişikliği. Burada olacağımızı düşünmemiştik," dedi.

"Hey, dostum," dedi Brady, Daniel ile el sıkışırken.

"N'aber. Kampanya nasıl gidiyor?" diye sordu Daniel. Bir elini saçlarında gezdirdi, sonra ellerini tekrar ceplerine soktu.

"Şimdiye sorunsuz geçti. Yaz laboratuvar çalışmaları nasıldı?" Liz şaşkınlıkla ikisinin arasına baktı.

Brady'ye yaklaştığında, "Ne o, şimdi de kanka mı?" diye sordu.

"Daniel iyi bir adam. Annem onu bu yaz çalıştığı bir iş arkadaşıyla tanıştırdı. Görüşmeye devam ettik."

"Ağ kurmak gerçekten de sizin işiniz, değil mi?" dedi.

"Önemli olan ne bildiğin değil, kim olduğundur. Bu yüzden bu yılın başlarında gazetecilik pozisyonu bulmana yardım etmek istedim ama bunu kendi başına yapabileceğini bilmeliydim." Başının üstünü öptü ve onu kendine çekti.

"Ben biraz inatçıyım."

Kaşlarını kaldırdı. "Biraz mı? Uzlaşma gibi görünmesini sağlıyorsun."

"Oh, ha-ha. O kadar da kötü değilim. Fikrimi değiştirmem için altmış senatöre ihtiyacım yok."

Brady kahkahasını tutmaya çalıştı ama başaramadı ve kahkahası içinden patladı. "Umarım sadece bir taneye ihtiyacın olur."

"Henüz Senatör değilsiniz, Temsilci Maxwell." "Bana birkaç yıl verin."

"Sen de benim kadar iradeli." "Bir o kadar da hırslı."

Liz başını salladı. "Kimse senin kadar hırslı değil."

"İşte bu yüzden hep ben kazanıyorum."

Liz gülümsedi ve bunun bir gerçek olarak kalmasını umdu. Onun kaybetmesine neden olmak istemiyordu; bu kesindi. Bunun olmaması için elinden gelen her şeyi yapacaktı.

Justin herkesi ateş çukuruna yığmaya başladı. Ateşi aşırı yükseklerle çıkarmak için çok fazla zaman harcadılar. Güneş ufukta kaybolduğu anda tam bir cehenneme dönüştü. O zamana kadar Brady bile çakırkeyif bir noktaya ulaşmış görünüyordu ki bu nadiren olurdu.

Victoria, "Dışarısı yüz dereceyken şenlik ateşi yaktığımıza inanamıyorum," diye yakındı.

"O zaman iyi ki kıyafet giymiyorsun, yoksa ateşli olabilirdin," diye şaka yaptı Justin.

"Çok komik, göt herif."

Liz, "Hava gülünç derecede sıcak," diye onayladı. "Takım elbise giymediğine sevinmedin mi?"

Brady telefonundan başını kaldırıp baktı. "Takım elbise giysem bunalırdım." "Çalışıyor musun?"

"Sadece Chelsea."

Liz burnunu kırıştırdı. "Neden hep sana mesaj atıyor? Söyle ona bir buluşma falan ayarlasın," dedi Liz, alkol onu normalde olduğundan daha hırçın yapmıştı.

"Pekâlâ," dedi gülerek. "Kapatacağım. Bu hafta sonu iş yok."

"Heather buna *bayılacak*."

Brady telefonu tekrar cebine soktu. "Kimin umurunda?"

Gece ilerledikçe şenlik ateşinin etrafındaki kalabalık azalmaya başladı. Orada bulunanların çoğu yerel halktan olduğu için evlerine gittiler. Şehir dışından gelen sadece birkaç kişi daha vardı. Beklendiği gibi Massey, Justin'in kucağında sigara içerken tamamen kendinden geçmişti. Bir tanesini parti için arabayla gelmiş olan okul arkadaşlarından birine uzattı ve o da yaktı.

"Ee Liz, Washington'da benim için çalışmak dışında ne yapıyorsun? Aç köpek yavruları için hayır işleri mi yapıyorsun yoksa diğer Stepford Kadınları orada ne yapıyorsa onu mu yapıyorsun?" Justin dumanını üfleyerek sordu.

"Justin, sen tam bir dangalakısın," diye tükürdü Victoria. Küçük elbisesini düzeltti ve gözlerini devirdi. "Liz asla bir Stepford Karısı olamaz."

"Gerçekten yapamazdı," diye söze karıştı Brady. "O çok iradeli ve bağımsız biri."

Justin kendi kendine gülerek, "Hepimiz benim bir GDI olmadığımı biliyoruz," dedi.

"Bana *neden* Yunan değil de bağımsız olduğumu hatırlatıyorsun."

"Oyuncudan nefret etme, oyundan nefret et bebeğim." Herkes inledi.

"Her neyse, çoğunlukla sizin için yazıyordum ve Brady'yi

Liz, "Yüksek lisans başlamadan önce kampanya etkinlikleri düzenleyeceğiz" dedi.

"Kendine biraz kredi ver." Brady onu dürttü. "Neredeyse bütün yaz konuşmalarımı yazdın. Eğer gazetecilikte kararlı olmasaydın, o zaman konuşma iletişimini önerebilirdim. Sen benim konuşma yazarımdan iyisin."

Liz onun iltifatı karşısında gülümsedi. "Teşekkür ederim." Brady'den önce konuşma iletişimini, hatta konuşma yazarlığını hiç düşünmemişti ama hoşuna gitmişti.

"Maryland'desin, değil mi?" Justin sordu. "Bu sahayı ne kadar ?"

"Zaman ayıracağım. Blogu seviyorum."

"İşte bunu duymak hoşuma gidiyor." Justin dikkatini tekrar sigarasına verdi.

Liz göz ucuyla Brady'ye baktı. "Justin söyleyene kadar tamamen aklımdan çıkmış ama JJ galasındaiken bana hangi hayır kurumunu yönettiğimi sordular."

"Bir hayır kurumunun başında değilsin."

"Şey, evet. Bunu biliyorum. Ama onlara kimsesiz çocuklar ve eğitim için çalıştığımı söyledim. Bunun bir politikacı gerçeği olduğunu düşündüm." Ona bakmak için başını eğdi. "Yani bu işi yapmak mı istiyorsun?"

"Herhangi bir hayır kurumunun başına geçmek istemiyorum," diye düzeltti hemen, "ama eğitim, özellikle de ilköğretim reformu konusunda ne kadar tutkulu olduğumu biliyorsunuz. Bu işe girmenin kolay olacağını düşündüm ve

... bilirsiniz ... beri, şey ... insanları tanırırsınız."

Brady merakla ona baktı. "Benden yardım mı istiyorsun?"

"Ben senin yanında dururken arkanda duracak bir şeyin olmasının iyi olabileceğini düşündüm."

"Tabağınıza daha fazla iş eklemek istediğinizden emin misiniz?"

"Bu iş değil," diye ısrar etti. "Bu inandığım bir şeyi yapmak ve daha az şanslı insanlara yardım etmek. Sizin Kongre'de yaptığınızın aynısı, sadece farklı bir ölçekte."

"Seni tutacağım," diye fısıldadı saçlarına. "Umarım öyle olur."

"Sizi doğru kişiyle görüştüreceğim. Size yardımcı olmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim."

Gözlerini kapadı ve şenlik ateşinden çıkan dumanla karışan gece havasını içine çekti. Brady'nin kollarına sarılmış, iyi arkadaşlarının ve hayatının aşkının eşliğinde mutlu bir şekilde uzanırken zihninin dağılmasına izin verdi.

Bölüm 24

BİR REDO

Liz, vücudunu bir eldiven gibi saran siyah dantelli kılıfı endişeyle çekiştirdi. Detaylı kap kolları ve dantel V yakası vardı. Onun saçları narin parmak dalgalarıyla sırtının ortasına kadar sarkıyordu ve hafif, dumanlı makyajı özenle yapılmıştı. Bu, Brady'nin yılın en büyük bağış toplama galasındaki büyük çıkışıydı.

İki yıl önce Brady etkinliğe başka birini getirmiş ama o gecenin ilerleyen saatlerinde Liz'i sevdiğini itiraf etmişti. O zamanlar her şey çok kafa karıştırıcıydı ve o eski endişenin bir kısmı bir kez daha içinde somutlaştı.

"Sakin olur musun? İyi olacaksın," diye ona güvence verdi Brady. Ellerini kadının omuzlarına koydu ve gergin kaslarını yavaşça yoğurdu.

"Biliyorum. Biliyorum."

"O zaman gerginliğinizi biraz azaltır mısınız? Daha önce de benimle gala etkinliklerine katılmıştın."

"Biliyorum, ama asla senin *için* bir tane değil, bütün gece etrafta dolaşıp seninle fotoğraf çektirmek zorunda kalacağım," dedi yumuşak bir sesle.

"Sen sadece kol şekeri değilsin. Sen sevdiğim kadınsın. İnsanların seni benimle görmeye alışmasını istiyorum. Ait olduğun yerde."

Liz usulca içini çekti ve dönüp onun kahverengi gözlerinin içine baktı. "Her zaman doğru şeyi mi söylersin?"

"Bu benim işim."

"Tamam. Gidelim o zaman. Şu anda olduğumdan daha hazır olamam."

"İyi olacaksın. Merak etmeyin. Limuzin bekliyor," dedi kapıya doğru yürüdü. "Telefonumu alabilir misin?"

"Elbette." Liz altın boncuklu el çantasını masanın üzerinden kaptı. Brady'nin telefonu da yanında duruyordu. Onu da aldı ve kapıdan çıkarken Brady'nin peşinden giderken çantasına yerleştirdi.

Şoför onlar için kapıyı açtı ve ikisi de karanlık içeriye doğru kaydılar. Brady bir kolunu onun beline doladı ve boynundan aşağıya, omzunun üzerinden yumuşak öpücükler yerleştirdi.

Birkaç dakika sonra kongre merkezinin ön girişine yanaştılar. Heather dışarıda bir fotoğrafçı ve Brady'nin Liz'e etkinlik planlayıcısı olduğunu söylediği bir kadınla birlikte bekliyordu. Fotoğrafçı her ikisinin de limuzinden inerken fotoğraflarını çekti. Brady elini Liz'in küçük sırtına koydu ve daha fazla fotoğraf çekildi. Liz çenesi ağrıyana kadar gülümsedi ve sonra biraz daha gülümsedi. Fotoğrafçı sonunda durdu ve etkinlik planlayıcısı koşarak geldi.

Liz, Heather'dan biraz uzakta durup içeri girmeyi beklerken Brady'ye son dakika ayrıntılarını anlattı.

"Önseçimin bu kadar yakın olmasından memnun musun?" Liz, Heather'a sohbet başlatmaya çalışarak sordu.

"Ne kadar çabuk biterse, o kadar çabuk gerçek yarış üzerinde çalışabiliriz," dedi Liz'e zar zor bakarak.

"İki yılda bu kadar çok şeyin değişmesi çılgınca. Bu, Brady ile beni ilk öğrendiğin geceydi."

"Belki de bu gece aklından geçen her şeyi söylememelisin. Kimsenin senin daha önce burada olduğunu bilmesine gerek yok," dedi Heather sert bir şekilde. "Bak, benden nefret ettiğini biliyorum ama şu küçümseyici kaltak sesini iki saniyeliğine kısıabilir misin? Seninle gayet normal bir sohbet sürdürüyordum ve ne zaman denesem bana . Brady'nin yeniden seçilme şansını mahvetmek için burada değilim. Aslında, onu desteklemekten başka bir şey yapmadım. Brady'nin konuşmalarını bile yazıyorum. Güzel. Konuşmalar! Her şeyi tam olarak bana söylendiği gibi yaptım."

Sevgili Kongre makaleleri dışında, ama onları gündeme getirecek değildi.

"O beni seviyor. Sana iki yıl önce söyledi ve hala değişmedi. Bir süre daha buralarda olacağım. Bana bir insan gibi davranmaya başlarsan memnun olurum."

Heather bir an hiçbir şey söylemedi ve sonra dönüp Liz'e baktı. "Haklısın."

"Ne?" Liz'in nefesi kesildi.

"Sana katılmamamı mı tercih edersin?"

"Hayır. Ben sadece ... bunu bekliyordum."

"Sen bir yüksün. Bu çok kesin Liz. İlk günden beri bunun arkasındayım."

"Evet. Hatırlıyorum."

"Ama ..." dedi Liz'in sözünü keserek. "O daha mutlu."

Liz'in yüzü güldü. Brady'yi daha da mutlu etmişti. Heather'ın o anda kendisini daha iyi hissettirecek bir şey söyleyebileceğinden emin değildi.

"Benimle daha mutlu değil, dikkatinizi çekerim. Ve ben bile objektif olarak konuşmalarınızın iyi olduğunu kabul edebilirim. Ona ön seçim için yaptığı kabul konuşmasının taslağını okudum." Heather gözlerini tekrar Liz'e dikti. "Çok sağlam."

Liz biraz şaşırmış bir halde, "Teşekkür ederim," dedi.

"Bununla ilgili tek sorun şu ki, şu anda işi berbat edemezsin."

"Bunu planlamamıştım," dedi sertçe.

"Eğer onu incitirseniz, kırarsanız, ona neyin önemli olduğunu unutturursanız, zeki ve azimli bir adamı mahvetmiş olursunuz. Bunu unutmayın."

Görünüşe göre eski Heather hâlâ varmış.

"Bunu asla yapmam."

"Kasıtlı olarak. Şimdi bunu kasıtsız olarak da yapma. Bana hiçbir yere gitmediğini kanıtla," dedi ve dönüp etkinlik planlayıcısına doğru yürümeye başladı.

Liz nefesinin altından, "Ne kadar hoş," diye mırıldandı.

"Gitmeye hazır mısın, bebeğim?" Brady sordu. Adam kolunu uzattı ve kadın elini adamın dirseğine koydu.

"Olabileceğim kadar hazırım."

Çift kapıdan geçerek siyah ve altın rengiyle süslenmiş devasa balo salonuna girdiler. Girişte bir grup insan onları karşılamak için bekliyordu. Ve sonra neredeyse sonsuz sayıda fotoğraf geldi. Liz asla hatırlamayacağından emin olduğu kişilerle tanıştırıldı. Sadece birkaç yüz önceki etkinliklerden tanıdık geliyordu ve o zaman bile hepsinin adını hatırladığından emin değildi.

Jefferson-Jackson galasında tanıştığı Barbara da oradaydı ve sanki eski arkadaşarmış gibi ona sarıldı. Liz onu daha sonra bulacağına ve yazın başlarında konuştukları kimsesiz çocukların eğitimi konusunu konuşacaklarına söz verdi. Anlaşılan Barbara bunun harika bir şey olduğunu düşünmüştü.

ve yardım etmek istediğini söyledi. Liz biraz şaşırmıştı ama Brady Liz'in ne kadar önemli ve çekici olduğunu fısıldadı ve sonra yollarına devam ettiler.

Giriş sırasının sonunda Brady'nin ailesi vardı, Clay'in olmadığı fark ediliyordu. Marilyn ona sıkıca sarıldı. "Harika gidiyorsun," dedi ihtiyatlı bir şekilde, sonra kameralar için onu gözlemlemek üzere geri çekildi. "Çok güzel görünüyorsun canım."

Liz nezaketle, "Teşekkür ederim," dedi.

Savannah'nın üzerinde sanki bir podyum mankeniymiş gibi vücudunu saran ipeksi kumaştan, straplez, altın rengi bir elbise vardı. Sarıldılar ve Liz onu ne kadar özlediğini fark etti. Hilton Head'den beri birbirlerinin yanında pek bulunmamışlardı. Liz ona Lucas'la olanları sorma fırsatını hiç bulamamıştı ve buna tanık olduğunu bile itiraf etmek istediğinden emin değildi.

Savannah gülerken, "Daha fazla takılmalıyız," dedi.

"Biliyorum. Sanki bütün yaz birlikteymişiz ama ayrı kalmışız gibi hissediyorum." "Katılıyorum."

"Easton burada mı?" Liz etrafına bakınarak sordu.

"Hayır. Hilton Head'den ayrıldıktan sonra yaz için evine gitti."

"Bu berbat." Ya da belki de değildi. Liz, Lucas'ın Chris ve kız arkadaşı Mollie'nin yanında durduğunu gördü.

Savannah onun bakışlarını takip etti ve yüzü karardı. "Şey... *bu* berbat değil," dedi sivri bir şekilde ve başını Lucas'a doğru salladı.

Savannah içini çekti. "Sen öyle diyorsan."

Liz daha fazla bir şey söyleyemedi, çünkü Brady koluna dokunarak bir resim daha çektiğini işaret etti. Liz sanki oraya aitmiş gibi ailesinin arasında duruyordu. Flaş birkaç kez patladı ve sonra ilk kalabalıktan kurtuldular. Şimdi fotoğraf çekmek için diğer konukların arasına karışmaları gerekiyordu.

Brady'nin bir şekilde her birinin adını hatırlamasına rağmen tanımadığı sonsuz sayıdaki insandan sonra tanıdık bir yüz buldular.

"Chelsea," dedi Brady memnuniyetle. "Liz'i hatırlıyor musun?"

"Evet, tabii ki. JJ galasında tanışmıştık," dedi Chelsea. Saçları şık bir Fransız bükümüyle bağlanmıştı ve makyajı badem şeklindeki gözlerini vurguluyordu. Üzerinde göz alıcı, mavi boncuklu, askılı bir elbise vardı.

Liz kibarca, "Seni tekrar görmek güzel," dedi. Liz Chelsea'yi gördüğüne gerçekten ne kadar sevindiğinden emin değildi. Kadın bütün yaz boyunca şu lanet olası çevre yasası yüzünden Brady'yi kızdırıp durmuştu.

Tam o sırada Clay Chelsea'nin yanında belirdi. "Selam bebeğim. Seni görmeyeli uzun zaman oldu," dedi ve bir kolunu onun beline doladı.

Chelsea, Liz'in de birkaç kez yaptığı gibi gözlerini devirdi. "Merhaba Clay."

Brady kardeşini görünce öfkelenildi. "Clay," dedi uyarırcasına.

Clay masummuş gibi ellerini kaldırdı. "Ben sadece eski dostumuzla konuşuyordum. Onun burada olacağını bile bilmiyordum. Tanrım, ne kadar oldu, iki yıl falan mı, Chels?"

"Ben genellikle seçim zamanı buralardayım," dedi küçümseyerek. "Bu benim işim sayılır."

"Eminim," dedi Clay göz kırparak.

"Fotoğraf?" diye sordu fotoğrafçı, Brady Liz ve Chelsea'nin arasında olacak şekilde onları yeniden düzenledikten sonra fotoğrafı çekti.

Brady öne, Clay'e doğru eğildi ama Liz onun tehlikeli derecede alçak bir sesle fısıldadıklarını duyabiliyordu: "Hayatında bir kez olsun beladan uzak durmaya çalış."

Clay alaycı bir tavırla, "Öncelik listemde en üst sıralarda," dedi.

Liz elini Brady'nin koluna koydu. "Bırak onu."

Brady başını salladı ve Chelsea'den izin aldıktan sonra onunla birlikte uzaklaştı. "Beni kızdıran tek kişi o."

"Benden başka mı?" diye şaka yaptı. "Sen farklısın."

"Gölgenizde yaşamının nasıl bir şey olduğunu hayal edin. O ülkenin en iyi hukuk fakültesinden mezun olmuş ve Yüksek Mahkeme'de katiplik yapıyor ve sen hala altın çocuksun. Bu kolay olamaz."

"Neden onu savunuyorsun?"

"Çünkü Clay'in içindeki iyiliğe karşı onun senin içindeki iyiliğe karşı olduğu kadar körsün," dedi ona açıkça.

"Clay'in içinde bir iyilik varsa bile, bunu uzun zaman önce kaybetti," dedi Brady, sanki uzun zamandır kardeşiyle ilgili sahip olduğu imajla Liz'in sunduğu imajı uzlaştıramıyormuş gibi.

"Ona bir şans vermelisin. Birbirinize sandığınızdan daha çok benziyorsunuz, bence gerginliğin bir kısmı da buradan kaynaklanıyor."

"Ben onun gibi değilim."

"İkiniz de inatçısınız," diye işaret etti. Adam ona uyarıcı bir bakış fırlattı. "Bu gece çözülmeyecek ama belki de gelecekte çözmeyi düşünmelisiniz."

Cevap vermeden önce bir an düşündü. "Bunu düşüneneğim." Şey, bu olabileceği kadar iyiydi.

Odadaki turlarını tamamladılar ve Lucas, Chris ve Mollie'nin durduğu yere geldiler. Chris ve Brady el sıkışırken o ve Mollie sarıldılar. Liz göz ucuyla Brady'yi izledi. Onun bu gece bir şey yapmayacağını biliyordu ama Hilton Head'den beri Lucas'ı ilk kez görüyorlardı ve Brady'nin olanlar yüzünden hâlâ kızgın olduğunu biliyordu.

Brady konuşmasını yapmak üzere sahneye çıkarken konuklara şampanya dağıtıldı. Liz, Chris, Mollie ve Lucas'la birlikte kürsüye yürürken telefonunun iki kez çaldığını hissetti. Telefonu çıkarmak istedi ama dikkatini vermesi gerektiğini hissetti.

Brady mikrofona bir kez dokundu ve seyircilerin sessizleşmesini bekledi. Kalabalık sustu ve Liz çantasından bir vızıltı daha geldiğini hissetti. *Tanrım, çok sinir bozucu.*

"Merhaba ve hoş geldiniz!" Brady mikrofona seslendi. "Bu gece burada olmak ve her birinizin bu odada beni destekliyor olması benim için bir zevk. Sizler şu anda bu binada olmasaydınız Temsilciler Meclisi'ndeki koltuğumu kazanmam mümkün olmazdı ve eğer desteğiniz devam etmezse orada kalıp sizin için çalışmam da mümkün olmayacak."

Brady konuşmasına başlarken Liz telefonunun en az üç kez daha çaldığını hissetti. Tanrım, birinin ona gerçekten ulaşması gerekiyor olmalıydı. Belki ailesi arıyordu. Belki de acil bir durumdu.

İç çekerek el çantasını açtı ve Brady'nin telefonunun yandığını gördü. Yola çıktıklarında orada olduğunu tamamen unutmuştu. Gözleri acil bir durum olmadığından emin olmak için ilk mesajı taradı.

Bu konuşmayı yapacağına beni becermenî tercih ederim.

Chelsea. Liz'in midesi vücudundan dışarı fırladı. Ağzı kurudu ve yüzündeki tüm kanın çekildiğini hissetti. Yutkunmaya çalıştı ama yapamadığını fark etti. Mesaja bakarken kalbi göğsünde hızla çarpıyordu. Bir tane daha geldi.

Hilton Head'i özledim. Kız arkadaşını bırak ve onun yerine beni al.

Elleri titriyordu ve telefonu düşürmekten korkuyordu. Hayır. İmkânı yoktu. Bu ... bu mümkün bile değildi. Mantıklı düşünmeye çalıştı. Brady bunu ona yapmazdı. Onu seviyordu. Onun dünyasıydı. Sonsuza dek ve daima demişti. Bunlar sözdü.

Bir bahane uydur ve benimle arka odada buluş. Buna değecek.

Daha fazla okuyamadı. Liz telefonu çantasına geri bıraktı ve kendini toparlamaya çalıştı. Nefes alış veriş i ağırlaşmış tı ve elini göğsüne koydu. Oradan çıkması gerekiyordu. Kafasını boşaltması, düşünmesi ve bu iş i çözmesi gerekiyordu. Kafasında Chelsea'nin sözleri varken Brady'nin konuşmasını, ona yardım ettiğ i konuşmayı dinlemeye devam edemezdi.

Yana doğru sendeleyerek Chris'e çarptı ve Chris elini onun koluna koydu. "Bir saniye müsaadenizle," diye mırıldandı ve sonra kararlı adımlarla sahneden uzaklaştı. Ayrılırken Brady'nin gözlerinin üzerinde olduğunu hissedebiliyordu ama dönüp onu aramadı.

Tuvalete giden yan çıkışın nerede olduğunu biliyordu. İki yıl önce Brady ile galaya başka bir kadın getirmesi konusunda görüşmek için tam da bu odayı kullanmış tı. Tarih tekerrür mü ediyordu ve şimdi o diğ er kadın mıydı?

Liz arkasından gelen ayak seslerini duydu ve tam kapıdan içeri girdiğ i sırada Chris ona yetişti. "Neler oluyor?" diye sordu. "Hasta mısınız?"

"Hasta," diye alay etti. "Bunun için tek kelime bu."

"Kusacak mısınız? Bir şeye ihtiyacın var mı?" diye sordu endişeyle.

"Ne zamandır tanıyorsun, Chris?"

"Neyi tanıyorum?"

"Chelsea hakkında."

Chris rahatsız görünüyordu ve başının arkasını kaşıdı. "Yani ... sonsuza kadar. Üniversitedeyken bir dargın bir barışıklılar."

"Üniversiteden beri," diye nefes nefese kaldı. "Bekle . . . çevre lobicisi." Parçalar bir araya geldikçe başı döndü. Brady iki yıl önce Hilton Head'de düzenlediğ i etkinliğ e bir sevgili getirmiş ve bu kişinin üniversiteden beri tanıdığ i bir çevre lobicisi olduğunu söylemiş ti. Chelsea tam ona göre ydi. Chelsea o randevu olmalıydı. O zamanlar hiçbir ş ey olmadığını söylemiş ti ama bu açıkça değ işmiş ti. "Onunla Hilton Head'e gitti."

"Birkaç kez. Neden?"

"Neden?" diye sordu. Liz Brady'nin telefonunu çıkardı, ekranı aydınlattı ve Chris'e geri verdi. "Erkek arkadaşımın beni aldatmasının yeterli bir neden olacağını düşünürdüm."

"Ne? Brady asla ..." Ana ekranda görünen metinleri okumaya başladığında sözünü yarıda kesti.

"Bana Brady'nin asla yapmayacağı şeyi tekrar söyle."

Chris, "Eminim bunun bir açıklaması vardır," dedi.

"Her zaman bir açıklaması vardır," dedi başını sallayarak. "Bunu Brady'ye geri götür. Bir süreliğine ortadan kaybolmam gerekiyor."

"Liz," dedi kolundan tutarak.

"Mollie'nin telefonunda o mesajları görseydiniz ne yapardınız?"

Yakalandığını anlayınca iç çekti ve onu serbest bıraktı. "Bunu ona götüreceğim, ama senin peşinden gelecek."

"Dört gözle bekliyorum," dedi alaycı bir tavırla ve sonra koridorda yürümek için döndü.

Chris gittiğinde, kafasını toparlamaya çalışarak volta attı. Tek yaptığı işleri daha da kötüleştirmekti. Brady, Chelsea ona her mesaj attığında sinirleniyordu. Liz'le de aynen böyle olmuştu. Brady, Justin'in doğum günü partisinde Chelsea ona mesaj attıktan sonra telefonunu kapatmıştı. Liz Hilton Head'deyken de aynı şeyi yapmıştı. Ve sanki bütün yaz boyunca onunla mesajlaşmış ve EMI için çalışıyormuş gibi görünerek onun için etkinliklere katılmıştı. Liz de bir muhabir olarak aynı şeyi yapmamış mıydı?

Her şey birbirine o kadar yakındı ki, ne olduğunu daha önce göremediği için neredeyse kendini aptal gibi hissedecekti.

Bölüm 25

BİR VE AYNI ŞEY

Liz arkasından kapının açıldığını duydu. İçini çekti, Brady'yle bu konuyu konuşmaktan vazgeçti. Banyoda saklanmayı tercih ederdi ama bunun hiçbir faydası olmazdı. Yine de duyguları tavan yapmıştı. Keşke her şeyi açıklığa kavuşturmadan önce bunu mantıklı hale getirmeye çalışmak için daha fazla zamanı olsaydı.

Brady'yi bekleyen Liz arkasını döndü ve onun yerine Clay'i buldu. "Hey, seksi şey," dedi o dayanılmaz sırıtışıyla.

"Bir şeye ihtiyacın var mı Clay?" Zaten sinirliydi ve Clay buna hiç yardımcı olmuyor gibiydi.

"Az önce seni solgun ve hasta görünürken gördüm." "Ve sen de meraklı olmaya mı karar verdin?"

"Gelip seni kontrol etmeye karar verdim. Brady'ye bir şey mi oldu? Seni telefonunda gezinirken gördüm."

"Ne, beni takip mi ediyorsun?" Clay'e karşı nasıl bu kadar şeffaf olabiliyordu?

"Sadece işaretleri biliyorum. Ne oldu peki?"

"Sanki Brady'den nefret etmen için sana daha fazla cephane vereceğim." Büyük bir hata yapmış olmasına rağmen şimdi bile onu savunuyordu.

"Cephaneniz var mı? Onun mükemmel olduğunu sanıyordum."

"Oh. Ha-ha. Çok komiksin. Bu gece senin saçmalıklarına ihtiyacım yok," dedi ve ondan uzaklaştı.

"Vay be. Bana sürtük gibi davrandığına göre gerçekten sıçıp batırmış olmalı."

Liz etrafında döndü. "Etrafta dolaşıp bütün kadınlara orospu mu diyorsun? Yoksa sadece bu gece mi şanslıyım?" Ona ters ters baktı ve kollarını kavuşturdu. "Değişiklik olsun diye taciz edecek başka birini bulabilir misin? Zaten seni ona karşı neden savunduğumu da bilmiyorum."

"Savunmaya ihtiyacım yok. Her şeyi olduğu gibi kabul ediyorum. Ama sen sadece ona kızgın olduğun için benimle kavga ediyorsun."

Onun araştırarak bakışlarından gözlerini kaçırdı. Adam haklıydı. Brady'ye kızgındı. Clay de sadece onun iyi olduğundan emin olmaya çalışıyordu.

Kadın tekrar adama baktı ve adam sanki aklından geçenleri okumuş gibi başını salladı. Kadın derin bir iç çekti. "Chelsea hakkında ne biliyorsun?" Liz sordu.

"Ah," dedi Clay, gamzeleri ortaya çıkmıştı. "Bu ne anlama geliyor?"

"Senin gibi birine sahip olduğunda ve seni elinde tutmak için onca zahmete katlandığında . . . geçmişini geride bırakacağını düşünürsün."

Clay'in sözleriyle midesinin çukurunda bir düğüm oluştu. Bu hiç de cesaret verici değildi. "Chris üniversitede birlikte olduklarını söyledi," diye önerdi.

"Eminim üniversiteden beri seviştiklerini kastetmiştir," dedi Clay, sanki Liz'in suratına bir tokat yemiş gibi hissetmesine neden olmamış gibi kayıtsızca.

"Hayır. Ben sadece ... bunu yaptığına inanamıyorum," diye fısıldadı.

Gözleri kızın yüzünde gezindi ve başını salladı. "Tanrım, çok masumsun. Sakladığı ilk kişinin sen olduğunu mu sanıyorsun? Birlikte yakalandığı kişi sendin. Elini kurabiye kavanozuna sokmuş bir çocuk gibi. Yakalanmasaydı kurabiyeleri yiyecekti ama bunu asla itiraf etmeyecekti."

"Tam bir pisliksin," dedi kısık sesle.

"Ben gerçekçiyim ve kardeşimi tanıyorum."

"Beni yalnız bırak. Bir an için beni rahatlatmak için burada olabileceğini düşündüm. Onun yerine yaralarım tuz bastın," dedi. Elleri iki yanında yumruk olmuştu. "Anlaşmalı evliliğinize geri dönün ve hayatımı entrikalarınızın dışında bırakın."

"Peki. Sadece fikrini değiştirmeye çalıştığında bu hissi hatırla," dedi Clay omuz silkererek, sonra da gitmek için döndü.

Liz gerçekten de o anda fırlatabileceği bir şey olmasını diledi. Clay'in gidişi onu daha da sinirlendirmişti ve kafasının arkasına ağır bir şey nişan almaktan çekinmezdi.

Öfkesinin ağırlığıyla sarktı. Burada öylece duramazdı. Liz öfkeyle köşeyi dönerek iki yıl önce Brady'yle tanıştıkları banyoya gitti. Brady'yle konuşmaktan hoşlandığını sanıyordu.

İlişkilerinin çoğunu yeniden yaşamak istiyordu ama bu duyguyu bir daha asla yaşamak istemiyordu.

Liz banyoya girdi ve kapıyı sürgüledi. Lavaboya doğru ağır ağır eğildi ve ciğerlerindeki tüm havayı dışarı üfledi. Yüzü solgundu ama gözlerinde vücudunun geri kalanına yayılan hastalıklı his yoktu. Gözleri mosmor görünüyordu. Ve aslında üzgün, hayal kırıklığına uğramış ya da hasta olmadığını fark etti ... kızgındı.

Bunu ona nasıl yapabildi? Onun için *her şeyden* vazgeçmişti. *New York Times'tan*, UNC gazetesinden, güvenilirliğinden, mahremiyetinden vazgeçmişti. Tanrım, onun yanına taşınmış ve tüm yazını onunla birlikte kampanyada geçirmişti. Adamın buna ne zaman zaman bulacağını bile bilmiyordu ama yine de adam ona zaman bulmuştu.

Hemen sonuca vardığını düşünmek istiyordu ama Chris ve Clay'in sözleri öyle olmadığını düşünmesine neden oldu. Eğer bu gibi en göz önündeki ayrıntıları bile bir araya getiremiyorsa, bir muhabir olarak yeteneğini kaybettiği açıktı.

Kapının çalınması onu düşüncelerinden uzaklaştırdı. "Dolu," diye seslendi, diğer tarafta kimin olduğunu bildiğinden oldukça emin olmasına rağmen.

Brady kaba bir tavırla, "Liz, kapıyı aç," dedi.

Liz derin bir nefes aldı ve sonra kapının kilidini açtı. Brady bir saniye içinde banyonun içindeydi ve kapı kapalıydı, elinde cep telefonu vardı. "*Bu* görüldüğü gibi değil," dedi hemen.

"Gerçekten mi? Görünüşe göre Chelsea onunla bir arka odada buluşmanı, Hilton Head'e götürmeni ve onu becermeni istiyor. Anladığım kadarıyla ... bunların hepsi daha önce yaptığın şeyler," dedi soğuk bir şekilde.

Ürperdi. Brady Maxwell gerçekten de ürperdi. "Öyleler ama bu geçmişte kaldı."

"Çok eskiden, mesela iki yıl önce, beni Hilton Head'e götürdüğün zaman seninle çıktığı mı?"

"O benim randevumdu, ama eğer doğru hatırlıyorsan, sana onun pek de randevu sayılmayacağını ve aramızda hiçbir şey olmadığını söylemiştim. Çünkü aramızda hiçbir şey yok Liz. Kesinlikle hiçbir şey," dedi ona.

Ona inanmak istedi. Gerçekten inanmak istiyordu. Ama şu anda onun sözlerine güvenebileceğinden emin değildi. "O zaman bu mesajları nasıl açıklıyorsun? Bu kesinlikle hiçbir şeye benzemiyor."

"O mesajlar tamamen haddini aşan mesajlardı. Chelsea ile bir süredir bir tür ilişkimiz vardı. Ciddi değildi."

"Halka açık değil miydi? Senin şartlarında mıydı? Onu istediğin zaman mı aldın?" Liz sertçe sordu.

"Hayır. Lütfen beni dinle," dedi sesi yumuşayarak. "O senin gibi değil. Seninle kıyaslanamaz bile."

"O zaman neden sana onu becermeni isteyen mesajlar gönderiyor?" diye yüzüne bağırdı.

Brady kararlılığını sürdürdü. "Bilmiyorum. Muhtemelen sarhoş olduğu içindir. Yaz başında bana mesaj atarak yeniden bir şeyler başlatmak istediğini ima etti, ben de ona hayır dedim, sen ve ben ciddiydik."

"Peki ya tüm o mesajlar? Justin'in evinde sana mesaj attığında telefonunu kapatmana ne demeli? Peki ya sen ve ben bir şeyler sakladığımız zamanki gibi davranmana ne demeli?" diye sordu kollarını kavuşturarak.

"İsterseniz bunu milyonlarca kez söyleyebilirim. Chelsea ile aramızda hiçbir şey yok. Bir şey saklamaya çalışmıyordum. Bana işle ilgili mesajlar atıyordu. Israrla, gerçekten, ve bu can sıkıcıydı," dedi iç çekerek. "Onu saklamaya çalışıyor olsaydım sana sürekli aradığını söyler, etkinliklere gelmesini sağlar ve sana cep telefonumu verir miydim?"

"Evet, çünkü benden gerçekten bir şey saklamak isteseydin bunda daha iyi olacağını bilmek harika."

"Ben öyle demiyorum! Tanrım, her şey yanlış anlaşılıyor," diyerek öne doğru uzandı ve kadının omuzlarını nazıkçe kavradı. "Seni sevdiğimi söylüyorum. Seni tüm kalbimle seviyorum. Seni o kadar çok seviyorum ki sana baktığımda kendimi tamamen doğru hissediyorum ... mavi gözlerinin derinliklerinde hem kendimi bulmuş hem de kendimi kaybetmiş gibi. Seni asla aldatamam, çünkü başka bir kadınla birlikte olma düşüncesi beni tiksindiriyor. İlk günden beri ilgimi çekiyorsun ve her geçen gün daha da iyiye gidiyor. Hatırlamıyor musun? *Ben her zaman senin uçağın olacağım.*"

Liz, Brady'nin sözlerini içine sindirirken gözlerini kapadı. Uçaklar. Lanet uçaklar onu her zaman mahvederdi.

Neden hem çekici hem de ikna edici olmak zorundaydı ki? Kariyeri binlerce insanı kendisini sevmeye ikna edebilmesine bağlı olmayan birine aşık olamaz mıydı? En zor kısmı da ondan hoşlanmıyor olmasıydı... Onu tüm kalbiyle seviyordu. Yenik düşmek istiyordu.

onun kolay sözlerine kulak verecek, kendini kollarına atacak ve tüm bu unutacaktı. Ama göğsündeki ağrı onu tuttu.

"Neden bana Chelsea'den bahsetmedin? Bunca zamandır onun yanındaydım. Muhtemelen benim habersiz yüzüme gülüyordu. Tüm bu zamanı Hayden'dan nefret ederek ve bitmiş bir ilişkiyi kıskanarak geçiriyorsun ama eski sevgilinle birlikte olacağımı bilmeye hakkım olmadığını mı düşünüyorsun?" diye sordu. Gözlerini araladı ve onun bakışlarıyla yüz yüze geldi.

"Dürüst olmak gerekirse, aklımın ucundan bile geçmedi. Onu artık o şekilde görmediğimi söyledikten sonra, bu konuyu bir daha açmayarak hayatına devam edeceğini ve profesyonelce davranacağını düşündüm. Açıkçası yanıltmışım."

"Bunu itiraf etmek nasıl bir duygu?" diye sordu sert bir kahkaha atarak.

"Çok sık olmuyor ama hata yaptığım oluyor." Bir eli sırtının alt kısmına, diğeri de saçlarının arasına kaydı. "İki yıl önce kapıdan çıkıp gitmene izin vermek ve seni takip etmemek gibi. . . mantıklı düşünmeni istemek . . . sana dünyayı sunmak gibi."

Ağzını onunkinin üzerine bıraktı ama Brady bir saniye sonra iç çekerek geri çekildi. Başını salladı ve Brady'den uzaklaştı. Bu gece duyduğu her şey yüzünden başı hâlâ dönüyordu. Tek istediği tüm bu olanları unutmaktı ama olmuştu *işte*. Şimdi bununla başa çıkmak zorundaydı.

"Hâlâ bana inanmıyor musun?" Brady sordu. "İnanmak istiyorum. Gerçekten istiyorum," dedi ciddiyetle.

"Dizlerimin üzerine çökmemi mi istiyorsun? Chelsea'den sana daha önce bahsetmediğim için af dilememi mi istiyorsun? Tekrar düşünmen için yalvarmamı mı istiyorsun? Yapacağım. Ne yapmamı istersen. Yapacağım," diye ısrar etti. "Sen benim için her şeysin. Bunun hayatımdaki en güzel şeyi mahvetmesini istemiyorum."

"O zaman neden bana söylemedin? Madem bir anlamı yoktu ve önemli bir şey değildi, neden bana söylemedin?" diye sordu, bir açıklama için onun gözlerini arıyordu. "Bana söylemeliydin."

Brady düşüncelerini toparlamak için bir an başını öne eğdi ve sonra yumuşar gibi oldu. "Haklısın. Bilmeliydim. Hiçbir şey ifade etmese bile bilmeyi hak ediyordun. Ve hiçbir anlamı yok."

"Yeterince iyi değil," dedi ve geri çekildi. "Hayden beni tekrar görmek istediği için okulda yanıma geldiğinde seni aradım ve

Eve gider gitmez seni aradım. Senden hiçbir şey saklamadım. Bir gün bile."

"Bunu senden bilerek saklamıyordum. Olay olduğunda zaten hayatını parçalara ayırmıştın ve mezuniyet, gazeteye çıkma ve sonra benim yanıma taşınma konusunda stresliydin. Ayaklarının altına daha fazla stres sermek istemedim."

Yazın başında delicesine strese girmişti. Her şey kafasının üstüne yığılmış gibiydi ama yine de neler olup bittiğini bilmek isterdi. "Peki ya ondan sonra, onunla tanıştığımıda? Haber vermediler mi?" diye sordu.

"O zamana kadar her şey bitmişti. Yazın geri kalanında onunla kurduğum tek iletişim tamamen profesyoneldi ve sen her seferinde oradaydın. Bu mesajlar bir anda ortaya çıktı ve bu noktadan EMiden başka biriyle çalışmayı isteyeceğim" dedi. "Sanırım onu benimle çalışması için görevlendirdiler çünkü onu uzun zamandır tanıyorum. Ama irtibatı kesiyorum. *Bunun* hayatımın aşkına ya da kariyerime engel olmasını istemiyorum."

"İkisi de aynı şey değil mi?" diye fısıldadı sertçe.

"Liz, lütfen bunu bir dakika düşün," dedi ve aralarındaki mesafeyi bir kez daha kapatıp onu duvara yasladı. Ellerini Liz'in kalçalarına koydu ve sonra alnını onunkine yasladı. "Seni seviyorum. Sen benim hayatımın aşkıydın. Lütfen ... lütfen," dedi boğuk bir sesle, "bunun bizi mahvetmesine izin verme."

İç çekti. Körü körüne güven. Adamın istediği de buydu. Ona güveniyor muydu? Onunla böyle oynamayacağına güveniyor muydu? İçini kemiren bu duygu onu ürpertti ama sonra adamın sözlerinin öfkesini bastırmasına izin verdi. Bu Brady'ydi, ona bir ilişki sözü veremediği için onu sevdiğini bildiği halde sevdiğini bile söylemeyen adam. Şimdi ona istediği her şeyi vaat ediyordu ve bunun gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu düşünmekten kendini alamıyordu.

Ama Brady istemeseydi ona bunları vermezdi. Ciddi olmasaydı halka açılmaz, onu yanına almaz, kampanyada dolaştırmaz, konuşmalarında kullanmaz ya da onu sevdiğini söylemezdi. Tüm bunları en başından beri açıkça belirtmişti. Ama bunları yapıyordu ve bu da onun buna karşı tepkisini yeniden değerlendirmesine neden oldu.

Belki de tek taraflıydı. Belki Chelsea sadece artık sahip olamadığı şeyi istiyordu. Belki de onunla oynamıyordu. Belki de.

"Beni seviyor musun?" diye fısıldadı.

"Çok fazla."

Dudakları tekrar onunkileri buldu, yumuşak ve şefkatliydi, aralarındaki aşkın her zerresi akıyordu. Bal kadar tatlı ve en sert likör kadar sarhoş ediciydi. Birkaç kısa mesajın ilişkilerini mahvetmesine izin veremezdi. Bundan vazgeçmeyi düşünmek bile acı veriyordu. Bunu istiyordu ... Brady'yi varlığındaki her şeyden daha çok istiyordu.

Birkaç dakika boyunca öylece kaldılar, birbirlerinin kucağında kayboldular, arkalarında koca bir galanın devam ettiğini unuttular. Sadece Liz ve Brady vardı, öpücüğünün tadı, dudaklarının hissi, ona tamamen sarılmış olmanın verdiği coşku.

Bir dakika daha geçtikten sonra aynı anda ayrıldılar. "Geri dönmeliyiz," diye fısıldadı.

"İyi miyiz?"

Liz alt dudağını dişledi ve sonra başını salladı. "Evet."

Duygusal olarak incinmiş olabilirdi ama kimi kandırıyordu? Brady Maxwell'den bir daha asla uzaklaşmayacaktı.

Bölüm 26

BİRİNCİL

Tİki yıl önce bugün, Liz Brady'yi terk etmişti. Ona kampanyayı kariyerini, kendini adayamayacağı bir ilişki için endişelenmeden vermişti. Onun mutluluğunu kendi mutluluğuna tercih etmiş ve kaçınılmaz olarak ikisini de oldukça mutsuz etmişti. Şimdi geri dönmüşlerdi. aynı yerde ama yine de ... aynı yerde değil.

Brady'nin kabul konuşmasını yapacağı seçim sonuçları partisinin sahne arkasında duran Liz, küçük konferans salonunda volta atıyordu. Brady ona sakin olmasını söyleyen bir bakış fırlatıp duruyordu ama gazeteciler yoktu, bu yüzden Liz birazdan dışarı çıktıklarında tutması gereken gerginliği hissedebiliyordu.

Heather onun kolunu tuttu. "Beni endişelendiriyorsun. Adım atacaksan koridora çık."

"Özür dilerim," dedi ellerini beyaz kuşgözü elbisesinde gezdirirken.

"Eğer şimdi böyleysen, generalle nasıl başa çıkacaksın?" diye sordu.

"Ben iyi olacağım." Liz'in gözleri Brady'ye kaydı ve yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Onun için burada olacağım için heyecanlıyım."

"Sakin ve kararlı görünürsen daha çok işe yararsın," dedi Heather, tavsiyesini verirken sesini alçaltarak. "Güçlü birine ihtiyacı var. Onun için güçlü ol."

Liz güçlü ve sakin olduğunu söylemek için ağzını açtı ama Heather'ı tanısaydı, eylemlerin sözlerden daha yüksek sesle konuştuğunu söyleyerek onu terslerdi. Bu yüzden sadece ağzını kapattı, ayaklarını sabitledi ve boş bir koltuk buldu.

Geçen haftayı ön seçim kampanyası için durmaksızın çalışarak geçirmişlerdi. Brady seçmenlerle buluşuyor, en küçük etkinliklerde bile konuşuyor ve Liz, Kongre için Maxwell tabelalarının Üçgen'in dört bir yanında giderek daha fazla asılmasını izliyordu. Çoğu gece uzun bir çalışma gününün yorgunluğuyla yatağa düşüyor, ertesi sabah erkenden kalkıp her şeye yeniden başlıyordu.

Kendisi ve Brady hakkındaki bilgiler o yılın başlarında ortaya çıkmamış olsaydı, bunun onlar için kolay bir ön seçim olacağını biliyordu. Brady'nin rakibi rakip sayılamazdı, ancak Brady'nin karakteri hakkında edindikleri olumsuz raporlardan etkilenen insanlardan destek topluyordu.

Bu Liz'in birkaç hafta içinde yüksek lisansa başlamadan önce Brady'ye yardım etmek için iki kat daha fazla çalışmak istemesine neden oldu. Aynı anda her yerdedi ve Brady sürekli olarak ona, yanında olduğu için ne kadar minnettar olduğunu söylüyordu. Bunun bir nedeni de Chelsea mesajlarının yarattığı etkiydi.

Brady ertesi gün EMi ile konuşarak yeni bir temsilci talep etti ve bir gün içinde Gary adında ucuz bir takım elbise giymiş, eski kız arkadaşına hiç benzemeyen ve ona hiç benzemeyen uzun boylu bir adamla görüştü.

"Chelsea'ye ne oldu peki?" Liz, Gary ile tanıştıktan sonra sormuştu.

Brady omuz silkti. "Hiç sormadım. Hâlâ bir işi varsa eyalet dışına tayin edildiğini varsayıyorum."

Bu Liz'i rahatlattı. Kadının kovulmasına neden olabileceği için kendini kötü hissetti ama sonra profesyonelce davranmayanın Chelsea olduğunu kendine hatırlatmak zorunda kaldı. Yanlış koşullar yüzünden böyle olmuştu. Sonuçta Liz sadece kendini ve Brady'yi düşünebilirdi ve onun etraflarında olmaması onlar için daha iyiydi.

Bu Liz'in ilişkilerini yeni gözlerle görmesini sağladı. Keşfettiği şey yüzünden ilişkileri zarar görmemiş ya da incinmemişti. Aslında her zamankinden daha güçlüydüler. Liz'in bunu ilk öğrendiğinde zihnini bulandıran şey incinmiş duygularıydı. Adamın böyle bir şey yapacağına inanmak istememişti ama güvensizlik duyguları kabarmış ve onu seven adama karşı bunu görememişti. Şu anda böyle bir sorunu yoktu.

Kampanya yöneticisi odadaki diğer kişilerle konuşmak için uzaklaşırken Brady'nin gözleri bir kez daha ona kaydı. "Biraz yürümek ister misin?"

Başını salladı. "Kulağa hoş geliyor."

Konferans salonundan çıktılar ve Brady'nin konuşmasını yapacağı sahneye giden bekleme alanına doğru yürüdüler. Ailesi, Andrea, Easton ve Chris'le birlikte küçük bir çember oluşturmuşlardı. Liz bulundukları noktadan dinleyicilere şöyle bir baktı ve nefesi kesildi.

"Ne?" Brady endişeyle sordu. "Çok fazla insan var."

Gülümsedi, parlak ve ışıltılı. "İki yıl öncesine göre daha fazla." "Evet," diye kabul etti. "Yani, o zamanlar senin için bir sürü insan vardı, ama şimdi dolu."

İki yıl önce Raleigh'deki bir kongre balo salonunu neredeyse doldurmuşlardı. Brady bu kez UNC kampüsündeki salonun iki katı büyüklüğünde bir salon seçmişti ve salon ağzına kadar destekçiler ve basınla doluydu. Odanın ortasındaki basın kuyruğunun, gerçekleşen olayları filme almak ve fotoğraflamak için kurulduğunu görebiliyordu. Ancak en güzel şey, kendi Kongre üyelerini kutlamak için burada bulunan sıradan vatandaşların sayısının çokluğuuydu. Brady insanlara harekete geçmeleri için ilham vermişti ve bugün de bunu gösterdi.

"Herkes konuşmanızı dinlemek için burada," dedi göz kırparak.

"Kimse benim yazdığımı bile bilmeyecek," diye ısrar etti.

"Belki."

"Sizin için buradalar, Kongre Üyesi Maxwell. Skandal kız arkadaşınız için değil."

"Eminim dışarıda birileri skandal için buradadır," diye şaka yaptı.

Liz gözlerini devirdi. "Evet, o insanlar her yerde görünüyorlar."

Liz haberlerden olabildiğince uzak durmayı başarmıştı ama Heather, Liz gazetelerde görüldüğünde ara sıra güncellemeler gönderiyordu. Dedikodular çok kötüydü ve Brady insanların sadece kıskanç olduklarını ve bir hikâye peşinde koştuklarını ısrarla söylese de, yine de bundan hoşlanmıyordu.

Neyse ki çok yoğun ve bunun üzerinde duracak fazla zamanı yoktu. Sahip olduğu küçük boş zamanlarında yapmayı başardığı tek şey, Sevgili Kongre köşesi için şu anda ortalıkta dolaşan çevresel fracking mevzuatı hakkında bir makale daha yazmaktı. Bu fikri ona Chelsea'nin vermiş olduğunu düşünmek komikti.

Editör köşesini iki haftada bir yayınlanan bir şeye dönüştürmüştü ve yoğun programı arasında hiçbir yazıyı kaçırmak istemiyordu. Justin'le blog yazışmalarını bile şimdilik askıya almıştı. Ona ön seçimler biter bitmez tekrar başlayacağını söylemişti. Yapması gereken her şeyi yapmak gittikçe zorlaşıyordu ama yine de yetişmeye çalışıyordu.

Liz hâlâ Brady'nin büyülenmiş seyircilerine bakarken Chris yanlarında belirdi. "Hey. Hepiniz hazır mısınız?"

Brady hemen, "Elbette," diye cevap verdi. "Bu yıl burada olman çok güzel."

"Ya sen?" diye sordu Liz'e her zamanki şapşal sırtışıyla.

"Konuşmayı yapacak olan ben değilim."

"Yine de ilk seçiminiz ve biraz gergin görünüyorsunuz."

"Gah, o kadar belli mi ediyorum?" Çocuklar sadece omuz silkti. "Ne yani? Hepiniz seçim sırasında sinirlerinize hakim olma yeteneğiyle mi doğdunuz?"

Brady ona, "Sadece çok pratik yapıyorum," dedi ve sırtını rahatlatıcı bir şekilde sıvazladı. "Peki, Mollie nerede? Bu onun ilk seçimi. Burada olmalıydı.

benimle gergin," dedi Liz.

Chris gözlerini kaçırdı ve dişlerini sıktı. "Biz, uh" "Ne?"

diye o ve Brady aynı anda sordular.

"Bana söylemedin," dedi Brady.

"Biliyorum; bir seçimin ortasındasın." "Ne oldu?" Liz sordu.

Chris omuz silkti, rahatsız görünüyordu. "Aslında bağış toplama galasından sonra oldu. İş için erken çıktığını biliyorsun. Bu ilk kez olan bir şey değildi. İşe hep geç gelmekten bıkmıştım. O da bunu pek hoş karşılamadı. Zor bir hafta oldu."

Bu berbattı. Mollie'den hoşlanıyordu ama Chris onu önceleyen birini hak ediyordu.

Brady ona baktı ve onun da aynı şeyi düşündüğünü görebiliyordu. Aynı dalga boyunda olmalarından memnundu.

"Şey, sadece hepinizi kontrol etmek istedim. Hâlâ konuşmalarınızda değilim, değil mi?" Chris ortamı yumuşatmaya çalışarak şaka yaptı.

"Yeni bir konuşma yazarı buldum," dedi kolunu Liz'in omuzlarına koyarak. "Ve seni onlardan çıkarmam için ısrar etti."

"Tanrıya şükür. Adamın yeni malzemeye ihtiyacı vardı. Acıklı hikâyemin tekrar tekrar anlatılmasından bıkmıştım," dedi Brady'yi dürterek. Sonra Liz'e döndü. "Demek şimdi de onun konuşmalarını yazıyorsun, ha? Meşgul kız. Konuşmalar, yüksek lisans ve yazdığın makaleler."

"Erkek arkadaşıma ayak uydurmak zorundayım," diye şaka yaptı.

Brady onu başının üstünden öptü. "Bir tek sen yapabilirim."

Chris usulca güldü. "Brady'nin erkek gibi davranıp senin peşinden gitmesine sevindim. Siz ikiniz birbirinize aitsiniz."

Brady'nin ekibi arkadaki konferans odasından çıktı ve Chris bunu ayrılmak için bir işaret olarak aldı. Heather ve Elliott gruba liderlik ederken, Alex de iPad'ine sürekli bağlı bir şekilde onları takip ediyordu.

Heather ona, "Sonuçların birkaç dakika içinde çıkacağı haberini aldık," dedi.

Tüm gözler, ön seçim sonuçlarının sessiz yayınlarının yerel haber kanalını kapladığı televizyon ekranına çevrildi.

"Televizyonda anons edilmeden önce duyuyor musun?" Liz sordu.

Elliott, "Sonuçlar önce bize geliyor ve sonra rapor ediliyor," diye bilgi verdi.

Liz ellerini sıkıştırdığını fark etti ve hemen arkasına sakladı. Sakin. Kararlı. Güçlü. Heather'ın söylediği sözleri kafasının içinde bir ilahi gibi tekrarladı. Bu, sonraki birkaç acı dolu dakikayı atlatmasına yardımcı oldu.

Alex, "Şimdi aldım," dedi. Brady'nin kampanya yöneticisi öne doğru yürüdü. "İşte başlıyoruz. Son rakamlara göre Kongre Üyesi Maxwell'e yüzde elli dokuza kırk bir."

Kuliste Brady'yle birlikte olanlardan bir tezahürat yükseldi. Liz döndü ve kollarını ona doladı. Neden bu kadar korktuğunu bilmiyordu. Kaybetme olasılığının düşük olduğunu biliyordu ama bu onun ilk seçimiydi. Bilinmeyene karşı sinirlerine hakim olmak zorunda hissetti kendini. Belki bir gün her şey çocuk oyuncağı gibi görünecekti ama şu anda her şey taze, yeni ve heyecan vericiydi.

"Tebrikler," diye fısıldadı kulağına.

"Teşekkürler bebeğim." Onu sıkı ve sonra tekrar ayaklarının üzerine yatırdı.

Sahne arkasındaki herkes de gelip onu tebrik etmek istiyor gibiydi. Liz bir adım geri çekildi ve Brady önce tüm zaman boyunca arkasında duran ekiple, sonra da ailesiyle tokalaştı. Brady tam annesine sarılmak için eğildiğinde, kongre merkezinde gürültülü bir alkış koptu.

Heather, "Haberleri yeni duydular," diye açıkladı.

Bazen tüm bunları diğer taraftan görmek çok garipti. Seçim sonuçlarını haber medyasından önce, bir muhabir olarak almadan önce almak.

Ve sonra en sevdiği seslerden birini duydu. Kalabalıktan bir tezahürat yükseldi. *Max-well. Max-well. Max-iyi.*

Heather yüzünde kocaman bir gülümsemeyle, "Bu bizim işaretimiz," dedi. Liz, Heather'ın hiç bu kadar parlak gülümsediğini görmemişti. "Tebrikler, Brady."

"Hepiniz endişeliymişsiniz gibi davranıyorsunuz," diye şaka yaptı ama tüm gerginliğinin vücudunu terk ettiği açıktı. Uğraşması gereken koca bir genel seçim vardı ama en azından bir engel yolundan çekilmişti.

Heather sahneye çıktı, seyircilerin önünde tamamen doğaldı. Gülümseyerek mikrofona doğru ilerledi. "Bayanlar ve baylar, bu akşam burada Kongre Üyesi Brady Maxwell III için düzenlenen kutlamada sizleri ağırlamaktan mutluluk duyuyoruz."

Kalabalık Brady'nin adını duyunca tezahürat yaptı.

"Dördüncü Bölge adaylığını kazandığını açıklayarak, sizi iki yıl önce güvendiğiniz ve bugün de inanmaya devam ettiğiniz kişiyle tanıştırmaktan mutluluk duyuyorum. Kongre Üyesi Maxwell!"

Brady'nin kampanya maskesi kolayca yerine otururken, sahneye sanki onun sahibiymiş gibi güven ve güçle yürüdü. Bunun için yetiştirilmişti. En iyi yaptığı şey buydu. Kalabalığı büyüleyebilirdi ve bu gece onun zamanıydı.

Kalabalık tekrar sloganlarına başladı ve alkışlar rekor seviyeye ulaştı. İnsanlar salonun her yerinden fotoğraf çekerken ampuller parladı. Her yerde kırmızı, beyaz ve mavi MAXWELL FOR CONGRESS pankartları asılıydı. İnsanlar pankartları başlarının üzerinde tutuyor ve Amerikan bayraklarını havada sallıyorlardı. Ortalık tımarhaneye dönmüştü; Brady konuşamıyordu bile çünkü coşku her şeyi tüketmişti.

Mikrofona doğru hafifçe güldü. "Teşekkür ederim. Teşekkür ederim."

Brady nihayet konuşmaya başlayana kadar yaklaşık beş dakika boyunca bu şekilde devam etti. Ve sonra onun için yazdığı kabul konuşmasını yaptı.

Kendi konuşmasını gözleri dolmadan güçlükle dinleyebiliyordu. Brady konuşmasını kendi temposuna uydurmak için onunla birlikte çalışmıştı ama yine de duyulandığını hissetti. Konuşma bazı yönlerden son kabul töreninde yaptığı konuşmayı yansıtıyor ve kampanya boyunca tanıştığı insanlardan söz ediyordu. Liz onun bahsettiği insanların çoğuyla tanışmıştı. Harcayacak fazla parası olmamasına rağmen her yarışta inandığı adaylara bağışta bulunan yaşlı bir kadın. Yüksek okulunu organize eden genç bir adam

Okuldaki on sekiz yaşındaki tüm öğrencilerin kayıt yaptışıp oy kullanmasını sağlamaya çalışıyordu ve şu anda kampanya için aktif olarak çalışıyordu.

Çok fazla hikaye vardı. Hepsini yakalamayı asla umut edemezdi. Ama o sadece Brady için önemli olan şeylere odaklanmak istiyordu.

-Adanmışlık, hırs, güven, umut ve toplumun iyiliği için çalışmak.

Ve sözlerini bitirdiğinde, tezahüratlar daha önce olduğundan daha da yüksekti.

Heather Liz'e doğru eğildi ve alçak sesle konuştu. "O konuşmayla gerçekten iyi bir iş çıkardın."

Liz şaşkın şaşkın ona baktı. Heather'ın normal davranmasına hâlâ alışamamıştı ama Liz galada onunla yzleştiğinden beri Heather daha çok çabalıyor gibiydi. "Teşekkür ederim."

Brady sahneden indi ve onu kollarının arasına aldı. "Harika. Çok muhteşem. Daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyor," diye mırıldandı tenine karşı.

Liz ilk kez nefes alıyormuş gibi hissetti. İlk seçimini atlatmıştı ve sadece atlatmakla kalmamış, Brady kazanmıştı!

Bölüm 27

MAYIN

T kutlamalar sonsuza dek sürecekmış gibi görünüyordu.

Brady saatlerce gazetecilerle konuşarak ve zaferiyle ilgili soruları yanıtlayarak vakit geçirdi. Ardından bu gece kendisini görmeye gelen seçmenleriyle daha da fazla zaman geçirdi. Fotoğraf çektirmek, el sıkışmak, bebekleri öpmek için gülümseyen bir yıldızdı - politikacıların gündemi. Odada durdurulamaz gibi görünen bir enerji vardı.

Bu kesinlikle bulaşıcıydı. Yorulduğunu, ayaklarının acıdığını ya da yüzünde gülümsemeyi tutamadığını hissettiği her saniye Brady'yi karşılayan insanları görüyordu. Bugün burada olmalarının sebebi onlardı, Brady'nin kazanmasının sebebi onlardı.

Ön seçim partisinden sonra, üst düzey bağışçıları için başka bir kutlamaya geçtiler. Çoğu geçen hafta sonu düzenlenen bağış toplama galasına katılmıştı. Ön seçim partisinde de yerlerini almışlardı ama Brady onlara başka şekillerde teşekkür etmekten hoşlanıyordu. Bağışçıları mutlu etmek iyi bir şeydi.

Liz şampanyasını yudumladı ve bu yaz defalarca gördüğü yüzlere gülümsedi. Her birinin yaptıkları bağış ne istediklerini merak etti. Kaçının Chelsea gibi Brady üzerinde baskı kurmak istediği gündemleri vardı?

Bu düşünceleri aklından uzaklaştırdı ve sadece kutlama gecesinin tadını çıkardı. Brady genel seçimlere girmeden önce haftanın geri kalanında izinliydi ve okul başlamadan önce onunla baş başa geçireceği o değerli anları dört gözle bekliyordu. Okul ve kampanya arasında ikisinin de birlikte fazla zamanı olacağından emin değildi. Her konuşmaya yardım etmek için orada olamayacağı düşüncesi göğsünü ağrıtıyordu.

Ama daha büyük bir iyilik için, yani kendi bağımsızlığı için bunun bir kısmını feda etmek zorundaydı.

Brady'yi deliler gibi seviyordu ama onun ötesinde bir hayata ihtiyacı vardı. Liz yeniden başlamaya hazırdı. Bu konuda düşündükçe, doktora programındaki çalışmaları konusunda daha da heyecanlanıyordu. Gazetecilik alanında çalışma, bu alanda özgün araştırmalar yapma ve belki bir gün akıl hocası gibi bir profesör olma düşüncesi fazlasıyla ilgi çekiciydi.

Marilyn gecenin sonuna doğru ona yaklaştı ve Liz'i kucakladı. "Burada olman gerçekten harika, canım."

"Teşekkür ederim," dedi. Brady'nin ailesiyle her konuştuğunda sesi her zaman duygu yüklü olurdu.

Marilyn elleri hâlâ Liz'in omuzlarındaiken Liz'e bakmak için geri çekildi. "Okula başladığında yabancılık çekme. Bu yaz seni aramızda görmekten çok keyif aldık."

"Elime geçen her fırsatta kampanyaya geri döneceğim."

"Yapacağınızı biliyoruz," dedi rahat bir gülümsemeyle. "İyi geceler."

Jeff de iyi geceler diledi ve sonra ayrıldılar. Clay ve Savannah bu etkinliğe hiç gelmemişlerdi ve Chris de yaklaşık bir saat önce emekli olmuştu. Sayıları gittikçe azalıyordu ve odanın ortasında dans eden sadece birkaç yaşlı sarhoş çift kalmıştı.

Brady ailesini dışarı çıkardıktan sonra onun yanına döndü. "Hazır mısın?"

"Bu topuklu ayakkabılardan kurtulmak için ölüyorum," diye itiraf etti. "Birine arabayı çektireceğim."

Brady kalan konuklara son bir kez veda ettikten sonra partiden ayrıldılar. Sonunda şehir arabasının arkasına oturduklarında saat sabahın üçünü biraz geçiyordu. Liz derin bir iç çekti ve Brady'nin omzuna doladığı koluna yaslandı.

"Bu harika bir geceydi," diye nefes aldı.

"Bunu seninle paylaşmayı sevdim." Adam kızın şakağını öptü ve kız daha yüksek sesle iç çekti.

Liz, Raleigh'e dönerken yolda uyuyakalacağını hissediyordu. Zihni de vücudu kadar yorulmuştu. Yumuşak yatağa gömülmek ve Brady'nin evin etrafında uzandığı beş tam güne uyanmak için sabırsızlanıyordu.

Bir saniye sonra Brady onu sarsarak uyandırdı ve o da bayılmış olması gerektiğini fark etti. Gözlerini kırıştırarak açtı ve genişçe esnedi.

geldi. "Eve vardık mı?"

"Hayır bebeğim, sadece kısa bir dolambaçlı yol," dedi. Kapı açıldı ve Brady Liz'in arabadan inmesine yardım etti.

Nerede olduklarını anlamaya çalışarak etrafına bakındı. Ortalık zifiri karanlıktı. Arabanın farları ve ayın ışığı bulunduğu yeri aydınlatan tek şeydi. Hiçbir bina yoktu ve görünüşe göre asfalt bir yolun sonundaydılar. Önlerindeki her şey çakıl taşıydı.

"Beni ormana mı getirdin?" diye sordu kafası karışmış bir halde.

Şoför ona birkaç şey verdikten sonra başını sallayarak arabaya dönmeden önce Brady'nin cevap vermeye fırsatı olmadı. Brady ona bir ceket uzattı, kafası tamamen karışmış olmasına rağmen ceketı aldı. Sonra ona bir el feneri uzattı.

"Hazır mısın?"

Gözlerini topuklarına dikti. "Neler oluyor? Ormanda bunlarla yürümemi mi bekliyorsun?"

Brady güldü. "Kısa bir yürüyüş ve ormanın içinden geçmiyor. Bir patika var."

"Tamam," dedi endişeyle.

Liz ceketini parti elbisesinin üzerine geçirdi. Ağustos ortası olduğu için dışarısı pek soğuk sayılmazdı ama rüzgâr etrafını kırbaçlayarak titremesine neden oldu. El fenerini yaktı ve Brady'yle birlikte sokağın karşısındaki toprak yola inen beton patıkaya doğru yürüdü.

Kendini bir korku filminin başındaymış gibi hissediyordu. Gece vakti ormanın ortasında topuklu ayakkabılarla yürürken kendini savunacak hiçbir şeyi yoktu ve sadece birkaç saniye içinde muhtemelen kırılacak olan bir el feneri vardı. Çok fazla sorusu vardı ama Brady hiçbirine cevap verecek gibi görünmüyordu, bu yüzden sadece onun yanında yürümeye devam etti ve etraflarını saran ormandaki cırcır böceklerinin cıvıltılarını dinledi.

Sözüne sadık kalarak birkaç dakika sonra kaldırımın sonuna geldiklerinde durdular. Önlerinde, pırıl pırıl parlayan ıssız bir göle inen temizlenmiş çimenli bir tepecik dışında hiçbir şey uzanmıyordu.

Kadın bir şey söyleyemeden onu usulca öptü ve tepeden aşağıya doğru kısa bir mesafe yürümesini işaret etti. Brady şoförün kendisine uzattığı bohçayı açtı. Oldukça büyük bir yorgan olduğu anlaşılan bohçayı kızın önüne serdi.

"Oturun," dedi ve sonra kendi tavsiyesine uydu.

Liz minnetle topuklu ayakkabılarını tekmeledi ve sonra yorganın üzerine çöktü. Kafası fena halde karışmıştı ama onunla mücadele edemeyecek kadar yorgundu. Ayrıca burada ne yaptıklarını da merak ediyordu.

"Kendini açıklayacak mısın?" diye sordu sonunda, adam bir süre daha sessiz kaldığında.

"Bir keresinde bir kızı yemeğe çıkarmıştım," dedi. "Seçimler konusunda benim hakkımda olduğundan daha uzun süredir kararsızdım. Uzun süredir ayrıydık ve ona duygularımın gerçek olduğunu kanıtlamak istedim."

Liz gülümsedi. "Ben mi? Ben o kızım."

"Öylesin. Onu yemeğe çıkardım. Onunla görünmek istedim. Onu sahiplenmek istedim. *Seni* sahiplenmek istedim."

"Ben seninim."

"Ve o gece en romantik şeyin açık bir alanda oturup yıldızları seyretmek olduğunu söylemiştin." Etrafını işaret etti. "Sana yıldızları veriyorum. Benim zaten yıldızlarım var."

Liz'in ağzı açık kaldı. Yıldızlar. Ona yıldızları veriyordu. Başını kaldırıp baktı ve neler olduğunu tam olarak anladı. Liz'in altı ay önce akşam yemeği için dışarı çıktıklarında bir hevesle ona söylediği gibi, sadece gece gökyüzüne bakmak için dikkatlerini dağıtacak ışıkların olmadığı تنها bir parka gitmişlerdi.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı. "Sen . . . beni başka hiç kimsenin anlayamayacağı kadar iyi anlıyorsun."

"Ben de aynı şekilde hissediyorum. Biz uyumlu bir ." "Brady, bana yıldızları verdin."

"Size bundan çok daha fazlasını vermek isterim," dedi.

Liz onun sözleri karşısında şaşkına dönmüş bir halde ona bakarken Brady tek dizinin üzerine çöktü ve cebinden küçük mavi bir kutu çıkardı. Liz'in gözleri büyüdü ve eli ağzına gitti.

"Bir erkeğin ölçüsü, gücüyle ne yaptığıdır derler. Sensiz hiçbir gücüm olmadığını fark ettim. Bu yüzden geri kalan günlerimde bu gücü seninle paylaşmak istiyorum." Kutuyu açtı ve prenses kesimi ışıltılı bir pırlanta ile iki yanındaki eş elmaslar gölden yansıyan ay ışığında parladı. "Benim için başka bir seçenek yok. Sadece sen varsın. Bunun doğru olup olmadığını görmek için daha fazla beklememe gerek yok. Seni iki yıl önce bugün kaybettim ve bir daha asla sensiz yaşamak istemiyorum. Bu sefer benimsin ve senin için doğru olanı yapmayı planlıyorum."

Liz onun sözleri karşısında gözlerinin yaşardığını hissetti ve nefes alıp almadığından emin olamadı.

"Elizabeth Anne Dougherty, benimle evlenme şerefine nail olur musun? Ben mi?"

Aklından bir milyonlarca düşünce geçti. Hazır mıydı Bunun için mi? Altı aydır birlikteydiler. Genel olarak bakıldığında o kadar da uzun bir süre değildi ama şimdiden bir ömür gibi gelmişti.

Daha önce ona asla evlenmeye ikna edilemeyeceğini söylemişti. Birileriyle çıkabileceğini ama evliliğin uzun bir süre için ufukta görünmediğini söylemişti. Ama onu seviyordu ve bu hayatı onunla yaşamak istiyordu.

Başını sallarken yanağından bir damla gözyaşı süzüldüğünü hissetti. "Evet. Evet, tabii ki seninle evlenirim."

Yüzünde bir gülümseme belirdi. Yüzüğü kutudan çıkardı ve yavaşça parmağına geçirdi. O kadar mükemmel oturmuştu ki sanki her zaman orada olması gerekiyordu.

Ve sonra Brady onu öpüyordu. Dudakları birbirine karışmıştı. Adamın elleri kızın saçlarına dolanmıştı ve kız da adamın beline tutunmuş, onu olabildiğince yaklaştırmaya çalışıyordu. Bu anın geleceğini hiç tahmin etmemişti. En çılgın fantezilerinde bile bunun yıllar sonra gerçekleşeceğini hayal etmemişti ama şimdi ve burada bundan daha mükemmel olamazdı.

Brady haklıydı. Beklemeye gerek yoktu. Çoktan cehennemi yaşayıp dönmüşlerdi. Birbirleri olmadan yaşayamayacaklarını çoktan fark etmişlerdi. Birlikte yaşamışlar, birlikte çalışmışlar ve birlikte seyahat etmişlerdi. Onları bundan alıkoyan hiçbir engel yoktu. Ve o da bunu istiyordu.

Onunla birlikte olmak istiyordu. Bunu hep istemişti. Brady'siz hayat her zaman Technicolor'dan siyah beyaza geçmek gibi olmuştu: sıkıcı ve cansız.

İkisi de soluk soluğa ayrılana kadar öyle kaldılar. Brady başparmaklarıyla onun yanaklarındaki gözyaşlarını sildi. Sevinç, mutluluk ve memnuniyet gözyaşları.

Bir süre sonra Brady onları tekrar yorganın üzerine yatırdı ve kızın bedenini kendi bedenine yasladı. Nişanlanmalarının coşkusu içinde kaybolmuş bir halde yıldızlara bakarak uzandılar.

Bölüm 28

DOĞRU YÖN

Liz ve Brady beş günlük tatillerini nişanlarını kutlayarak geçirdiler. İlk günden bir gün sonra, haberi vermek üzere ailesiyle birlikte öğle yemeği yediler. Gördüğü karşılama karşısında gözleri yaşardı. Marilyn ve Jeff ona sarıldılar ve böylesine harika bir müstakbel geline sahip oldukları için mutlu olduklarını söylediler. Savannah heyecanla hoplayıp zıplıyordu. Clay bile bu habere gülümsedi. Ama yine de Andrea'yı normalden daha somurtkan ve şirret yapıyor.

Clay ayrılırken ona sarılmış ve kulağına fısıldamıştı: "Sanırım altın çocuk hala mükemmel, ha?"

Liz geri çekilirken gülümsedi. "Merak etme. Kimse senin kara koyun unvanını alamayacak."

Güldü ve başını salladı. "Bu konuda hiç endişelenmedim." "Yine de Andrea için endişelenmelisin. Görünüşe göre evlenmeye hazır."

Clay sadece omuz silkti. "Hayatta kalacaktır." Devam edebileceğine karar vermeden önce bir an dalgın dalgın baktı. "Sahip olduğunuz şeyi istiyorum."

Liz onu doğru duyduğundan bile emin değildi ve sonra adam gitmişti. Bazen bu adam onun aklını karıştırıyordu.

O hafta sonu Brady onları Tampa'ya uçurmuştu. Okul başlamadan önce ailesini görmek istemişti; şimdi onlara nişanlandığını söylemek için bir bahanesi vardı.

Ailesi Liz'in de beklediği gibi şok olmuştu. O ve Brady sadece altı aydır çıkıyorlardı ve bu onlara çok hızlı gelmişti. Ama Liz hayatını onsuz düşünemediğini ve bu kararından dolayı delicesine mutlu olduğunu açıkladı. Ondan sonra rahatlamış görünüyorlardı. Kadın

"Bu adam bebeğimden faydalıyor mu?" diye onları suçlamadım.
ama bu gerçeklerden o kadar uzaktı ki, onu yok etmek kolaydı.

Yüzlerindeki endişe kaybolur kaybolmaz annesi hemen hazırlıklara başladı ve uçağa binecekleri dakikaya kadar durmadılar. Ne tür bir elbise istiyorsun? Beyazlar içinde çok güzel görünüyorsun, canım. Victoria baş nedime olacak mı? Geçen yılki Trenton düğününe bayılmıştım. Renk paletinde şampanya ve gül vardı. Sen de öyle bir şey mi düşünüyorsun? Acaba hangi çiçek aranjmanlarına bakmalıyız? Orkide mi, zambak mı? İlkbahar mı, sonbahar mı? Tampa mı, D.C. mi, Chapel Hill mi?

Sorular uzayıp gidiyordu ve Liz sadece dinliyor, elinden geldiğince cevap veriyordu. Kesin olarak bildiği tek şey, seçim sonrasına kadar plan yapacak zamanları olmayacağıydı. 3 Kasım Seçim Günü'ydü ve ondan sonra ... hayatlarının geri kalanını yaşayacaklardı.

Liz'in Maryland'de gazetecilik programındaki ilk okul Pazartesi günüydü. O sabah danışmanı ile ilk kez bir araya geldi. Masasının karşısındaki meşe sandalyeye oturdu.

"Hoş geldin Liz. Maryland Gazetecilik Bölümü'nde olmanızdan memnuniyet duyuyoruz."

"Burada olmak bir zevk efendim."

"Bana Terry demekten çekinmeyin. Artık iş arkadaşınız," dedi sıcak bir gülümsemeyle. "Lynda onunla konuştuğumda senden harika bir şekilde bahsetti. Çok çalışkan olduğunu söyledi ve biz de burada öğrencilerimizin olmasından her zaman memnuniyet duyarız."

Liz gülümsedi ve Terry ile Profesör Mires arasındaki konuşmayı hayal etti.

"Ders programınızı ve dönem için öğretmenlik görevinizi hazırladım. Seni Dr. Mary Whitley'nin Salı/Perşembe sabah 10 dersine koyduk ve Perşembe öğleden sonraları saat 2'de bir ara dersin olacak."

"Kulağa harika geliyor," dedi rahatlamış bir ifadeyle. Kampanya sırasında mümkün olduğunca Brady ile birlikte olabilmek için Cuma günleri ders almak istemiyordu.

"Burada gördüğünüz gibi sizi dört önkoşul dersine yerleştirdim," dedi ve ona bir kâğıt uzattı. Pazartesi, Çarşamba ve Cuma günleri öğleden sonra saat üç buçukta başlayan dört ders. Midesi bulandı.

Yükünün ağır olacağını biliyordu ama Pazartesi ve Cuma günleri ders alacağını tahmin etmemiştir.

"Efendim..."

"Terry, lütfen."

"Terry," diye düzeltti kendini. "Önümüzdeki dönem Cuma günkü editörlük dersini almaman bir yolu var mı? Bildiğiniz gibi nişanlım Chapel Hill'de Kongre için yarışıyor."

Başını salladı. "Evet, sanırım bunu duydum. Maxwell?"

"Evet, eğer tüm programımı aksatmayacaksa, kampanyaya mümkün olduğunca yardımcı olmak isterim."

Terry notlarına baktı ve bir kâğıt parçasını okumaya başladı. "Ah. Politik gazeteciliğe ilgi duyuyorsunuz. Bir istisna yapabileceğimizi doğrulamak için bölüm başkanına danışacağım ama neden olmasın. Müfredatı öğrencilerimize göre şekillendirmeyi severiz."

"Teşekkür ederim, efendim."

Terry tekrar gülümsedi ve kahkaha attı. "Lütfen bana Terry de."

Programı düzenlenmiş ve her şey yolunda görüldüğü için Liz akademik ortama kolayca geri döndü. Sınıfları küçüktü ve çok zordu ama her zaman olduğu gibi çalışmaktan zevk aldığını fark etti. Bu onun odaklanmasını ve motive olmasını sağlıyordu. Sevgili Kongre makaleleri ve kongreden sonra yazmaya yeniden başladığı Justin'in blogu arasında hokkabazlık yapmak çok daha zordu.

Bazen yeni bir makale yazarken, aslında blogda etkileşim içinde olmayı dilediğini fark etti. Bu garip bir yeni dinamikti. Gazetecilik işinin hala takipçileri vardı ama Justin'in blogu kadar etkileşimli değildi. Film ve YouTube bağımlıları için Pinterest'in Goodreads ile buluşması olan sosyal medya derecelendirme platformunda aşağı yukarı moderatör olarak çalışıyordu. Konular açıyor ve sitedeki diğer kişilerle yaptığı konuşmalara dayanarak yazılar yazıyordu. Eğlenceliydi. Kariyerinin stresi olmadan iyi para kazandıran iyi bir hobiydi.

Ancak kampanya, nişan, yüksek lisans okulu ve Barbara'yla birlikte yürüttüğü hayır işleri nedeniyle kendini çok fazla zorlamadan elinden geldiğince her ikisine de kendini adamaya kararlıydı. Bunları düşünmek bile sınırlarını bozuyordu. Ve okul başladıktan iki hafta sonra, bir yığın iş onu bunalttığında, Brady onu sürükleyerek götürdü.

"Bu hafta sonu benimle New York'a gel."

"Ne?" diye sordu, tekrar işine bakarak.

"Sadece Cumartesi için. Reklam filmi çekiyoruz ve Chris'le nişanı kutlamak istiyorum. Daha da iyisi, Victoria'yı da getir. Böylece baş nedimemiz ve sağdıcımız tek bir yerde olur."

"Brady . . . Çok fazla işim var."

Bir eliyle kızın saçlarını okşadı. "Hepsini halledeceksin, ama her gün her saniye bu konuda stres yapmak verimli değil."

"Sen ve kampanya gibi."

"Kampanyanın bir son kullanma tarihi var."

"Her iki yılda bir yeni bir tane," diye alay etti.

"Yıpranmışsınız. Yapmak istediğiniz çok şey var ve hepsini yapmak için yeterli saatiniz yok. Bu da *daha az* üretken olmanıza neden oluyor. Bir gün izin al. Benimle gel," diye yalvardı. "Nişanlımı yanımda istiyorum."

Tanrım, o kelimeyi söyleme şekli. Nişanlı. Dilinin ucundan yuvarlanıyor, kızın etrafında dönüyor ve onu kendisine doğru çekiyordu. Kendini bu kelimeye kaptırmak istiyordu.

Brady, Liz ve Victoria Cumartesi sabahı çok erken bir saatte New York'a vardılar. Liz uçakta uyuklamıştı ama Brady her zamanki gibi uçuşun büyük bölümünde rahatlayamamıştı. Bir şehir arabası onları şehrin öbür ucundaki Chris'in dairesine taşıdı. Chris de onları selamlamak için esneyerek onlarla birlikte arabaya bindi.

Araba kaldırımdan çekildi ve onları Brady'nin bugün kampanya spotunu çekeceği stüdyoya doğru başladı.

Chris, "Demek sonunda evleniyorsun," dedi.

"Birimizin yapması gerekiyordu," dedi Brady. Liz'in kucağında tuttuğu eline daireler çiziyordu.

"Liz'i tanısaydınız buna şaşırmazdınız," dedi Victoria. "O uzun vadeli bağlılıkları olan bir insan."

"Öyle ?" diye sordu bir kaşını kaldırarak.

"Öylesin."

Brady, "Bunun için memnunum," dedi.

Victoria onun kolunu okşayarak, "Benim kankam tam bir koruyucu," dedi. "Benim yaptığım vahşi ve çılgın şeylerin hiçbirini yapmadı. Gerçi bir keresinde bir senatörle yatmıştı."

Arabadaki herkes gülmeye başladı.

"Bir kereden fazla duydum," dedi Chris.

"Oh, dedikoduları bilmiyor musunuz? Ben hamile kalarak erkeği yakalayan sürtük bir yuva yıkıcıyım." Elini karnının üzerine koydu. "Şu anda en az altı aylık hamileyim ve belli bile değil. Tam bir gizem."

"Belli ki onu tuzağa düşürdükten sonra ondan kurtulmuşsun. Bu da bir şeydir," dedi Victoria küçümseyerek.

Chris kirpiklerini kırıştırarak, "Ne de olsa onu böyle tuzağa düşürdüm," dedi.

Brady, "Seni hamile bırakmak hayatımın en garip deneyimiydi," diye şaka yaptı.

"Keşke muhabirler de seni ," dedi Liz.

"Duyamadıkları için Tanrı'ya şükre delim."

Binaya tam zamanında vardılar. Brady saç ve makyaj ekibi tarafından aceleyle götürüldü. Chris kapı arkasından kapanana kadar onunla sürekli dalga geçti. Brady'nin kullandığı stüdyoda kısa bir tur atıldılar; birkaç çalışma odası, bir soyunma alanı, gardırop ve ardından yeşil ekranlı ve çok pahalı kamera ekipmanlı ana setten başka bir şey değildi. Refakatçileri onları çekilenleri görebilecekleri ama müdahale edemeyecekleri bir kanepede oturmaları için bıraktı. Ayrıca, çörekler de vardı!

Otuz dakika sonra Brady makyajdan çıktı. Kendisi gibi görünüyordu ve görünmüyordu. Kendisinin daha da mükemmel bir versiyonu.

Chris onunla tekrar dalga geçmeye başladığında bir adam "Kusursuz yüzü yüksek çözünürlüklü ışık ve kamera çalışmasına dayanmak zorunda," diye açıkladı.

"Harika görünüyorsun," diye teşvik etti.

"Eğer makyaj için otuz dakika daha harcamak zorunda kalmayacak olsaydım, seni hemen şimdi öperdim." Adam bu işten bıkmış görünüyordu ve bu onu kıkırdattı. Kadınların düzenli olarak neler yaşadığını görmek erkeklerin işine geliyordu.

Liz bu hafta başında Brady'nin reklam filmi için replikler ezberlediğini duymuştu. Söyledikleri üzerinde onunla birlikte çalışacak zamanı ama çok başarılı olacağını biliyordu. Ayrıca, filmde düzinelerce çekim vardı, bu yüzden mükemmel olabilirlerdi.

Brady bir yığın not kartını karıştırdı ve müdür onu rahat kahverengi sandalyeye götürmeden önce cümleleri ağzında evirip çevirdi. Sandalyeden koltuğa kadar birkaç farklı mobilya parçası vardı.

bir podyumdan büyük bir başkanlık masasına. Söylediği sözlerle hangisinin ona en uygun olduğunu görmek istediler. Arka fon bir bilgisayar ekranından, muhtemelen bir Amerikan bayrağından ya da rahat bir çalışma odasından seçilecekti.

Ve böylece başladılar. İlk otuz dakika bu yeni deneyimi izlemek ilginçti. Brady daha önce de reklam spotlarında oynamıştı, bu yüzden ne yapacağını biliyordu ama Liz daha önce hiç böyle bir şey görmemişti. Victoria ise çok çabuk sıkıldı ve zamanının çoğunu Daniel'la telefonda mesajlaşarak geçirdi.

"Biliyor musun," dedi, "onu bırakıp gelinlik bakmaya gitmeliydik."

"Muhtemelen haklısın."

"Daha ne kadar vaktimiz var? Hâlâ gidebiliriz," diye teklif etti başını kaldırarak.

"Hiçbir fikrim yok. Elbiselerden nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Ayrıca, kampanya bitene kadar bu işlere başlamayacağımı biliyorsun."

Victoria derin bir iç çekti ve koltuğuna geri gömüldü. "Biliyorum. Yine de bir şeye karar verdin mi? Beni bilgilendir! Seni özledim! Bütün gün okulda tıkılıp kaldım ve seyahatten yoksun zihnimi dolduracak cömert ve eğlenceli bir şeye ihtiyacım var."

Liz dramatik arkadaşına hafifçe güldü ama Brady'nin evlenme teklif etmesinden bu yana geçen üç hafta içinde kararlaştırdıkları her şeyi anlattı. "Brady Asheville'de bir Biltmore düğünü yapmak istiyor."

"Vay anasını! Bu ne kadara mal olacak?"

"Bunu soracağımı mı sanıyorsun?" Liz'in bakışları Brady'ye kaydı. "Ailesi orada evlenmiş ve orası muhteşem bir yer. Ziyaret etmek ve bahçeleri görmek için gerçekten heyecanlıyım."

"Lanet olsun. Bekleyemem. Başka ne var? Hangi sağdıçlar arasından seçim yapmam gerekiyor?" diye sordu göz kırparak.

"Duke Fan'ı getirmiyor musun?" Liz tereddütlü bir gülümsemeyle sordu. Victoria ile ne yapacağını asla bilemezdi.

"Oh, evet. Elbette, ama belki oynamaya hazır olur."

"Bilmek bile istemiyorum."

"Muhtemelen hayır," diye kabul etti.

"Konuya dönelim. Nedimler için sadece sen ve Savannah'yı düşünüyorum."

Bu da Brady'nin Chris ve Clay'e sahip olacağı anlamına geliyor."

"Gerçekten de kibirli kardeşini mi alacak?" Victoria şaşırarak sordu.

Liz de aynı şeyi merak etmişti. Brady düğünde Clay'in de olmasını istediğini söylediğinde çok şaşırmişti. Clay... onunla yatmaya çalışan ve Brady'nin kariyeriyle ilgili her şeyden nefret eden adam. "Bence içten içe onu seviyor."

Liz, Chris geri dönüp yıpranmış görünene kadar kaçıp gittiğini fark etmemişti bile. "Sorun ne?" diye sordu hemen.

"Brady ile konuşmam gerek," dedi bakışlarını kaçırarak.

"Yapamazsın. Eğer haberlerinle onun sözünü kesersen, reklamını asla bitiremez. En azından asla aynı soğukkanlılık seviyesine ulaşamaz," dedi ona. "Şu anda görüldüğün gibi değil."

"Sadece dökül," dedi Victoria, durarak. "Mollie'den bir telefon aldım."

"Ne hakkında? sanıyordum," dedi Liz nazıkçe. "Ayrıldık." Derin bir nefes aldı. "Özür dilerim, Liz."

"Ne için üzgünsün?" diye sordu temkinli bir şekilde. İçgüdüsel olarak kendini gelecek olan şeye hazırladı.

"Mollie çıldırmıştı. CNN'de çalışan arkadaşlarından biriyle konuşuyordu." Liz bu işin gidişatından hiç hoşlanmamıştı. "Öğle yemeğine çıkmışlar ve arkadaşı Sayın Kongre'nin gerçek kimliği hakkında bir makale yazdıklarından söz etmiş."

Liz kendini sabitlemek için elini masaya koydu. "Tamam. CNN *benim hakkımda* bir makale mi yazıyor?"

Ellerini önünde birleştirdi. "Çok özür dilerim."

"CNN'e benim olduğumu kimin söylediğini söyledi mi?" Liz sakın kalmaya çalışarak sordu.

Başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Sanırım arkadaşı dedikodu yapıyordu ve bunun önemli olmayacağını düşündü. Mollie bana söylemek için tuvaleti kullanıyormuş gibi yaptı, o kadar telaşlıydı ki."

"Peki, ne olacak?" Victoria sordu. "Liz'in yazdığı aptal makaleler kimin umurunda? O adaylığını koymuyor. Brady aday. Üstelik bunlar tartışmalı makaleler bile değildi."

Chris yine omuz silkti. "Bu konudaki görüşlerini bilmiyorum. Sadece Brady'nin bilmesi gerektiğini biliyorum, böylece Heather'ın öğrenmesini sağlayabilir."

Liz onun haklı olduğunu biliyordu. Repliklerini zahmetsizce söylerken kameraya rahatça gülümseyen Brady'ye baktı. Bu çalışmayı bitirdi ve onu kendisine bakarken yakaladı. Bir şey fark etmiş olmalıydı.

yanlıştı, çünkü ayağa kalktı, müdürle konuştu ve sonra onlara doğru yürüdü.

"Ne oldu?"

Chris ve Liz bakıştılar ve Liz başıyla onayladı. Chris Liz'e az önce anlattığı hikâyeye daldı. Brady'nin yüzü gittikçe daha da karardı.

"Harika," dedi nefesini üfleyerek. "Hemen Heather'la telefonda görüşeceğim."

Liz, "Hasar kontrolü hakkında konuşmak için editörümü arasam iyi olacak," dedi. "Sence bunu nasıl çevirecekler?"

"Bunu nasıl çevirirsiniz?"

Liz olayı raporlama açısından düşünmek için zihnini yeterince yavaşlattı. "Kongre Üyesi Maxwell'in kız arkadaşı, platformunu tanıtmak için politika üzerine makaleler yazıyor. Ya da Kongre üyesinin kız arkadaşı başka bir takma adın arkasına saklanıyor olabilir - başka ne saklıyorlar?"

Herkes ona baktı ve o da çenesini sıktı. "Sadece en kötüsünü düşünüyorum çünkü bu benim işimdi."

"Heather'ı arayacağım."

"Tam da benden hoşlanmaya başladığı sırada," diye fısıldadı Liz.

Telefonunu çıkarıp aramayı yapmadan önce, "Her şey yoluna girecek," diye ısrar etti.

Liz o kadar emin değildi. Vermesi gereken bir karar vardı. Daha önce de böyle bir şey yüzüne patlamıştı ve bir daha olmasına hiç niyeti yoktu. Daha önce medya onun hayatını uygun gördükleri şekilde sergilerken boş boş oturmuştu. Kontrolü ele almak için bir fırsatı vardı ve Brady'yle birlikte emek verdikleri her şey mahvolmadan önce bu fırsatı değerlendirmeliydi.

E-postasını açtı ve editör Tom Vernon'dan kendisini bekleyen bir e-posta görünce pek de şaşırmadı. Demek ki zaten biliyordu ve onunla telefonda konuşmak istiyordu. Numarasını listelemişti.

Tom ikinci zil sesinde cevap verdi. "Alo?" "Tom, ben Liz Dougherty. Bugün nasılsın?"

"Bayan Dougherty, nihayet Sayın Kongre'nin arkasındaki kişiyle konuşmak ne büyük bir zevk."

"Teşekkür ederim, efendim. Merkeziniz New Yorkta, doğru mu?"

"Ne? Oh, evet."

"Bu zor bir durum olduğu için, bugün buluşup yüz yüze görüşmemizin bir sakıncası var mı? Bu akşam geç saatlere kadar şehirdeyim."

Kısa bir duraksamadan sonra cevap verdi. "Bunun ayarlanabileceğine inanıyorum."

Tom Vernon'ın ofisi eski kahve fincanları, boş 5 saatlik Energy shot'lar ve yığınla kâğıtla doluydu. Ofisin görüntüsü muhtemelen çoğu gün ona geri dönmesinin neden bu kadar uzun sürdüğünü açıklıyordu.

"Bayan Dougherty, sonunda sizinle tanışmak çok güzel." "Sizinle de," dedi kibarca.

"Ofisi iyi bulduğunuza inanıyorum."

"Evet, öyle yaptım." Liz bacak bacak üstüne attı ve daha dik oturdu. "Bu konunun özüne gelmemizin bir sakıncası var mı? Benim Sayın Kongre üyesi olduğum herkesçe biliniyor."

Tom, kadının sert tavrı karşısında kravatını düzeltti. "Evet, tabii ki. CNN ile bu konuda temasa geçen bendim."

Liz'in ağzı hafifçe aralandı. "Ne yaptın?"

"Bu bir seçim yılı Bayan Dougherty ve biz her zaman daha fazla okuyucu kazanmaya çalışıyoruz. Ben de CNN'deki bir kaynağımı gizlice aradım. Sizin ünlü statünüzle *çok büyük* olabiliriz!"

"Medyada daha fazla yer almak için beni basına mı açıkladın?" diye sordu şok olmuş bir halde.

"Bakın, Sayın Kongre olarak buradaki çalışmalarınızı seviyoruz ve sizi burada tutmak istiyoruz. Vızıltı yaratıyorsun. Popülersiniz. İnsanlar söyleyeceklerinizi okumakla ilgileniyor ve kim olduğunuzu öğrenmeden önce de bu konuyla ilgileniyorlardı. Pazartesi günü CNN'de yayınlandığında ne olacağını biliyor musunuz? Çatıdan aşağı."

Gözleri kaygılıydı, gülümsemesi çok büyüktü; tüm vücut dili aşırı hevesliydi. Ona baktığında gördüğü tek şey, her gözeneğinden sızan çaresizlikti. Onun kalmasını istiyordu ve bunu çok istiyordu. Tartışma hoşuna gitmişti. Skandalın internet köşesine sağlayacağı okuyucu artışı vaadi hoşuna gitmişti. Muhtemelen ona ödediğinin iki ya da üç katını ödeyecekti. Hepsi onun adı bu işe karıştığı içindi.

"Teklifiniz için teşekkür ederim Bay Vernon, ama reddetmek zorundayım," diyerek ayağa kalktı.

"Ne? Anlamıyorum."

"Beni rızam olmadan basına ifşa ettiğin gerçeğinin yanı sıra mı? Hani çalışmamın gizli kalması için bir anlaşma yapmıştık?" "Ama senin için çok büyük rakamlar üretecek!"

Bunu ona mantıklı bir şekilde nasıl bilmeyi diledi. Onun için ilk makalesini yazdığında bunun nedeni başka bir seçeneği olmamasıydı. Hâlâ makale yazabildiğini ve kendi başına başarılı olabileceğini herkese olduğu kadar kendisine de kanıtlamak istemişti. Bu makalelere *ihtiyacı vardı*.

Şimdi neyi vardı? Brady, okul, hayır kurumu ve Justin'in çok sevdiği blogu. Dünya ayaklarının altındaydı. Daha önce duyduğu ihtiyaç ortadan kalkmıştı. Yeterince iyi olduğunu kendine çoktan kanıtlamıştı. Ayrıca, Sevgili Kongre kişiliğine bürünmenin en eğlenceli yanı anonimlik ve başka hiç kimsenin onun kim olduğunu gerçekten bilmediğini bilmektir. Bu olmayınca, bu fikir cazibesini biraz yitirmişti.

Liz çenesini kaldırdı ve ona bildiği en iyi cevabı verdi. "Hiçbir şöhret buna değmez Bay Vernon. Kariyerimi Brady ile olan ilişkim üzerinden ilerletmek doğru olmaz. Eğer bu makaleleri geride bırakmak anlamına geliyorsa, öyle olsun," dedi. "İstifa ediyorum!"

Başkasının oyununda bir piyon değildi. Medyanın, Tom Vernon'un ya da başka birinin bundan sonra nasıl yaşayacağını dikte etmesine izin vermeyecekti.

Bölüm 29

FIANCÉ

S Yine mi kovuldu?" Justin o günün ilerleyen saatlerinde telefonda sordu. "Kovulmadım. İstifa ettim," diye ısrar etti Liz.

"Benden daha kötü işlerde çalışıyorsun."

"Kendi işini kurdun ve iyi gidiyor görünüyorsun." Justin homurdandı.

"Sadece patron ben olduğum için."

"Her neyse. Mezun olduktan sonra çaresiz kaldığım için şirkette çalışmaya karar verdim. Bir boşluğu doldurdu ve artık ona gerçekten ihtiyacım yok."

"Bekle, bekle, bekle," dedi, rahat tavrı bir anlığına kayboldu. "Benden ayrılmak için aramıyorsun, değil mi?"

Liz gözlerini devirdi. "Eğer siteden ayrılıp ayrılmayacağımı soruyorsan, hayır. Adımın arkasında daha fazla drama istemediğiniz sürece hayır. Sadece çalışanınızın nasıl bir saçmalığa bulaştığını bilmek istersiniz diye düşündüm."

"olmadığını biliyorsun," dedi rahatlamış bir sesle. "Bayan Maxwell olacağın için gitmek istersin diye düşünmüştüm."

Bayan Maxwell. Bütün vücudu karıncalandı. Vay anasını! Brady ile gerçekten evlenecekti. Bu düşünceyle hoş bir iç çekti.

"Evleniyor olmam kim olduğumu birdenbire değiştirmiyor. Hâlâ doktora yapıyorum, bir çocuk eğitimi yardım kuruluşunda çalışıyorum, siyasi konuşmalar yazıyorum ve biri için bir film blogu yönetiyorum. Ben aşık olduğum adamdan daha fazlasıyım ve yaptığım işten keyif alıyorum. Blogdaki insanlarla etkileşim kurmak eğlenceli. Bir hobiye sahip olmak güzel." Yine de tenisi özlüyordu. Diğer şeylerin arasına *bunu* ne zaman sığdıracağı konusunda hiçbir fikri yoktu.

"Güzel. O zaman bundan kurtulamayacaksın. Bir avukat falan tutacağım ve bana bağlı kalacağına dair bir sözleşme doldurmanı sağlayacağım."

Liz güldü. "Burada bunu sizin için incelemekten mutluluk duyacak bir avukat ekibim var."

"Boşlukları bulamayacaklarından emin olacağım." "Saçmalıyorsun."

Justin nefesinin altında bir şeyler mırıldandı ve sonra usulca iç çekti. "Bana destek olduğun için teşekkürler. Bunun anlamı çok büyük."

Oh, vay canına. Sesi samimi geliyordu. "Elbette, gerçekten hoşuma gidiyor."

Brady omzuna dokundu. Chris'in misafir odasıdaydı ve onun arkasında olduğunu fark etmemişti. "Seninle konuşmam gerek," diye fısıldadı.

"Hey, Justin. Gitmem gerek. Massey'e selamımı söyle." "Söylerim. Görüşürüz."

Liz telefonu tekrar cebine soktu ve Brady'ye döndü. Döner dönmez Sevgili Kongre'den ayrıldığını ona bildirmişti. "Şimdi neler oluyor?"

"Az önce Heather'la tekrar konuştum. CNN haberi duyurdu."

"Peki bu bizim için ne anlama geliyor?" Liz sordu. Bütün bunların olmasından nefret ediyordu ama yine de her şeyin üstesinden gelmeye, her şeyi kontrol altında tutmaya çalışıyorlardı. Stratejileri hep bu olmuştu. Tek sorun Brady'nin söylentilere değinmek istememesiydi; insanlara medyanın hepsinin yalancı olduğunu ve haberlerde olanları görmezden gelmelerini söylemek istemiyordu. Medya hikâyeleri çarpıtıyordu ve bu konuya değinmenin durumu daha da kötüleştireceğini düşünüyordu.

"Sanırım basınla konuşmam gerekecek. Heather bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyor. Sanırım nişanımızı biraz erken ilan edeceğiz," dedi ve kollarını onun ortasına dolayarak dudaklarını onun dudaklarına bıraktı. Kadın ona doğru gevşeyerek gerginliğin üzerinden akıp gitmesine izin verdi.

"Heyecanlıyım," dedi ona. "Ne söyleyeceğini biliyor musun?"

Bir an düşünür gibi oldu ve sonra yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Evet."

Hafta başında üzerinde çalışması gereken bir yığın evrak işi de onunla birlikte Raleigh'e gelmişti.

Basın. Şüphelendiği gibi, Sevgili Kongre makaleleri Brady'nin rakibi tarafından Brady'nin politikalarını daha etkili göstermeye yönelik bir tür kötü niyetli girişim olarak çarpıtılmaya başlanmıştı bile. Liz bunun gerçekten mantıklı olduğunu düşünmüyordu. Makalelerinin hiçbirisi Brady'nin Kongre'de üzerinde çalıştığı konularla ilgili değildi ve Brady'den bir kez bile söz etmemişti.

Ama kampanyada olan her şey bir sorundu. Tıpkı iki yıl önce olduğu gibi, çünkü rakibi tarafından Brady'yi olumsuz etkilemek için kullanılabilirdi. Sadece bu konferansın, rakibinin makaleleriyle ilgili haberlerle çektiği bıçağı körelteceğini umuyordu.

Kapının çalındığını duydu ve Savannah'nın odaya girdiğini görmek için işine döndü. "Hey!" Liz ayağa fırlayıp ona sarıldı.

"Okula başlayalı iki hafta oldu ve şimdiden sorun mu yaratıyorsun?" diye sordu.

"Hepsi bir günlük iş. Peki ya sen? Washington bölümü nasıl?" Savannah, Liz ve Massey'nin iki yıl önce kampüs gazetesinde yönettikleri bölümün başına getirilmişti. Gelecek yıl genel yayın yönetmeni olmak için kendini hazırlıyordu. Liz, Savannah'nın şimdiden üçüncü sınıf öğrencisi olduğuna inanamıyordu. Zaman çok çabuk geçmişti.

"Her şey yolunda. Yine de Josh'un Massey'nin yerine geçmesine sevindim. O asla senin yerini dolduramazdı ve gazete bahar dönemi boyunca berbattı," diye itiraf etti Savannah.

Onun gidişi hakkında pek konuşmamışlardı, çünkü o zamanlar bunu düşünmek Liz'i çok incitmişti. Şimdi Savannah'nın kâğıt üzerinde yeniden mutlu olmasına seviniyordu. Liz ikisinin de hayatlarında doğru yerde olduklarını biliyordu.

"Evet, bu iyi. Josh iyi bir iş çıkaracaktır. Massey devralmadan önce onunla biraz çalışmıştım," dedi Liz. "Easton'la hâlâ birlikte misiniz?"

"Evet. Aslında bu akşam yemek planımız var, o yüzden bu basın toplantısını çabuk yapın." Parmaklarını iki kez şıklattı.

Liz güldü. "Elimden geleni yaparım. Lucas'la aranızda ne oldu?" "Lucas kim?" Savannah nazlı nazlı sordu. "Hayır, sadece beklemekten vazgeçtim.

onunla bir şeylerin değişmesini bekledim. Bu asla olmayacaktı ve Easton çok harika biri."

"Güzel! Senin adına çok sevindim," dedi Liz coşkuyla. "Çok güzel bir nedime olacağını biliyorsun."

"Aman Tanrım, kardeş olacağımıza inanamıyorum," diye haykırdı Savannah. "Hiç kız kardeş istememiştim ama daha iyisini hayal edemezdim."

"Teşekkürler. Gidip kardeşinin dünyaya anlattıklarını izleyelim."

Liz Savannah'ya gülümsedi. Kendini gerçekten şanslı hissediyordu; sanki dünya onun omuzlarındaymış gibi. Şimdi tek yapmaları gereken kampanyayı atlatmaktı.

Kızlar, Brady'nin Heather'la hararetli bir şekilde konuştuğu bekleme odasına doğru yürüdüler. Heather içeri girdiğinde ona baktı ve hemen konuşmayı kesti. "Her şey yolunda mı?" diye sordu ona ulaştığında.

"İyi. Sadece bu basın toplantısının yöntemleri konusunda anlaşılamıyorduk."

"Heather en iyisi değil mi?" Liz sordu.

"Evet. Bu sefer işleri kendi bildiğim gibi yapmak istiyorum."

Liz ona tamamen güveniyordu ama normalde Heather'ın önerilerine karşı çıkmazdı. Onun ne yapacağını merak ediyordu. Kariyerine zarar verecek bir şey yapacağını düşündüğünden değil, ama onun için endişelenmekten de kendini alamıyordu.

Liz, "Soru ve Cevap bölümüne geldiklerinde seni yemlemelerine izin verme," diye onu uyardı.

Girişe doğru geri geri giderken ona kampanya maskesine sarılmış o muhteşem gülümsemesini verdi. "Sanki yemlenebilirmişim gibi."

Liz bir kaşını kaldırdı. "Uçaklar, bebeğim."

Adam içtenlikle güldü. "Dokunaklı."

Ve sonra gitmişti. Liz personelini takip ederek onu medyaya hitap ederken izleyebilecekleri bir yere gitti. Bunu düzinelerce kez yapmıştı ama yine de olayların bu tarafında olmaya alışkın değildi. Şimdi elinde ses kayıt cihazıyla kalabalığın arasından geçip Kongre üyesinin dikkatini çekmek için yarışmanın nasıl bir duygu olacağını merak ediyordu.

Artık eskisi gibi hissetmeyeceğinden neredeyse emindi. Habercilik, hayatı diğer tarafta yaşadığında bazı yeteneklerini kaybetmişti.

Brady, güven ve enerji saçan bir gülümsemeyle mikrofona doğru yürüdü. Görmezden gelinmesi zor, inanılmaz bir duruşu vardı. Liz onun politik görüşlerine açıkça karşı çıktığında bile onu büyülemeyi başarmıştı.

"Bayanlar ve baylar, bugün bu kadar kısa geldiğiniz için çok teşekkür ederim. Fazla vaktinizi almak niyetinde değilim. Ben sadece

Buraya nişanlım ve benim hakkımda ortaya atılan bazı suçlamalara yanıt vermek için geldim."

Sessiz oda bir vızıltıyla doldu. Liz o kelimenin tekrar tekrar söylendiğini duydu. *Nişanlı*. Ne girişti ama. Eğer seyirciler onun kendine güveninden ve azminden etkilenmemişlerse bile şimdi hepsi onu dinliyordu.

"İlişkimiz kamuoyuna açıklandığından beri *neden* birlikte olduğumuza dair söylentiler dolaşıyor. Sanki sevdiğim kadınla birlikte olmak için bir nedene ihtiyacım varmış gibi. Sanki *onu* seçmek için bir nedene ihtiyacım varmış gibi. Sanki bu evrenin bir köşesinde, o benim için yeterince iyi değilmiş gibi, oturan bir kongre üyesi. Ona, bize atıldığını gördüğüm ve duyduğum isimler utanç vericiydi. Kamuya açık bir ilişkiye giren bir kadın için travma yaratmaktan başka bir şey olmazdı, eğer bu kadın hiç şüphesiz karşılaştığım en güçlü insanlardan biri olan Liz Dougherty'den başkası olsaydı."

Liz yüzünün kızardığını hissetti. Bir işe yaramayacağını düşünmesine rağmen o insanların kendisi hakkında söyledikleri her şeyi yalanlıyordu. Bunu onun yüzünde gördü. Adamın umurunda değildi. Sadece onu savunmak istiyordu. Onu bir daha ağlarken görmek ya da gazetecilik kariyerindeki bir başka başarısız girişimin tepkisiyle uğraşmak zorunda kalmak istemiyordu. Acısını dindirmek istiyordu.

"Şimdi burada durup her şeyi açıklığa kavuşturmama izin verin. Liz Dougherty ve ben iki yıl önce bir ilişkiye başladık. Ayrıldık ve bu yılın Şubat ayında tekrar bir araya geldik. Liz ve ben birlikteyken hiçbir zaman başka biriyle birlikte olmadım. Yuva yıkan biri değil. Hamile değil. Ve kesinlikle beni kendisiyle kalmaya ikna etmek için harika bir kadın olmaktan başka bir şey yapmıyor."

Brady kelimelerin iyice yerleşmesi için durakladı. "Gazeteci olarak yaptığı işlere gelince, evet, dün öğleden sonra medyanın da bildiği gibi o Sayın Kongre üyesi. Yazdığı makaleler benimle işbirliği içinde değildi. Mezun olduktan sonra onun için bir çıkış noktasıydı. Eğlenceliydi. *Washington Post*, *New York Times* ve CNN gibi az bilinen medya kuruluşlarından büyük beğeni toplayan bir hobiydi. Dün editör bu makaleleri yazmaya devam etmesini istedikten sonra kendi isteğiyle işi bıraktı. Benim yüzümden bırakmadı; doktorasını yapmakta olduğu ve hobisinden çok kariyeri için zamana ihtiyacı olduğu için bıraktı.

"İlişkimizi çarpıtıldığı gibi değil, olduğu gibi görmeniz için size yalvarıyorum. Birini yargılamak kolaydır. Liz ve benim birlikte mutlu olduğumuz gerçeğini kabullenmek çok daha zor görünüyor. Bu yüzden sadece

Liz Dougherty başıma gelen en güzel şey ve önümüzdeki yıl evleneceğimizi açıklamaktan memnuniyet duyuyorum." Brady seyirciye bir işaret olarak elini kaldırdı. "Teşekkür ederim ve iyi günler dilerim."

Herkes aynı anda konuşmaya başlayınca odada bir patlama oldu. Ama Liz'in tek gördüğü Brady'ydi. Az önce yaptığına inanamıyordu ve şimdi Heather'ın onunla neden tartıştığını anlıyordu. Muhtemelen onun bu kadar küstah ve küçümseyici olmasını istememişti ama bu çok açık bir mesaj veriyordu. Adam onu seviyordu. Evleniyorlardı. Medya onlara ne fırlatırsa fırlatsın önemli değildi ve buna daha fazla tahammül edemezdi.

Brady soru-cevap bölümüne geçti ama Liz'in soruları duymasına gerek yoktu. Memnun bir iç çekişle girişten bir adım uzaklaştı.

Cebindeki telefonu çaldı ve mesajı kontrol etmek için telefonu çıkardı.

Konferansta mısın?

Hayden. Vay canına. Yazın başından beri, onu Calleigh ile birlikte kendisine ve Brady'ye karşı komplo kurmakla suçladığından beri ondan haber almamıştı.

Evet, buradayım.

Neredeyse anında bir yanıt aldı.

Buluşabilir miyiz?

Evet, bu olmayacaktı. Brady'nin ona olan aşkını itiraf etmesi ve evleneceklerini söylemesi, ama onun eski erkek arkadaşıyla buluşmaya gitmesi nasıl görünürdü? Hiç akıllıca değil.

Yapamam. Neden?

C'de bir ipucum var.

C. Calleigh. Hayden'ın Calleigh'e göz kulak olmayı ve bir terslik olursa ona haber vermeyi kabul ettiğini neredeyse unutmuştu.

Ne kadar kötü?

Beklerken bir duraklama oldu.

Henüz somut bir şey yok ama birkaç kez bir şeyler planlandığını duydum. Her şeyi çalışıyorum. Sadece güçlü şüphelerim var ve şimdi sizi uyurabileceğimi düşündüm. Sonra hepiniz araştırabilirsiniz. Yine de bunu şahsen yapmayı tercih ederim.

Liz alt dudağını çiğnedi. *Buluşamam. Eğer yapabilirsen, şimdi ne düşündüğünü bana gönder, ben de sana iletayım.*

Tamam.

Liz konuşmanın sona erdiğini düşünerek telefonunu kaldırmaya başlamıştı ki telefon bir kez daha çaldı.

Nişanınız için tebrikler.

Yüzünü buruşturdu ve telefonundan kurtuldu. Onun sadece nazik davrandığını biliyordu ama o dört kelimede acısını hissedebiliyordu. Hayden onunla birlikte olmak istemişti ama bu mümkün olmamıştı. Brady nişanlandıklarını dünyaya duyururken ve onu ne kadar çok sevdiğinden bahsederken seyircilerin arasında durmak zorunda kalmıştı. Hayden'ın bunu bilmesine üzülüyordu, sadece bu onu incitmişti.

Ağır bir iç çekişle açıklığa döndü ve Heather'ın yanında durdu. "Durumu nasıl?" diye sordu.

"Harika. Muhabirler onun küstahlığı karşısında şaşırılmış görünüyorlardı, bu yüzden bundan besleniyorlar. Yine de yakında burayı kapatacağım."

Liz dikkatini Brady'ye ve konuşmak için kalabalığın arasından kendine yol açan muhabire çevirdi. Calleigh Hollingsworth.

"Kongre Üyesi Maxwell, Bayan Edwards ile ayrılmanızın sebebinin Bayan Dougherty olduğu iddiasını reddediyorsunuz. Ancak Bayan Dougherty'nin erkek arkadaşını terk etmesinin nedeni sizsiniz, değil mi?"

"Bayan Dougherty'nin erkek arkadaşıyla arası iyi değildi ve iletişimsizlik sonucu ayrıldılar."

"Anlıyorum," dedi Calleigh. "İlişkinizin kapsamı konusunda iletişimsizlik mi?"

"O sırada kiminle çıktığıyla hiçbir ilgisi olmayan geçmiş bir ilişki yüzünden. Tıpkı o ilişkinin şu anki ilişkiyle hiçbir ilgisi olmadığı gibi" dedi.

"Önceki ilişkisi başarısız olduğu için sana yöneldiğini düşünmüyorsun değil mi? Ya da seni kullandığını. . ."

Brady podyuma hızlı bir tokat atarak onun sözünü kesti. Hâlâ sakın görünüyordu ama Liz onun aslında kızgın olduğunu bilecek kadar iyi tanıyordu.

"Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, Liz Dougherty'ye çok aşığım. Hayatımın geri kalanını onunla geçirmeyi planlıyorum. İsterseniz bana nasıl birlikte olduğumuz ve bunun nasıl bir etkisi olduğu hakkında sorular sormaya devam edebilirsiniz, ancak bunların konuyla ne kadar ilgili olduğunu anlamıyorum. Önemli olan birlikte olmamız ve öyle kalmaya devam edecek olmamız."

Calleigh'e ısırın bir bakış attı.

"Umarım siz de kendinizi benzer bir durumda bulursanız, aşık olduğunuz için kimse sizi yargılamaz."

OceanofPDF.com

Bölüm 30

SWIFT TEKNE

Bazı kanıtlarım var.

Mesaj Hayden'dan basın toplantısından altı hafta sonra geldi Brady Liz'e olan aşkını itiraf etti ve tüm dünyaya nişanlandıklarını söyledi. O günden beri dur durak bilmeyen bir hareketlilik vardı. Pazartesi'den Perşembe'ye kadar dersleri ve öğretmenliği, Cuma'dan Pazar'a kadar da kampanyada Brady'ye yardım etmek arasında Liz tükenmek üzereydi. Hayatının her iki yönünden de keyif alıyordu ama kendini biraz kafayı yemiş gibi hissediyordu.

Kampanyada ne kadar çok çalıştığını asla göstermeyen Brady'ye sahip olduğu için minnettardı ama onun özel anlardaki yorgunluğunu da görüyordu. Eğer o bile çalışmaktan yorulduysa, kendisinin de yorulmasına kesinlikle izin vardı.

Bundan hoşlanmayacaksın.

Harika. Liz bu konuşmayı dört gözle beklemiyordu. Hayden'ın haftalar önce konuştuğu her neyse, bunun unutulup gitmiş olmasını umuyordu. Calleigh Hollingsworth'un kendini unuttuğunu ve Brady ile birlikte hayatlarına devam edebileceklerini umuyordu. Görünüşe göre öyle olmamıştı.

Ciddi bir şey mi?

Hayden'ı gerçekten görmek ya da zamanını boşa harcamasını istemiyordu. Ama eğer Hayden'ın bildiği şeyin, kampanyanın bitmesine iki buçuk hafta kala Brady'ye zarar vereceğini düşünüyorsa, bunun olmaması için ne gerekiyorsa yapacaktı.

Düşündüğümde de kötü.

Liz içini çekti ve bilgisayarını kapattı. Tüm bunlar kafasının içinde dönüp dururken hiçbir işi bitiremeyecekti. Yarın Delta Rae gösterisi için Durham'da Brady'yle buluşmayı planlıyordu.

gece. Grup buralıydı ve kampanyasını desteklemek için gelmişti. Çok eğlenceli olacaktı ama şimdi zamanının bir kısmını bu saçmalıkla uğraşarak geçirecekti.

Yarın NC'de olacağım. Durham'da bir gösteri var. Buluşmak için en kolay zaman o olur.

Liz ona bilgileri not etti ve sonra neler olduğunu bildirmek için Brady'yi aradı.

"Gerçekten bilgi sahibi olduğunu nereden biliyorsun?" Brady sordu.

"Bilmiyorum," dedi kadın iç çekerek. "Ama riske atmak istiyor musun?"

"Bu olduğunda ben de orada olacağım."

"Ne? Hayır. Sen konuşmayacağını biliyorsun," diye ısrar etti Liz.

"Olanlardan sonra seninle konuşmayı bırak, o adam senin güzel yüzünü görmeyi bile hak etmiyor. Unutmadım ve ona güvenmiyorum. Orada olmam gerek."

Brady'yi duygularından dolayı suçladığından değil ama Hayden'dan hayati bilgiler almak için onun yanında olması muhtemelen iyi bir fikir değildi. Hayden'ın Brady'den hoşlanmamak için yeterince nedeni vardı, tıpkı Brady'nin Hayden'dan hoşlanmamak için nedenleri olduğu gibi. Onları bir araya getirecek o garip andan kaçınmayı tercih ederdi. "Senin çalışıyor olman gerekmiyor mu?" diye yalvardı.

"Konserin ortasında mı?" diye sordu sinirlenerek. "Başında ve sonunda bir figüran olacağım ama asıl gösteri onlar. Bu sadece benim etkinliğim."

"Bu konuda taviz vermeyeceksin, değil mi?"

"Hayır."

Liz içini çekti. "Tamam. Heather'a söyle. Heather'a söyle ve Hayden'ın binaya girip çıkarken görülmemesi için bir yol bul. Başka bir soruna ihtiyacımız yok."

Liz o akşam Brady ile birlikte tiyatroya geldi. Brady Liz'i arka odada, gürültünün çoğunun duyulmadığı bir yerde bıraktı.

"Açılış konuşmamı yapacağım ve ardından Heather sözde kanıtları tartışmak üzere Hayden'ı sahne arkasına getirecek."

Sözde kanıt. Brady'nin bundan ne kadar nefret ettiğini biliyordu ve durumu hafifletmeye çalışıyordu. Hayden'ın elinde bir şey olsa iyi olur.

Beton ya da o bunu asla unutamayacaktı. Liz yine de onun bunu bildiğinden kuşkulanıyordu. Onunla durup dururken boş yere bağlantı kurmuş olamazdı. Ya da en azından öyle olmamasını umuyordu.

Beklemek ona sonsuzluk gibi gelmişti ama çok geçmeden grubun ilk şarkılarına başladığını duydu. Bekleyiş içinde ellerini ovuşturduğunu fark etmemişti. Derin bir nefes alarak sinirlerini yatıştırmaya ve gerginliğini atmaya çalıştı.

Brady onun yanına döndü. Alnına bir öpücük kondurduktan sonra duvara yaslandı ve kollarını kavuşturdu. Hayden'ın bir şey yapmaya kalkışması ihtimaline karşı hazırlıklı olmak ister gibiydi, ki Brady odada olmasa bile bunun pek olası olmadığını düşünüyordu.

Heather bir saniye sonra Hayden'ın peşinden içeri girdi. Kapıyı arkalarından sıkıca kapattı. Liz, Hayden'la göz göze geldi ve onun bir muhabir gözüyle durumu değerlendirdiğini gördü. Bir milisaniye içinde Liz'den Brady'ye, oradan da Heather'a geçti ve gülümsemesi düştü.

Hayden, "İş yapmak için oldukça iyi bir parti," dedi.

Brady, omuz silkip giden Heather'a başıyla onay verdi. Her şeyi daha sonra duyacaktı. Eğer odada bir kişinin daha az olması onu daha rahat ettirecekse, o zaman ne olursa olsun.

Hayden'ın gözleri Liz'in üzerindeydi. "Kalıyor mu?"

"Evet."

"Anlıyorum."

"Bunda bir sorun var mı?" Brady sordu.

"Brady," diye mırıldandı usulca. "Bırak gitsin."

Hayden sadece omuz silkti. "Sorun değil. Sanırım şaşırmamalıyım."

"Calleigh hakkında ne tür kanıtlarınız var?" Brady sordu daha fazla uzatmadan.

Liz iç geçirerek gözlerini tavana dikti. "Bugün benimle görüşmeyi kabul ettiğiniz için teşekkür ederim. Neyiniz var bilmiyorum ama eminim bize haber vermeye karar vermek kolay bir karar değildi."

Hayden masaya bir zarf atarak, "Oldukça basitti," dedi. "Calleigh her şeyi mahvetti ve sana böyle davranmasını hak etmiyorsun. Bu kişisel, profesyonel değil. Özensiz davranıyor, çünkü size saldırmak için gerçek bir sebepten ziyade bir kan davası gibi davranıyor."

"Yine de teşekkür ederim." Onun bakışları altında yanaklarının yandığını hissedebiliyordu. Hayden'a karşı hiçbir şey hissetmiyordu, ama onun

hala onu önemsiyordu. Ve bunu yüzden yapıyordu. "Bana henüz teşekkür etme. Önce onu durdurmalıyız."

"Onu tam olarak ne yapmaktan alıkoyuyoruz?" Brady duvarı itip masanın üzerine eğilerek sordu.

"Ayrıntılara sahip değilim. Sadece duyduklarımı ve bunlardan çıkardıklarımı biliyorum," dedi ve elindeki evrakı gösterdi. "Geçtiğimiz birkaç hafta içinde Calleigh'i telefonda birkaç kez bir reklam spotu hakkında konuşurken duydum ve Brady'nin adı geçti. Hiçbir zaman somut bir şey olmadı ve geçtiğimiz birkaç hafta boyunca sana bir şeyler planladığını bildirmek için tekrar mesaj atmayı düşündüm. Ama kanıtı ihtiyacım olduğunu söyledin ve ben de sana biraz kanıt getirdim."

Elindeki zarfı masanın üzerinden Liz ve Brady'ye doğru kaydırıldı. Liz zarfı açtı ve içinde Calleigh'nin e-postalarından oluşan küçük bir yığın olduğunu gördü. Liz'in gözleri büyüdü. "Bunları nasıl aldın?"

"Calleigh bir gün bilgisayarında bir sorun yaşadı ve çıldırmış bir şekilde ofisime geldi. Benden bakmamı istedi. Sorunu hemen çözemeyince sinirlendi ve IT'den birinin öğle yemeğinden dönüp dönmediğine bakacağını söyledi. Bilgisayarı birkaç dakika kurcaladım ve tekrar çalışır hale getirdim. Her şey geri geldiğinde o e-posta ekrandaydı. Calleigh'nin Ted isminden daha önce bahsettiğini duymuştum ve e-posta adresiyle eşleştiğini gördüm. Ben de tüm konuşmanın çıktısını aldım ve bunun yeterli olacağını umdum." Hayden iç çekti. "Hepsini okudum. Reklam spotunun tam olarak ne için olduğu yazmıyor ama olumsuz bir şey çekiyorlar. Ve yarın Greensboro'da Ted denen kişiyle bir toplantısı var."

"Hmmm . . . Bir fikrim var." İki adam da ona şüpheyile baktı. "Bundan hoşlanmayacaksın."

Liz büyük gri bir binanın önünde durmuş, buranın bir prodüksiyon stüdyosu olduğunu ilan eden küçük altın levhaya bakıyordu. Bir toplantı için garip bir yerdi ama reklam filmi çekmek için mükemmel bir yerdi. Doğru kararı verdiğini umuyordu.

Saçları at kuyruğu şeklinde geriye taranmıştı ve koyu renk kot pantolon ile blazer ceket giymişti. Ses kayıt cihazı ön cebindeydi-

uygun bir şekilde gözlerden saklanmıştı. İçeri girmeden önce onu açtı ve yapmak üzere olduğu şeyle ilgili keleklerin tanıdık çırpınışını hissetti.

Omuzlarını dikleştirdi ve kendinden emin ve profesyonel göründüğünü umdu. Sonra ağır kapıyı çekip açtı ve içeri girdi. Bir resepsiyon görevlisi hazır bekliyordu. Yüzü bilgisayarına gömülmüştü ve Liz'in anlayabildiği kadarıyla çalışmak yerine bir bilgisayar oyunu oynuyordu. Mükemmel.

Liz, "Affedersiniz," diyerek kadının dikkatini çekti.

"Evet. Özür dilerim. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Liz derin bir nefes aldı. "Ted'i görmeye geldim. Bayan Hollingsworth ile bir randevum var."

Kadın bilgisayarını kontrol etti ve hem Ted'in hem de Calleigh'nin bugün burada olması gerektiğini doğruladı. "Tam zamanında geldiniz. Ted zaten stüdyoda." Kadın ayağa kalktı, kartını kapıya doğru salladı ve kapıyı onun için açtı. "Arka tarafa kadar."

Liz ona teşekkür etti ve kadın tekrar düşünmeden önce hızla kapıdan geçti. Koridora doğru ilerledi. Kapı kapalıydı ama Liz'in bakabileceği bir pencere vardı. Bir sandalyede oturan ve Ted olduğunu tahmin ettiği bir adam, birkaç kameraman ve yan tarafta bir avuç kadın vardı. Bir kadın kameranın önünde duruyordu. Kimse tanıdık gelmiyordu. Calleigh yoktu.

Elinden geldiğince hızlı bir şekilde telefonunu çıkardı ve odanın birkaç fotoğrafını çekti, etrafta duran insanların yüzlerini ve ardından odanın yanındaki tabelayı yakınlaştırdı. CT AD SPOT yazıyordu ve altında LEAD: CALLEIGH HOLLINGSWORTH yazıyordu. CT . . . hmm. Muhtemelen *Charlotte Times*. Gazete ne yaptığını biliyor muydu yoksa Calleigh sadece onların adını mı kullanmıştı?

Liz telefonunu tekrar cebine koydu ve koridorda geri geri gitti. Bazı odalara göz attı. Çoğu boştu. Pazar öğleden sonra çok az insan bir yapım şirketini kullanırdı. Calleigh neredeydi?

Arkasından kapının açıldığını duydu ve döndü. Calleigh, kıvılcak saçları ve dar siyah giysileriyle ön kapıdan hışımla içeri girdi. Liz'i görünce olduğu yerde durdu.

"Burada ne halt ediyorsun?" Calleigh sordu. Liz'in yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Konuşmamız gerek."

Calleigh tedirgin bir şekilde prodüksiyon stüdyosuna giden koridora baktı. "Burada olacağımı nereden biliyordun? Beni takip mi ediyorsun?"

"Hayır. Buraya sadece seninle konuşmaya geldim. Bir dakika konuşabilir miyiz yoksa üretimde mi olman gerekiyor?" Liz kayıtsızca sordu.

"Prodüksiyon hakkında ne biliyorsun?" diye sordu, gözlerini kısarak Gözler.

"Belki de bu konuda konuşabiliriz." Liz birkaç kişiye işaret etti boş odaların.

Calleigh, onu görmezden gelmeye değil değmeyeceğine karar veriyor gibiydi. "Peki," diye mırıldandı ve en yakın odaya doğru yürüdü. Bir sandalyeye oturdu ve Liz de onun karşısındakini aldı. "Peki, bütün bunlar ne hakkında?"

"Ben de sana aynı şeyi sorabilirim. Kendini neye bulaştırdığının farkındasın, değil mi?" Liz sordu.

Calleigh kollarını kavuşturarak, "Ben hiçbir şeye karışmıyorum," dedi.

"Elbette. Biliyorsun, bu iş patladığında, senin yüzüne patlayacak. Suçlu sen olacaksın. O kapıda senin adın yazıyor." Liz koridoru işaret etti.

Calleigh ayağa kalkarken sandalyesini arkaya attı. "Sen ne sanıyorsun, beni uyarmaya gelen bir aziz olduğunu mu?"

"Mantıklı düşünmeni sağlamaya çalışıyorum. Beni ya da Brady'yi umursamadığını biliyorum. Bizi mahvetmekten ve yakmaktan başka bir şey istemediğini biliyorum. Ama belki kendini koruma duyguna hitap ederek planlarını bir anlığına gözden geçirirsin diye düşündüm. Çünkü seni temin ederim ki planladığın şeyi gerçekleştirirsen ... sen de bizim gibi yanacaksın."

Calleigh acımasızca, "En azından birlikte batacağız," dedi.

Liz tiksintiyle başını salladı. Liz'in bile hak etmediği bir intikam için böylesine çaresizlik içinde yaşamak nasıl bir hayattı? "Brady'nin seçimi kaybetmesini istiyorsun."

Calleigh gözlerini devirerek, "Belli ki," dedi. "O Kongre'de olmayı hak etmiyor ve sen de onun yanında olmayı hak etmiyorsun."

"Buna halkın karar vermesi gerektiğini düşünmüyor musunuz?"

Liz sordu. İğrenerek burnunu kırıltırma sırası Calleigh'deydi.

"Hayır."

Sonra Liz, Calleigh ile iki yıl önce yaptığı konuşmayı hatırladı. Brady'nin kazanıp kazanmayacağını tartışıyorlardı ve Liz sadece insanların oy kullanmasını istediğini söylediğinde, Calleigh sadece eğitilmiş olanların oy tercih ettiğini söylemişti.

En azından üniversite mezunu olmak tercih sebebiydi. Halkın karar vermesi gerektiğine gerçekten inanmıyordu. Yüksek eğitilmiş kişilerin karar vermesi gerektiğini düşünen bir elitistti. Liz bunun çok dar görüşlü olduğunu düşünüyordu.

"Yani, bu uydurma reklam spotunu yayınlayarak insanlara iyilik yaptığını mı düşünüyorsun? Hepsi Hayden seni değil de beni istediği için mi?" Liz şok içinde sordu.

Calleigh, "Onu bu işe karıştırma bile," diye homurdandı.

"İşte bu. Öyle değil mi? Hayden seni terk etti, o ve ben çıktık ve ayrıldıktan sonra bile seni *hala* istemiyor. Sen de hıncını benden çıkarıyorsun. Mutlu olmalısın. Sana o terfiyi kazandıran benim!" Liz onun üzerine yürüdü.

Calleigh acımasızca, "Evet, bir fahişe olduğun ve bunu yazmama izin verdiğin için teşekkürler," dedi. Odanın öbür ucuna yürüdü ve Liz'in yüzüne baktı. "Her şeyin senin etrafında döndüğünü düşünmene bayılıyorum! Kendini çok özel sanıyorsun. Brady'nin sakladığı tek kişi sen değilsin. Ve dünyanın geri kalanına söylediğimde, umarım mükemmel küçük dünya *gerçekten* yıkılır. Belki o zaman kiminle uğraştığını hatırlarsın."

Liz şaşkınlıkla bir adım geri çekildi. "Prodüksiyon odasındaki kızlar bunlar mı? Brady'nin eski ... fetihleri mi?"

Calleigh bir an için tereddütlü görünüyordu. Konuşmak için ağzını açtı ve sonra kapattı, sanki Liz'in onu reklamın ne hakkında olduğunu söylemesi için tuzağa düşürdüğünü fark etmiş gibiydi.

"Kadınlara onun da benim gibi kendileriyle yattığını söylüyorsunuz. İlişkimizi alay konusu yapacaksın, onun tüm itibarını zedeleyeceksin, aptalca bir kan davası yüzünden seçimi kaybetmesine neden olacaksın. Sen hastasın," diye fısıldadı Liz.

"Bu kadınlarla yattı. Dünya onun gerçekte nasıl bir aile babası olduğunu bilmeyi hak ediyor. Siz birlikte olduğunuzdan beri kaç kişiyle birlikte olduğunu biliyor musunuz?" Calleigh sordu.

Liz hiç etmeden, "Evet," diye cevap verdi.

"Eh, yakında dünya da öyle olacak."

"Cevap *sıfır*." "Kendine

bunu söylemeye devam et."

"Son dokuz ay içinde Brady ile yattığı konusunda yalan söyleyecek bir grup kadınla birlikte bir ilan mı vereceksin? Çünkü ikimiz de biliyoruz ki o kadınların hiçbirisi Brady ile birlikte olmadı."

Calleigh Liz'i iterek kapıya doğru ilerledi. Ona bakmak için bir kez daha geri döndü. "Bazen gerçekler önemli değildir," dedi ve sonra çıktı.

Liz kapıdan çıkar çıkmaz ses kayıt cihazını avucunun içine aldı ve kapattı. "Bazen gerçek sizi özgür kılar."

OceanofPDF.com

Bölüm 31

DEĞİŞİM

C rahatla ve vazgeç.

Bunlar Liz'in duymaktan mutlu olacağını düşündüğü sözler değildi. Ama ses kayıt cihazını ve yapım stüdyosunun fotoğraflarını Brady, Heather ve Elliott'a getirdikten sonra, e-postalar ve Hayden'ın ifadesiyle birlikte ellerinde oldukça sağlam bir dava vardı. Heather, Liz'in yaptıklarını duyunca çok sinirlenmişti ama ses kaydını dinledikten sonra, Liz'in gitmesine sevindiğini o bile gönülsüzce kabul etmişti.

Evraklar Calleigh ve *Charlotte Times*'a gönderildi. Kapıdaki CT'nin gazeteyi temsil ettiğine inanmak için makul sebepleri vardı ve Calleigh gazetenin bir çalışanı, tanınan bir isim olduğu ve onları temsil ettiği için, kampanya kendi temellerini korumak istedi. Her iki taraftan da reklam parası alan tarafsız bir haber kaynağı olarak Liz, olanları duymaktan mutlu olmayacaklarından emindi.

Brady isteksizce, "Sanırım doğru olanı yaptın," diye itiraf etti.

"Benden cidden şüphe ettin."

"Seni asla ateş hattına göndermek istemem. Pek çok şey ters gidebilirdi."

"Hey, ben iyi bir muhabirim. Bu işi bırakmış olabilirim ama hala püf noktalarını biliyorum."

Onu kollarının arasına aldı. "İyi iş çıkardın."

"Sence ona ne olacak?" diye sordu bir süre sonra. "Rütbesi düşürülecek, ama büyük olasılıkla kovulacak."

Calleigh hak ettiğini buluyordu. Hatta Liz'in bir zamanlar istediği bir şeye sahip olmasından başka bir sebep olmaksızın onları yıkmaya çalıştığını itiraf etmişti. Terfi ettikten sonra bile tatmin olmamıştı. Belki de hiçbir zaman tatmin olamayacaktı.

Brady'nin kollarını etrafında hissedenden Liz, böyle bir sorunu asla yaşamayacağını biliyordu.

Liz, derslerine girmesi için diğer öğretim asistanlarından birini tutmuş ve seçimden önceki hafta gelemeyeceğini hocalarına bildirmişti. Günlerini mahallelerde dolaşarak, kapıları çalarak, gönüllülerle telefon görüşmeleri yaparak ve bulabildiği her yerde Maxwell'e Oy Ver broşürleri dağıtarak geçirdi. Gelen anket rakamları herkesi tedirgin ediyordu. Bazı rakamlar onu yüzde bir puan aşağıda, bazıları ise yüzde bir puan yukarıda gösteriyordu, ancak her iki durumda da kazanma-kaybetme oranı önemsizdi. Başa baş bir yarıştı.

Gönüllüler yarışın son ayağında yenilenmiş bir enerjiyle ilerleyerek insanları başkanlık seçimlerine oy verdikten sonra Brady'ye oy vermeye teşvik etti. Başkanlık seçimleri söz konusu olduğunda her zaman bir kuyruklu ceket etkisi olmuştur. Başa baş giden bir yarışta, genellikle başkanla aynı siyasi partiden olan adaya yardımcı olurdu. Ama başkanlık yarışı da Kongre yarışı kadar yakın görünüyordu, bu yüzden Liz bunun ne kadar etkisi olacağından emin değildi. Her ikisinin de kazanmasını umuyordu.

Clay ve Andrea Perşembe öğleden sonra seçim kampanyası için geldiler ve pano istediler. Liz onlara baktı. Bildiği kadarıyla Andrea, sıcak yogayı saymazsanız, yürümeyi ya da ısınmayı içeren hiçbir şey yapmıyordu. Clay de kardeşini hiçbir konuda desteklememişti.

" ne var?" diye sordu onlara panoları uzatırken. Clay, "Bityeniği yok," dedi.

"Nasıl oy toplanır biliyor musun ki?" diye sordu ona.

"Bebeğim, ben senin daha uzun süredir bu işi yapıyorum."

"Peki neden tekrar yapıyorsun?"

Omuz . "Yaptığın şey bu."

"Ağabeyinle aynı fikirde olmasan da mı?" Liz itti.

"Bırak . Önemli bir değil." Andrea'ya bir pano daha verdi ve gittiler. Liz şaşkına dönmüştü. Clay Maxwell'in o kadar çok yönü vardı ki, o etraftayken neyin iyi neyin kötü olduğunu ayırt edemiyordu.

"Clay'in dışarıda senin için oy topladığını biliyor musun?" Brady daha sonra ortaya çıktığında Liz söyledi.

"Evet."

"Siz ikinizi anlamıyorum."

"Kampanya yapmak bizim kanımızda var. Hayatımız boyunca bunu yaptık. Bir gün başsavcı olmak istiyor," dedi Brady, sakın ve umursamaz bir tavırla, sanki Clay her zaman seçimlerden önce yardım etmeye gelirmiş gibi. Ama belki de bunu her zaman yaptığından değil, ondan beklendiğinden yapıyordu. Bir başka Maxwell özelliği.

Savannah yoğun derslerine ve okul gazetesine rağmen her öğleden sonra yardıma geliyordu. Bazı günler Easton da onunla birlikte yardıma geliyordu ve Liz'le tenis derslerine geri dönmesi gerektiği konusunda şakalaşıyordu. Onları özlemişti ama kendi düğününü planlayacak zamanı bile yoktu. Tenis listenin biraz daha gerisindeydi.

Seçim gününden önceki Cumartesi günü Brady bir açık hava Cadılar Bayramı festivalinde konuşma yaptı. Yüzlerce insan seçimden hemen önce onu dinlemek için gelmişti. Alex her zaman yüz yüze temasın önemini vurgulardı. Eski el sıkma ve bebekleri öpme markalaşmasıydı ama işe yaradı. Günün yarısını sadece bunu yaparak, insanlarla konuşarak geçirdi. Her temas onu seçimi kazanmaya biraz daha yaklaştırıyordu; her bir kişi bir oy daha demekti.

Etkinlik sona ermek üzereyken Brady sonunda onun yanına döndü. Onu kollarıyla sardı ve başının üstünden öptü. "Çok yorgun olduğumu kimseye söyleme."

"Buna cesaret edemem."

"Hâlâ basınla konuşmam gerekiyor. Benimle gelir misin?" "Elbette," dedi elini tutarak.

Gazetecilere doğru yürüdüler ve Brady'ye hemen sorular yağmaya başladı. Hepsine kampanya maskesini çıkarmadan cevap verdi. Yorgunluğundan eser yoktu. Aslında her zamanki gibi canlı ve kendinden emin görünüyordu.

Heather, her şeyden çok bir teselli kaynağı olarak Liz'in yanında durdu.

Liz, Heather'a usulca, "Neredeyse bittiğine inanamıyorum," dedi. "Sen farkına bile varmadan geri dönmüş olacak."

Liz bunun bir cesaretlendirme olup olmadığından emin değildi ama duymazdan geldi. Seçim gününe sadece iki gün kalmıştı.

"Biliyor musun," dedi Heather, "gidip onunla birlikte orada durmalısın. Eminim sana bir iki soru sormaktan çekinmeyecek birkaç muhabir vardır."

Liz'in başı o kadar hızlı yana savruldu ki boynunda bir sancı hissetti. Sızladı ve ağrıyan yere masaj yaptı. Heather neye varmaya çalışıyordu? "Sen . . . muhabirlerle konuşmamı mı istiyorsun?" diye kekeledi, onu yanlış duyduğundan emindi.

"Yeteneksiz olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hayır. Hayır, düşünüyorum. Ben sadece ...

Kafam karışık."

Heather içini çekti ve sonra mucizevi bir şey yaptı. Liz'e gülümsedi. Gerçek bir gülümseme. "Onun yanındaki bu pozisyonu hak ettiğine inanıyorum. Yöntemlerini her zaman onaylamıyor olabilirim ama etkililer. Seçimleri tehdit edebilecek bir planın ortaya çıkmasını engelledin. Sizi oldukça yorduğunda bile her adımda onun yanında . Konuşmalarında ona yardımcı oldunuz ve güçten düşer gibi olduğunda ona güç verdiniz. Gerçi bunu senden ve benden başka kimse bilemez ama o seni seviyor. Medya da seni sevmeyi öğrenecek. Git onlara nedenini göster."

Liz, Heather'ın ne dediğini anlayıp anlamadığını bilemeyecek kadar şok olmuş bir halde, teşekkür ederken tökezledi. Yıllar boyunca Heather'ın onayını kazanacağını hiç düşünmemişti. Bunun için savaşmaya hazırdı. Ve her nasılsa seçim bitmeden önce bunu kazanmıştı.

Brady'nin yanında durmak için birkaç yetersiz adım attı. Geldiklerinden beri hava sıcaklığı yavaş yavaş düşmüştü ve onu sıcak tutması için boynunda düğümlenmiş mavi atkısı ve beyaz ceketini olduğu için mutluydu. Çenesini kaldırıp omuzlarını geriye iterek Brady'nin güveninin içine dolmasına, onu ısıtmasına izin verdi ve sonra gülümsedi.

Gözlerinde şefkatle ona baktı. Heather'ın onu buraya gönderdiğini bilmek için sormasına gerek yoktu. Doğru şeyi yaptığını bilmesi için tek gereken onun başını sallamasıydı.

Muhabirler bir an için tereddütlü göründüler, soru alıp almadığından emin değillerdi. Brady yanında duran kadınla konuşmaya başladı. Liz sabırla bekledi, önce teklif etmesi gerekip gerekmediğinden emin değildi. Daha önce hiç

bunu daha önce de yapmıştı. Sonra bir muhabir kalabalığın arasından öne çıktı ve mikrofonunu ona doğru uzattı.

"Bayan Dougherty, siz ve Kongre Üyesi nasıl tanıştınız?" Liz içini çekti. Bu kolay bir soruydu. Bunu yapabiliyordu.

"Bir basın toplantısında. Ona özellikle rahatsız edici bir soru sordum. Benden pek hoşlandığını sanmıyorum" dedi göz kırparak.

Muhabir güldü. Birkaç kişi de bunun bir şaka olduğunu anlayınca güldü. "O gece bir ilişkiye başladınız mı?"

"Oh, hayır. Haftalar geçene kadar başlamadı. Bir eyalet senatörüyle ilişkiye girmekle ilgilenmiyordum ama sonunda fikrimi değiştirdi."

Özellikle cesur bir muhabir öne çıktı. "Bu sadece cinsel bir ilişki miydi?"

Liz yüzünün kızarmasını engellemeye çalıştı ama ne kadar başarılı olduğundan emin değildi. Brady'ye baktı, o da kendisine ihtiyaç duyulduğu anda devreye girmeye hazır görünüyordu. "Hayır," diye zar zor fısıldadı. Sonra daha yüksek sesle. "Hayır. Nişanlım söz konusu olduğunda hiçbir zaman sadece fiziksel bir ilişki olmadı. Sıradaki soru lütfen."

Sorular ilişkilerinden kim olduğuna, nelerden hoşlandığına, ne okuduğuna, hayallerine ve özlemlerine kadar uzayıp gidiyordu. Hayatıyla ilgili ayrıntıların bu hafta ülkenin dört bir yanındaki gazetelerde yer alacağından emindi. Kimdi bu gizemli Liz Dougherty?

Bir keresinde Brady'ye sahip olduğu tek sırrın o olduğunu söylemişti ve şimdi bunu herkes biliyordu. Ama garip bir şekilde bunu sorun etmiyordu. Onun yeri Brady'nin yanıydı ve onu Beyaz Saray'a kadar görmek istiyordu. Brady'nin şaka yollu söylediği gibi evlerine.

Brady bir muhabirle Liz'in akşam haberlerinde klipler halinde yayınlanacağından şüphelendiği bir video röportajı yapmak için uzaklaştı. Sorular gelmeye devam ediyordu ve bunun ne kadar yorucu olduğunu görünce şaşırdı. Etrafta durup kendisine yöneltilen aralıksız sorulara cevap vermenin ne kadar büyük bir iş olduğunu hiç düşünmemişti. İnsanlar kibardı ama o kendini yorgun hissetmekten alıkoyamıyordu. Ama bu artık onun hayatıydı ve o da üzerine düşeni yapmak istiyordu. Salı gününden sonra D.C.'ye dönüp sömestri bitirecek ve Brady ile evlenmek için düğününü planlamaya başlayacaktı. Bu düşünce onu güçlendirdi ve devam etti.

Sayılar azaldı ve son bir muhabir Liz'e sorular sormaya başladığında Cadılar Bayramı festivalini kapatmak üzereymiş gibi görünüyorlardı.

"Sürtük, fahiş ve yuva yıkıcı olarak adlandırılmakla ilgili suçlamalar hakkında ne hissediyorsun?" diye sordu kayıtsızca.

Liz yutkundu. Bu isimlerden nefret ediyordu. Çok yanlış ve inciticiydiler. "İnsanlara bu terimleri kullanmamalarını tavsiye ederim. Brady ve ben dokuz aydır birlikteyiz. Bunların doğru olmadığı çok açık."

"Dokuz ay," dedi kadın onaylamayarak. "Yani, o zaman onun çocuğunu doğurmadınız mı? Yoksa üstünü örtüp bir yere mi sakladınız?"

Liz kekeledi ve sonra kendini toparlamaya çalıştı. "Hayır. Bizim çocuğumuz yok. Ben hiç hamile kalmadım."

"Neden insanları sizin hakkınızda ne düşündükleri konusunda yönlendirebileceğinizi düşünüyorsunuz? Ve onlara size gerçek isimlerle hitap etmeyi bırakmalarını söylemenin adil olduğunu düşünüyor musunuz? Kongre üyesinin Bayan Edwards ile olan ilişkisini parçaladınız."

"İnsanlar ne isterlerse düşünebilirler ama Erin ve Brady'yi ben ayırmadım. Biz tekrar bir araya gelmeden aylar önce kendi istekleriyle ayrıldılar."

"Burada durup sahte ilişkiniz için soruları yanıtlayan bir muhabir gibi mi hissediyorsunuz?" diye itti kadın.

Liz'in ağzı açık kaldı. Bu da neydi böyle? Buna nasıl cevap verebilirdi ki? Belki de vermemeliydi. Belki de sadece yorum yok demeli ve geri çekilmeliydi. Kadın ondan bir tepki almaya çalışıyordu. Düşüncesizceydi.

Daha konuşmadan yanında bir varlık hissetti. Brady'nin döndüğüne hemen şükretti ama başını kaldırıp baktığında Clay'i gördü. "Böldüğüm için özür dilerim ama yaptığınız harika sohbete kulak misafiri olmaktan kendimi alamadım. Liz için bazı soruları yanıtlayabileceğimi düşündüm."

Liz'in gözleri büyüdü. Oh lanet olsun! Bu iyi bir fikir değildi. Ona durmasını söylemek için başını hafifçe salladı. Ama o hınzırca sırıttı, bir gamzesi belirdi.

"Kongre Üyesi Maxwell'in Liz'le olan ilişkisine başından beri tanık olma fırsatım oldu. Ya da en azından neredeyse başından beri," dedi Liz için aynı kibirli gülümsemeyle. Sonra muhabire döndü. "Ve eğer biz muhabir taktiklerini değerlendiriyorsak, belki de siz kendi profesyonelliğinizi yeniden değerlendirmelisiniz. Kardeşim bu kadını çok seviyor. Zina yok, yuva yıkma yok, hiç hoş olmayan bir şey yok. *Tek* sorunları yanlış zamanda aşık olmalarıydı. Bu örnek bir ilişki. Bağlılık, adanmışlık, dürüstlük ve sadakat ilişkisi."

Belki de bu tür sorularla başkalarını rahatsız etmeye başlamalısınız, çünkü kardeşim hakkında bulunabilecek başka bir şey yok."

Liz açık açık ona baktı. Bu da nereden çıkmıştı?

"Teşekkür ederim. Başka soru almayacağız," dedi Clay el sallayarak. Liz'in elini kolunun altına sıkıştırdı ve onu gazetecilerin yanından uzaklaştırdı.

Kulak misafiri olmadıkları zaman Liz sonunda sesini bulabildi. "O da neydi öyle?"

"Sanırım az önce Brady ile olan ilişkinizi özellikle rahatsız edici bir muhabire karşı savundum," diye cevap verdi.

"Evet. Teşekkür ederim ama... bu da neydi Clay?"

Clay omuz silkti ve ona gülümsedi. İfadesinde hâlâ o esrarengiz eğlence vardı ama kız onun ciddi olduğunu da gördü. "Ne? Ben tamamen kalpsiz değilim."

"Hayır. Ama ilişkimizi kabul etmiyorsun ve kardeşine kesinlikle inanmıyorsun."

Durdular ve Clay yüzünü ona çevirdi. Saçının bir tutamını kızın yüzünden uzaklaştırdı ve yüzünde tuhaf bir ifade belirdi. "Belki de biri yanıldığımı kanıtlamıştır."

"Ben mi?" diye fısıldadı.

"Başka biri yok," dedi alaycı bir tavırla. "Tabii ki sen. Sen onu değiştirdin. O seni seviyor. Aranızda açıklaması zor bir enerji var ama orada. Onu tanıyan herkes için bu çok açık. Ve belki... belki de bu bana başından beri söylediğin şeyi görmemi sağlıyor. Belki de gerçekten doğru nedenlerle bu işin içindedir." Durakladı ve uzaklara baktı. "Ve sadece babamız bunu benim için değil onun için istediği için değil."

Liz bir an için Clay'i nihayet anladığını hissetti. Onun hayatının önünde uzandığını görebiliyordu. Brady ile ikinci kardeş, savurgan oğul, her zaman bir adım önde olan altın çocuk. Belki bir zamanlar politikacı olmak bile istemişti. Belki de başkan olmak istemişti ama babası Brady'yi teşvik etmişti. Ve Clay'in hem politikaya hem de Brady'ye olan sevgisi zamanla katılaşmıştı. Sonunda buzlar çözüldüğüne göre şimdi bu adama ne olacaktı?

Clay onun şaşkınlığı karşısında alnından usulca öptü. "Ona iyi davran. Sana ihtiyacı var."

Ve sonra çekip gitti.

"Bu da neydi şimdi?" Brady bir dakika sonra onun yanında belirdiğinde sordu.

"Hiçbir şey. Clay az önce bir muhabiri ilişkimizi aşağıladığı için azarladı ve Kongre için seni destekledi."

Şaşkın şaşkın bakma sırası Brady'deydi. "Hâlâ kardeşimden mi bahsediyoruz?"

Liz gülümsedi ve başını salladı. "O seni seviyor. Sadece bunu nasıl göstereceğini bilmiyor."

Brady bir an için bunu düşünmüş gibiydi. "Şey... Sanırım en azından ortak bir noktamız var."

"Farkına varacağınızı düşündüğümünden çok daha fazla ortak noktanız var." "Bunu fark etmemi sağladığın için sana minnettarım."

"Ben her zaman burada olacağım," dedi ona.

"Umarım öyledir, yoksa yüzüğümü geri almam gerekecek," diye şaka yaptı. Liz elini yüzüğün üzerine vurdu. "Onu alamazsın."

O yakaladı onu sıkıca etrafında ve orta ve öptü onu Dudakları hararetle. "Güzel. Sen benim misin?"

"Her zaman."

Burnunu onunkine sürttü. "Buna değer mi?" "Sen her şeye değersin," diye fısıldadı.

Bölüm 32

BRADY

E Brady büyürken Seçim Günü sabahı ailesiyle birlikte çok erken uyanırdı. Annesinin giydiği kıyafetleri özenle giyerdi.

bir gece önce onun için hazırlamıştı. Onun şık görüldüğünden emin olur, ardından tüm aile babasının Mercedes'ine doluşur ve o da onları sandık başına götürürdü.

Brady çocukken, hediyeler olmasa bile Noel'den daha çok sevdiğini hatırlıyordu. Tüm ailesi için büyük önem taşıyan bu güne kadar aylar süren bekleyiş onları hiç olmadıkları kadar yakınlaştırmıştı. Ve diğer her yıl, babası bir kez daha zaferle eve döndüğünde, babası gerekli tüm partilere gitmeden önce -sadece dördü ve sonra Savannah doğduğunda beşi birden- kutlama yaparlardı.

Brady büyüdükçe bu ritüelin azalabileceğini düşündü - gerçekten çok fazla iş olduğu için Seçim Günü'nden daha az keyif alacağını düşündü, ancak sadece ailesiyle geçirdiği küçük anlar başka hiçbir şeye benzemiyordu. Zaman geçtikçe Clay sadece isteksizce yardım etti ve katıldı ve aralarındaki mesafe arttıkça Clay'in seçimlere olan sevgisi de azaldı. Clay bunu bir görev olarak görürken, Brady için bu bir sevgi ve bağlılık jesti olarak kaldı.

Brady on sekizinci yaş gününden sonra ilk kez oy verme kabinine girdiği günü hatırlıyordu. Oyunu babası için ve tüm hayatı boyunca bildiği gibi, onun için başka bir şey olmadığını biliyordu. Siyaset onun her şeyden çok sevdiği şeydi; çocukluğundan beri en büyük zevki ve bir yetişkin olarak en derin tutkusuydu.

Liz'in hayatına girmesiyle tüm bunlar değişmişti. Başkan olma hayallerinin yerini hiçbir şeyin alabileceğini asla düşünmemişti. Ona aşık olduğunda, onu kaybetmemek için dişiyle tırnağıyla mücadele etmişti.

hayatının tam olarak nasıl olduğunu. Ama bunu Liz'le yapamazdı. İstemedenden olsa, politika bir basamak aşağı kaymış ve Liz onun bir numaralı önceliği haline gelmişti.

Seçim günü uyandığında Liz hâlâ uyuyordu. Çıplak göğsü ona sıkıca bastırılmış ve başı omzuna sokulmuştu. Onu yatağında neredeyse çırlıçıplak görünce kasıklarında bir ağrı zonkladı. Tam olarak ait olduğu yerdeydi.

Yeni bir Seçim Günü geleneğinin kıvılcımını görüyordu.

"Bebeğim," diye homurdandı kulağına. Elini talepkâr bir şekilde yan tarafına, yorganın altına ve kalçasına götürdü. Kadın usulca uyandı ve vücudu ona karşı hareket ettikçe adam daha da sertleştiğini hissetti.

"Brady," diye fısıldadı.

Eli kalçalarının arasına kaydı ve yatarken giydiği siyah dantelli erkek şortuna hafifçe dokundu. Onun çıplak yatmasını tercih ediyordu ama bütün gece onu becermek istemekten de kendini alamıyordu. Gerçi külotlar da pek yardımcı olmuyordu. Birkaç çifti mahvetmişti.

"Günaydın," diye mırıldandı. Onu sırt üstü yatırdı ve dudaklarını sertçe onunkilerin üzerine indirdi. Kadın, öpüşmelerinden her zaman fişkırان coşkuyla karşılık verdi. Adam bir türlü doyamıyordu.

"Birilerinin keyfi yerinde." Kadının mavi gözleri parlıyordu ve adam bu gözlerdeki ihtiyacı görebiliyordu.

Eğildi ve kızın boynunu ısırdı. Dudaklarından kaçan inilti onu daha da teşvik etti. "Vücudunu seviyorum." Ve ellerinin göğüslerinin yumuşak, pürüzsüz tenine, düz karnından aşağıya, kalçalarına kadar tapmasına izin verdi.

çocuk şortunun etrafına dolandı ve hevesle ayaklarına doğru sürükledi. Adamın bakışları altında kıpırdandı ama her türlü utangaçlığı görmezden gelerek adamın bakışlarını tuttu. Bunu onun içinden zorla çıkarmıştı. Ya da belki de onu içinde zaten uykuda yatan şeye açmıştı.

"Benimle seviş," diye fısıldadı.

Hay sikeyim! Bunu söyleme şekli. İri mavi gözleriyle yalvarışı. Yalvarmak onun için özel bir zayıflıktı. Ve bazı günler, ağzını açıp yalvardığında onu anlamsızca becermek istiyordu. Ama onunla sevişebilirdi. Sevişmek istiyordu. Tanrım, onu seviyordu.

Aşk onu delip geçti. İnatla tutunmuş, o vazgeçmek istediğinde bile asla vazgeçmemişti. Geçmiş, şimdi ya da gelecek umurunda değildi. Ve bu yakıcı duyguya tutunduğu her gün, sonunda yaşadığını hissediyordu.

Adam onun kalçalarını öptü ve kadın şefkatli okşamalar karşısında inledi. Onunla zaman geçirecek, teninin her santimetresinin, zevkten inlemesinin, emirlerine mükemmel bir şekilde karşılık veren bedeninin tadını çıkaracaktı.

Onu iyice araladı ve parmaklarını yavaşça içine soktu. Çoktan ıslanmıştı ve ona ihtiyaç duyuyordu, etrafında sıkılaşıyor, bu acıyı doldurmaya çalışıyordu. Gözleri arkaya kayana ve vücudu serbest kalmak için çırpınana kadar girip çıktı ve girip çıktı. Sonra, onun bunun için can attığını hissettiğinde, öne doğru eğildi ve dilini klitorisine doğru fiskeledi. Kızın ağzından onu cesaretlendiren bir inilti daha çıktı ve adam, kız ağzının ısrarıyla parçalanana kadar onun vücuduyla ziyafet çekti.

Sonra boxer'ını çıkardı ve kızın açılışından önce kendini hazırladı. Adam bacaklarını daha da ileri ittiğinde gözleri tekrar açıldı.

"Tanrım, evet," dedi orgazmdan hemen sonra aldığı aynı nefesli sesle. "Al beni."

O da öyle yaptı. Aletini kadının içine sonuna kadar soktu, elleriyle kavradı ve biraz daha itti.

"Siktir," diye bağırdı.

"Çok iyi hissediyorsun, bebeğim."

Ona doğru eğildi, saçlarını yüzünden uzaklaştırdı ve dudaklarını ona yaklaştırdı. Kolay ve şehvetli bir harekete başlarken şefkatle öpüştiler. Bunu bütün gün yapabilirdi. Seçime kimin ihtiyacı vardı ki? Ödülünü çoktan almıştı.

Bir solukla ayrıldı, onu daha derine sokmaya çalışırken vücudu geriye doğru eğildi. "Geri alıyorum," diye fısıldadı. "Becer beni."

Kulak memesini ısırdı ve kez daha şiddetle içine girdi. "Özür dilerim. Seni duymadım."

"Lütfen. Lütfen sık beni," diye yalvardı. Adamın ondan istediği şeyin bu olduğunu zaten biliyordu. "Tanrım, seni istiyorum."

"Böyle mi?" diye mırıldandı, hızlı bir tempoya başladı. Vücutları birbirine çarptı. Tek duyabildiği onun cesaret verici pantolonları ve tenin tene çarpışıydı.

Tek bir kelimeyi ısırarak söyledi.

"Daha sert." Onu memnun edebilirdi.

Kadının bacağına tutup omzuna attı ve daha derine itti. Etrafında bu kadar sıkı olduğunu hissetmek neredeyse onu kaybetmesine neden oluyordu, ama onsuz bitirmeyecekti. O kadar yakındı ki. Her an boşalabileceğini düşünüyordu ve onu en az iki kez elde etmeyi seviyordu.

"Seni seviyorum," dedi ve uzanıp tırnaklarını adamın omuzlarına geçirdi.
"Ben de seni seviyorum bebeğim."

Etrafında nabız gibi atan kadının içindeki gerilimin patladığını hissetti. O anda hiçbir kontrolü yoktu. Kız onun içindeki yaşamı emiyordu. Homurdandı, kendini onun güzel bedenine boşaltırken üzerine yığıldı.

Yoğun programlarının Brady'nin ikinci tur isteğini engelleyeceği belli olana kadar birlikte öylece yattılar. Hızlı bir duştan sonra Brady en sevdiği mavi kravatıyla yeni bir takım elbise giydi. Liz bir hayal gibi banyodan çıktı. Dalgalı saçları düzeltilmişti, mavi gözleri ıslık ıslık ve seçtiği beyaz elbise mütevazıydı ama ona tam oturuyordu. Altında ne yattığını biliyordu ve onu tekrar eline almak için sabırsızlanıyordu.

Onu kendine doğru çekti. "Annen haklıymış. Beyazlar içinde harika görünüyorsun." İltifat karşısında kızardı. "Düğün günümüzde koridorda bana doğru yürüdüğünü görmek için sabırsızlanıyorum."

"Sonrasında sadece iç çamaşırı için heyecanlanıyorsun."

"Karım olacağın ve benim adımı alacağın için heyecanlıyım," dedi parmağını elindeki elmas yüzüğün etrafında gezdirerek. "Diğer her şey için hayatımızın geri kalanı var."

Evden birlikte çıkmadan önce onu şefkatle öptü. Oy verme yerine belediye arabasıyla gitmeye aldırmazdı ama geleneğe uyarak Lexus'una bindiler ve şehre doğru yola çıktılar.

Geldiklerinde onları bir kamera ekibi karşıladı. Brady Liz'i, oyunu kullandıktan sonra birkaç soru sormak için orada olacakları konusunda uyarmıştı. Standart protokol.

Bastonlu yaşlı bir kadının arkasında sıraya girdiklerinde, "Ee," diye fısıldadı. "Kime oy vermeyi planlıyorsunuz?"

Liz kıkırdadı ve başını salladı. "Sen aptalsın." Bir kaşını kaldırdı.

"Sen, tabii ki," dedi başını sallayarak. "Oh iyi.

Her oya ihtiyacım var."

Liz güldü ve oyunu kullanmak için onun önüne geçti. Brady sandık görevlisinden kendi kartını aldı ve oy kabinine girdi. İç çekerek ismine baktı. Adını orada görme duygusuna asla alışmamayı umuyordu. Bu asla sıradan bir şey olmamalıydı.

insanlar ona oy verdi. Kazanmak istiyordu ama bu bir hak değil, kazanılmış bir ayrıcalıktı.

Adını en sona yazarak kartı doldurdu ve sonra oy kabininden çıktı. Bir kadın dişlek bir sırtışla ona *bir Kuzey Carolina seğmeniyim* çıkartması uzattı. Bunu gururla takım elbisesine yaptıştı ve sonra dışarı çıktı.

Liz onu bekliyordu. Bu deneyimden dolayı sersemlemiş görünüyordu. "Az önce vatandaşlık görevimi yerine getirdim," dedi muzaffer bir edayla, kendi etiketini göstererek.

Öne doğru eğildi ve kızın kulağına fısıldadı. "Ben de bunu bu sabah yaptığını sanıyordum."

Kızardı ve adamın omzuna hafifçe vurdu. "Brady Maxwell."

"Hizmetinizdeyim."

"Kongre Üyesi Maxwell," diye seslendi bir muhabir, sözlerini keserek. "Sizinle konuşmamızın bir sakıncası var mı?"

"Tabii ki hayır," dedi dostça.

Gazetecilerin durduğu yere doğru yürüdü ve onların sorularını yanıtladı. Özgür olmak iyi hissettiriyordu. Oyunu kullanmış ve zaferini garantilemek için elinden gelen her şeyi yapmıştı. şu anda dışarıda insanları sandık başına götürmeye çalışan gönüllüler vardı ve sandıklar kapanana kadar da bunu yapmaya devam edeceklerdi.

Önünde oy toplamak için yoğun bir gün vardı ama bunu neşeyle yaptı. Eğer destekçileriyle birlikte oy toplamak için dışarıda olamayacaksa, neden zahmet etsinler ki?

Gün coşkulu bir bulanıklık içinde geçti. Herkes inanılmaz bir ruh hali içindeydi. şehir Seçim Günü'nün heyecanıyla ışıl ışıldı. İster ellerinden geldiğince yardım etmeye hevesli gönüllüler olsun, ister kampanya tabelaları ineceği, sesli mesajlar susacağı ve televizyonlar reklamlardan arınacağı için mutlu olan sıradan vatandaşlar olsun, o gün havada bir şeyler vardı.

Brady ve Liz raporları beklemek üzere merkeze çekildiklerinde neredeyse oy verme işlemi bitmek üzereydi. Liz son derece sessizdi ve sahadan gelen bilgiler belirli bir bölgeyi kazandığını ya da kaybettiğini teyit ederken düşüncelere dalmıştı.

"Eee... ne durumdayız?" Liz sonunda sordu. Adam onun gergin göründüğünü fark etti.

"Düştük," dedi ona. Daha gelenleri saymadan Alex'in gözlerindeki ifadeyi görmüştü.

"Başa baş geçecek," diye düzeltti Alex. "Yine başa baş geçecek. Umarım oyları alırsınız. Siz ikiniz bu akşamki parti için hazırlanmalısınız."

Brady başını salladı ve Liz alt dudaklarını çiğnemekle yetindi. "O güzel kafanın içinde neler oluyor?"

Başını ondan yana çevirdi ve düşüncelere dalmış gibiydi. "Eğer kaybedersen, bu benim hatam olur," diye fısıldadı.

"Endişelendiğin şey bu mu?" diye sordu gülerek. Kadının çenesini kavradı ve onu kendisine bakmaya zorladı. "Eğer kaybedersem, bunun nedeni Dördüncü Bölge'deki Kuzey Carolina halkının onları temsil etmemi istememesidir. Tek sebep bu. Senin ya da benim yapabileceğimiz hiçbir şey bunu değiştiremez. Tamam mı?"

"Ama ..."

"Hayır. Suçu senin üstlenmene izin vermeyeceğim. Kaybedersem suç benimdir," dedi ona ciddiyetle. "Ama henüz kaybetmedim."

"Biliyorum. Ama ..."

"Nihai sonuçlar açıklanana kadar bekleyelim ve sonra suçlamalardan bahsetmeye başlayalım."

"Üzgünüm," dedi başını sallayarak. "Sanırım sadece endişelendim."

Elini tekrar saçlarına götürdü ve sonra kafasındaki tüm endişeleri öpüp yok etti. Onun kayası, gücü haline gelmişti. Strese girdiğinde ona her zaman verdiği şeyin bir kısmını ona da verebilirdi.

Adam geri çekildiğinde kadın ayaklarının üzerinde duramıyordu, dudakları hafifçe şişmişti ve yüzüne bir kızarıklık yayılmıştı. "Bunu nasıl yapıyorsun?" diye fısıldadı.

"Ne?"

"Seninle kendimi tamamen kaybetmemi sağla."

"Sadece sana kendi ilacından tattırıyorum."

Kız ona gülümsedi ve adam kendini yeniden kaybetti. Bu gülümseme olmadan yaşayabileceğini nasıl düşünebildiğinden emin değildi. Bu gecenin onlar için büyük bir gece olduğunu biliyordu. Kasım ayında onu bekleyen sonuçları bilerek Şubat ayında ilişkilerini kamuoyuna açıklamışlardı. Bu gece o sonuçların gerçekleşip gerçekleşmediğini öğreneceklerdi.

Brady yeni bir siyah takım elbise giydi ve boynuna kırmızı-beyaz puantiyeli lacivert bir kravat düğümledi. Kongre'ye ikinci kez aday olduğunda sonuçları almak konusunda ilkinden daha gergin olmasının mümkün olabileceğini düşünmemişti. İki yıl önce kazandığında öylesine büyük bir depresyona girmişti ki, gergin olmasına rağmen düşünceleri otomatik olarak Liz'e yönelmişti. Onun peşinden gitmesi gerekip gerekmediğini, onun ne yaptığını ve doğru kararı verip vermediğini merak ediyordu.

Şimdi ilk döneminin sonunda uçurumun kenarındaydı ve benzer sorular kafasını kurcalıyordu. Sonunda onun peşinden gittiği için mutluydu ve doğru kararı verdiğini biliyordu. Sadece bunun işine mal olmamasını umuyordu. Baştan yapabilse hiçbir şeyi değiştirmeyeceğinden değil. O her şeye değerdi.

Liz, onun için New York'tan sipariş ettiği diz hizasında mor pilili elbisesi ve Jimmy Choos ayakkabılarıyla girişte belirdi. Boynunda uzun zaman önce ona aldığı kolye asılıydı. Kulaklarındaki pırlanta damlalar ve parmağındaki kocaman pırlanta yüzük onun tamamen kendisine ait olduğunu gösteriyordu. Her zaman onun olacaktı.

"Hazır mısın?" diye sordu, az önceki gerginliği çoktan dağılmıştı. Güçlü görünüyordu, kampanya maskesi dediği şeyi sanki kendisi icat etmiş gibi takıyordu.

Her zaman politikanın açıklık ve ölçülülük arasında mükemmel bir denge olduğunu söylerdi. Liz'de en çok sevdiği şey de buydu. Kendini fazlasıyla dizginliyordu ama kendini bıraktığında bu onun dünyasını sarsıyordu. Her şeyi dizginlenemez bir azimle yapar ve çok az insanda gördüğü bir özgüvenle istediği şeylerin peşinden giderdi.

"Çok," diye yanıtladı.

"Gitmeliyiz. Herkes muhtemelen bekliyordur."

"Yanımda olduğun için çok onur duyuyorum," dedi ona. "Onur mu?" diye sordu kaşlarını kaldırarak.

"Evet, sen tanıdığım en muhteşem kadınsın," diyerek aralarındaki mesafeyi kapattı. "Yanımda olman benim için bir onur."

"Şey . . . Orada olmaktan onur duyuyorum."

"Nasıl başladığımız hakkında çok düşündüm." Göğüslerinin arasında sallanan kolyeyi parmakladı. Kadın gözlerini kıstı. "Bunun en iyi senaryo olmadığını biliyorum ama seni hayatıma soktu. Alışılmışın dışında olabiliriz ama alışılmışı kimin ihtiyacı var ki? Ben sana aşık oldum. Beni benden çaldın ve beni geri vermediğin için mutluyum."

"Asla," diye ısrar etti.

"Güzel. Şimdi gidip bir seçim kazanalım." Adam onun dudaklarını öptü ve sonra birlikte evden çıktılar.

Bir şehir arabası onları Brady'nin seçim partisinin büyük balo salonlarından birinde tüm hızıyla devam edeceği şehir merkezindeki büyük otele götürdü. Arkadaşları ve ailesi haberi alacakları küçük bir resepsiyon odasında toplanmıştı. Her zaman olduğu gibi değer verdiği herkes oradaydı. Liz, Victoria ve Daniel'ı bile kutlamalara dahil etmişti. Chris de ailesiyle birlikte oradaydı. Brady, kız kardeşinin yanında hâlâ güvenmediği Lucas'a göz kulak oluyordu. Neyse ki Savannah erkek arkadaşı Easton'ı getirmişti. Adam iyi görünüyordu. Omuzlarının üzerinde iyi bir kafası vardı.

Odaya girdiklerinde annesi ve babası onları karşıladı. Babası bir sonraki döneme kadar yeniden seçilemeyecekti ve Brady'nin kariyerinin en zor iki seçiminde onun sürekli yanında olması güzeldi.

Heather ve Elliott her zamanki gibi ciddi ve çekingen bir şekilde ortaya çıktılar. Ama onları gergin ama heyecanlı olduklarını bilecek kadar iyi tanıyordu. Onun kazanmasını istiyorlardı. Kariyerlerini bunun üzerine kurmuşlardı. Onun en yakın iki arkadaşlarıydılar.

Sadece birkaç dakika içinde tüm bunlara değip değmediğini öğrenecekti.

Liz, Victoria ve Savannah ile konuşmaya gitti. Elbisesine yaltaklandılar ve saçma sapan şeyler hakkında kıkırdadılar. Onun yanında olmalarından memnundu. Onun da en az kendisi kadar stresli ve gergin olduğunu biliyordu.

Heather bir şey söylemek ister gibi baktı ama o sadece gülümsedi. "Bana bir dakika müsaade edin."

Başını salladı ve Elliott ile konuşmasına geri döndü. Muhtemelen uzun zaman önce yapması gereken bir şey vardı ama seçim araya girmişti.

Orada oturmuş, kız arkadaşının şeyden sıkılmış gibi görünen kardeşine yaklaştı. Clay bakışlarını kardeşine çevirdi.

Brady'nin ve kardeşinin kaşları çatıldı.

"Andrea, bize bir dakika izin verebilir misin?" Brady sordu.

"Uh tabii. Her neyse," dedi ve kokteylini alıp uzaklaştı.

"Bir şeye mi ihtiyacın vardı?" Clay sordu. Yine sıkılmış görünüyordu.

Brady elini uzattı. "Bana yardım ettiğin için sana teşekkür etmek istedim."

Clay sanki kendisine saldıracakmış gibi uzattığı eline baktı. "Bu bir tür şaka mı?"

"Hayır. Zaman ayırdığınız ve özellikle Liz için yaptıklarınız için teşekkür ederim.

Gerçekten minnettarım."

Clay çekingen bir tavırla elini Brady'nin elinin içine koydu ve el sıkıştılar. "Yardıma ihtiyacı vardı."

"Biliyorum. Genelde yapmaz."

"Gerçek bu," diye kabul etti

Clay.

Ellerini bıraktılar ve Clay sanki Brady'nin ona bir şey yapmasını bekliyormuş gibi beceriksizce durdu.

"Biliyor musunuz, bu sabah gençliğimizi ve Seçim Günü'nün nasıl Noel gibi olduğunu düşünüyordum."

"Senin hikâyelerinden birine mi gireceğiz?" Clay alay etti.

Brady onu görmezden geldi. Bu Clay'in her zamanki kaçamağıydı. "Savannah doğmadan önce bile erkenden kalkıp ailemizle birlikte sandık başına giderdik. Zafer sonrası partide dondurma yerdik. Büyüdükçe aramızda bir şeyler değişti. Kurtarılamayacağını biliyorum ama bir gün bunu değiştirebileceğimizi umuyorum."

Clay birkaç saniye boyunca ona boş boş baktı. Brady onun yüzüne gülebileceğini ve ona siktirip gitmesini söyleyebileceğini düşündü. Tipik Clay. Ama bir dakika sonra başını salladı. "Sanırım bu hoşuma gider."

Tekrar el sıkıştılar ve Brady'nin çocukluklarından beri hissetmediği bir bağ oluştu aralarında. O ana kadar Clay'i ne kadar özlediğini fark etmemişti.

Liz'in yanına dönmek için döndü. "Bu da böyle?" diye sordu. Hiçbir şeyi kaçırmazdı.

"Yıllar önce yapmam gerektiği gibi telafi ediyorum."

Yüzünde parlak bir gülümseme belirdi ve tam bir şeyler söyleyecekti ki resepsiyon odasının kapıları açıldı. Herkes döndü

Alex içeri girerken yüzünü ön tarafa döndü. Burnu her zamanki gibi iPad'ine gömülmüştü.

Tekrar seyircilerine baktığında, Brady beklentiyle odadaki tüm havanın çekildiğini hissetti. Sonra Alex'in gözleri kalabalığın içinde onu aradı ve gülümsedi. "Tebrikler, Kongre Üyesi! Bir dönem daha görevdesiniz."

Brady Liz'i kollarına aldı ve salondan bir tezahürat yükselirken onu etrafında döndürdü. Herkes ona sarılıyor, alkışlıyor ve zaferini kutluyordu. Bunu başarmıştı. Her şeye rağmen ikinci dönemi kazanmıştı.

Liz onun kulağına, "Tebrikler," diye fısıldadı. "Kendini nasıl hissediyorsun?" "Dünyanın tepesindeymişim gibi," diye itiraf etti. "*Sen nasıl hissediyorsun?*" "Seninle birlikte dünyanın tepesindeymişim gibi." "Hayatımızın geri kalanı boyunca her gün."

OceanofPDF.com

Sonsöz

ON İKİ YIL SONRA

Jefferson, eğer kız kardeşine eziyet etmeyi bırakmazsan konferanstan sonra dondurma yemene izin vermeyeceğim," diyerek dokuz yaşındaki oğlunu tersledi.

Babasına çok benziyordu ama amcasının şeytani eğilimlerine sahipti.

"Ben bir şey yapmıyordum," dedi. Sanki masummuş gibi ellerini takım elbisesinin arkasına koydu.

Liz eğildi ve kızının yüzündeki gözyaşlarını sildi. "Her şey yolunda Jacqueline. Jefferson özür dileyecek. Öyle demek istemedi."

"Ciddiydi! Benden *nefret ediyor*," diye dramatik bir şekilde ağladı beş yaşındaki kız. Sarı saçları bukleler halinde omuzlarına dökülüyor ve sürekli düğümlenmiş gibi görünüyordu ama iri mavi gözleri Brady'nin küçük parmağına dolanmaya devam ediyordu.

"Senden nefret etmiyor. Sen ediyor musun?" Liz sordu. Uyarırcasına oğluna baktı. "Jefferson mı?"

"Senden nefret etmiyorum Jackie," dedi gözlerini tavana doğru devirerek. Bu kadarı yeterliydi.

"Daha iyi misin?" diye sordu kızına.

İki kez burnunu çekti ve sonra başını salladı. "Hala dondurma alabiliyor muyum?"

"Evet. Elbette biliyorsun. Şimdi, babanıza katılmaya hazır mısınız? Bugün büyük bir gün," dedi Liz her ikisi için de parlak bir gülümsemeyle.

Liz doğruldu ve ellerini krem rengi lacivert elbisesinin ön kısmında gezdirdi. Saçları muhafazakâr bir topuz şeklinde geriye doğru bükülmüştü. Derin bir nefes aldı ve çocukları öne doğru itti. Gerçekten de büyük gündü.

"Jeff, elimi tutar mısın?" Jacqueline mavi gözlerini açarak sordu Gözler.

"Kızlar iğrençtir."

"Yine de ben bir
kızkardeşim."

Liz müdahale etmek üzereydi ama Jefferson içini çekerek elini uzattı.
"Tamam."

El ele konferans merkezine doğru yürüdüler. Çalışanlar kafalarını bilgisayarlara gömmüş etrafta dolanıyor, birbirlerine işaret ediyor ve başka türlü telaşlı görünüyorlardı. Bir temsilci onları odanın karşısına geçirdi. Liz onu fark ettiğinde gözleri Heather'ın kilitlendi ve gülümsedi.

Heather kalabalığın arasından kolaylıkla sıyrıldı ve diğer temsilciyi bileğinin bir hareketiyle başından savdı. "Liz, burada olmana çok sevindim." Eğildi, Jefferson'ın saçlarını karıştırdı ve küçük Jacqueline'e çabucak sarıldı.

"O nasıl?" Liz sordu.

"Oh, bilirsin işte. Aynı," dedi Heather omuz silerek. "Seni ve çocukları göreceğim için heyecanlıyım."

"Buraya daha erken gelebilirdik ama sempozyumum vardı," dedi Liz ona, Heather Liz'in programını Brady'ninki kadar iyi bildiği için buna pek de gerek yoktu. Maryland Üniversitesi'nden doktora derecesiyle mezun olmuş ve UNC Chapel Hill'deki Gazetecilik Okulu'nda bir pozisyon kabul etmişti. Son yedi yılını üniversitede akıl hocası Profesör Mires ile çalışarak geçirmişti.

"Elbette. Seni bekliyor," dedi ve Liz'i Brady'nin odasına götürmeye başladı.

Heather kapıyı iki kez çaldı ve içeri girdi. "Sana bir şey getirdim."

Brady okuduğu kartlardan başını kaldırdı ve gülümsemeye başladı.
"Dünyada bundan daha iyisi yok."

"Baba!" diye bağırarak çocuklar kendilerini odanın bir ucundan diğerine fırlattılar.

Brady onları kollarının arasına aldı ve her ikisinin de yanaklarına sert öpücükler kondurdu. "İkinizi de deli gibi özledim."

Jefferson, "Biz de seni özledik," dedi.

"Evet, baba," dedi Jacqueline. "Annem bize dondurma sözü verdi ama."

Brady başını kaldırıp Liz'e baktı ve Liz'in vücudu bu manzara karşısında eridi. Bir kaşını kaldırdı. "Rüşvet mi, bebeğim?"

"Dondurma bir gelenektir. Bunu biliyorsun."

"Tabii ki. Hangi aromayı istersin?" Brady Jefferson'ı ayağa kaldırdı ve Jacqueline'i kucağına oturttu. "Ha, güzel kız?"

"Çikolata!" diye bağırdı.

"Çikolata o zaman!" Brady söyledi.

"Jefferson?" "Kurabiye hamuru."

"Benim favorim," dedi Liz, arkasından yaklaşıp saçlarını düzeltti.

Liz ve Brady'nin gözleri buluştu ve Liz kendini yeniden rahatlamış hissetti. Geçtiğimiz on iki yıl onlara çok iyi gelmişti. İki güzel çocukları, Brady Jefferson IV ve Jacqueline Marilyn, her zaman hayattaki en büyük başarıları olacak olsa da, şükredecek çok şeyleri vardı. Brady, Kuzey Carolina valisi olarak iki dört yıl görev yapmadan önce Temsilciler Meclisi'nde iki dönem daha geçirmişti. Chapel Hill ve Raleigh arasında gidip gelmek onlar için Washington'a gidip gelmekten çok daha kolay olmuştu.

"Bundan sonra ne kadar vaktimiz olacak?" diye sordu çocuklar dondurma çeşitlerini tartışırken.

"Haftanın geri kalanı için pazarlık yaptım. Çocukları göl evine götürebileceğimizi düşündüm."

"Bu hoşlarına giderdi."

"Bebek bakıcısı getirelim mi?" diye sordu göz kırparak.

Yumuşak bir şekilde güldü. "Seni tanıdığım kadarıyla kötü bir fikir olmayabilir." "Ve ben tek miyim?"

Yüzündeki utangaç gülümsemeyi engelleyemedi. "Tabii ki hayır." "Seni seviyorum," dedi adam, öne doğru eğilip dudaklarından öperek.

"Ben de seni seviyorum." Uzandı ve mavi kravatını düzeltti. "Harika olacaksın."

"Sen yanımdayken."

Heather o anda odaya geri döndü. "Brady, vakit geldi." "Haydi çocuklar," dedi Liz, onları babalarının arkasına götürerek.

Sahnenin girişine ulaştılar ve Liz o gün Brady'nin konuşmasını dinlemek için gelen büyük kalabalığı gördü. Gözlerinden yaşlar süzüldü ve onları bastırmaya çalıştı. Bu mutlu bir gündü. Uzun zamandır bunu dört gözle bekliyorlardı.

Liz bir politikacının eşi olarak geçirdiği onca yıldan sonra ne yapması gerektiğini zaten biliyordu. Basın toplantıları ve mitingler ikinci doğası haline gelmişti. Zamanın yaklaştığını hissetti ve Brady'ye kocaman bir sarılma verdi.

"Bana şans dile," diye fısıldadı.

"Buna ihtiyacın yok."

"Sen gelen en güzel şeysin."

"Biliyorum. Seninle gurur duyuyorum," dedi hafifçe gülerek. "Ben her zaman senin uçağın olacağım."

Onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Aynen . Uçaklar, bebeğim."

Boğazındaki yumruyu yuttu ve sonra kocasından uzaklaştı. Ona cesaretlendirici bir gülümseme verdi ve sonra o sesi duydu.

"Vali Brady Maxwell!"

Kalabalık etraflarında kükredi ve Brady sahneye çıktı. Liz de çocukların ellerinden tutarak onu yakından takip etti. Sahnede Brady'nin solunda durdular ve Brady hemen hazırladığı konuşmaya başladı.

Liz gözlerinin kalabalığın üzerinde gezinmesine izin verdi. Ağzına kadar doluydu. Kalabalığın içinden geçen tezahüratlardan asla bıkmayacaktı. *Maxwell. Max-iyi. Max-iyi.* Yüzüne gülümseme getirmeyi asla ihmal etmeyen bir tezahürattı bu. Bir zamanlar kocasının başarısıyla ilişkilendirdiği bu tezahüratı şimdi *onların* başarısıyla ilişkilendiriyordu. Ne de olsa o da bir Maxwell'di.

Brady konuşmasının sonuna yaklaşıyordu ve ona eliyle işaret etti. Kadın gülümsedi ve çocuklarla birlikte öne doğru yürüdü. Brady onun elini tuttu ve çocuklarına gülümsedi.

Bir ömür boyu süren siyaset bu ana kadar geldi.

Brady'nin güçlü sesi hoparlörlerden taşıyordu. Liz, Brady'nin yıllar önce onunla tanıştığından beri beklediği sözleri söylediğini nihayet duyduğunda içini çekti.

"Ben Vali Brady Maxwell ve Birleşik Devletler Başkanlığı için adaylığımı koyuyorum."

TEŞEKKÜRLER

F Başından beri bu kitapları üç bölüm olarak düşündüm: Bölüm I, Kampanya, Bölüm II, Kampanya Sonrası ve Bölüm III, Yeniden Seçim. Kendim de bir kampanya çalışanı olarak, hayatın bu üç bölümünü de deneyimledim ve bu bölümlerin her birinin doğasında var olan duyguları kitaplara yansıtmaya çalıştım. Kampanya bir enerji ve heyecan kasırgasıdır. Kampanya sonrası ise şaka yollu PCSD, yani Kampanya Sonrası Stres Bozukluğu dediğimiz durumu ortaya çıkarır. Aylarca aklınızda tek bir hedefle yaşadıktan sonra kendinizi kaybolmuş, stresli ve hareketsiz bulursunuz. Yeniden seçim yaklaştığında, geri dönüp bir kampanya üzerinde çalışmak ve o heyecanı yeniden hissetmek için kaşınmaya başlarsınız.

Bir bakıma, bunun Brady ve Liz'in ilişkisini, kampanya üzerinde çalışan biri için önemli olduğu kadar kapsadığını hissediyorum. Bu nedenle, bu deneyimin üç bölümünü de yaşamamı ve bu deneyimleri kaçınılmaz olarak Record serisini yazmak için kullanmamı sağlayan tüm insanlara teşekkür etmeliyim. Teşekkürler-Meera, Gregg, Alex, Hannah, Daniel, Kiran, Susan ve çok daha fazlası!

Sektördeki bazı insanlar olmasaydı bu kitap asla var olamazdı. Montlake Romance ile bana mutlu bir yuva bulduğu için menajerim Jane Dystel'e ve hikâyeye inanıp benimle çalıştığı için editörüm JoVon Sotak'a teşekkür ederim.

Bu kitabı bitirmeme yardımcı olan ilk okuyuculara - sizler benim rock yıldızlarımsınız! Jessica, Bridget, Trish ve Rebecca-size en çok ihtiyacım olduğunda hepimiz yanımızdaydınız. <3 çocuklar!

Ve tabii ki, ben yazarken bana katlanan ve yavrularımıza bakan nişanlım Joel.

En çok da okuyucularıma! Brady Maxwell'i sevdiğiniz ve Liz ile olan hikâyesinin devamını istediğiniz için teşekkür ederim. Umarım mutlu sonlarını beğenmişsinizdir ve onları Beyaz Saray'a giden yolculuklarında mutluluk içinde hayal ediyorsunuzdur!

OceanofPDF.com

YAZAR HAKKINDA

Fotoğraf© 2014 Claire Diana Photography

K.A. Linde, Amerika Birleşik Devletleri ve Avustralya'yı gezen bir asker çocuğu olarak büyüdü. Georgia Üniversitesi'nde siyaset bilimi ve felsefe okurken, halen koçluğunu yaptığı Georgia Dans Takımı'nı kurdu. Mezun olduktan sonra UNC Chapel Hill'de 2012 başkanlık kampanyası için kampüs kampanya direktörü olarak görev yaptı. Avoiding serisinde beş ve Record serisinde üç olmak üzere on romanın yazarıdır. Hevesli bir gezgin, okuyucu ve pazarlık avcısı olan K.A. Athens, Georgia'da yaşamaktadır, Nişanlısı ve iki yavru köpeği Riker ve Lucy ile birlikte.

OceanofPDF.com

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaştan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

